

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ

72

....ΚΑΙ ΕΝΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ
Μ.ΝΤΕΛΛΥ
ΜΑΡΑΜΕΝΑ
ΓΙΟΥΛΙΑ

№2
ΔΡΧ. 5

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 4 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β', ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 19-ΙΟΥΝΙΟΥ 1938

Εμείς, εδείς...

...και ούδεις

Ο ά χαρακτηρισμόν ασφαλώς ως «περδολέα» μετριοφρονες αν ήλγαμε απλώς ότι η έκδοσις του «Θησαυρού» σημείωσε έπιτυχίαν. Η λέξις πού άρμόζει στην προκειμένη περίστασι είναι θρίαμβος — πανηγυρική άναγνώρισις μιας προσπάθειάς πού έφερε τον Έλληνικό περιοδικό Τύπο τουλάχιστον εις κοσμήτορας. Το Έλληνικό άναγνωστικό κοινόν, με το έξελιγμένο ήδη γούστο, αντίκρυσε για πρώτη φορά ένα Έλληνικό έντυπο συγχρονισμένο, φροντισμένο σύμφωνα με τις απαιτήσεις της έποχής. Διάβολε, στόν Εικόστο Αίωνα δέν χωνεύονται πιά οι προχειρότητες και οι ακαλαίσθητες!

Η άναστάσις πού έφερε μετά στόν κύκλο της δημοσιογραφίας η έκδοσις του «Θησαυρού», είχε ως επακόλουθο — έπως άλλωστε το προείπαμε από των στήλων της παρούσης σελίδος — άναγκασμόν, άπό όλα άνεξαιρέτως τά συνάδελφα περιοδικά άνακαινίσαι ή μάλλον — για να μιλήσωμε ορθότερα — άποπειρες μμήσεως του περιοδικού μας. Πολλές μάλιστα άποπειρες μήκαν έν θία και στό στάδιο της πραγματοποιήσεως και οι περίφημες «άνακαινίσεις» άντίκρυσαν θρασυτάτα τό φώς της δημοσιότητας. Άλλά ό της άποτυχίας! Οι «λαγοί με τά πετραχήλια» τούς όποιους έσπευσαν να τάξουν στό Έλληνικό άναγνωστικό κοινόν οι «άνακαινιστάι» έγηκαν τζίφος και άπεδείχθησαν φούμαρα πέσα ως πέρα! Τι κρίμα... Κι' έμεις έλέγαμε ότι μ' ένα πρότυπο σάν τό «Θηκυρό» ανά χειρας, έά έπετύχαναν οι άποπειρες της μμήσεως, και θά μάς έπροληθούν στό δρόμο, για να πάρωμε φόρα να τρέξωμε άκόμα πού μπροστά!

Στόν κατάλογο των τεχνικών συνεργατών, στούς όποιοι — γα — λεται κατά μέγα μέρος ή επιτυχία της έκδόσεως έν γένει του «Θησαυρού», αξίζει να προστεθί και τό όνομα του άρχιπεστού των τυπογραφικών επιχειρήσεων «Ο Τύπος» κ. Δημ. Παναγιωτακπούλου, πού, έπι κεφαλής ενός άρτίως συγκροτημένου έμπειρου προσωπικού έργασθηκε με πρωτόφανη ευσυνειδησία και με άξίειαν ζήλο για να συμβάλη στην άμασκή προσπάθεια της άρτίως έμρηνίας του περιοδικού μας. Εξ μαστε αιτιόδοξοι πού συνεχίζουμε την προσπάθειά μας έχοντας στό πλευρό μας τέτοιους καλούς συνεργάτες, γιατί έτσι μπορούμε κι' έμεις να ύποσχεθούμε στούς άναγνώστες μας ότι η έξέλιξις του «Θησαυρού» είναι ασφαλής.

Από του παρόντος τεύχους άρχίζει ή δημοσίευσις του νέου μας μυθιστορήματος «Τό δαχτυλίδι της Βασιλίσσης του Σαββά». Πρόκειται περί πραγματικού άριστουργήματος με άφάνταστη πλοκή και δράσι, και γεμάτου άπό περιπέτειες άφάστος ένδιαφέροντος, πού προκαλούν την άγωνία και τό θέος στόν άναγνώστη. Ο συγγραφέας του Χ. Ράιντερ Χάγκκινς δέν είναι άγνωστος στόν τόπο μας. Έπανειλημένως μετεφράσθη κι' έδημοσιεύθη σέ ελληνικά περιοδικά και σέ ελληνικές έφημερίδες τό κλασσικό πλέον έργον του «Εκείνη», όπως και ή συνέχεια του «Η έπιστροφή Έκείνης» — τά δύο αυτά περιπετειώδη ρομάντσα πού έχάρισαν την διεθνή φήμη στόν διαπρεπή Άγγλον συγγραφέα. «Τό δαχτυλίδι της Βασιλίσσης του Σαββά» είναι ώς τόσο άνώτερο κι' άπό τά δύο ως άνω έργα και δημοσιεύεται για ταφραζόμενο ειδικώς για τόν «Θηκυρό» από την έκλεκτή λογοτέχνη κ. Β. Ηλιόπουλο.

Υστερα από την ένθουσιώδη ύποδοχή της όποιας έτυχε ή έκδοσις του πρώτου τεύχους του περιοδικού μας, η διεύθυνσις του «Θησαυρού» άπευθύνει τις θερμότερες εύχαριστίες της πρός δόκληρο τό Έλληνικό κοινόν και ύποσχεταί σ' αυτό να εξακολουθήση με περισσότερο ζήλο να παρέχη την έκλεκτή πνευματική τροφή πού τό παρέσχε και στό πρώτο τεύχος. Ο «Θησαυρός» πλουτιζόμενος διαρκώς και με νέα στελέχη συνεργατών θά είναι πάντοτε σωστός θ ή σ α υ ρ ό ς εις πλούτον και έκλεκτικότητα περιχομένου.

Ρωμαντισμός, λοιπόν, άλλ' υπό μορφήν λαθάνουσιν, ένδημεί τόν τόπο μας, εις πείσμα της έπικρατούσης γενικής αντίληψεως ότι ζούμε στόν αιώνα της πιο στυγνής τεζότητος και της μηχανοποίησης του παντός. Άποδείξεις τά συχνά κρούσματα των αυτοκτονιών δι' ασθηματικούς λόγους, πού μάς θυμίζουν την δραματικήν έποποιάν του Μιμίκου και της Μαίρης. Η διεύθυνσις του «Θησαυρού» κάτι ασφαλώς ήξερε και καθιέρωσε τις σελίδες των «Ρωμαντικών Έραστών του Παλμού Καιρού» για να ζαυζωντανέψη έτσι μερικά ρωμάντσα πού χάθηκαν μέσα στην δίνη της μεταπολεμικής ρουτίνας. Ποσες ευαίσθητες κοριτσίστικες καρδιούλες δέν σκρτούν κάθε έδομάδα στό διάστημα των πυρφολεγών γραμμών του συντάκτου του «Θησαυρού» Βερθέρου, πού ανέλαβε με ύπομονην ν' άνασκάπη τό πρόσφατο παρελθόν και να φέρη εις φώς τις ρωμαντικές τραγωδίες των έρωτευμένων!

Είμεθα βέβαιοι, ότι και όσες άναγνώστριές μας δέν έπρόσεξαν τούς «Ρωμαντικούς Έραστές», θά σπεύσουν να τούς διαβάσουν.

Ο αστυνομικός ρεπορτερ εσημείωσε λακωνικώτατα την είδησιν: «Είς τό ασυλλύον του Φιλοπάπου ένένετο χυδές τό άπόγευμα έναρξίς πυρκαϊάς. Τό πυρ κατεσφύσθη έγκαίρως υπό των φυλάκων άφού άπετέφρωσεν όκτώ πεύκα». Αύτά έγραψαν ο αστυνομικός συντάκτης χωρίς να προσδέση τίποτε σχετικόν με την προέλευσιν του πυρός. Υπήρχε, όμως, άνάγκη να γραφή τίποτε έπι αύτού; «Αν ληφθί ότι δύν τό ασυλλύον φιλοξενεί έκ παλαιόθεν τούς ρωμαντικούς και μη άθηναίους έρώτας, ήταν εύκόλως τάτον ν' άνακαλύψη την έστία» της προχέουσινς πυρκαϊάς. Περλ καρδιάς, ασφαλώς, θά έπρόκειτο και δι' φλεγόμενης έξ έρώτας. Φλόγες αισθηματικές, πού, σπινώθησαν με τάς ήλιακάς αλόγας και τό άποτέλεσμα έπληθε μοισάας με θυμάτα όκτώ πεύκα. Πάλα καλά...

Στην Καβάλλα — σύμφωνα με τις πληροφορίες του εκεί άναστακτικού μιας πρωίτης έφημερίδος — ό Γ. Δαλιάνγκας ήδη έκοιμήτο εις τόν έρώτην της οικίας του κατέπεσεν έξ αιασθ και έφανεύθη. Τό πράγμα αύτό έφανακρησίθη από τόν σχετικόν τίτλον ως «τραγικός θάνατος». Διασωθέντες ριζικά πρός τόν χαρακτήρισμόν διότι νομίζομεν, ότι ένας τέτοιος θάνατος, διαδεχόμενος άπροσδόκητον έναν μνηστρο και έροσά όπιν, είναι τουλάχιστον... ιδιόδεος. Κι' έν όπιν, κατά τραγικό σ' αυτή την ιστορία, δέν άφορά τόν μεκαρίτη Δαλιάνγκαν. Άφορά αποκλειστικώς και μόνον τούς νυκτερινούς διαβάτας των δρόμων της συμπαθούς Μακεδονικής πόλεως...

Τό πείσμα του άτυχού θά τούς έφάνηκε σάν μετεωρόλιθος πλτών έκ του ούρανού.

Ο ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ, Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ Η ΚΑΠΕΛΛΙΕΡΑ

Σκηνή πρώτη...

Σκηνή δεύτερα...

Σκηνή τρίτη...

Καλλιτεχνική Ζωή

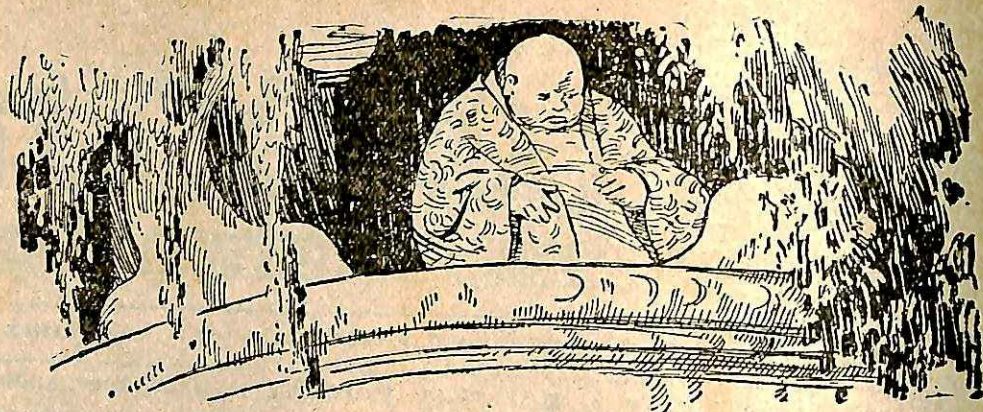
Την έρχομένη Τρίτη θ' αναχωρήσει για τη Θεσσαλονίκη ο θίασος του Βασιλικού Θεάτρου, προκειμένου, ως γνωστόν, να παίξει εκεί επί διμήνων περίπου. Ο σκηνοθέτης κ. Ροντήρης, εύρισκόμενος στο εξωτερικό, θα μεταβεί κατ' ευθείαν στην Μακεδονική πρωτεύουσα για να συναντηθεί με το συγκρότημα της Κρατικής Σκηνής. Ο θίασος θα εμφανίσει ως πρώτον έργο από της σκηνης του θεάτρου «Ηλύσια» τον «Άμλετ» του Σαίξπηρ. Θ' ακολουθήσουν ο «Επιθεωρητής» του Γκόγκολ, «Η Βεντάλια της Λαίδης Γουίντερμπερ» του Όσκαρ Ουάιλντ κ.λ.π.

Μεταξύ των θεάτρων «Λυρικού» και «Σαμαρτζή» συνεχίζεται—ανάμικτος, φυσικά—ο αγών για την τελική θερινή επικράτηση. Ο αγών μέχρι στιγμής παρουσιάζει ως νικήτριες και τις δύο θεατρικές ομάδες, (Σ.Σ. Οι άθλητικοί χαρακτήρισμοί που χρησιμοποιούνται έχουν ληφθεί από την στήλην σοβαράς απογευματινής θεατρικής κριτικής), φαίνεται δε ότι η κατάσταση αυτή θα διαρκέσει επί πολύ ακόμη. Μέχρι στιγμής τα δύο θέατρα παρουσιάζουν καταπληκτικόν μέσον όρον εισπράξεων, κυμαινόμενον μεταξύ 32—34 χιλ. δραχμών ημερησίως.

Την επιθεώρησιν «Φλογέρα» των κ.κ. Ασημακοπούλου — Καπετανάκη (μουσική Γρ. Κωνσταντινίδη) που θ' ανεβασθή στο «Αθήναιον», θα διαδεχθώ — εν καιρώ, θέβαια — επιθεωρήσεις του κ. Δ. Γιαννουκάκη. Μεταξύ του συγγραφέως και του επιχειρηματίου του «Αθηναίου» προέκυψαν — όπως πάντοτε— αρχικώς μερικά διαφωνία, αι οποίαι, όμως, ήρθαν τελικώς.

Οι παρακολουθούντες τας παραστάσεις των μουσικών θεάτρων έχουν την τύχην να βλέπουν σχεδόν κάθε βράδυ κάποιον χρονογράφον απογευματινής έφημερίδος, να σηκώνεται από τη θέσι του και να φωτογραφίζει — με πραγματική μηχανή — ώρισμένες εικόνες των παιζομένων έργων. Τό πράγμα, θέβαια, είνε άρκούντως ωραϊόν και διασκεδαστικόν.

Αυσάρεστα πράγματα άγγέλλονται από την Αλεξάνδρειαν σχετικάς με τον θάσον της Ή. Χαντά. Γίνεται λόγος περί μικρών εισπράξεων καθώς και περί έλαφράς διασπάσεως του συγκροτήματος λόγω «καλλιτεχνικών διαφωνιών». Έλπίζομεν ότι θα λείψουν τουλάχιστον οι διαφωνία, για να μην επληθεύσῃ εις όρος του συμπαιθούς συγκροτήματος ή παροιμία που όμιλει περί του «κλήματος που ήταν στραβά...».

Τò φαρμάκι τής αγάπης

Μιά σπαρακτική τραγωδία υπό τò θλέμμα του Βούδδα

Μέσα στο άπέραντο παλάτι του τριγύριζε ο Πιν-Χό, ο άρχοντας, μη μπορώντας νάβρη πουθενά ήσυχία. Από τόν καιρό που η πρώτη του γυναίκα του έφυγε, κατάλαβε πως η ζωή δεν είχε γι' αυτόν κανένα νόημα.

Τού κάκου γέμισε τò σπίτι του από μίμους και μικρές χορεύτριες. Τού κάκου ταξίδεψε από τη μία άκρη ως την άλλη του Ουρανού Κράτους.

Η μορφή τής πρώτης του γυναίκας δεν μπορούσε να σβήσει από τò μυαλό του. Έτσι βαρύνει τò φαρμάκι τής αγάπης. Γιατί τού έφυγε; Γιατί; Ήταν σκληρός με τούς υπηρέτες. Μά η καλωσύνη δείχνει αδύνατη ψυχή, ψυχή δούλου. Η γυναίκα ενός μακδοναίου πρέπει ν' ακούη τα νέα για τόν δούλο, που τόν έχτισαν ζωντανό για να πεθάνη από την πείνα, χωρίς να χλωμαίξη. Και ν' ακούη τα ουρλιάσματα από τούς τιμωρημένους, χωρίς να ζητάη χάρι γι' αυτούς.

Όχι! Κάποιος άλλος λόγος ήταν στη μέση. Ο Πιν-Χό όμως δεν κατάφερε να τόν μάθῃ ποτέ.

Την τελευταία παρηγοριά τού τῆς έδωσε τò όπιο.

Σε μία κάμαρα, ντυμένη με βαρεία, γαλάζια μεταξωτά και που την εφύτιζαν μέρα - νύχτα φαναρικά από γαλάζιο κρύσταλλο, κάπνιζε την μία πίπα επάνω στην άλλη, χωρίς να σκέπτεται τίποτε.

Μιά μικρούλα, γονατιστή μπροστά στην λαμπίτσα, γέμιζε την μακρά πίπα, όπου μέσα χρυσίζε τò φαρμάκι τής παρηγοριάς.

Και σε μιά άκρη, ένας πανώμορφος έφηβος έπαιζε νοσταλγικά τò κι νέζικο φλάουτο, που οι νότες του σκίζον την καρδιά.

Αρχίζει με μία πίπα από χρυσάφι. Και κατόπιν μία πίπα από ασημί. Όλα τὰ πολύτιμα μέταλλα περνούσαν, όλα τὰ πολύτιμα έξυλα. Και σαν έφτασε στην πίπα από μπαμπού, η πραγματικότητα χανόταν...

Θάμπωνε σιγά - σιγά η μορφή τής άπιστης και έλυνε. Τότε οι δράκοντες από κατακόκκινη λάκκα ζωντάνευαν και τὰ γαλάζια φανάρια γίνονταν άστρα. Άστρα μιάς νύχτας υπερκόσμιας. Με τὰ μάτια άνοιχτά όνειρευόταν και έβλεπε όπασίες παράξενες, που τόν παρέρχονταν σε μύρια φανταστικά ταξίδια επάνω σε ούρα-νούς άπερίγραπτα καθαρούς.

Τότε η Σου-Τάου η κοπελίτσα πλη

σίαζε τόν Χάι Πιγκ, τόν έφηβο, και άρχιζαν πλάι-πλάι την δική τους άγέλαιω κουβέντα.

Και γι' αυτούς η πραγματικότητα χανόταν. Και γι' αυτούς τὰ γαλάζια φανάρια ήταν άστρα, ήταν σημεία φωτεινά σ' ένα κατακάθαρο πτερύωμα.

Ένα φαρμάκι, δυνατότερο από τò όπιο, κυκλοφορούσε μέσα στις φλέβες τους. Η αγάπη η πρώτη αγάπη στο έφηβικό θαμποχάραμα, τὰ ανέλπτο μεθύσι μιάς εύτυχίας τόσο δυνατής, που καταντούσε όδυνηρή.

Ευλαβικός στην αγάπη του, ο Χάι-Πιγκ δεν είχε τολμήσει να τῆς μιλήσῃ για τò αίσθημά του, παρά με τò παράπονο τού κινέζικου φλάουτου.

Μά η Σου-Τάου είχε καταλάβει και είχε άπαντήσει. Πριν τῆς ζητήσῃ τίποτε, είχε υποσχεθῇ τὰ πάντα.

Έκείνο τò βράδυ ο Πιν-Χό είχε πέσει σε λήθαργο βαρύ. Τότε ο Χάι-Πιγκ ψιθύρισε στην Σου-Τάου:

— Έλα μαζί μου, Όνειρο τού Λωτού έλα για να σου χαρίσω κάτι.

Και σαν κατέβηκαν στάν κήπο χέρι με χέρι, ο έφηβος ψιθύρισε:

— Ηθέλα να σου χαρίσω την νύχτα με όλα τῆς τὰ άστρα, τις άνθισμένες κερασιές και τις μυρωμένες προσευχές που βραβαίνουν τις άνοιξιάντικες βραδυές τις φεγγαροπνιγμένες.

Και η Σου-Τάου έξασε την παρθενική ντροπή και είπε:

— Έγώ θέλω μονάχα έσένα...

Τότε ο Χάι-Πιγκ άφησε τò φλάουτο να πέσῃ και η Σου-Τάου βρέθηκε στην άγκαλιά του.

...Μέσα στο γαλάζιο δωμάτιο ξαφνικά έξυπνησε ο Πιν-Χό. Οι δράκοντες τόν είχαν κυνηγήσει σ' ένα δάσος έφιαλτικό, και η άγωνία τόν είχε ξαναφέρει στη πραγματικότητα. Σηκώθηκε βαρύν για ν' ανακαλύψῃ πώς η κοπέλλα και ο νέος τῶχαν σκάσει.

Τρελλός από θυμό, κατέβηκε στάν κήπο για νὰ τῆς χεῖλη τού Χάι-Πιγκ επάνω στο στόμα τῆς μικρούλας.

Ο Πιν-Χό σταμάτησε θαμπωμένος.

Τί όμορφη που ήταν η Σου-Τάου στο φῶς τού φεγγαριού! Τò χλωμό πρόσωπό τῆς είχε τις άνταύγειες τού αλάβαστρου και τὰ μαλλιά τῆς έφεγγαν κι' αυτά σαν έβεννος. Πῶς δεν την είχε προσέξει πὶό πρίν; Ήταν κόρη τού περιβολάρη και

την είχε για νὰ τού γεμίξῃ τις πίπες. Όσο για τόν παίκτη τού φλάουτου, ήταν ένα παιδί που τò βρήκαν στο δρόμο και που μεγάλωσε στῶς διαφόρους πλανοδίους θιάσους ως που να τò πάρῃ ο Πιν-Χό κοντά του για να συνοδεύῃ με την μουσική του τις όνειροφαντασίες τού όπιου.

Γύρισε στην γαλάζια κάμαρα μ' ένα σχέδιο στο κεφάλι. Την άλλη μέρα κι' όλος άγόραζε την Σου-Τάου από τόν πατέρα τῆς, που δεν ήξερε ποιόν Θεό να πρωτοευχαριστήσῃ για τὴν άνέλπιστη εύλογία που έπεφτε στο σπίτι του.

Γιατί ο Πιν-Χό θάκανε την μικρούλα έπίσημη γυναίκα του.

Τò όνειρο τῆς ζωῆς του, ο κρυφός καύσός του, ν' άποκτήσῃ έναν γιού — πῶς ξέρει — ίσως να εκπληρωνόταν...

Και θα κατάφερνε να ξεχάσῃ τότε την πρώτη του γυναίκα, που σχεδόν είκοσι χρόνια στοίχειωνε τῆ θυμῆσί του.

Όσο για την Σου-Τάου την ίδια κανείς δεν ζήτησε την γνώμη τῆς.

Σαν έμαθαν οι δυο νέοι τò κακό που έπεσε στο κεφάλι τους, κατάλαβαν πῶς δεν υπήρχε γι' αυτούς καμμία έλπίδα.

Ο Χάι-Πιγκ, την ώρα που κάθησε σταυροπόδι στην γαλάζια κάμαρα, δεν είδε την μικρή του φίλη στην συνηθισμένη τῆς θέσι. Ήξερε τὸ γιατί. Στο διάστημα τῆς μέρας τῶ-χε μάθει.

Και ο Πιν-Χό είπε: — Σήμερα είνε η τελευταία μέρα που μένεis εδώ. Αύριο παντρεύομαι και δεν έχω πιά ανάγκη από την μουσική σου. Πήγαινε να βρῆς δουλειά αλλού!

Τότε ο Χάι Πιγκ έσπασε τò φλάουτό του και άρνήθηκε να παίξῃ. Δυό φύλακες έτρεξαν και στην διαταγή τού άρχοντα, άνέβασαν τόν νέο στὸν πύλο ψηλό πύργο, για να παρακολουθήσῃ απ' εκεί πάνω τούς γάμους τῆς άγαπημένης του.

Δεν μπόρεσε νάβρη καλύτερη τιμωρία ο Πιν-Χό.

Σαν ξημέρωσε η μεγάλη μέρα, έντυσαν την Σου-Τάου με τὰ φορέματα που επέβαλλε η παράδοσις. Μεσα στα βαρεία μεταξωτά φαινόταν σαν κούκλα ψεύτικη, ένα λεπτό κομποτέχνημα από κίτρινη λάκκα. Ποτέ δεν ήταν πὶό όμορφη και πὶό χλωμή.

Την κάθισαν στην μεγάλη πολυθρόνα και ως που νάρθῃ ο Ιερέυς, έβριζαν στο πρόσωπό τῆς μιά καλύτερα.

Και σαν ήλθε ο Πιν-Χό, και η Σου-Τάου έπρεπε να σηκωθῇ, δεν κουνήθηκε από την θέσι τῆς.

Και σαν σήκωσαν τò βέλο, είδαν τὰ χαρκτηριστικά τῆς ακίνητα και σαν μαρμαρωμένα.

Η Σου-Τάου είχε φαρμακωθῇ!

Την ίδια στιγμή ο Χάι Πιγκ από τόν πανώψηλο πύργο ριχνόταν στο κενό κι' έπεφτε άκριβῶς στα πόδια τού άρχοντα επάνω στο πλακόστρω τῆς αούλης.

— Καταραμένε! άκούστηκε μιά φωνή. Καταραμένε, σκότωσε τὸ γιού σου!

Ένας από τούς γέροντες υπηρέτες, αυτός που δε άνακαλύψει τόν Χάι-Πιγκ και τού τόν είχε φέρει για να τού παίξῃ φλάουτο, προχωρούσε τρέμοντας επάνω στα γέρικα πόδια του.

— Τί λές, τί λές, σκουληκι τῆς γῆς; ρώτησε με άγωνία ο Πιν-Χό.

— Την αλήθεια! Τò παιδί αυτό ήταν γιού σου, γιού τῆς πρώτης σου γυναίκας, που, πεθαίνοντας, μου τὸ έμπιστεύθηκε. Στῶφερα μὴν τύχῃ και μιλῆσῃ η φωνή τού αίματος. Και σὺ, καταραμένε, τόν σκότωσε! Σπάσε τὰ κόκκαλά μου με μύρια μαρτύρια! Θὰ τὸ φωνάζω!

Ο άρχοντας ο Πιν-Χό έσκυψε πάνω στο αίμόφυρτο σώμα που κοιτόταν στο πλακόστρωτο. Και στα μάτια τού νεκροῦ παιδιού, είδε τούς μαύρους κύκλους που έζωναν τὰ πάντα λυπημένα μάτια τῆς γυναίκας που έλάτρευε αλλοτε.

ANNA KOMNHNH

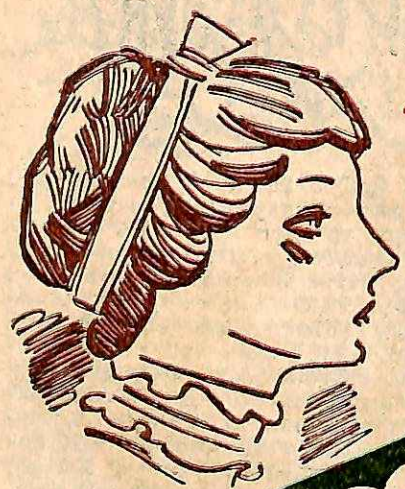
Φιλοδοκία

Τò πρώτο έφετεινό θραβείο τού Καλοκαιρινέου διαγωνισμού, έπῆρε τὸ έργο «Λιμάνια» τού νέου συγγραφέως κ. Ν. Τουτουτζάκη. Έπίσης άπενεμήθησαν έπαινοι στα έξῆς έργα: «Ο Πιπιάς» τού κ. Λεκοπούλου, «Ο Πατούχας» τού κ. Α. Χατζηδάκη, «Η Τάρω» τού κ. Γ. Ρουτζηδάκη, τὸ «Ένοικιάζεται σύζυγος» τῆς μάνη, τὸ «Ένοικιάζεται σύζυγος» τῆς κ. Φ. Μιχαλοπούλου και η «Ανάστασις στὸν κάμπο» τού κ. Θάνου Τράγυ-σις στὸν κάμπο. Η σχετική εισήγησις επί τῶν έργων, γων αὐτῶν έγινε από τόν κ. Σκίπη, ο όποιος έρῆκε την εύκαιρία ν' άναφέρῃ ότι από τὰ θραβευθέντα μέχρι σήμερα στὸν Καλοκαιρινέον είκοσι-τρία έργα κανένα δεν είδε τελικῶς τὸ φῶς τῆς σκηνῆς. Φυσικά, η διαπίστωσις είνε κάτι περισσότερο από θλιβερή και διερωτάται κανείς άν μετά τὸ φαινόμενο αυτό εξακολουθοῦν να έχουν σκοπιμότητα οι έπίσημοι φιλολογικοί διαγωνισμοί. Φαίνεται δε, ότι τῶς δεν έχουν—σήμερα, τουλάχιστον...

Δύο νέα ελληνικά θεατρικά έργα φιλοδοξοῦν να έμφανισθῶν από τῆς σκηνῆς τού θεάτρου Κοτοπούλη κατά την έναρξιν τῆς χειμερινῆς περιόδου. Τὸ ένα είνε μιά καινούργια κομεντί τού κ. Θ. Συναδινού και τὸ άλλο μιά πρωτότυπη ήθογραφία τού κ. Δ. Γιαννουκάκη, η όποία φέρει τὸν τίτλο «Θυμάρη» και όρίζεται ως «Σκηνές τού κάμπου και τού βουνού». Δεδομένου ότι οι πρό-βες τού «Θυμαρίου» δεν είνε δυνατόν να γίνουν κατά την διάρκειαν τού τουρνέ τού θιάσου Μαρίας—Λόγω τού πολυσυνθέτου τού έργου—θεωρεῖται πιθανώτερον να έμφανισθῇ πρώτη η κομεντί τού κ. Συναδινού. Αν συμβῇ αυτό, τότε ο κ. Συναδινός «άνοίγει» διὰ τρίτην η τετάρτην φορὰν θεατρικὴν σαιζόν, στο θέατρο Κοτοπούλη.

Κατόπιν υποδείξεως τῆς «Εταιρείας Έλλήνων Λογοτεχνών», τῆς Ένώσεως Σωματείων Εικαστικῶν Τεχνῶν και τῆς Ένώσεως Έλλήνων Μουσουργῶν διώρισθη από τὸ Υπουργεῖον Παιδείας η πρώτη Έφορεία τῆς Στέγης Γραμμάτων και Τεχνῶν. Η Έφορεία καθιερώσθη ως έξῆς: Πρόεδρος ο κ. Κ. Παγκαλός, άντιπρόεδρος ο κ. Μ. Καλομοίρης, Γεν. Γραμματεὺς ο κ. Β. Δασκαλάκης, Ταμίας ο κ. Μ. Νικολαΐδης και Γενικός Έφορος ο κ. Α. Ντί-νος.

Την προσεχῇ Παρασκευῇ έπιστρέφει στὰς Αθήνας ο Γενικός Διευθυντῆς τού Βασιλικού Θεάτρου κ. Κωστής Μπασιτιάς. Ο κ. Μπασιτιάς θα μεταβῇ άμέσως εις Θεσσαλονίκην για να παρακολουθήσῃ τις πρώτες παραστάσεις τού θιάσου τού Βασιλικού.

Αδ. Δ. Παπαδημέα

ΑΙΧΜΑΝΩΤΕΣ

2ον

—Μήπως έχετε αδελφές; τον ρώτησε σε μια στιγμή ο Τώνης.

—Όχι, έμουν μόνη ανάμεσα στα δόντια του ο Πέτρος. Γιατί;

—Ω... τίποτε, έπιθύρουν ο Τώνης, χωρίς να πάρη τα μάτια του από την φωτογραφία.

Τα μάτια του νέου, το μέτωπο και το πηγούνι έμοιαζαν πολύ, πάρα πολύ με τα χαρακτηριστικά των διδύμων αδελφών. Περίεργο. Πολύ περίεργο! Μια τέτοια ομοιότητα συλλογίζονταν ο νεαρός φοιτητής. Κι' ευχαριστώντας ακόμη μια φορά τον φίλο του για το δάνειο, έφυγε βιαστικός-βιαστικός, για να πάη στην Νεάπολη, όπου ήξερε ότι είχαν εγκατασταθή οι διδύμες με την μητέρα τους. Η καρδιά του έχτυπούσε δυνατά και μια άνησυχία τον είχε κυριεύσει, μια γλυκειά άνησυχία. Θα εύρισκεν άρα γε την άγνωστημένη του;

— Δέν σου είπα, ότι δέν θέλω να μου φέρης εφημερίδα, άν δέν γράφη μέσα για κανένα έγκλημα; Πάρτην από δω. Πήγαινε έξω!

Έκείνο το πρωί ο Τρύφων είχε ξυπνήσει με τα νεύρα του. Αυτό δηλαδή εγινόταν τις περισσότερες ημέρες. Ο έμπιστός του, ο Νίκος ο «κουλός» όπως τον έλεγαν ο κ. Τρύφων, γιατί σ' ένα δυστύχημα έχασαν ο άμοιρος νέος το άριστερό χέρι του, χωρίς να συλλογισθή πως του θύμιζαν ότι ήταν σακάτης, έπηρε την εφημερίδα που έκομμάτιασε, μέσα στον άδικον θυμό του, ο κ. Τρύφων και βγήκε από την πλούσια έπιλωμένη κρεβατοκάμαρα.

Ο κ. Τρύφων πλούσιος εισοδηματίας έμενε στην ιδιόκτητη έπαυλή του στην Κηφισιά, ολομόναχος με μόνο σύντροφο τον έμπιστον του τόν Νίκον που τον έλεγε γραμματέα του και με μια γρηά μαγειρίσα.

Η έπαυλις του κ. Τρύφωνα ήταν

κτισμένη ανάμεσα στα πεύκα. Χωράφια, άμπελια κι' ένας ελαιώνας την έχωριζαν από τα άλλα σπίτια της Κηφισιάς, που το τελευταίον άπείχεν ένα τέταρτο από την βίλλα του κ. Τρύφωνα.

Μά όποιος έμπαινε στην έπαυλη έκείνη νόμιζε ότι έμπαινε σ' ένα φρούριο. Όπλα διάφορα, του κυνηγιού, πολεμικά, άρματα και κουμπούρες πανάρχαιες, πιστόλια, έκρέμονταν εις τους τοίχους. Κι' ένα ακόμη μπρούτζινο άγαλμα, που ήταν στο χώλ για να σπάξη την μονοτονία του όπλοστασίου, παράστανε κι' εκείνο ένα τοξότην, που σημάδευε με το τόξο του πενταμένο τους έπισκέπτες, σε τέτοιο σημείο, που ο έπισκέπτης φοβόταν ότι το βέλος του μπρούτζινου τοξότη θα έπεφτε επάνω του, από στιγμή σε στιγμή, για να τον πλη-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η κ. Μάρθα έρχεται στην Αθήνα, από την Κόρινθο, την άνοιξη του 1911, με τις διδύμες κόρες της, την Μαρίαν και την Άννα, που είνε δύο πανέμορφες κοπέλλες και μοιάζουν τόσο πολύ, ώστε δέν ξεχωρίζει κανείς την μία από την άλλη. Από μια διαβολική σύμπτωση, η Άννα πέφτει στην παγίδα μιας ύποπτης γυναίκας. Ο γιός της κ. Μάρθας έχει ξενητευθή από μικρός στην Αμερική και ούτε ξανάγραψε πιά στους δικούς του, από χρόνια. Έν τώ μεταξύ στο ξενοδοχείο όπου έμειναν λίγες ημέρες οι διδύμες με την μητέρα τους, ένας άνεψιός του ξενοδόχου, ο Τώνης έρωτευθηκε τρελλά την μίαν από τις διδύμες, χωρίς να ξέρη ούτε αυτός, ποίαν από τις δύο έχει έρωτευθή. Καί άποφασίζει να πάη να δώση ένα γράμμα στην άγνωστημένη του, που έμαθε ότι κάθεται σ' ένα σπιτάκι στο τέμα της όδου Μαυρομυχάλη. Άλλ' έπειδή ο θείος του τόν άφηνεν άπάνταρο, ζητάει για την έρωτικήν του έκστρατεία ένα δάνειο από 20 δραχμές από ένα φίλο του, τόν Πέτρο, που τόν λέει «μπρούτλιν», έπειδή έχει γυρίσει, έκείνες τις ημέρες, από την Αμερική. Ένδ όμως ο Πέτρος θάξει να τόν δώση τις 20 δραχμές, τόν πέφτει μέσα από το θαλιτσάκι του μια φωτογραφία παλιά. Ο Τώνης βλέπει τότε με έκπληξη, ότι τα χαρακτηριστικά της φωτογραφίας αυτής τού φίλου του μοιάζουν με τόν διδύμων αδελφών, της Μαρίας και της Άννας.

γώση αγιάτρευτα.

Κι' έπειτα άρχίζουν οι διάδρομοι, οι σκοτεινοί και οι άτέλειωτοι διάδρομοι, που έτσι όπως έπροχωρούσαν μέσα στο σκοτάδι, νόμιζε κανένας, ότι ήταν κατακόμβες.

Η βίλλα είχε δύο πατώματα. Η κρεβατοκάμαρα τού ιδιοκτήτη ήταν στο δεύτερο. Στο υπόγειο έκοιμόταν ο γραμματέας του και η γρηά μαγειρίσα.

Οι Κηφισιώτες όμως έλεγαν για τη βίλλα αυτή ότι ήταν στοιχειωμένη. Καί βεβαίως με τρόπο και σταυροκοπούμενοι, ότι πολλές φορές, περνώντας από κει είχαν άκούσει την νύχτα, ένα παράξενο κλάμα, πνιγμένο κι' άτέλειωτο, που έπάγωνε από την φρίκη όποιον τόν άκουγε, ένα κλάμα που σπάραζε την καρδιά, να βγαίνη μέσα από την κατάκλειστη βίλλα. Καί τάχυναν τόν βήμα τους, φοβισμένοι...

Ο κ. Τρύφων είχε μια μεγάλη άμαξα, λ α ν τ ω και με αυτήν κατέβαινε, από την έρημική βίλλα του στην Αθήνα. Μά όπως έλεγαν, όσοι ήξεραν τόν ιδιότροπο πλούσιον, ο κ. Τρύφων είχε κάνει όπλοστάσιο και τόν λαντώ του. Έφοβόταν τούς ληστές; Είχεν άλλους λόγους να φυλάγεται; Άγνωστον. Όπως όποτε δέν έβλεπαν την φυσιογνωμία του, που ήταν άλλωστε πολύ άνטיפαθητική ούτε οι Κηφισιώτες, ούτε οι Αθηναίοι. Καί δέν την έβλεπαν, γιατί οι μπερντέδες τού λαντώ τού κ. Τρύφωνα ήταν πάντα κατεβασμένοι.

Έκείνο το πρωί που ο ιδιότροπος πλούσιος άποτήρε τόν γραμματέα του, γιατί οι πρώηνες έφημερίδες που τού έπληγαν έκείνος, δέν έγραφαν για έγκλήματα, έπληροφορείτο από τόν ίδιο τόν γραμματέα του ότι η κυρά Μάρθα τόν έζητούσε, κάτω στην τραπεζαρία.

Τό όνομά της τόν έκανε να τιναχθή από τόν κρεβάτι του.

—Φέρτην εδώ άμέσως! έπρόσταξε ο κ. Τρύφων.

Πραγματικά, λίγα λεπτά άργότερα, μια μαυροφορεμένη γυναίκα (ή μόνη γυναίκα, μετά την μαγειρίσα, που είχε τόν δικαίωμα να μπαίνη στην έπαυλη) με μαντίλι και μ' ένα χαμόγελο που έσταζε γλύκα, έμπαινε στην κρεβατοκάμαρα τού κ. Τρύφωνα.

—Καλημερίζω την άφεντιά σας! έμουν μόνη ανάμεσα στα δόντια του Πέτρο, που τόν λέει «μπρούτλιν», έπειδή έχει γυρίσει, έκείνες τις ημέρες, από την Αμερική. Ένδ όμως ο Πέτρος θάξει να τόν δώση τις 20 δραχμές, τόν πέφτει μέσα από το θαλιτσάκι του μια φωτογραφία παλιά. Ο Τώνης βλέπει τότε με έκπληξη, ότι τα χαρακτηριστικά της φωτογραφίας αυτής τού φίλου του μοιάζουν με τόν διδύμων αδελφών, της Μαρίας και της Άννας.

—Αν ήλθε πάλι με άδειαν τα χέρια, της άποκρίθηκεν ο ιδιοκτήτης της έρημικής βίλλας, κάλλιο να πάς εκεί απ' όπου ήλθες! Άπό λόγια μ' έχεις χορτάσει, γρηά στρίγγλα!

Η μαυροφορεμένη γυναίκα έχασε γέλασε. Έπειτα σήκωσε τόν βλέμμα της στο ταβάνι, έκαμεν ένα μορμόσμον, σαν να προσευχόταν και έλεγε,

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ

Έπαυλη

ρίχνοντας λοξές ματιές γύρω της, σαν να έφοβόταν μή τυχόν την άκούση κανένας.

—Μάρτυς μου Θεός, άν δέν πασχίζω μονάχα για την άφεντιά σου! Νυχτοξημερώνομαι στους δρόμους για σένα γυιέ μου!

—Άφησε τόν Θεό, κουκουβάγια, μή τόν βάλης συνταίριο σε τέτοιες δουλειές. Έλα λέγε τί έχεις;

—Μπορώ να μιλήσω ξεθάρρα;

—Καί τόν ρωτάς;

—Κι' οι τοίχοι, άφέντη μου, έχουν αυτιά.

—Λέγε, της άγρίεψεν ο κ. Τρύφων, ξέρεις ότι έδω μέσα είνε τάφος.

Και μ' ένα παράξενο χαμόγελο έπρόσθεσε:

—Τάφος για ζωντανούς!

Και πιά σιγά, πολύ σιγά, μ' ένα τρόπο που τ' άκουσε μόνον αυτός, αλλά μ' ένα χαμόγελο που έκανε την μαυροφορεμένη γυναίκα να παγώσει από φρίκη, έλεγε:

—Καί τάφος για τις βαλσαμωμένες!...

Η μαυροφορεμένη γυναίκα, που όπως θα μάντεψαν οι άναγνώσται μας, ήταν έκείνη που άντάμωσε τόν άναπάντεχα την μίαν από τις διδύμες αδελφές και την παρέσυρε με τόνσην κατεργαρία στο σπιτί της, έκάθησεν έν τώ μεταξύ κοντά στο κρεβάτι τού κ. Τρύφωνα.

—Αυτή τη φορά έχωμε ένα μπιζουδάκι! έμουν μόνη.

—Έλα, άφησε τα αυτά, μή σε στείλω στο διάβολο! έγρύλισεν ο κ. Τρύφων.

—Ξώδεψα όμως άφέντη μου, τα μαλλιοκέφαλά μου, για να πετύχω. Πάει όλο τόν κομποδέμα που είχα, για καμμία άρρωστέια, ή έρμη!

—Σάν κουκουβάγια λαλός, στρίγγλα! την δικοφέν ο κ. Τρύφων. Λεγε λοιπόν τί έγινε; Καί πρό πάντων πρόσθεε μή τυχόν και μάθω ότι μπλέχθηκες με την άστνομοία, γιατί δέν θα βγής ζωντανή από δω μέσα! Έπειτα ξέρεις πολύ καλά ότι δέν με νοιάζει, άν είνε μπιζουδάκι ή όχι, τέτοιες ταπεινές σκέψεις δέν τίς κάνω έγώ, γιατί δέν είμαι ο πρώτος τυχών παραλήξ. Ξέρεις ότι έκείνο που θέλω, έκείνο που πασχίζω χρόνια τώρα με σένα την άτζαμού να βρω, είνε μια κοπέλλα που να μοιάζει με την πεθαμένη μου γυναίκα. Δέν θέλω τ' άκούς γρηά κουκουβάγια;— δέν θέλω να γλεντοκοπήσω με την κοπέλλα που θα μου φέρης εδώ αίχμάτω! "Όχι, δέν είμαι προστυχάνθρωπος, όπως θα σου πέρασαν ή ιδέα από τόν μυαλουδάκι σου. Θέλω μια κοπέλλα όμορφη σαν τόν κρίνο και τόν εριαντάφυλλο, όπως ήταν ή μακαρίτισσα ή γυναίκα μου. Θρόνο θα της στήσω εδώ μέσα, τ' άκούς, γρηά καρακάξα; Καί θα την άγγίζω, όπως δέν άγγίζουνε τόν ευαίσθητα έκείνα λουλούδια της σέρρας μή τυχόν μαδήσουνε τόν φύλλα τους, μή τυχόν χάσουνε την εύωδιά τους! Εικόνα θα την έχω και θα την προσκυνάω!

—Τεχνίτρα τού διαβόλου είσαι! έχασογέλασε παράξαινα ο κ. Τρύφων.

Είχε πιασθή ή άνάσα τού παράξαινου ιδιοκτήτη της έρημικής βύλλας,

ένω έλεγε τά λόγια αυτά και τόν πλάττον στήθος του άνεβοκατέβαινε με κόπο. Τά μάτια του έκύτταζαν αλλόκοτα την κυρά Μάρθα που μια φοβόταν να τόν άντικρύση και μια χαμογελούσε, με τόν όλο προσποιητή γλύκα, γέλιο της.

Και όταν ο κ. Τρύφων έτελείωσεν, ή μαυροφορεμένη γυναίκα τού άποκρίθηκε:

—Αυτή τη φορά, άφέντη μου, βρήκαμε έκείνο που ζητάμε τόνσην καιρό. Η κοπέλλα που σου λέω, μοιάζει της συγγωρεμένης σαν να ήταν αδελφή της!

Έτινάχθηκεν ο ιδιοκτήτης της έρημικής βύλλας λές και πέρασε ήλεκτρικό ρεύμα τόν κορμί του.

—Πρόσθεε καλά, μή τυχόν και με γελάσης πάλι, γιατί θα μου τόν πληρώσης πολύ άκριβά! έγρύλισεν ο κ. Τρύφων.

—Όχι, άφέντη μου, είμαι σίγουρη, πολύ σίγουρη.

—Και πού είνε τώρα ή κοπέλλα; ρώτησε με χαμηλή φωνή ο ιδιοκτήτης της έρημικής βύλλας.

—Την έχω στο σπιτί μου.

—Πώς θα την φέρης εδώ;

—Αυτό θα τόν προστάξης σύ, άφέντη μου.

—Η δουλειά αυτή πρέπει να γίνη νύχτα. Μά άν φωνάξη; Είμαστε χαμένοι άπ' την άστνομοία.

—Θά την φιμώσωμε!

—Και δέν θα σε ίδούν, που θα την θγάλης από τόν σπιτί σου;

—Θά βγή φιμωμένη άφέντη μου, τυλιγμένη σε μια κουβέρτα για να νομίσω, όποιος την ίδι, ότι είνε άρρωστη και την πάμε, μαθές, στο νοσοκομείο.

—Τεχνίτρα τού διαβόλου είσαι! έχασογέλασε παράξαινα ο κ. Τρύφων.

Η μαυροφορεμένη γυναίκα χαμογέλασεν. Έπειτα δίστασε, έφοβήθηκεν. "Ηθελε να πη κάτι. Ο ιδιοκτήτης της έρημικής βύλλας τόν κατάλαβε και την ρώτησε:

—Μου κρύβεις ακόμη κάτι. Λέγε. Ξέθάρρα.

—Άφέντη μου, ο άνθρωπος που θα με βοηθήση γι' αυτή τη δουλειά, θέλει λεπτά, πολλά λεπτά.

—Και ποιος είνε αυτός που θα μάθω τόν μυστικό μας; έπετάχθηκεν άγριεμένος ο κ. Τρύφων.

—Σύχασε, γυιόκα μου. Είνε δικός μου άνθρωπος. Άνεψιός μου. Καί πρό πάντων, άφέντη μου, είνε μουγκός!

Ο κ. Τρύφων έγέλασε δυνατά. Μουγκός! έλεγε με σαρκασμό. Αδός μας χρειαζότανε. Μά δέν μου λές

—Άδριο τή νύχτα θα σε είλω τόν άνθρώπο μου, έλεγε ο κ. Τρύφων.

τά καταφέρνει; Είπε χειροδύναμος:
—Τόφαλος! έμουρμούρισε η κυρά Μάρω.

—Λοιπόν, αύριο την νύχτα θα στείλω τον άνθρωπό μου εϊπεν ο κ. Τρύφων, χαμηλώνοντας τη φωνή του, να σε περιμένει στη γωνία εκεί που άρχίζει το δάσος. Στις 11, την ώρα που η Αθήνα ροχαλλίζει, συ θα βάλεις την κοπέλλα μέσα στο άμάξι. 'Ο άμαξάς όμως πρέπει να μάθει το μυστικό μας;

—Αμαξάς θα εϊνε ο άνεπιός μου, άφέντη μου. Έχει ένα φίλο του, που έχει δική του βιττιάρια. Μά, όπως καταλαβαίνω, γυιόκα μου, χρειάζονται πολλά λεπτά για να πάρωμε το άμάξι.

—Θά τα έχης. Καί εϊπαμε προσοχή. Το βλέπεις αυτό εκεί πάνω;

Καί ο κ. Τρύφων έδειξε ένα γιαταγάνι, άπομεινάρι τών προγόνων του, που έκρεμάταν στον τοίχο.

—Μ' αυτό θα σε στείλω στα θυμαράκια.

—Η άφεντιά σου μπορεί να κοιμάται ήσυχη, εϊπεν έπειτα η κυρά Μάρω.

Καί με κλαψάριο ύφος έπρόσθεσε, για να συγκινήση τον ιδιοκτήτη της έρημικής βίλλας:

—“Αν έκαμα μιά τέτοια δουλειά, αν άρπαξα μέσα από την άγκαλιά της μαννούλας της την πανέμορφη αυτή κοπέλλα, μάρτυς μου ο Θεός, τώκαμα γιατί δεν έχω κανένα σ' αυτόν τον κόσμο που να με βοηθήσει. Δεν άντέχω πιά, παιδί μου, να ξενοδουλεύω. Είμαι πιασμένη όλόκληρη. Θέλω να εξασφαλίσω ένα έξοκόμμο το στα γηρατειά μου. 'Ο Θεός άς με συγχωρήσει, την άμαρτωλή!

Κι έβγαλεν ένα πένθιμο μαντηλί, για να σφονγίση τα δάκρυά της. 'Ο κ. Τρύφων έπληγε κοντά της και της εϊπε:

—“Ασε τις κλάψες. Θθάνε η κοπέλλα που μου λές να μοιάζει της μακαρίτισσας και τότε δεν θα σου λείψη τίποτε.

Κανόνισαν άκόμη μερικές λεπτομέρειες, ώρισαν ότι την νύχτα της άλλης ημέρας από τις 11 ο γραμματέας του θα έπερίμενε το άμάξι που θα έφερνε τη νέα, στη γωνία, εκεί που άρχιζε το δάσος.

—Θά εϊνε έρημη εκείνη την ώρα η Κηφισιά, έπρόσθεσε ο κ. Τρύφων. Το νοή σου όμως αν τυχόν κανένας χωροφύλακας σταματήσει το άμάξι—πράγμα που δεν το πιστεύω, γιατί θα νομίση ότι εϊνε το άμάξι κανενός πλουσίου, από δω— τότε να καμώθης πώς κλαίς, για την κόρη σου που εϊνε άρρωστη και την φέρνεις τόχα να την ιδή ένας δικός σου γιατρός, έδω στην Κηφισιά.

—Θά κάνω, όπως πρόσταξε η άφεντιά σου, έμουρμούρισε η μαυροφορεμένη γυναίκα, ενώ έβαζε στην τσέπη της τα χαρτονομίσματα που της έδωκε ο κ. Τρύφων. Ήταν δυο-τρία εκατοστάρικά, όπως πρόλαβε και τα πήρε το μάτι της και κάμποσα χάρτινα είκοσιπεντάρικά, δεκάδραχμα χάρτινα και πεντάδραχμα.

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΦΕΡΕΤΡΟ

Μόλις η μαυροφορεμένη γυναίκα έφυγεν, ο ιδιοκτήτης της έρημικής βίλλας άνοιξε μιά μικρή πόρτα, που ήταν σκεπασμένη μ' ένα βελουδένιο ριντώ και προχώρησε σ' ένα μισοσκότεινο διάδρομο, που φωτιζόταν από ένα φεγγίτη. Κάθε τόσο έγύριζε και

κύτταζε γύρω του άνήσυχος. 'Ο διάδρομος αυτός που ήταν σαν άτελειώτος, έφθανε σ' ένα άλλο παραπέτασμα. 'Ο κ. Τρύφων τού άνοιξε. Μιά σκάλα άρχισε από εκεί. Κατέβηκε. Κάμποσα σκοταδιάρια πιά κάτω ήταν μιά κλειστή πόρτα. Μιά μυρωδιά ύγρασίας έρχόταν από εκεί. “Αλλ' άντί ο ιδιοκτήτης της έρημικής βίλλας να άνοίξη την πόρτα αυτή, έγύρισε άριστερά. Σαν φύλλα ντουλαπιού, σαν θήκη του ώρολογιού του γκαζιού ήταν στο άριστερό μέρος του ύπογειου. 'Ο κ. Τρύφων έβγαλεν ένα κλειδάκι που είχε μέσα στο πορτοφόλι του και ξεκλείδωσε το μυστηριώδες αυτό ντουλάπι. Μιά άλλη κινητή σκάλα έφάνηκε τότε. Παρ' όλον τόν όγκον του σώματός του ο ιδιοκτήτης της έρημικής έπαύλεως έχώθηκε με μιά αίλουροειδή ταχύτητα εκεί μέσα και άφου έπάτησε και με τα δυο πόδια του στην κινητή σκάλα, έκλεισε έπειτα τα φύλλα του μυστηριώδους ντουλαπιού και άρχισε να κατεβαίνει. Φθάνοντας στο τέλος της σκάλας έβγαλεν ένα κερί από την τσέπη του και τού άναψε. “Η τρεμάμενη κίτρινη φλόγα του έμεγάλωνε γύρω τις σκιές. Κάμποσες κασέλες ήταν εκεί μέσα, πιά πέρα ένα μαγκάλι και δύο σαραβαλιασμένες πολυθρόνες. 'Ο κ. Τρύφων έπροχώρησε με το βήμα ανθρώπου που ήξερε καλά τα κατατόπια.

Στο βάθος της ύπογειας αυτής κάμαρας, που δεν έφαινόταν να έχη πουθενά πόρτα, ήταν ένα μαύρο, κατάμαυρο παραπέτασμα. Με χέρι που έτρεμε τώρα ο ιδιοκτήτης της έρημικής έπαύλεως, έσυρε το μαύρο ριντώ. Στο πλατύ ραφί τότε ένός μεγάλου ντουλαπιού του τοίχου έφάνηκε ένα γυάλινο φέρετρο. Καί μέσα σ' αυτό έκοιμόταν τόν αιώνιον ύπνον μιά νέα γυναίκα. Θεέ μου, λές κι ήταν έτοιμη ν' άνοίξη τη χείλη της και να μιλήση—τόσο ζωηρό ήταν το νεανικό πρόσωπό της. 'Ο κ. Τρύφων άκούμπησε το σπαρμασέτο, σέ μιά γωνία, έπειτα άφου έστάθηκε κάμωση στιγμή έκστατικός, μπροστά στο βαλσαμωμένο πτώμα της ώμορφης νέας γυναίκας, έγονάτισε και άρχισε να προσεύχεται.

Προσευχήθηκε άρκετην ώρα. “Υστερα σηκώθηκε και σκύβοντας πάνω από το γυάλινο φέρετρο που έσκομπούσαν ανατριχιαστικές αναλαμπές, στην τρεμάμενη φλόγα του σπαρμασέτου, έμουρμούρισε:

—Από εκεί που με θάλεπει η άγνή ψυχούλα σου, λουλούδι μου, άς σκορπίση θάλασμο παρηγοριάς στην πληγωμένη μου καρδιά. “Ας μου συχωρήση τις πράξεις μου, που δεν εϊνε άμαρτωλές, άλλα μιά άκόμη απόδειξις της μεγάλης μου αγάπης, για σένα! Δεν ζητάω να θρώ άλλην σύντροφο, άξέχαστή μου Λευκούλα. Ζητάω μιά κοπέλλα που να σου μοιάζει στην ώμορφη και στον χαρακτήρα για να παρηγοριέμαι, νομίζοντας ότι σε αντικρύζω ζωντανή μπροστά μου! Δεν έχω πιά κουράγιο, μικρή μου Λευκούλα, να έρχωμαι να σε βλέπω ξαπλωμένη και άμιλητη μέσα σ' αυτό το γυάλινο φέρετρο, που η άπειρη αγάπη μου για σένα, σ' έκλεισε! Θαρρώ, πώς θα σωριασθώ νεκρός κι εγώ μπροστά σου! Τρομάζω, ναί, τρομάζω. “Ενας φόβος μου παραλύει το κορμί μου! Κι εγώ ο άφοβος τρέμω σαν τ παιδί. Μετανοιώνω, μικρή μου Λευκούλα, γιατί δεν σε άφησα να γυρίσης στη γή. Τώρα εϊνε άργά πιά! Σε θάλασ-

μωσα νομίζοντας ότι έτσι θα μπορούσα να γιατρέψω τόν μεγάλο μου πόνο. Σε θάλασμάωσα έλπίζοντας, ότι θα σε είχα γά πάντα μπροστά μου! Μά τώρα, που σε βλέπω άμιλητη αυτού μέσα, με τα ώμορφα χείλη σου κλεισμένα για πάντα, τώρα φοβάμαι, Λευκούλα. Τ' άκούς; Φοβάμαι! Πισωπλάτησε με την φρίκη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του ο ιδιοκτήτης της έρημικής έπαύλεως. “Ετσι όπως έτρεμούλιαζε η φλόγα του σπαρμασέτου, νόμιζε ότι έθλεπε το γαλήνιο πρόσωπο της θάλασμωνής, να κινείται ξαφνικά.

★

“Επειτα ο κ. Τρύφων έγύρισε και κύτταζε γύρω του ξαφνιασμένος. “Ησυχία θαεραία άπλωνόταν στο ύπογειο, όπου κανείς από τούς ύπηρέτες του δεν έτολμού. να κατεβή. Έξ άλλου έτσι όπως τού είχε κτίσει ο κ. Τρύφων, έμοιαζε σαν ένα τετραγωνικό πηγάδι, που εκείνος που έρισκόταν εκεί δεν ήξερε από που εϊχε μη.

★

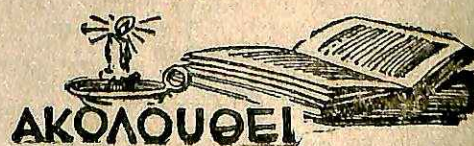
Καί να, ενώ στέκεται βουδός και άκίνητος, θυμάται όλες τις λεπτομέρειες της συζυγικής τραγωδίας του. Την Λευκούλα την παντρεύθηκε από έρωτα, ένα τρελλό έρωτα, που τόν είχαν αφήσει νύχτες στη σειρά άγρυπνον, να στριφογυρίζει με άγωνία στο κρεβάτι του. Την έγνώρισε στην Χαλκίδα, όπου η πεντάμορφη Λευκούλα έμενε μαζί με μιά θεία της, που την είχε πετυαχέψει από μικρό κοριτσάκι, όταν η μητέρα της και ο πατέρας της πέθαναν και την άφησαν όρφανούλα.

‘Ο κ. Τρύφων είχε πάει στη Χαλκίδα για κάποιες έμπορικές υποθέσεις του. Την είδε λοιπόν στον περιπατο που εγίνόταν στη γέφυρα και την έρωτεύθηκε. Την άλλη ημέρα έπληγε και την έζητησε από την θεία της.

—Δεν θέλω να μου δώσης τίποτε, εϊπε στη θεία της. Την αγάπησα την άνηψιά σου και θα την κάνω γυναίκα μου!

—Και να μου ζηταγες παιδάκι μου, δεν έχω ή άμοιρη να σου δώσω. Όρφανό εϊνε το καύμένο, ψυχικό θα κάνης.

“Αλλ' η Λευκούλα δεν συμφωνούσε με τη θεία της. ‘Ο άνθρωπος αυτός της έφαινετο άντιαπαθητικός, την έφόβιζε με το παρουσιαστικό του, μ' εκείνα τα μάτια του, που κύτταζαν παράξενα σαν να έψαχναν θαεραία στην ψυχή. Άρνήθηκε λοιπόν να γίνη γυναίκα του. Δεν την συγκίνησε η λεπτομέρεια ότι είχε πολλά χρήματα, ότι θα την έκανε βασίλισσα μέσα στην ώμορφη έίλλα που είχε στην Κηφισιά. ‘Ο κ. Τρύφων όμως έκαμε καλήν έντύπωσιν στην θεία της. Κι έπέμεινε εκείνη, έως ότου στο τέλος την κατάφερε.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

“Ενα άνέκδοτο σκετσάκι του συνεργατού μας κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ από τη σειρά «Η ζωή μας εϊνε θέατρο».

(Βραδάκι σ' ένα αυστηρό γραφείο. Οι τοίχοι όλοι σκεπασμένοι με βιβλιοθήκες. Βαθείες πολυθρόνες και ντιβάνια με μαξιλαράκια. Στο γραφείο σκορπισμένα ανάκατα περιοδικά έπιστημονικά, χαρτιά με μισοαρχιτισμένες φράσεις, μολύβια, πέννες. Σε μιά πολυθρόνα έγγγεζική καπνίζει άφηρημένος ‘Εκείνος. Άπέναντί του, μισοξαπλωμένος στα μαξιλαρία του ντιβανιού, τόν κυττάζει περίεργα ο Φίλος του. Το χλωμό δειλινό λιποθυμιάς άργά. Τα παράθυρα αφήνουν να περάσουν στο δωμάτιο οι πρώτες σκιές της νύχτας.)

‘Εκείνος (πετάει το τσιγάρο του και σηκώνεται). Κι όμως! Δεν εϊν' άσχημη ή ζωή, όσο και αν εϊνε άπιαστή ή εύτυχία...

‘Ο Φίλος του: Γιατί δεν της τού λές;

‘Εκείνος (γελάει με κάποια πίκρα): Μακάρι νάτανε τόσο άπλό... ‘Ο Φίλος του: Άπλό, λές; ‘Απλούστατο... Θα την ξεμοναχιάσεις σε μιά γωνιά όπου ούποια σκαλονιά που συχαζέτε και οι δυο σας, θ' άφήσης πρώτα ν' άκουσθί άπ' το ραδιόφωνο ή δεξαριά κάποιου τσιγγάνου ή το τραγούδι καμιάς ντιζέζ κι' ύστερα, χωρίς κανένα πρόλογο, θα της πής, φροντίζοντας ή φωνή σου νάχη κάποιο τρεμούλιασμα: “Σ' αγαπώ...” Εϊνε δυο λευδύλες τόσο μικρές, λέγονται τόσο εύκολα, κι' εϊν' ο ήχος τους τόσο άπαλός, σά βελούδινος... Κι' ύστερα...

‘Εκείνος: Νά σου πώ εγώ τί θα γίνη ύστερα: “Η θα μου άπαντήσει μ' ένα της ερωτικό γέλιο, ή θ' άκούσω μιάν άπάντησι που θα με ίκανοποιήση. Άφήνω έντελώς την πρώτη έκδοχή, που, σε θεοαίνω, δεν εϊνε καθόλου άπίθανη, κι' έρχομαι στη δεύτερη. “Αν δεχθί τόν έρωτά μου, τότε θ' άρχίση μιά κοινή αίσθηματική ιστορία. Θα την ιδώ, κάπου, θα την άγκαλιάσω, θα της κλείσω τα χείλη με τα δικά μου, θα της πώ χίλιες άνοησίες, πολύ σιγά, σι' ατύ, ίσως μου πη κι' εκείνη... Κι' ύστερα...

‘Ο Φίλος του: Ύστερα;

‘Εκείνος: “Ε, αυτό το “ύστερα” με φοβίζει... “Αν ή αγάπη μας γίνη ρουτίνα; “Αν φτάση σ' ένα σημείο, κι' ύστερα άρχίση να κατρακυλάη προς τα κάτω;... “Αν οι περίπατοί μας γίνουν υποχρέωσις, τα έρωτόλογά μας συνήθεια, πιά φιλιά μας έπιβέβλημένη άβρότης;... Τί θα γίνη τότε;... Για πές μου.

‘Ο Φίλος του: Τότε, άπλούστατα... “Η ιστορία σας, άφου θα σας χάριση ωραίες στιγμές, θα πάρη ε-

να τέλος. Θα χωρίσει η-ρεμα πολιτισμένα, από ανάγκη, όπως από ανάγκη και θάχετε ένωθί, κι' εσύ θά ζητήσης κάποια άλλη γυναίκα, μαζί με κάποια άλλη περιπέτεια. Καί, φυσικά, μόλις θα θής τη γυναίκα, θ' άρχίση πάλι ή περιπέτεια: Θά την ξεμοναχιάσεις σε μιά γωνιά όπου ούποια σκαλονιά, θ' άφήσης πάλι ν' άκουσθί άπ' το ραδιόφωνο ή δεξαριά κανενός τσιγγάνου, ή το τραγούδι καμιάς ντιζέζ... Καί λοιπά, και λοιπά, και λοιπά... “Ετσι εϊνε, φίλε μου, ή ζωή... Σφαίρα εϊν' ο κόσμος και γυρίζει. Καί μαζί του, γυρίζουν όλα: “Άνδρες, γυναίκες, έρωτες. Καί μέσα σ' αυτή την άλλαγή, έρίσκεται—πίστεψέ με—ή πραγματική εύτυχία.

‘Εκείνος: Οι θεωρίες σου εϊνε πολύ σωστές. “Αλλά ή περίπτωση μου εϊν' έντελώς άλλοιώτικη. Ξέρεις πώς δεν εϊμαι διόλου ρωμαντικός... Τα μυθιστορήματα της Ντελλού μ' άφήνουν άσυγκίνητο, κι' έχω πετάξει σε κάποια γωνιά της έίθλοθήκης μου το “Εκείνη δεν άπήνησε” της Σεράο, μ' άκοπα τα φύλλα... Αυτή ή γυναίκα όμως, μούχει έμπνεύσει κάτι περίεργο: Την αγάπη, κι' όμως δίνω όλα τα χρόνια της ζωής μου για να μην το καταλάβω... Εϊνε τόσο όμορφα τα μάτια της, όταν με κυττούν άνύποπτα, που δεν θέλω ούτε στιγμή να σκεφθώ πώς μιά μέρα μπορεί να τα θαρρώ, και θα μου φανούν άλλα όμορφότερα... “Η φωνή της εϊνε τόσο άπαλή, που δεν θέλω να την σκεπάσω καμιά άλλη... Το γέλιο της γεμίζει με τόσο χαρά την ψυχή μου, και δεν θέλω να πνιγθί από κανένα άλλο γέλιο... Κι' έλ, αυτά θα γίνουν άναμφισβήτητα, αν την αφήσω να καταλάβη πώς με συγκινεί... Τίποτα δεν θαστάει σ' αυτό τόν κόσμο: Οι έρωτες περνούν, όπως κι' οι άνθρωποι, και δίνουν τη θέσι τους σ' άλλους. Εϊνε φυσικός νόμος αυτό: “Όπως ή γή θα γέμιζε άσφυκτικά αν δεν ύπήρχε τρόπος να πεθαίνουν οι άνθρωποι, έτσι κι' οι ψυχές. Θά γίνονταν ένας άνυπόφορος συνωστισμός μέσα σε κάθε καρδιά, αν δεν ύπήρχε τρόπος να πεθαίνουν οι αγάπες... Κι' αυτό θέλω ν' άποφύγω.

‘Ο Φίλος του: Κι' αν στην πάρη κάποιος άλλος... Δεν το συλλογίζεσαι αυτό; Εϊνε τόσο όμορφη, φυσικά θ' άκούη πολλά λόγια σαν αυτά που δε θες να της πής εσύ. “Αν πείση; ‘Εκείνος: Δέ με νιάζει... Βέβαια, δε θέλω να πώ ότι ή ζήλεια δεν έχει θέσι στην καρδιά μου... Μά, κι' αν τη χάσω, ο πόνος θα λιγοστεύη από μιάν ιδέα: “Οτι κι' ο έρωτας

της μ' έκείνον που θα μου την πάρη, κάποτε θα τελειώση άναπόφευκτα, γιατί θάχη έξωτερικευθί. Κάποτε εκείνος θα τη θαρρώ, ενώ εγώ ποτέ. ‘Ο Φίλος του: Ναι, μιά πώς μπορείς και κρατείσαι; Εϊσαι διαρκώς μαζί της... Δέ φοβάσαι μην το καταλάθης...

‘Εκείνος: “Οχι. ‘Αγαπάω τόσο πολύ τόν έρωτά μου, που φυλάγομαι πάντοτε... Πόσες φορές θρεθήκαμε δίπλα στο πιάνο, πόσες φορές περάσαμε σε σαλόνια στιγμές άξέχαστες για μένα, συζητώντας για τ' ένα ή για τ' άλλο ζήτημα. Πάντα φροντίζω να δίνω ένα άτράνταχτο “άλλοθ” σ' αυτή τη γλυκεία κατηγορία που ίσως να θέλη ή ίδια να μου άποδώση. Ποτέ της μιλάω περίεργα και ελαφρά και τη θέλω να μιλή με κέφι, πότε και κάνω κόρτε με μιάν άσημαντη γυναίκα μπροστά της φυσικώτατα, πότε της πετάω κανένα κομπλιμέντο μπροστά σ' όλους, έτσι που την κάνουν να σκέπτεται: “Αν αυτό που λές το αίσθανότανε πραγματικά θα μου τώλεγε όταν θέματα μόνοι, κι' όχι τώρα, μπροστά στον κόσμο...”. “Οχι, τώ ξέρω... “Εχει θεσβαιωθί πώς ένδιαφορομαι για όλα τ' άλλα εκτός άπ' αυτήν... Κι' εκείνη ένδιαφέρεται πάλι για όλα τ' άλλα, εκτός από μένα... Κι' ή αγάπη μου μοιάζει σαν ένα σπάνιο λουλούδι, που δε θα μαραθί ποτέ. Μοιάζει θεληματικό μαρτύριο, μ' εϊνε τόσο γλυκεία... Ξέρεις πάντα ότι κάτι περιμένει, κάτι που δεν δοκίμασες άκόμα... Τί φυσικώτερο, να μην το δοκιμάσης ποτέ, για να τ' άποπείσθης πάντα;... (Στο δωμάτιο μπαίνει ο ύπηρέτης κι' άνάβει το φως. Σ' ένα δίσκο έχει ένα μεγάλο φάκελο. ‘Εκείνος τόν παίρνει και τόν άνοίγει. ‘Ο ύπηρέτης φεύγει).

‘Ο Φίλος του: Ζά φέρ-πάρ μοιάζει...

‘Εκείνος: “Άκουσε... (Διαβάει): “Ο κύριος και ή κυρία... Λαμβάνουν την τιμήν να σας καλέσουν εις τούς γάμους της κόρης των... τελεσθουσέμενους την... (οι δυο φίλοι μένουν για λίγο σιωπηλοί. “Ύστερα ‘Εκείνος θγάζει τα τσιγάρα του, προφέρει στο φίλο του και παίρνει κι' αυτός ένα. Καπνίζουν. ‘Εκείνος παρακολουθεί άφηρημένα τόν καπνό ν' άνεβαίνει προς τ' άβάνι σε άπειρα γκριζά δαχτυλίδια).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Δύο γράμματα σπουδαία, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου, κόσμου και περ' οδοιμίων

"Έχει κέρδος ή ζημία;..."

Η Ακαδημία

Παμφίλτατε Χαρίδημε,

Τελώ έν εύθυμία

—πράγμα για μέ εγχορίστον άλλα και κομικό διότι έχρισαν προχθές έν τη 'Ακαδημία τόν Ζαχαρίαν τόν σοφόν, άκαδημαϊκόν. 'Ητο καιρός, άγαπητέ, τυχούσης εύκαιρίας να γίνη και άθάνατος ο φίλος Ζαχαρίας, με τρόπον δε περιφανή και δι' αυτόν προσήκοντα, διότι συνεπλήρωσεν ήδη τά έβδομήκοντα, διότι τά γραφέντα του όλοι τά έκτιμοῦσι, διότι, τέλος, —μπράβο του!— διατηρεί και μοῦσι! Παρέστην εις τάς τελετάς και τάς ψηφοφορίας, αίτινες και άνέδειξαν τόν σεβαστόν μου γέροντα 'Ηκουσα πράγματα σοφά πλὴν όμως και μωρίας, κι' ήδη σου γράφω έξ αύ-

(των) τά πιό ένδιαφέροντα. 'Ωραίαν άνακοίνωσιν έκαμεν ο Βορέας «Περί μουσικοκριτικής στάς νήσους της Κορέας» κι' ο Βέης μας άνέπτυξε κάτι «Περί έξ ύπνων», έφ' ω πολλοί άνάγωγοι τό έρριξαν στόν ύπνον... 'Εν τέλει, ο Ξερόπουλος, μετά μεγάλου λυρισμού, άνέπτυξε τά αίτια

το σεξουαλισμού. Κι' άλλα πολλά έλέχθησαν, άγαπητέ μου φίλε, πλὴν όμως κι' αί φιλόξενοι του «Θησαυρού» αί στήλαι, άν όλα σοί τ' άνέφερα, θα ήγανάκτουσιν άσφαλώς, και δέν θα έξεμπερδεύα μαζί των όμαλώς. Περιορίζομαι, λοιπόν, να σοί παρατηρήσω, χωρίς να θέλω, θέβαια, με τοῦτο να σε πείσω ότι δέν είνε άσχημον, άλλ' οὔτε και ζημία να είσαι μέλος τακτικόν έν τη 'Ακαδημία. Δέν είνε δ' άπαραίτητος και μόρφωσις σπουδαία. 'Εκδίδεις ένα έντύπον πού λέγεται «'Ιδέα», είσαι ταμπάκος τσάμικος για όλους και μπελάς, κι' έχεις 'Αθεσσαλώμειον τήν κόμην στό κεφάλι; 'Εγίνηκες άθάνατος, όπως ο... Σπύρος ο Μελάς,

άλλά και τόσοι άλλοι!... Μά δέν σε σώζει μοναχά τοῦ κεφαλιού ή κόμη. Μέσα υπάρχουν άφθονα και πιό φθηνά άκόμη. 'Αν, αίφνης, αί ιδέαι σου είνε πολύ τρελλαί, άν πρέφης υπογέγειον ή μπαμ-τρι-α-λα-λέ, άν, τέλος, δέν θεωρηθής για τίποτ' ειδικός, αυτοδικαίως γίνεσαι 'Ακαδημαϊκός, και όταν γίνης τήν περνώς όχι καλά, μά κάλλιστα Μάλιστα, φίλε μου. Μάλιστα!... Γι' αυτούς τούς λόγους γίνομαι τώρα κι' εγώ θηρίον κι' ως άνημμένον καιόμαι άκίνδυνον πυρείον. Καταλαβαίνεις, φίλε μου, νάχης όλα τά μέσα, κι' άφοῦ 'σαι ο χειρότερος, να μη σε θάξουν μέσα;...

Διά ταῦτα σε άφήνω με όργην άλλα και μένος και διατελώ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Ρε Κλέων,

"Αν και μουκανες άναποδιές πολλές, εγώ ποτέ δε μίλησα φερόμενος χαζά, μά τώρα θα μιλήσω:

Δέν σοῦπα, θρέ, Χαρίδημο ποτέ να μη με λές; Θέλεις να πέση καρπαζά;

Και δέν στα λέω τώρα αυτά για να σε άπειλήσω, άλλα πολύ θα ήθελα καλά να τό σκεφθής κι' εκείνο τό «Χαρίδημος» να σοῦ κοπῇ εύθύς. Στενοχωριέμαι, θέβαια, πού έτσι παραφέρομαι, εγώ πού για τό κέφι μου τόσο πολύ έπαίρομαι, άλλα, ρε φίλε μου, έσύ, πολύ με έκνευρίζεις κι' όταν άκόμη μοῦ μιλάς, μοῦ φαίνεται πως θρίζεις! "Ας είνε... Σοῦ τό συγχωρῶ κι' έτούτη τη φορά. Και τώρα, ας μιλήσουμε λιγάκι σοβαρά...

★

Δέν είσ' έν τάξει όταν λές ότι τόν έκτιμοῦσι τόν Παπαντών μοναχά διότι έχει μοῦσι. Τό έχει, θέβαια, κι' αυτό, μά έχει επί πλέον κι' άλλα προσόντα μέγιστα, άγαπητέ μου Κλέων. Θάχης άκούσει, άσφαλώς, ότι για να άρέσει έν έργον φιλολογικόν πρέπει να έχη «θέσι». 'Ο Ζαχαρίας, τό λοιπόν—ότι κι' άν υποθέσης— άν χίλια έργα έγραψε, είχε και χίλιες «θέσεις»!

Δέν κάνεις, έπειτα, καλά να λές καρηκομόντα τό Σπύρο τό Μελά, κι' ότι γι' αυτό τόν έμαθε δλόκληρη ή 'Ελλάς. "Αν θές να μάθης κι' έπ' αυτό, ο Σπύρος ο Μελάς είνε ο πρώτος συγγραφεύς, πού—δίχως να τό θέλη— άντέγραψε περίφημα τά έργα της Κορέλλι. Τόν ήκολούθησεν εύθύς, ως σοῦχω πῆ πλειστάκις, ο συμπαθέστατος Μπαρλάς πού λέγεται και Τάκης, μά ήρθε δεύτερος αυτός—δέν ήταν ειδικός—γι' αυτό δε και δέν έγινε 'Ακαδημαϊκός! 'Ακόμα κι' ο Ξερόπουλος δικαίως έξελέγη—γι' αυτό δε και τόν έχομε όλο κρυφό καμάρι—γιατ'είν' ο μόνος συγγραφεύς—έστω κι' άν δέν τό λέγῃ πού έξερομε πολύ καλά τό... τί κα π ν ο φ ο υ μ ά ρ ε ι. (να βρίζης όλους γενικώς Δέν έχεις δίκη, τό λοιπόν, άγαπητέ μου Κλέων,

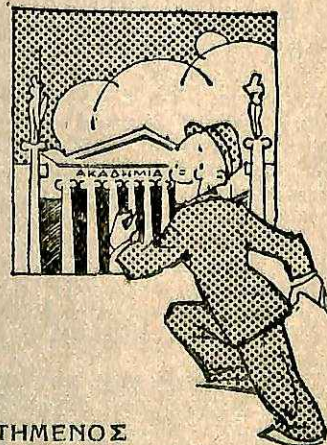
— διότι δέν βρισκόμαστε (άκόμη στό Μεσαίωνα —γιατ' έσύ δέν έγινες 'Ακαδημαϊκός. 'Εχομε ήδη άρκετούς, αυτό τ' όμολογῶ. Θά γίνης, όμως και έσύ. Γι' αυτό πολύ μη νοιάζε-

σαι) μά οὔτε και να θιάζεσαι Στάσου να γίνω πρώτα (γώ!...)

'Επ' τούτοις, φίλε Κλέων, σε άσπάζομαι άσμένως ο πολύ καλός σου φίλος

ΧΑΡΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Και διά τήν άντιγραφην Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ: «ΓΙΑΤΙ ΜΕΘΟΥΝ»

ΕΝΑ ΣΑΒΒΑΤΟΒΡΑΔΙΟ ΔΕ ΜΙΑ ΤΑΒΕΡΝΑ

'Ο Μήτσος έφτασε κουβαλώντας τη μισή κι' ένα ποτήρι. Τ' άκούμπησε πάνω στο τραπέζι.

— 'Ετσι πού λές, κύρ Παντελή μου... τοῦ είπε. Τό κορίτσι πιά δέν ξανάρχεται. Βρήκε τό δρόμο του! Πάρ' τό άπόφασί...

Και με τη φάλτσα φωνή του μισοτραγουδῃσε:

«Μοναξιά... όταν έρχεσαι μοιραϊάαα...»

Τόν έκάλεσαν από κάποια παρέα.

— Διαταγές!... φώναξε ο Μήτσος ξεκινώντας.

— Άμα και σύ!... ψιθύρισε ο γείτονας μου.

Κι' άπότομα άρπαξε τό ποτήρι του, τό γέμισε και τό άδειασε μονορροφῃ.

— Κοροϊδεύετε ντε... κοροϊδεύετε! είπε κατόπιν δυνατά, κυττάζοντας χαμένα μπροστά του. Βέβαια... Τό κορίτσι, σοῦ λέει, βρήκε τό δρόμο του! 'Αμ' δέν ήταν αυτός ο δρόμος του... Τέτοια μυαλά όμως έχεις δλοι σας. Σάν κι' αυτή. Τά μυαλά της μάννας της. Ποῦσαι! Τό ρόιδο πέφτει άπ' τη ροδιά. 'Αμ' πώς;!

Καινούργιο ποτηράκι.

Τόν λυπήθηκα. Είχε πάρει μιάν έκφρασι τόσο πονεμένη! Ποτέ δέν θα ξεχάσω τό βλέμμα του εκείνης της στιγμής.

— 'Εσκυψα πρὸς τό μέρος του.

— 'Ε, μην παρεξηγῃς... τοῦ είπα σιγά. 'Ετσι είνε ο Μήτσος, τοῦ άρέσουν τ' άστεία... Δέν τόν ξέρεις τώρα;

Αὐτός γύρισε και με κύτταξε. Με τό κεφάλι γυρισμένο πρὸς τό μέρος του, σάν νατάν άλλου όμως ο νους του, εξακολούθησε:

— Τ' άστεία; 'Α, ναί... Προχθές μοῦ λέει: Είπα τη Λέλα σου! «Ποῦ, μωρέ;» τόν ρωτῶ. «Σ' ένα ύπόγειο κέντρο, στόν Πειραιά». «Μωρέ, μίλα καλά!», «Ναί, κύρ Παντελή μου, σ' όρκίζομαι, τήν είδα. Δέν θυμάμαι μοναχά τό μέρος ακριβώς. 'Ημουνα κομμάτι ζαλισμένος». «Στόν Πειραιά, είπες;» 'Ηταν τέτοια ώρα. Νύχτα. Δέν είχα πενταράκι άπάνω μου, τοῦ τάχα δώσει όλα έδω μέσα. Ξεκινῶ. Στό δρόμο, σκοτάδι, πίσσα. 'Εκανα κουράγιο όμως. «Βρέ Παντελή, άντε, θα βρῃς τό κορίτσι σου!» 'Εφυγα για να δώσω κουράγιο στόν έαυτό μου. Φάνω στόν Πειραιά. 'Όπου έβλεπα φῶτα, σέ κανένα ύπόγειο, όπου άκούγα βραχνές φωνές τραγουδιστάδων, έμπαινα μέσα. Πουθενά ή Λέλα. 'Επιανα κάθε κοπέλλα χωριστά: «Μπας και έξέρετε ένα κορίτσι έτσι κι' έτσι, με ξανθά μαλλιά, με μεγάλη καστάνά μάτια, μ' ένα ύφος άθῶο, ξεβγαλτό, Λέλα τό λένε. Τό ξελόγιασαν κάτι έλεεινοί και... μοῦ γελοῦσαν στό μούτρο. Τό άλλο βράδυ έρχομ' έδῶ. Μόλις με βαστοῦσαν τά πόδια μου. «Βρέ Μήτσο, είσαι βέβαιος; Τό είδες τό κορίτσι στόν Πειραιά;...» 'Εσκασε κι' αυτός τότε στό γέλια...

«Τό πιστεύεις κύρ Παντελή; Μπα σε καλό σου! Ναί, τοῦ άρέσουν τά χωρατά. Δέν είνε κακός όμως. 'Όταν δέν έχω επάνω μου για να πιῶ, να λησμονήσω, μοῦ κάνει βερεσέ...

'Αναστένανε βαθεία. Ξαναγέμισα τό ποτήρι του.

— 'Ηταν φίλη σου αυτή ή Λέλα; τόν ρώτησα σιγά.

Αὐτός έρροῦφηξε άργά-άργά τό κρασί. Σκούπισε τό στόμα του με τό μαντίλι του.

— 'Ηταν κόρη μου! είπε απλά. Είπα «ήταν». Κι' έπιμένω. Οὔτε θέλω να τήν ξέρω. 'Εμοιαζε γις μάννας της, βλέπεις. Θέλησε ν' ακολουθήσῃ τό χνάριά της. Σόι πάει τό θα σίλειο. Τά ίδια κι' ή μάννα της, πού λές. Μοδιστρούλα ήτανε. Τήν πήρα, εικοσιπέντε χρονών παλληκάρι. 'Ηταν ή καλή ή εποχή, τότε... 'Υποδηματοποιός είνε ή δουλειά μου. Πρώτο κάλφα με παίρνανε οί μαστοράδες κι' είχα και παραγγελίες άπ' έξω. 'Ας είνε, «Ο,τι μοῦ ζητοῦσε, και τοῦ πουλιοῦ τό γάλα, τό είχε. 'Αμυαλή όμως γυναίκα, της άρεσαν τά λούσα, τά στολίδια, οί φαντασίες, οί φιλενάδες. 'Όταν γεννήθηκε τό κοριτσάκι μας, χάρηκα διπλά. Νόμια πώς θαβάσει πιά μυαλό. Δέ βαρύνει όμως. 'Υστερ' από δυό χρόνια μας παράτησε και τούς δυό. 'Εφυγε με κάποιον. 'Εμαθα ύστερα πώς τάχε μαζί του πριν από τό γάμο μας. Σάν τώμαθα αυτό, δλα θόλωσαν μπροστά μου, μοῦρθε να κάνω φονικό. Συλλογιστήκα όμως τη μικρή, τη Λέλα μου... «Θά γίνω εγώ μάννα γι' αυτήν, είπα. Δέ βαρύνει όμως. Τό μήλο πέφτει κάτω άπ' τη μηλιά. Μοῦ λέγανε οί γειτόνισσες: «Πρόσεχε, κύρ Παντελή μου... 'Η Λέλα σου όλο στό παρθεῖρι βρίσκεται. Κι' είνε ένας μαυριδερός πού τριγυρνάει άπ' έξω...».

'Εγώ θυμωσα. 'Ακούς να πουν για τη Λέλα μου!... 'Υστερα ήρθαν κακές χρονιές. Πούλησα τό μαγαζί. Καί τότε... ένα θράδυ γυρίζω σπίτι. 'Αφανή ή Λέλα! Πάνε όχτώ μήνες. Τήν έξέγραφα. 'Εψαξα παντού, πήγα στην αστυνομία. Τίποτα. Οὔτε θέλω να τήν ξέρω. Θά μοῦ πῇς φτώχεια... Βέβαια... 'Επρεπε όμως να συλλογισθῇ τόν πατέρα της. Δέν είν' έτσι, κύριε; 'Αλήθεια, σε είσασστε νέος, θα πηγαίνετε σέ μέρη όπου γλεντάνε οί πλούσιοι; Μήπως είδατε μιάν ξανθή, με κάτι καστάνά μεγάλα μάτια; Θυμάμαι όταν τήν είχα χαρίσει τήν πρώτη κούκλα. Τί σας ένδιαφέρει όμως αυτό. 'Αν τήν δῃτε, να τῇ πῇτε πως οὔτε θέλω να τήν ξέρω. Πῶς τήν έξέγραψα... Μην τῇς πῇτε όμως πως έρχομ' έδῶ... πως με είδατε έτσι, να πῖνω. Δέν θάθελε 'ίσως να ξαναγυρίσῃ στο σπίτι. Μήτσο! Βρέ Μήτσο, πού είσαι; Φέρε μισή!...

ΧΑΓΕΡ—ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

Υπάρχουν στο άδυσαλό χείλος του αρχαίου φυλετικού θύου μας μορφές μεγάλες κι' εξαιρετικά ενδιαφέρουσες, που δεν είναι, εν τούτοις, απόλυτα και γενικά γνωστές σε όλους, τσως έτσι κι' αλλιώς, από μερικά μελανά σημεία στη σταδιοδρομία τους και όμως θ' αξίζει ασφαλώς — και πολύ μάλιστα — να μελετηθούν κι' αυτές, γιατί η διάθεσής τους δεν προσέθεσε λίγο στο έλο πολυτύχο του δοξασμένου παρελθόντος μας. Μια από τις σπουδαιότερες Γ-σως αυτού του είδους είναι και η παρακάτω, που θα παρουσιάσωμε σήμερα στους αναγνώστες του «Εθνησοφού»:

Το πώς ακριβώς συνέβη να πεθάνη Εσφινός στην Κόρινθο ο Κύψελος, που έβασίλευε σ' αυτή την αρχαία πολιτεία τον καιρό της μεγάλης της ακμής, έμεινε και θά μείνη μυστήριο έντελώς ανεξήγητο στην ιστορική έρευνα. Τίποτα δεν μαθεύτηκε περί του τρόπου του θανάτου του. Πάντως γεγονός είναι ότι εκείνο το χρόνο, το 625 π. Χ., ανέβηκε στο θρόνο, ως διάδοχός του, ο γυιός του, ο Περίανδρος. Αν η ίδιουσγκρασία του ανθρώπου αυτού μπορούσε να ήταν από τότε άμέσως γνωστή, θά καταλάβαιναν πολύ εύκολα όλοι, ότι όπωσδήποτε ο θάνατος του πατέρα του δεν θά ώφείλετο σε αίτια φυσιολογική.

Ο Περίανδρος πρέπει να θεωρηθής όπωσδήποτε ως ο παραδοξότερος έγκληματικός τύπος όχι μονάχα της Έλληνικής αρχαιότητας αλλά και ολόκληρης της Οικουμένης ανεξαρτήτως εποχών. Συνεδύαζε μέσα του κατά την πιο μυστηριώδη και ανεξήγητη ιδιοτροπία της φύσεως τον τρυφερότερο έρσαστή, τον πιο άφωσιωμένο σύζυγο, τον στοργικότερο πατέρα, τον προβλεπτικώτερο ήγεμόνα, το σοφώτερο μελετητή, και μαζί τον έδελυρώτερο και ωμότερο δολοφόνο που δε θά διατάζε μπροστά και στο φρικωδέστερο κάκουργημα.

Διότι ο Περίανδρος καταλέγεται μόνον πραγματικά μεταξύ των έσκουσμένων έπιτά σοφών (**).

(**) Θαλής ο Μιλήσιος, Πιττακός ο Μυτιληναίος, Βίας ο Πριηνεύς, Σόλων ο Αθηναίος, Περίανδρος ο Κορινθίος, Σοκράτης ο Σκύθης, Έπιμενίδης ο Κρήσιος.

νεύεται ως πνεύμα εύρύ και διάνοια ύψηλή, άνεδείχθη συνετός στη διοίκηση και άνδρείος στους πολέμους, αλλά ταυτοχρόνως αποδεικνύεται χωρίς άμφισβήτησι ως σκληρός, άδικος, καχύποπτος, εύερέθιστος και έγνώστης σε σημείο να μην εξαίρη από τη θανασιότητα ούτε τα προσφιλέστερα μέλη της οικογενείας του.

Σπάνιο φαινόμενο της λεγομένης διπλής ζωής, με ριζικά συγκρουόμενες μεταξύ τους αντιθέσεις μεγαλείου και μικρότητας.

Όταν έπηρε το βασιλικό σκήπτρο στα χέρια του ο Περίανδρος ήταν σαραντατριών χρονών. Μάλλον ψηλός, το ανάστημά, με ώραίο πρόσωπο, κανονική μύτη, μεγάλα έξυπνα μάτια, βοστρυχωτά μαλλιά και κομψή γενειάδα, είχε προσθέτως μεγάλους τίτλους κληρονομικής ευγενείας υπερηφανευόμενος ότι κατήγετο από τον Έρακλή, και έδραιωμένη τη φήμη του ως σοφού. Και ναί μόνον ο πατέρας του ο Κύψελος είχε άρπάξει την έξουσία από τη Δωρική άριστοκρατία άφου την έπνιξε στο αίμα διά θιαίας άναντροπής, αλλά από τότε με τον καιρό είχε σβύσει κάθε ίχνος άντιδράσεως. Ο Περίανδρος όμως κατεχόμενος σε άφάνταστο βαθμό από το ένστικτο της καχυποψίας, άνησυχούσε πολύ για το μέλλον του. Και γι' αυτό έσπειλε έναν έμπιστό του στη Μίλητο της Μικράς Ασίας να ρωτήσει τον εκεί φίλο του τύραννο Θρασύβουλο τί πρέπει να κάνει για να στερεώσει τη θέσι του. Ο Θρασύβουλος έπήρε τον άπσταλμένο και τον πήγε περίπατο στα χωράφια, εκεί δε έπιασε κι' έκοβε ένα-ένα όσα στόχια πετούσαν πιο ψηλά από τ'

άλλα κι' έξεχώριζαν. Σ' αυτό ο Περίανδρος έδωκε την έρμηνεία ότι κι' αυτός για να επικρατήσει σταθερά ώφείλει να έξοντώση όλες τις κορυφές του τόπου του, πράγμα που έκαμε χωρίς Έλεος άποκεφαλίζοντας κάθε σπουδαίον στην Κόρινθο.

Έτσι η σταδιοδρομία του έγκαινια έστηκε με άνανίρμητες θανατικές έκτελέσεις που σκόρπισαν τον τρόμο και τον έκαναν έξ άρχης μισητό.

Όλα αυτά τα θεσπάζονε με το κύρος του ο πατήρ της Ιστορίας Έρόδοτος, ώστε να μη μπορούν να θεωρηθούν από κανένα ως άδόσιμα.

Έκείνος όμως που άποκαλύπτει άληθινά άναντριχιαστικές λεπτομέρειες των πράξεων του Περίανδρου είναι ένας άλλος άρχαίος συγγραφέας, ο Διογένης ο Λαέρτιος.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τις άφηγήσεις του, ο Περίανδρος είχε πάρει γυναίκα που την «περικαλλή» Λυσίδη, θυγατέρα του τυράννου της Έπιδαύρου Προκλή. Ο ίδιος ο Περίανδρος την έφώναζε χαϊδευτικά Μέλισσα έξηγώντας ότι την Έλεγε έτσι για τις πολλές της άρετές. Την είχε πάρει από έρωτα, την έκύτταζε στο στόμα και ώρκιζότανε στ' όνομά της μη κάνοντας τίποτα χωρίς να ζητήσει τη γνώμη της. Είχε όμως, κατά τα έθιμα της Κόρινθου, και χωρίς στο γυναικωνίτη όπου διατηρούσε να πληθος έρωμένες του, όσες έβρεσκε έμπορος στα περίχωρα, ή όσες τούκταναν έντόπισι, στα σκλαβοπάζαρα. Μιά άπ' αυτές του κατηγόρησε κάποτε, καθώς

τον έχάιδευε, τη βασίλισσα. Του την συκοφάντησε με πειστικότητα, γιατί είχε σκοπό να γίνη βασίλισσα αυτή. Ο Περίανδρος τόν πίστεψε, και καθώς ήταν μεθυσμένος ύστερ' από ένα όργιωδες συμπόσιο, έπήγε κατ' εύθειαν στο παλάτι, έσήκωσε απότομα την άνύποπτη Λυσίδη άπ' το κρεβάτι της, και άπάνω στην όργη του τη σκότωσε δίνοντάς της μια κλωτσιά στην κοιλιά!

Μετά το κακούργημα αυτό όμως, έκανε συνέχεια και ήεύτερο. Άφου ξεμέθυσε, διέταξε να βάλουν φωτιά στο γυναικωνίτη κι' έστάθηκε κυτάζοντας το φρικτό θέαμα και άκούγοντας τις άπελπισμένες κραυγές των παλλακίδων που κάηκαν μέσα όλες ζωντανές.

Σ' αυτό το μεταξύ, ο Προκλής, ο

ΚΟΡΙΝΘΟΥ

μεθερός του, έκήρυξε πόλεμο κατά της Κόρινθου. Μέσα σ' αυτή την ταραχή ο γυιός του Περίανδρου, ο Λυκόφρων, τάβαλε άσχημα με τον πατέρα του, κι' εκείνος τον έξώρισε στην Κέρκυρα. Όταν δε πάλιν, ύστερ' από κάμποσο διάστημα, ο Περίανδρος τον είδοποίησε ότι μπορούσε να γυρίσει στην Κόρινθο, ο Λυκόφρων άρνήθηκε και του παρήγγειλε ότι δεν θά μπορούσε να ζήσει σ' έναν τόπο που ζή κι' ό φονιάς της μητέρας του! Τέλος πάντων, ο Περίανδρος άπεφάσισε να καραιτηθής του θρόνου, δεχότανε μάλιστα και να φύγη όλωσδιόλου από την Κόρινθο, κι' έκαλούσε το γυιό του να 'ρθή ως διάδοχος. Αυτές οι διαπραγματεύσεις τότε έβαλαν σε ύπόνοια τους Κερκυραίους ότι ο Περίανδρος μελετούσε την ύποταγή του νησιού τους, και ένα πρωί ο Λυκόφρων, προτού φύγη, θρέθηκε νεκρός! Ο Περίανδρος άφρισε από το κακό του, έξεστράτευσε με πλοία στην Κέρκυρα, και άφου την άφάνισε κυριολεκτικώς, έπήρε για έκδίκησι και τριακόσια παιδιά, τα ώραιότερα, και τάστειλε πεσκέσι στον άγριο βασιλιά της Λυδίας Άλυάτη να τά κάμη όλα εύνούχους του! (Έδω είναι γνωστό ότι το σκάφος έκείνο άραξε ένεκα της τρικυμίας στη Σάμο, και οι Σάμιοι έδωκαν την έλευθερία στα Κερκυραίους).

Ός τόσο, καθώς είπαμε, άνάμεσα στις φοβερές αυτές άθλιότητες, ο Περίανδρος στη διοίκησή του έκανε θαύματα, και χάρις στις φροντίδες του η Κόρινθος κατώρθωσε να φθάση στο ύψιστον της άκμης. Ιδιαίτέρως έπροστάτευσε ποιητάς και καλλιτέχνας και άνέδειξε τα γράμματα, έδοήθησε δε και τον περίφημο Άρίωνα, ο όποιος έφευρε το διθύραμβο. Ο Περίανδρος έπί της βασιλείας του έδωσε καταπληκτική ώθηση στη ναυτιλία και στο έμπόριο. Έβαλε τις βάσεις για να γίνη, ή πρώτη Έλληνική πόλις, ή Κόρινθος. Το άνήσυχο και δημιουργικό μυαλό του συνέλαβε την ιδέα να κόψη τον Ισθμό, για περισσότερη εύκολία των συναλλαγών, κι' έκαμε μόνος του και το σχέδιο, στο μέρος ακριβώς που έχει κοπή σήμερα, μολονότι δεν έπρόφθασε να το πραγματοποιήσει. Έπί των ήμερών του Περίανδρου η Κόρινθος είχε γίνει θαλασσοκράτειρα και έγκατέστησε άποικίας παντού. Ο Περίανδρος ίδρυσε βουλήν, κατεπόλεμψε την άνεργία, και είχε στο νοϋ του να επιδιώξη την ένωση όλης της Ελλάδος στην κυριαρχία του. Τόσο μάλιστα είχε έπιβληθής, ώστε όταν οι Αθηναί-

οι και Μυτιληναίοι είχαν μεταξύ τους κάποια τρομερή διαφορά, έδέχτηκαν να μη αυτής διαιτητής για ν' άποφύγουν τον πόλεμο.

Ήγεμόνευσε έπί σαράντα χρόνια, και άφηκε και σύγγραμμα από δύο χιλιάδες στίχους με τον τίτλο «υποθήκαι εις τον άνθρωπινον βίον», γεμάτο από σοφά άποφθέγματα.

Άλλά παρ' όλ' αυτά, τον έτραβούσε άκατανίκητα το έγκληματικό του δαιμόνιο, και έξ αιτίας αυτού χάθηκε μια μέρα, χωρίς καν να κηδευθής από τους υπηκόους του, οι όποιοι εις μάτην από σοφά άποφθέγματα.

Τί είχε συμβεί;

Ο Περίανδρος ζώντας όλομόναχος και παντέρημος στα θαθεία γηραιά των 83 του χρόνων, έκρηνοθέτησε το θάνατό του ως άποκορύφωμα της δολοφονικής μανίας του.

Διότι είναι θεσπαιωμένο πλέον ότι ο παράξενος αυτός ήθικοανήθικος κατήνησε να σκοτώσει άληθινά και τον ίδιο τον έαυτό του όταν τα βάρος των τύψεων για τ' άνομήματά του είχε

πρξίσει να τον ένοχλή και στον ύπνο του. Σχετικώς ο Διογένης ο Λαέρτιος φέρει εις φώς τα έξής άπίστευτα:

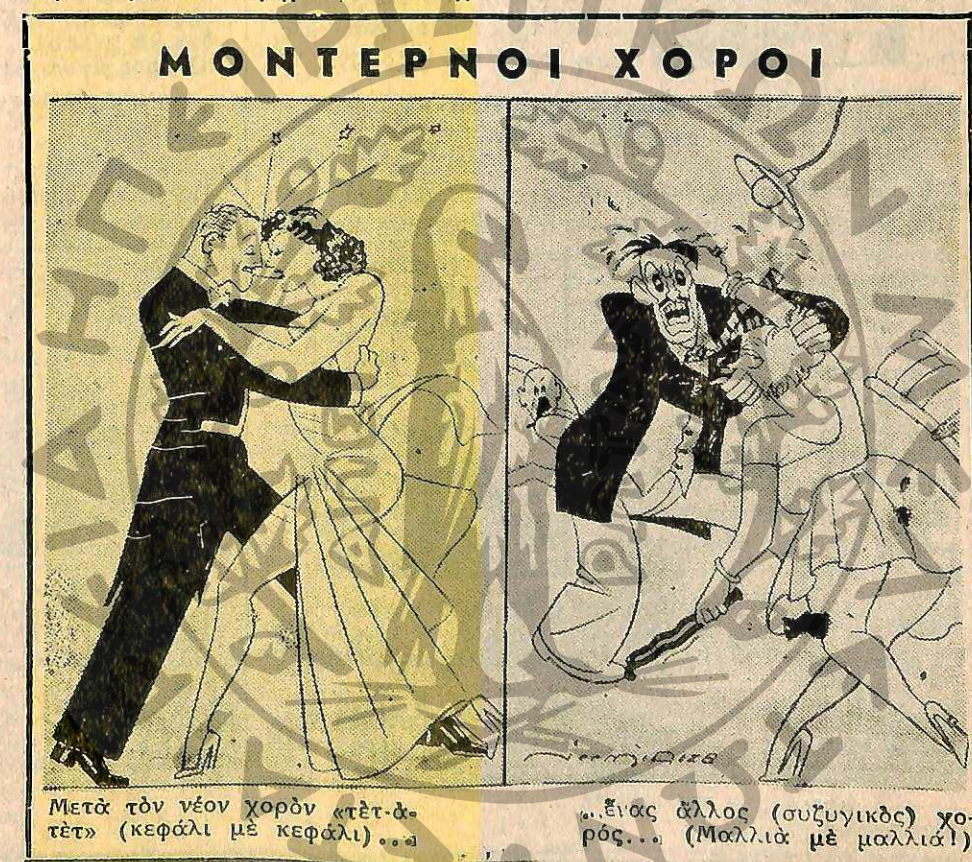
Άηδιάσας από την αίματοβαφή ζωή του, ο τύραννος έκάλεσε μυστικά δυο σωματοφύλακές του και τους διέταξε να καιροφυλακτήσουν κάποιον σκοτεινή νύχτα σε μιάν ώρισμένη στενωπό και να σκοτώσουν άμύλητα τον πρώτο που θά περνούσε από εκεί, να τον θάσουν δ' εκεί κάπου και να γυρίσουν άμέσως πίσω. Και — όπως καταλαβαίνετε πια — ο μελλοθάνατος ήταν αυτός ο ίδιος. Είχε όμως με ίση προνοητική μυστικότητα διατάξει ταυτοχρόνως τέσσερες άλλους δημίους να πάνε στην έξοδο της στενωπό και μόλις δούν δυο άτομα που θά γυρίζουν να τά σκοτώσουν χωρίς να βγάλουν μιλιά και να του αναφέρουν κατόπιν ότι έξετέλεσαν την όδηγία του. Τέλος, είχε είδοποιήσει και τη φρουρά να είναι έτοιμη να σκοτώσει τους τέσσερις μόλις θάφθαναν!

Έτσι τα κατάφερε να μείνη έντελώς άγνωστος και ο τάφος του!

Ο Περίανδρος δεν έπιθυμούσε παρά την όλοσχερή έξαφάνισι. Και το έπέτυχε.

Οι Κορίνθιοι άργότερα άπελπισθέντες στις άναζητήσεις των, άνήγειραν κεντάφιο άφιερωμένο στη μνήμη του Περίανδρου, και οι προστατεύόμενοι του ποιητάι έχάραξαν άπάνω στην πλάκα έπίγραμμα εύγνωμοσύνης για όσα άγαθά ύπέρ της πολιτείας έπραξε και συγχωρήσει δι' όσα έγκλήματα διέπραξε. Όταν ύστερ' από αιώνας ή Έλλάς κατεκτήθη από τους Ρωμαίους και ο Νέρων έπήγε να μείνη στην Κόρινθο, θρέθηκε και ή προτομή του Περίανδρου που σώζεται έως σήμερα στη συλλογή του Βατικανού...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Μετά τον νέον χορόν «τέτ-ά-τέτ» (κεφάλι με κεφάλι)...

«...ένας άλλος (συζυγικός) χορός... (Μαλλιά με μαλλιά!)»

ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΣΑΣ ΜΑΘΑΙΝΕΙ, ΔΙΑ ΥΦΟΥΣ ΛΕ ΑΒΡΟΥ Ο ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΟΥ "ΘΗΣΑΥΡΟΥ"

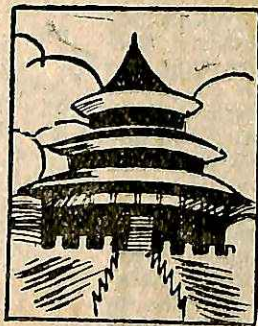

Σπῆκερ μας δεινός καὶ κράχτης, εἰς..δραδύγλωσσος συντάχτης

Σαγκάη

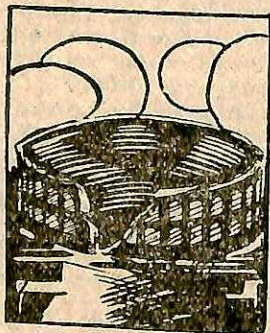
Τὰ πράγματα ἐπῆρανε ἐδῶ ἄλλη τροπή.

Ἐμπῆκαν οἱ Ἰάπωνες
προχθὲς στὸ Σι-Μο-Πί,
κι' ὁ Τσιέν-Λι-Φὸ ἐδήλωσεν
χωρὶς περιστροφὴν
ὅτι ἐκέρδισε τρανὴν
μάχην στὸ... πῖ καὶ φί.
Γιὰ μίαν ἡτταν ὁ Μι-Τσί,
λέγουν, ὅτι εὐθύνεται
κι' ὁ Λί-Κό-Μί, ἐτόνισεν
ὅτι ὠραία θαίνουμε,
Κι' ἂν δὲν ἐκαταλάβετε
ἀπ' ὅλα αὐτὰ τί γίνεται
ἔχετ' ὅπ' ὀψιν πῶς κι' ἐμεῖς δὲν τὸ καταλαβαίνουμε!...

Ρώμη

Ἐσχάτως ἔχομε κι' ἐδῶ πολὺ μεγάλη ζέση.

Ἡ Βαρσοβία, μάθαμε,
πῶς μετ' τὸ Βουκουρέστι
θὰ κἀν κάποιον ἀξονα
σ' ὅλη τὴ Μεσευρώπη.
Τί ζῶα, θρέ, μιμητικά
ποὺ εἶνε οἱ ἀνθρώποι!
Ὡς ἐδημιουργήσαμεν
τὸν ἀξονα ἡμεῖς
μᾶς ἐμιμήθησαν εὐθὺς
τὰ κράτη τῶν Σαξόνων
καὶ πῆρε δρόμο, οὕτω πῶς,
ἡ μόδα τῶν ἀξόνων.

Εἴμεθα ὑπερήφανοι γι' αὐτό. Λόγῳ τιμῆς...

Παρίσιοι

Ἐγινε μπελᾶς σπουδαῖος τὸ Τσεχοσλοβακικὸν
μὰ καὶ πρόξενος μεγάλων εἰς τὰ νεῦρα μας κακῶν.

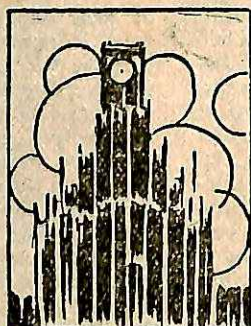
Δημοψήφισμα οἱ Ἄγγλοι.
Δὲν τὸ θέλουν οἱ Γάλλοι.
Θέλουν οἱ μὲν τὸ ἀνσλούς
τ' ἀποκλείουν οἱ ἄλλοι.
Πᾶς νάτους προτείνῃς κάτι
σ' ἀπαντᾷ: "Ὁχι, ὄχι,
οἱ Σουδητες, ἀδερφέ μου
δὲ βουτᾶνε σὲ ἀπόχη.
—Μὰ ἐμεῖς εἴμαστε ξένοι.
—Ναί. Κ' οἱ ξένοι δὲν μιλᾷν
ἀλλὰ μοναχὰ προσέχουν.
—Καὶ τὸ λόγο ποιοὶ τὸν
(ἔχουν;

—Ὁ Χενλάιν ὁ Κονράδος καὶ ὁ Χότζα ὁ Μιλάν.
—Κι' ἂν σὰς θρῖ καμμία λύσι σωτηρία ἡ Γενεύη.
—Ἀποκλείεται. Ὁ Ντοῦτσε, βλέπετε, δὲν συγκατανεύει.
Κατόπιν τούτων, φίλτατοι, εἰς τοὺς Σουδητες λέμε:
—Τὸν πόνο σας τὸν ξέρουμε. Τὸ δίκιο σας γυρεύετε.
Ἄλλὰ ἐμεῖς τί φταῖμε;
Γιατί μᾶς πιλατεύετε;...

Νέα Ὑόρκη

Τί πάθατε, μωρὲ παιδιὰ, κεῖ κάτω στὴν Εὐρώπῃ;

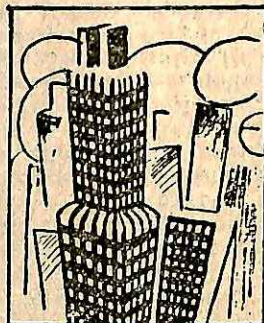
Μετ' τὴν εἰρήνην παίζετε
σὰν ἕνα εἶδος τόπι,
ποὺ ἕνας πάντα τὸ κρατᾷ
καὶ τὸ πετᾷ στὸν ἄλλον.
Κάνετε σὰν μικρὰ παιδιὰ
ποὺ ἂν κανεῖς τὰ μάλωνα
ἀπὸ τὸ κλάμα τὸ πολὺ
θὰ πάθαιναν πονόλαιμο.
Ἄστε τὸ τόπι, φίλτατοι,
μὰ καὶ τὸν κλεφτοπόλεμο.
Ἄν θέτε προθυμότατα
θὰ σὰς εἰσηγηθοῦμε

παιγνίδια χρησιμώτερα: πεντόβολα νὰ ποῦμε...

Λονδῖνον

Τηλεγραφοῦν ἐκ Μεξικῆ πῶς ὁ πολὺς Σεντίλιο,

ὅστις ἡγήθη πρὸ καιροῦ
σὲ πόλεμον ἐμφύλιο,
χωρὶς, ὅμως, τὸ ἔργον του
καὶ νὰ εὐδοκῇ
ἐσχάτως ἀπεφάσισε—
φεῦ!—νὰ παραδοθῇ,
γιατὶ δὲν θρῖκε, λέγεται,
τοὺς καταλλήλους πόρους.
Ἐντούτοις τὴν παράδοσιν
ἐζήτησε μὲ ὄρους,
ἐν οἷς νὰ εἴν' ἐκτὸς
τῆς φυλακῆς κι' ἐλεύθερος
διὰ τὰ μελετᾷ.
Ὁ ὁρος ἐγίνε δεκτός,

μετ' τὴν ἐπιφύλαξιν: νὰ τὸν βουτήξουνε μετὰ!...

Ἀθῆναι

Πολὺ ὠραία πράγματα διὰ τὸ θεαθῆναι,

ἐσχάτως παρουσίασαν στοὺς δρόμους αἱ Ἀθῆναι.
Εἰς τὸ καλὰθι 2 δραχμῆς,
πᾶσι τὸ Σοπενάντερ,
κι' ἐνὰ μπουσία ἔφερε
πρὸ ἡμερῶν ἡ Πάουερ,
(ποὺ μοιάζουνε μ' ὠτομο-
(τρὶς
καὶ ἐπιβάτας παίρνουνε...
χιλίους δεκατρεῖς).
Ντύνονται πιά ἐλάχιστά
αἱ δροσεραὶ ἀτθίδες
αἱ πάντοτε εὐειδεῖς,
καὶ πλεισταῖς αὐτὰς
τώρα μπορεῖ νὰ δῇς
ἂν ἤδη δὲν τὰ εἶδες...

Χαλᾶνε κόσμον, γενικῶς, οἱ ἐπιθεωρήσεις
καὶ τόσοσιν ἔχουνε πού λένε σ' ὅλους «φεύγα».
Δουλεύουν καὶ τὰ σινεμά, καὶ εἶνε ν' ἀπορήσης
διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν παγῶτων τῆς «Ἐβγας».
Μία τετράς συγγραφικὴ σφοδρῶς διαπληκτίζεται
ἐπάνω στὴν Ἀκρόπολιν μὴ ὀκέλλα κτίζεται
καὶ δίνει κι' ἕνα ρεσιτάλ ἀκόμη ἡ Παλαίστη.
(Γιὰ ὅλ' αὐτὰ εὐθύνεται ὁλοσχερῶς ἡ... ζέστη).

Γ.

Δημοσιογραφινες,

οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν ἐργάζονται γιὰ
τούς... τύπους, ἀλλὰ γιὰ τὸν Τύπο!

Οἱ δημοσιογραφινες εἶνε τὰ φο-
βερῶτερα θηλυκὰ τοῦ αἰῶνος μας.
Εἶνε οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν ἔχουν καρ-
διά. Χώνουν παντοῦ τὴν μύτη τους
γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν γυναικεία
περιέργειά τους: Στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ
σας, στὶς ἐπιχειρήσεις σας, στὶς αἰ-
σθηματικὲς σας ἱστορίες. Γι' αὐτὲς
εἰσάστε ἡ ἐπικαιρότητα. Ἡ ἀξία σας
ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ σφάλ-
ματός σας. Εἰσάστε ἀξιολάτρευτος
ἂν κάνετε ἕνα ἐγκλημα. Εἰσάστε χα-
ριτωμένος ἂν διαπράξετε μιὰν ἀπα-
γωγή. Εἰσάστε γόης, ἂν ἀναστα-
τώσετε τὴν κοινὴ γνώμη. Κι' εἰσα-
στε ἕνα ἄνδρα δίχως σημασία, ἂν
ἐπιμένετε νὰ τηρῆτε ὅλες τὶς ἐντο-
λές τοῦ Εὐαγγελίου.

Γιὰ νὰ ἐνδιαφερθοῦν, λοιπόν, γιὰ
σὰς, πρέπει νὰ εἰσάστε κάτι. Κάτι
πολὺ καλὸ ἢ κατὰ τὸν καλὸ. Δια-
φορετικὰ, δὲν θὰ ἔχετε τὴν τιμὴ νὰ
τὶς ἀπασχολήσετε. Οἱ δημοσιογρα-
φινες δὲν ἔχουν γλώσσα. ἔχουν κά-
τι φοβερῶτερο: τὴν πέννα τους! Κι'
αὐτὴ ἡ πέννα μεταβάλλεται καμμιὰ
φορὰ σ' ἔγχαιρο, πού σὰς πληγώ-
νει μὲ σατανικὴ μαεστρία, ἀληθινὰ
γυναικεία.

Οἱ δημοσιογραφινες σ' ὅλο τὸν κό-
σμον ἔχουν κατακτήσει τὶς στήλες
τῶν ἐφημερίδων. Πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς
εἶνε πασίγνωστες, ὅπως ἡ Τιταίν, ἡ
Μαρὺς Σουαζὺ κλπ. εἶνε ἀκόμη
χαριτωμένες, σὰν τὴν ὁλόξανθη Μο-
νουρί, τὴν συνάδελφον τοῦ Παρισινῶ
«Ἀδιαλλάκτου». Μὰ
εἶνε ἀκόμη καὶ μερι-
κὲς ἀπροσδιόριστου
φύλου κι' ὠραιότη-
τος. Αὐτὲς εἶνε οἱ
πιο ἐπικίνδυνες ἀπ'
ὅλες. Καὶ σ' αὐτὲς δυστυχῶς ἀνήκουν
οἱ πιο πολλὲς ἀπὸ τὶς συνάδελφους
μας!...

Δὲν ξέρω ἂν ἕνα ἐπάγγελμα μπο-
ρῇ νὰ κἀν μιὰ γυναῖκα νὰ χάσῃ
τὴν χάρι της καὶ τὴν δροσιὰ της. Μὰ
ἡ δημοσιογραφία, ἐνῷ στὸν ἄνδρα
καλλιεργεῖ τὸ πνεῦμα του κι' ἀνα-
πτύσσει τὴν δραστηριότητά του καὶ
τὴν τόλμη του, στὴν γυναῖκα σκοτῶ-
νει κάθε τι γυναικεῖο, κάθε τι καλὸ
ποὺ ἔχει μέσα της. Ἐτοῖ οἱ δημο-
σιογραφινες ἡ μάλλον οἱ γυναῖκες
καὶ τὰ κορίτσια ποὺ πέρασαν ἀπὸ
τὶς ἐφημερίδες, ἔχασαν τὴν χά-
ρι τους καὶ τὸ θέλητρό τους.

Ἐλάχιστες δὲ ἀπὸ αὐτὲς ἀπετέλε-
σαν ἐξαιρέσει. Κι' αὐτὲς ἀκριβῶς
θὰ σὰς τὶς ἀναφέρωμε σήμερα. Εἶνε
οἱ μόνες γυναῖκες ποὺ εἶχανε τα-
λέντο. Ποὺ ἀγάπησαν τὴν δημοσιο-
γραφία. Ποὺ δὲν τὴν προτίμησαν ἀ-
πὸ τὴν γραφομηχανὴ τοῦ γραφείου
ἢ τὶς καταστροφὲς τοῦ σπιτιοῦ τους,
ἀπὸ ἐπίδειξι, ἀπὸ κακῶς ἐννοουμέ-
νη ἐλευθερία. Εἶνε οἱ γυναῖκες ποὺ
μὲ θυδὸ λόγια ἦσαν ἱκανὲς γιὰ νὰ
γίνουν δημοσιογράφοι!

Μὰ τί περίεργο! Οἱ πιο πολλὲς
δὲν ἐτόλμησαν ν' ἀνακατευθοῦν στὰ
«χωράφια» τῶν ἀνδρῶν. Δημιουργή-
σαν τὶς γυναικεῖες στήλες τῆς ἐφη-
μερίδος, τὴν χαρὰ τοῦ παιδιοῦ, μὰ
ποτέ δὲν ἐγράψαν μιὰ σελίδα αἵμα-
τος. Γι' αὐτὸ κι' ὅλες οἱ συνάδελφοι
δὲν τὶς φοβήθηκαν ποτέ. Οἱ εἰδήσεις
τους δὲν εἶνε «λαυράκια»! Ἐπειτα

ἐλάχιστες ἀπὸ αὐτὲς
ξενύχτησαν στὸ μάρ-
μαρο τοῦ τυπογρα-
φείου κι' ἐξῆσαν τὴν
ὡμορφιά καὶ τὴν πυ-
ρετώδη ἀτμόσφαιρα
τῶν πολιτικῶν μετα-
βολῶν καὶ τῶν συντα-
ρακτικῶν γεγονότων.
Θέλετε μήπως μερικὰ
παράδειγμα;

Ἡ τελευταία σελὶς
τῆς ἐφημερίδος «Πρω-
ία» σπαρταρᾷ καθη-
μερινῶς ἀπὸ τὶς συν-
ταρακτικὲς εἰδήσεις
τῆς Ἰσπανίας, τῆς Κί-
νας, τῆς Τσεχοσλοβα-
κίας. Κι' ἐνῷ ὁ κόσμος
καίγεται, στὴ δευτέ-
ρα σελίδα τῆς ἐφη-
μερίδος ἡ συνεργάτις τῆς Μόδας ὁ-
μιλεῖ γιὰ τὴν μακρυὰ φούστα ποὺ ἐ-
ξετοπίσθη ἐσχάτως ἀπὸ τὴν κοντή,
γιὰ τὴν κοντὴ κόμη ποὺ ἐξετοπίσθη
ἀπὸ τὴν μακρυὰ, γιὰ τὴν ζώνη ἡ ὁ-
ποία — κατὰ τὴν ὑψηλὴν ἐπιταγὴν
τῶν μεγιστάνων τῆς Παρισινῆς κομ-
ψότητος—μετατοπίζεται καὶ πᾶει πό-
τε ψηλότερα καὶ πότε χαμηλότερα
στὴν περιοχὴ τῆς γυναικείας μέσης.

Τὸ ἴδιο καὶ στὴν δευτέρα σελίδα τοῦ
«Ἐλευθέρου Βήματος» ἡ κ. Ἀννα
Συναδινῶ, ἡ «Μονταίν», μᾶς ὁμι-
λεῖ γιὰ τὴν μαστίχα τῆς κ. Μπι-
κοπούλου, γιὰ τὸ
«ὄραμα» τῆς τουα-
λέτας τῆς κοσμι-
κῆς κυρίας Τάδε

Τοῦ κ. Θ. ΔΡΑΚΟΥ

καὶ γιὰ τὰ «ντεσ-
κὴς κυρίας Τάδε
σοῦ» ποὺ θὰ φορεθοῦν. Κι' αὐτὴ τὴν
δουλειὰ τὴν κάνει χρόνια καὶ χρό-
νια μ' ἐξαιρετικὴ μάστιχα εὐσυνει-
δησία. Φαντασθῆτε ὅμως τί θὰ γι-
νόταν ἂν μιὰ ἡμέρα ἡ κ. Δεῖνα δὲν
εἶχε δεξιῶσι! Τί δυστύχημα θὰ ἦ-
ταν γιὰ τὴν ἐφημερίδα! Θὰ ἔπεφτε
ἡ... κυκλοφορία της!

Στὴν ἐφημερίδα «Βραδυνή» ὅμως
τὰ πράγματα εἶνε σοβαρώτερα. Ἐ-
δῶ πρέπει κανεὶς νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι
ὑπάρχουν δυὸ δημοσιογραφινες ἀ-
ληθινὰ ταλέντα, ποὺ παραμένουν ἀ-
συγκίνητες ἀπὸ τὸ πῶς θὰ ντυθοῦν
ἢ θὰ γδυθοῦν οἱ Ἀθηναῖες. Τὴν κο-
σμικὴ στήλη, ἀπόδειξις ὅτι τὴν ἔχει
ἀσφαλῶς ἄνδρας. Κι' αὐτὲς τί γρά-
φουν; Ἐνα σωρὸ πράγματα.

Ἡ κ. Ἀλεξάνδρα Λαλασούνη εἶνε
μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες καὶ τὶς πιο
μορφωμένες μουσικοκριτικὰς μας.
Παρακολουθεῖ τὴν παγκόσμιον καλλι-
τεχνικὴν κίνησιν καὶ δίνει ἀπολύτου
ἐνδιαφέροντος ἄρθρα στὴν ἐφημερί-
δα της.

Ἡ δεσποινὴς Ἰρίδα Σκαρβαβοῦ,
πάλι, εἶνε σωτὴρ διάβολος. Ἐχει
γυρίσει ὅλο τὸν κόσμον. Μιὰ βρισκε-
ται στὸ Ἰράκ καὶ μιὰ στὸ Παρίσι.
Εἶνε προσωπικὴ φίλη τῆς Γκαμπ-
Μορλά, αὐτῆς τῆς γηραιᾶς «γόης»
τῆς ὁδοῦ. Ἐχει πάρει ἕνα
σωρὸ ἐπίσης συνεντεύξεις μὲ προ-
σωπικότητες κι' ἔχει κάνει ἕνα πλῆ-
θος ἐπιτυχίης στὴν ἐφημερίδα της.
Εἶνε ἕνα πρῶτον τάδεως ταλέντο.
Κι' ὥστόσο σὲ ἡλικία εἶνε ἡ μικρὰ.

τερη ἀπ' ὅλες.

Ἡ κ. Ἐλένη Σιφναίου, ἡ «Νταίξη»
μιὰ ἄλλη δημοσιογραφίνα, ἀσχολεῖ-
ται μόνον μὲ τὰ ζητήματα τῆς καρ-
διάς. Δίνει συμβουλὲς σ' ὅλες τὶς
τρυφερὲς υπάρξεις, ἐπὶ ὁλόκληρες
δεκαετίες. Εἶνε νὰ ποῦμε μιὰ καλὴ
γιάτρισσα τῶν πληγῶν τοῦ ἔρωτος!

Ἡ κ. Αἰμιλία Καραβία, ἡ «Κυρία
ποὺ ξέρει», εἶνε κι' ἐκείνη ἐξαιρετι-
κὴ συνάδελφος στὴν εἰδικότητά της.
Χρόνια καὶ χρόνια τώρα τὰ... ξέρει
ὅλα! Ἄν τὴ ρωτοῦσαμε ὅμως τί ξέ-
ρει νὰ γράψῃ γιὰ ἕνα ἐγκλημα, εἶνε
ἱκανὴ νὰ λιποθυμήσῃ!

Ἀπὸ τὶς πιο παλῆς δημοσιογρα-
φινες εἶνε ἡ δις Ἀλεξ Μαυρογένους,
ἡ Ἐσμεράλδα, ἡ πολύτιμη συνερ-
γάτις τοῦ «Θησαυροῦ» ποὺ ἔχει κά-
νει μάλιστα κι' ἀριστοτεχνικὰς
μεταφράσεις. Ἐπίσης ἡ κ. Λουριώ-
τη, ἡ κ. Γ. Δεληγιάννη κ. ἄ.

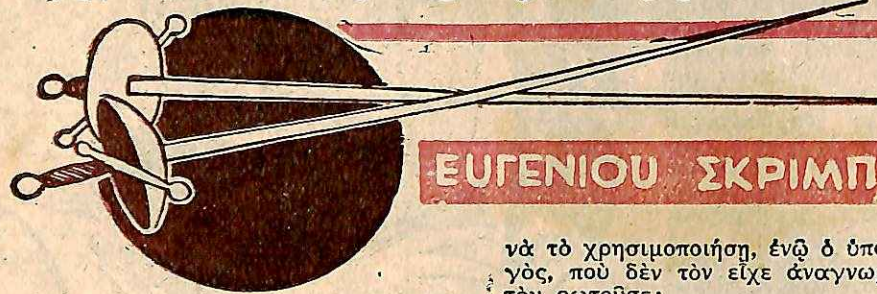
Μιὰ φορὰ, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἔκα-
νε τὴν δημοσιογράφο σὲ μιὰν ἀπο-
γευματίνῃ ἐφημερίδα κι' ἡ καλλιτέ-
χνος τοῦ ἀσματος Κίτσα Κορίννα, ὁ-
πως καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ μας ντιζέξ Δα-
νὴ Στρατηγοπούλου, ποὺ ἐργάζε-
ται στὴν «Ἑλληνική».

Ἀπὸ τὶς καλὲς δημοσιογραφινες
θὰ μπορούσε κανεὶς ἀκόμη ν' ἀνα-
φέρῃ τὴν κ. Γ. Βλάχου καὶ τὴν κόρη
τοῦ Γ. Α. Β. τῆς «Καθημερινῆς», τὴν
κ. Ἀρβανιτίδη. Ἐπίσης τὴν διδα Μό-
να Μητροπούλου, ποὺ γράφει τόσο
ὡμορφα καὶ τόσο ρεαλιστικά.

Ἐχομε ἀκόμη ἕνα σωρὸ ἀρθρο-
γράφους καθὼς κι' ἕνα πλῆθος νεα-
ρὲς ρεπόρτερς καὶ μεταφράστρες,
ποὺ δὲν ξέρει ὅμως ἀκόμη κανεὶς ἂν
θὰ πᾶνε μπρὸς ὅσο κι' ἂν τὸ δεί-
χνουν. Γιατὶ ἡ δημοσιογραφία εἶνε
ἐμφυτη. Εἶνε σὰν τὸν... τυχοδιώκτη.
Ἐχει τὰ μέτρα της καὶ τὰ σταθμά
της καὶ στὸ περιβάλλον της ζοῦνε
μόνο οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι στὴν
ἐργασία τους θασιάζουν τὰ πάντα
κι' εἶνε ἱκανοὶ νὰ κάμουν ἀκόμη κι'
ἕνα ἐγκλημα φθάνει ν' ἀποκτήσῃ
ἐφημερίδα τους τὸ συνταρακτικὸν
γεγονὸς τῆς ἡμέρας.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

2ον

Βασανίζοντας τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῇ μιὰ κάποια λύσι, ἀνέβηκε σιγὰ-σιγὰ τὰ σκαλοπάτια τοῦ πρώτου πατώματος, ὅπου θρυσκόταν τὸ δωμάτιο τῶν ξένων καὶ μὴκε μέσα. Καθάρισε λίγο τὸ πάτωμα κι' ἐτοίμασε τὰ κρεβάτια, ψάχνοντας ὅμως εἰς μάτην νὰ βρῇ ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ σημάδακι ποὺ νὰ φανερῶν ἡ ἀπειλὴ κάποιου κινδύνου γι' αὐτοὺς ποὺ ἐμελλαν νὰ κοιμηθῶν ἐκεῖ μέσα. Γιὰ μιὰ στιγμή, εἴτε ἀπὸ τὴν ταραχὴ του εἴτε ἀπὸ ἀπροσεξία του, τὸ κλεφτοφάνερο ἔπεσε κατὰ γῆς χωρὶς νὰ σῆσθῃ. Ἐσκυψε γιὰ νὰ τὸ πάρῃ, ὅποτε διέκρινε στὸ πάτωμα μερικές ὑποπτες χαραμάδες. Ἐπλησίωσε τὸ φῶς, ἐξήτασε μὲ προσοχὴ καὶ θεοκώθηκε πὼς κάθε κρεβάτι θρυσκόταν ἀπάνω σ' ἓνα εἶδος καταπακτῆς, ποὺ δὲν προσαρμοζόταν καλὰ στὸ πάτωμα, γιὰτὶ ἐνοιῶσε λεπτὸ ρεῦμα ἀέρος ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ κάτω, ὅπου ἦταν ἡ ὑπόγεια ἀποθήκη τῶν κρασιῶν.

Ὡστε ὅλος ὁ κίνδυνος ἦταν ἐκεῖ! Νὰ, λοιπὸν, μὲ ποῖο μέσον ὁ Ζουάν Μπατίστα ἐξαφάνιζε τοὺς ξένους του. Κι' ἀτόψε ἦταν ἡ σειρά τῆς Ζουανίτας!

— Ἀ! ὄχι, ποτέ, ποτέ! ψιθύρισε ὁ Πικουίλλο. Θὰ τὴ σώσω ὅπως ποτε!

Πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρα, μὰ μόλις ἔκαμε δυὸ βήματα, σταμάτησε ἀπτόμομα κατὰπληκτος. Ἐκεῖ, μπροστὰ του, μὲ γυμνὸ τὸ σπαθί στὸ χέρι, ὁ ὑπαρχηγὸς Καράλο τοῦ ἔφραζε τὸ δρόμο. Ἐνα ρίγος ἐνοιῶσε σ' ὅλο του τὸ κορμὶ καθὼς ἔβλεπε πὼς ἐσήμανε ἡ τελευταία του ὥρα. Ἐσῆσε μὲ μιὰς τὸ φανάρι, ὁ διάδρομος θυθίστηκε στὸ σκοτάδι, ἐνῶ ὁ Καράλο, προχωρῶντας ἀργὰ καὶ τρικλίζοντας, μονολογοῦσε:

— Αὐτὸς ὁ διαβολο-Πικουίλλο... τί ἔγινε;... Τώρα ἦταν ἐδῶ... τὸν εἶδα... μὰ δὲν ἦταν μόνος... Ὡσαν δύο... Ναι, δύο!

Στουπὶ στὸ μεθύσι καθὼς ἦταν, τὰ ἔβλεπε ὅλα διπλά! Γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπλῶνοντας τὰ χέρια του στὸ σκοτάδι, κατάφερε νὰ πιάσῃ τὸ μπράτσο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ νόμιζε πιά τὸν ἑαυτοῦ χαμένο. Μὰ ἀμέσως ἄκουσε τὸ σπαθί ποὺ, ξεφεύγοντας ἀπ' τὰ χέρια τοῦ μεθυμένου, ἔπεσε κατὰ γῆς. Ὁ Πικουίλλο ἔσκυψε καὶ τὸ ἄρπαξε, χωρὶς ὅμως νὰ σκεφθῇ καὶ

νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ, ἐνῶ ὁ ὑπαρχηγὸς, ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει, τὸν ρωτοῦσε:

— Ἐρχεσαι ἀπὸ κάτω;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Πικουίλλο μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ χονδρὴ.

— Ὁ Πικουίλλο εἶνε ἐκεῖ!

— Ναι.

— Ἀκουσε φίλε μου. Πήγαινε νὰ πὸν ὄρης καὶ φέρε μού τον ἐδῶ, στήν κάμαρά μου...

— Μὰ δὲν εἶσαι στήν κάμαρά σου!

— Ναι, ἀδελφέ μου, ἴσως νὰ μὴν εἶμαι. Βοήθησέ με τότε νὰ τὴν βρῶ. ἀπάντησε, τρικλίζοντας πάντα ἀπ' τὸ μεθύσι, ὁ Καράλο. Πιάνομαι στὰ χεμένα ἀπ' τοὺς τοίχους, μὰ αὐτοὶ ὁλοένα γυρίζουν καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ ἡ κάμαρά μου.

— Μὰ νὰ τὴν ἡ κάμαρά σου, εἶπε ὁ Πικουίλλο, σὰν νὰ τοῦρθε μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσις καὶ τὸν ἐσπρωξε ἀμέσως στήν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ δωματίου τῶν ξένων.

Ὁ ὑπαρχηγὸς ἐσκόνταψε ἀπάνω σ' ἓνα κρεβάτι κι' ἄρχισε νὰ μουρμουρίζει:

— Παράξενο κι' αὐτό! Τὸ κρεβάτι μου ἦταν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά πρὶν ἀπὸ λίγο. Πῶς γύρισε; Ὅλα γυρίζουν σήμερα...

Καὶ χωρὶς νὰ βασανίσῃ περισσότερο τὸ μυαλό του, ξαπλώθηκε πάνω σ' αὐτό καὶ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ ροχαλίζει.

Ὁ Πικουίλλο, πατώντας στὰ νύχια, βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, κλειδῶσε τὴν πόρτα του, ξανάναψε τὸ κλεφτοφάνερο καὶ κατέβηκε στήν τραπεζαρία, προσπαθώντας νὰ φανῇ ὅσο μπορούσε πὺ ψύχραιμος.

— Λοιπὸν; τὸν ρώτησε ὁ πλοίαρχος.

— Ἡ κάμαρά τοῦ κ. Γογγαρέλο καὶ τῆς ἀνεψίας του εἶνε ἔτοιμη καὶ ἦρθα νὰ τοὺς οδηγήσω.

— Ἀ! λαμπρά! φώναξε ὁ κουρεὺς, γιὰτὶ δὲν μπορούσα ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου ἀπ' τὴ νύστα...

Σηκώθηκε, πήρε τὸ καπέλλο καὶ τὸ διαόκι του καὶ ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι τὴ Ζουανίτα, ποὺ ἐτοιμάστηκε κιόλας νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Χλωμός κι' ἀκίνητος, ὁ Πικουίλλο εἰς μάτην προσπαθοῦσε νὰ ρύψῃ τὴ συγκίνησί του. Ὁ Ζουάν Μπατίστα, ποὺ παρατήρησε τὴν ταραχὴ του, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀρχίζεις, λοιπὸν, μικρὲ μου νὰ μπαίνεις στὸ νόημα, ἔ; Πολὺ καλά. Χρειάζεται ὅμως ψυχραιμία. Ἀς εἶνε. Γιὰ πρώτη φορὰ δὲν εἶμαι δυσρεστημένος.

— Ἐμπρός, κύριε ὑπηρέτα, πηγαίνουμε! εἶπε ὁ κουρεὺς. Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου ἀπὸ τὴ νύστα. καληνύχτα σας, κύριοι ἄρχοντες, κα-

ληνύχτα, κύριε ξενοδόχε!

Ὁ Πικουίλλο, κρατώντας τὸ φανάρι, προχώρησε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ φώτισε τὸ διάδρομο. Ἡ πόρτα τῆς τραπεζαρίας ξανάκλεισε πίσω τους κι' ἐκεῖνοι ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῶν ξένων, ὁ Πικουίλλο δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ταραχὴ του καὶ σπατάλησε γιὰ μιὰ στιγμή.

— Ἐδῶ εἶνε; ρώτησε ὁ κουρεὺς.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε τὸ παιδί προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του καὶ ἐξακολουθῶν ν' ἀνεβαίνει.

Ὁ Γογγαρέλο κι' ἡ Ζουανίτα τὸν κύτταζαν μ' ἀπορία. Τοὺς φαινόταν παράξενο ποὺ ἀνέβαινε τόσο ψηλά.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ τελευταῖο πάτωμα, ὁ Πικουίλλο ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς σοφίτας του, μῆκε πρώτος καὶ, γυρίζοντας ξαφνικά στὸν κουρεὺς, ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ πῇ κάτι καὶ τοῦ κλείσει τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι.

— Σιωπὴ, τοῦ εἶπε, γιὰτὶ ἄλλοιὼς εἴσατε χαμένοι!

Ὁ κουρεὺς ἐνοιῶσε ἀμέσως νὰ ἐξατμίζεται ὅλη ἡ εὐθυμία του.

— Χαμένοι; Πῶς; Γιατί; ρώτησε σχεδὸν τρέμοντας.

— Ζουανίτα, φώναξε ὁ Πικουίλλο, δὲν με γινώρισε;

— Ὁχι! ἀπάντησε ἐκείνη κυττάζοντας προσεκτικὰ τὸ παιδί.

— Ἐσχάσε τὰ δυὸ φτωχὰ παιδιὰ, ποὺ βοηθοῦσε νὰ μὴν πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα ὅταν ἐρναζόσουν στὸ ξε-

Περίληψις τοῦ

Μαζὶ μὲ τὸν Ζουάν Μπατίστα, ἓναν ἀνδρῶπον ἀμφιβόλο ἡθικῆς καὶ μὲ πολὺ ὑποπτικὴ ζωὴ, ἰδιοκτητὴ τοῦ «Ξενοδοχείου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος» ἔμεναν κατὰ τὸ 1600 μ. Χ. στήν Ἰσπανία, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δέκα σὰν κι' αὐτὸν ἐπλήρη ἀτομία, καὶ ἓνα παιδί ὡς δώδεκα χρόνων ποὺ λεγόταν Πικουίλλο καὶ ποὺ τὸ κρατοῦσαν αἰχμάλωτο ἀπὸ τότε ποὺ τὸ ἄρπαξαν ἀπὸ τὴν Παμπέλν.

Τὸ παιδί ζοῦσε τρομοκρατημένον μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μυστηριώδες περιβάλλον ὑπηρετῶντας τοὺς συμμορίτες, ποὺ ταχτικὰ μεθοκοποῦσαν καὶ κατέληγαν σὲ ἀλληλοθρυσίαι καὶ σκοτωμούς, ὡς ὑπηρέτης καὶ «μαθητευόμενος». Περισσότερον ὅμως ἀπ' ὅλους φοβόταν τὸν τρομερὸ πλοίαρχο, ὅπως τὸν ἔλεγαν, Ζουάν Μπατίστα, ποὺ μπρὶς στὰ μάτια του σκοτώσε μιὰ μερὰ ἓνα του σύντροφο γιὰτὶ παρακούσε σὲ μιὰ ἀσημαντὴ διαταγὴ του καὶ ποτὲ τοῦ δὲν τόλησε νὰ ἐμμενίσῃ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ τοῦ εἶχε ἀπαγορευθῇ.

Ἐντοπὶς ἔκαμε στὸν Πικουίλλο τὸ «ῥαίοιο δωματίου» ὅπως τὸ ἔλεγαν καὶ ὅπου οἱ ταξιδιώτες ὡδηγοῦντο ἀπ' τοὺς ὁποίους ὅμως κανεὶς δὲν ἐβγαίνει ἀπὸ κεῖ μέσα. Ποτὲ τοῦ ὁ Πικουίλλο δὲν εἶδε ταξιδιώτη ποὺ κοιμήθηκε στὸ δωμάτιο αὐτὸ τὸ ὅραυ δὲν ἔγραψεν τὸ πρῶτο ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Μιὰ ἑρμ. δυὰ ποὺ ἦταν ἡλικιωμένος ταξί-

Αἷμα

ΕΝΑ
ΙΠΠΟΤΙΚΟ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΗΡΩΙΣΜΩΝ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ
ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ

νοδοχεῖο τοῦ «Χρυσοῦ Ἥλιου»;

— Πῶς; εἶσαι ὁ Πικουίλλο, ὁ φίλος τοῦ Πετράλβι; φώναξε κατακόκκινη ἡ Ζουανίτα.

— Ναι, τοῦ Πετράλβι, τοῦ καλοῦ μου συντρόφου Πετράλβι. Τί ἀπέγινε αὐτός; Πές μου ποῦ θρίσκεται;

— Ἐμμεν ἀπὸ τότε κοντὰ μου ὡς ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου. Ἐκλαίγει ποὺ φεύγαμε καὶ μὰς ἔλεγε νὰ προσέξωμε μὴπως κακοπάθωμε στὸ δρόμο.

— Μὴ φοβάστε ὅσο εἶμαι ἐγὼ κοντὰ σας, ἐβεβαίωσε τολμηρὰ τὸ παιδί καὶ μὲ λίγα λόγια τοὺς διηγήθηκε σὲ τί εἶδους ξενοδοχεῖο τοὺς ἔρριξε ἡ μοῖρα τους.

Τοὺς ἐξήγησε πῶς οἱ συμμορίτες ἔσκαβαν λάκκους στὸ δρόμο, ποὺ σκέπαζαν μὲ φύλλα καὶ κλαδιά δένδρων, γιὰ νὰ πέφτουν μέσα καὶ νὰ τσακίζονται τ' ἀμάξια τῶν ταξιδιωτῶν, ποὺ, ἀναγκαστικῶς τότε, κατέφευγαν στὸ ξενοδοχεῖο, ἀπ' ὅπου καὶ δὲν ἐξανόβαιναν πιά.

— Ὅλοι τώρα πῆγαν νὰ πλεγιάσουν, ἐπρόσθεσε ὁ Πικουίλλο, καὶ σὲ μιὰ ὥρα θὰ κοιμούνται θαθεῖα. Ὁ πλοίαρχος, κατὰ τὴ συνήθειά του, θὰ κατεβῇ στὸ ὑπόγειο. Τότε θὰ κατορθώσωμε νὰ φύγωμε. Τὸ πῶς δὲν τὸ ἐρῶ ἀκόμα. Τώρα περιμένετε με.

Πηγαίνω νὰ παραμεινῶ.

Κι' ἀφήνοντας τὸν κουρεὺς καὶ τὴν ἀνεψιὰ του κατατρομαγμένους, κατέβηκε ἀθόρυβα τὶς σκάλες καὶ πηγαίνοντας στήν πόρτα τῆς τραπεζαρίας,

Προηγούμενου

διώτης κρατῶντας ἓνα κορίτσι ὡς 14 χρόνων ἀπαντοῖσε στὸν Μπατίστα ὅτι ἦταν ὁ κουρεὺς Γογγαρέλο ἀπὸ τὴν Παμπέλν μὲ τὴν ἀνεψιά του Ζουανίτα, ὁ Πικουίλλο παρ' ὀλίγο νὰ σοριασθῇ στὸ πάτωμα, ὅταν ἄκουσε τ' ὄνομα τοῦ κοριτσιοῦ. Τὴν Ζουανίτα ὄχι μόνο τὴν ἐγνώριζε ἀλλὰ τὴς ὤφειλε καὶ εὐγνωμοσύνη γιὰτὶ ὅταν ἦταν κι' αὐτὸς στήν Παμπέλν κι' ἀλήτευσεν μὲ τὸν φίλο του Πετράλβι στήν Ζουανίτα, ποὺ ὑπηρετοῦσε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο ὡς βοηθὸς μαγειρίσας ἔτρεχαν γιὰ νὰ χορτάσουν τὴν πείνα τους.

Καὶ τώρα ποὺ τὴν ἔβλεπε ἐκεῖ καὶ ἤξερε ὅτι ὁ Μπατίστα θὰ τοῦ ἔλεγε νὰ τοὺς ἀπογίνει στὸ «ῥαίοιο δωματίου», ἀπ' ὅπου δὲν ἔβγαλε κανεὶς ζωντανός, τὸ παιδί δὲν μπόρεσε νὰ μὴ ταραχθῇ σὲ σκέψιν ὅτι κατὰ κάκὸ θὰ πάθαινε ἡ φίλη του.

Πῆρε ὡς τόσο τὸ φανάρι χωρὶς νὰ τρέμουν τὰ χέρια του, ὅταν ὁ πλοίαρχος τὸν διέταξε, μετὰ τὸ φαγὶ καὶ τὴν οἰνοποσία ποὺ ἔβλεπε κιόλας τὸν Γογγαρέλο, νὰ πάγῃ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ «δωμάτιο τῶν ξένων», μὰ μόλις βγήκε στὸ σκοτεινὸ διάδρομο στάθηκε δαγκλώνοντας τὰ χέρια του στήν ἀτελείωσι. Τί ἔπρεπε νὰ κἀν; Πῶς νὰ τοὺς σώσῃ; Αὐτός, ποὺ καὶ τὴ ζωὴ του ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ γιὰ τὴν Ζουανίτα, δὲν θὰ τὴν βοηθοῦσε τώρα; Ἀλλὰ πῶς;

ὅπου ἐξακολουθοῦσαν νὰ πίνουν καὶ νὰ συζητοῦν χαμηλόφωνα οἱ λησταί. Τέντωσε τ' αὐτιά του, μὰ δὲν κατάρθωσε ν' ἀκούσῃ τίποτε. Ὡστόσο ἀκίνητος καὶ κρατώντας καὶ τὴν ἀνεψιὰ του ἀκόμα, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτός, παρέμεινε στὴ θέσι του, ὥσπου εἶδε τοὺς ληστὰς νὰ φεύγουν ἕνας-ἕνας γιὰ τὰ διαμερίσματά τους. Μόνον ὁ πλοίαρχος ἔμεινε στὸ τραπέζι σκεπτικὸς γιὰ λίγη ὥρα ἀκόμα καὶ ὕστερα τράβηξε τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴ ζώνη του, τὸ ἐξήτασε προσεκτικὰ, σηκώθηκε, πήρε τὸ φανάρι ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ὑπόγειο, ἀφήνοντας πίσω του τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ κι' ἀπάνω σ' αὐτὴν, ὅπως συνήθως, τὸ μάτσο τῶν κλειδιῶν.

Μόλις ὁ Πικουίλλο εἶδε τὸν πλοίαρχο νὰ χάνεται στὴ σκάλα τοῦ ὑπογείου, σῆρθηκε μὲ προφύλαξι τὴν πόρτα, τὴν γύρισε, τὴν κλειδῶσε καὶ, παίρνοντας ὅλα τὰ κλειδιά, ἔτρεξε στὴ Ζουανίτα, ἐνθουσιασμένος γιὰτὶ ὁ Ζουάν Μπατίστα ἦταν τὴ στιγμή αὐτὴ αἰχμάλωτός του.

— Καὶ τώρα γρήγορα, εἶπε στὴ Ζουανίτα καὶ τὸν θεῖο της, ἔλατε νὰ φύγωμε. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ κλειδιά θὰ βροῦμε κανένα ποὺ νὰ μὴ μὴ μὴ μὴ ν' ἀνοίξωμε τὴν ἐξώπορτα. Ἄν ἀποτύχωμε δὲν θάχωμε τίποτα πιά νὰ κάνωμε. Ἐμπρός! Ἀς μὴ χάνωμε καιρὸ.

Ὁ κουρεὺς ὅμως δὲν ἔλεγε τίποτε. Τὸ κεφάλι του ἔγερνε στὸ στήθος του καὶ τὰ βλέφαρά του παρέμειναν κλειστά. Καὶ μὴ ὅλο ποὺ διατηροῦσε τὶς αἰσθήσεις του, τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ κινηθῇ. Ἀδίκαια ἡ Ζουανίτα κι' ὁ Πικουίλλο προσπαθοῦσαν νὰ τὸν κάμουν νὰ συνέλθῃ. Ψιθύρισε μερικές ἀκατάληπτες λέξεις, προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν κατάρθωνε οὔτε νὰ στηριχθῇ στὰ πόδια του.

— Ἀποτέλεσμα τοῦ καταραμένου κρασιῦ, εἶπε ὁ Πικουίλλο. Χωρὶς ἄλλο, ρίχνουν ναρκωτικὸ στὸ γαλλικὸ κρασί ποὺ προσφέρουν στοὺς ξένους.

— Καὶ τώρα; φώναξε ἡ Ζουανίτα. Τί θ' ἀπογίνωμε;

— Ὅπως βλέπετε, δὲν μὰς μένει παρὰ νὰ φροντίσωμε μονάχα γιὰ σένα καὶ μάλιστα ὅσο εἶνε καιρός. Γιατὶ κι' ἂν θέλαμε νὰ σηκώσωμε τὸν θεῖο σου στὰ χέρια καὶ νὰ τὸν πάρωμε ἔτσι, μακριὰ ἀπὸ δῶ, θὰ μὰς ἦταν ἀδύνατον, Ζουανίτα.

— Ἀ! Ὁχι! αὐτὸ ποτέ! Ὅτι δὴ ποτε κι' ἂν γίνῃ, δὲν ἀφήνω μονάχο τὸ θεῖο μου. Θὰ μείνω κι' ἐγὼ μαζί του!

— Τότε κι' ἐγὼ δὲν σ' ἀφήνω, Ζουανίτα! Προτιμῶ νὰ πεθάνω μαζί σας.

εἶπε ὁ Πικουίλλο καὶ κάθησε κοντὰ τῆς ἐπάνω στὸ ἀχυρόστρωμα.

Ἡ Ζουανίτα σηκώθηκε καὶ πλησιάζοντας τὸν θεῖο της, ἐσταύρωσε τὰ χέρια της στὸ στήθος, χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ ἄρχισε μὲ κατάνυξι νὰ ψιθυρίζει κάτι λόγια ἀκατάληπτα γιὰ τὸν Πικουίλλο, ποὺ αὐτὸς, ἀπορῶντας, τὴ ρώτησε:

— Τί κάνεις ἐκεῖ;

— Παρακαλῶ τὸ Θεὸ τῶν πατέρων μου, γιὰτὶ ὁ θεὸς μου κι' ἐγὼ καθὼς κι' Πετράλβι καταγόμεθα ἀπὸ Μαυριτανούς τῆς Γρενάδας.

— Κι' ἐγὼ! ἐφώνησε χαρούμενος ὁ Πικουίλλο. Μοῦ τὸ εἶπαν οἱ λησταὶ ποὺ εἶδαν ἀραβικά ψηφία χαραγμένα στὸ μπράτσο μου.

— Λοιπὸν, εἶπε ἡ Ζουανίτα κυττάζοντας τὸν στοργικά, θὰ πεθάνῃς κι' ἐσὺ μαζί μὲ τοὺς ἀδελφούς σου;

— Καλύτερα, παρὰ νὰ ζῶ μονάχος μὲ τοὺς ληστὰς!

Η ΟΥΓΗ

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἓνας δυνατὸς θόρυβος, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ κάτω, διέκοψε τὴ συζήτησί τους. Ἦταν φανερό πῶς μέσα στὸ ὑπόγειο μεγάλῃ

πάλι γινόταν μεταξύ του πλοίαρχου και του υπαρχηγού Καραλό, που φαίνεται πως, παρ' όλο το μεθύσι του, ξύπνησε όταν τον κρεβάτι του δωματίου των ξένων, που τότε είχε τοποθετήσει ο Πικουίλλο για να κοιμηθεί, άρχισε να κατεβαίνει με την καταπακτή στο υπόγειο.

Οι ληστές, που ξύπνησαν κι' αυτοί απ' το θόρυβο της πόλης, άρπαξαν τα όπλα στα χέρια και έτρεξαν να δουν τί συμβαίνει.

— Τρέξτε! φώναξε ο Καρνέζο, τρέξτε, σύντροφοι. Χωροφύλακες ή άνθρωποι της 'Ιερής Έξετάσεως σκοτώνουν τον πλοίαρχό μας.

— Δεν μας μένει πια καμιά έλπις, είπε ο Πικουίλλο, που κατάλαβε τί γινόταν και κύτταξε τη Ζουανίτα με συμπόνια.

— Άλλά μη φοβάσαι, επρόσθεσε άμέσως καθώς μιá ιδέα του πέρασε ξαφνικά απ' το μυαλό.

Η σοφία, στην οποία θρискόνταν, είχε μονάχα ένα παράθυρο, που έβλεπε στο δάσος.

Ο Πικουίλλο τó άνοιξε και ή Ζουανίτα είδε τó μεγαλοπρεπές θέαμα τού δάσους που φωτιζόταν από τη λάμψη της σελήνης. Οι κορυφές των δένδρων πηγαινοέρχονταν από τó νυχτερινό αέρα και τó θρόισμα των φύλλων του άκουγότανε σαν ένας μακρινός ψιθύρος.

— Βλέπεις, Ζουανίτα, τί έχει εδώ; Και της έδειξε μιá τροχαλία με σχοινί, που θρискόταν κάτ' απ' τη στέγη και που άνεδοκατέβαζαν μ' αυτήν άχυρο, χόρτα κι' άλλα μικροπράγματα που φύλαγαν στη σοφία. Χωρίς άλλες πολλές συζητήσεις άρπαξε τó σχοινί, έδωσε καλά τη Ζουανίτα από τη μέση, άφου την έδεσάωσε ότι θα κάμη τó ίδιο και για τόν θείο της, και σιγά-σιγά την κατέβασε στο δάσος. Όταν κατάλαβε ότι εκείνη πάτησε στη γη, ξανάσυρε τó σχοινί, έδωσε τόν κοιμισμένον άκόμα Γογγαρέλο και τόν κατέβασε με τόν ίδιο τρόπο. Ύστερα έδωσε τó σχοινί στη μέση του και, χωρίς πολύν κόπο, έφθασε κι' αυτός κάτω.

Τώρα εύτυχώς μπορούσε να σταθί στα πόδια του κι' ο κουρεύς πού, είτε από τη νυχτερινή δροσιά είτε από τó στριφογύρισμα τού κατεδάσματος, άρχισε να συνέρχεται.

Σωθήκαμε, φίλοι μου, φώναξε χαρούμενος ο Πικουίλλο. "Ας χωθούμε όμως όσο μπορούμε πιδ γρήγορα μέσα στο δάσος, γιατί όπου νάνε οι ληστές θ' αντιληφθούν τη φυγή μας και θα μας κυνηγήσουν.

Και χάθηκαν μέσα στο δάσος. Η σελήνη φώτιζε τά άγρια ξένδρα κι' ολοκληρή ή φύσις λές και χαιρόταν για τη διάσωσί τους. Ο Πικουίλλο, που για πρώτη φορά από την ήμερα της αιχμαλωσίας του άνέπνεε ελεύθερον άέρα, έξεδιήλωνε με πηδήματα τόν ένθουσιασμό του. Καθώς όμως εδάδιζαν σέρνοντας τόν Γογγαρέλο, τούς εφάνηκε πώς κάτι τó άκαθόριστο άκουγόταν πίσω τους.

— Άκούς; είπε ή Ζουανίτα τρομαγμένη.

— Τί; Μου φαίνεται πως μας κυνηγούν. Ο Πικουίλλο σταμάτησε για λίγες στιγμές και άφου άκουσε προσεκτικά, είπε:

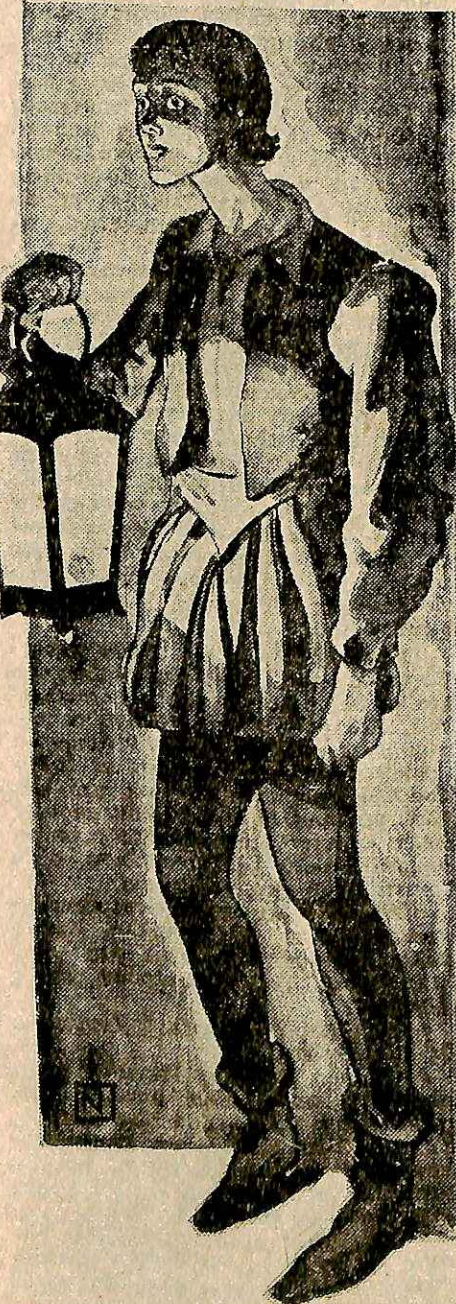
— Ναι, άκούω ποδοβολητό άλόγων. Χωρίς άλλο είναι εκείνοι... Οι ληστές!... Άν μας θρουν, είμαστε χα-

μένοι!... "Ας ξαπλωθούμε μέσα στα χόρτα.

Λίγα λεπτά άργότερα, στο φώς του φεγγαριού διέκριναν δυό ίππεις που σταμάτησαν εκεί κοντά. Από την περιβολή τους κατάλαβαν ότι δεν ήσαν ληστές. Ο πρώτος ήταν νέος, κομψός και ύψηλου άναστήματος. Στην άριστερή πλευρά τού αλόγου του κρεμόταν ένα σπαθί δεμένο με χρυσή αλυσίδα. Ο άλλος φαινόταν υπηρέτης του. Είχαν σταματήσει για να ξεκουραστούν και σιγομιλούσαν, ένψ τó άλογο τού νέου έσκαβε ένυπόμονα με τά πόδια του τó χώμα, σαν νάθελε να ξεκινήση. Ο νέος, χαϊδεύοντάς του τó λαϊμό, είπε, με πιό δυνατή φωνή τώρα, σ' άραβική γλώσσα: "Όχι, καλέ μου Καλίντ. Μη διάζεις! Στάσου να ξεκουραστούμε λιγάκι, γιατί τó σπίτι τού πατέρα μου είνε μακριά άκόμα από δώ".

— Μιλά τη μητρική μας γλώσσα, ψιθύρισε ή Ζουανίτα χαρούμενη, σφίγγοντας τó χέρι τού Πικουίλλο.

Αυτός πετάχτηκε άμέσως όρθιος, έτρεξε πρós τόν νέο και γονάτισε

Με τó φανάρι στο χέρι, ο Πικουίλλο διήγησε τόν Γογγαρέλο και τη Ζουανίτα στί επάνω πάτωμα.

μπροστά στ' άλογό του.

— Ποιός είσ' έσύ; ρώτησε εκείνος σέ Καστιλιανή διάλεκτο. Τέτοια ώρα δε γυρεύουν έλεημοσύνη. "Αν έχης κι' άλλους συντρόφους κρυμμένους στο δάσος, πήγαινε να τούς πώς τó πρωί θα έχω χρυσάφι όσο θέλουν, αυτή όμως την ώρα έχω μονάχα σίδηρο.

Κι' άκουμπώντας τó χέρι του στη λαβή τού σπαθιού του, επρόσθεσε έπιτακτικά:

— Πήγαινε!

Την ίδια στιγμή, πλησιάζοντας περισσότερο ό υπηρέτης του, σημάδεψε τόν Πικουίλλο με τó πιστόλι του.

Τρομαγμένη ή Ζουανίτα έτρεξε άμέσως σιμά τους.

— Μη, για όνομα τού Θεού, τούς φώναξε σ' άραβική γλώσσα. Είμαστε όλοι παιδιά τού Θεού...

Ο υπηρέτης κατέβασε τó πιστόλι κι' ή Ζουανίτα διηγήθηκε όσο μπορούσε πιό σύντομα τά όσα συνέβησαν από την ώρα που πάτησαν στο καταραμένο εκείνο ξενοδοχείο τού Ζουάν Μπατίστα.

Τότε ό νέος, που κατάπληκτος άκουσε τη διήγησι της Ζουανίτας, κατέθηκε από τó άλογό του, πλησίασε τόν γονατισμένον άκόμα Πικουίλλο, τούσφιξε τó χέρι, τούδωσε ένα πουγύλι γεμάτο χρυσά νομίσματα και, σημειώνοντας κάτι πάνω σ' ένα χαρτί, τού είπε:

— Πάρτε κι' αυτό, μικρέ μου άδελφέ. Είνε ή διεύθυνσίς μου. "Ελα ύστερα από όχτώ μέρες να με θρής. Δυστυχώς τώρα δεν μπορώ να σε παραλάβω μαζί μου. Στό δικό μου άλογο θα πάρω τη νέα και ό υπηρέτης μου θα πάρη τόν θείο της, για να τούς πάμε στην πρώτη καλύβα που θα συναντήσωμε έξω από τó δάσος, απ' όπου θα θρουμε τόν τρόπο να τούς στείλωμε όπου θέλουν. "Εσύ, όταν σε λίγο ξημερώση, προσπάθησε να έγης απ' τó δάσος, έλα να με θρής εκεί πού σου γράφω κι' έγώ θα φροντίσω για τó μέλλον σου.

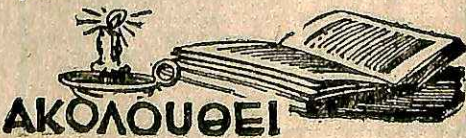
Ανέβασαν μαζί με τόν υπηρέτη του τη Ζουανίτα και τόν Γογγαρέλο επάνω στ' άλογά τους και ύστερα καθάλλικεσαν κι' αυτόι με τη σειρά τους. Πριν ξεκινήσουν, ρίχνοντας ό νέος μιá τελευταία ματιά συμπαθείας στόν Πικουίλλο, είπε:

— Όσο για τόν Ζουάν Μπατίστα και τούς συντρόφους του, θα τούς περιποιηθί όπως πρέπει τó άπόσπασμα της Βασιλίσσης, που έλπίζω να συναντήσωμε στο δρόμο μας. Καλήν αντίμωσι, μικρέ μου άδελφέ!

Σέ λίγο, με δακρυσμένα μάτια, ό Πικουίλλο έβλεπε τούς φίλους του να χάνονται από μπροστά του.

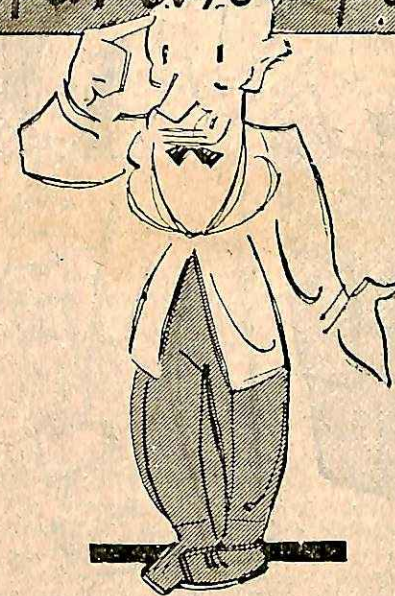
ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Όταν ό Πικουίλλο έμεινε μόνος στο δάσος, έσκούπισε τά δάκρυά του και τó πρόσωπό του ξαναπήρε χαρούμενη όψη. "Η ιδέα ότι ή Ζουανίτα θρискόταν τώρα έκτός κινδύνου και μάλιστα χάρις σ' αυτόν, τόν έκανε να νοιώθη μιάν έξαιρετική χαρά και υπερηφάνεια μαζί, ένψ ή σκέψις του έτρεχε στόν άγνωστο καθάλλαρη, για τόν όποιον έννοιωθε θάθειά εύγνωμοσύνη, γιατί ήταν ό πρώτος άνθρωπος που τού μίλησε με λόγια γλυκά.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Αιώνία ή μνήμη της... μνήμης του!

ωνία ή... άμνησίς μου!

★
"Εν τώ μεταξύ όμως είχε συλληφθή ό πραγματικός Μπαρούτης και ό κ. Εύθύβουλος άφέθη ελεύθερος. "Όταν άπεμακρύνθη από τó Τμήμα, άνέπνευσε με άγαλλίασιν:

— Τρομάρα που την πήρα! έψιθύρισε. Τώρα πρέπει να πάω κάπου να ξεσκάσω.

Και μπήκε σ' ένα υπαίθριο σινεμά. "Η προβολή τού φιλμ είχε άρχίσει. Έκάθισε σέ μιá καρέκλα και έβλεπε άναπνέων τó βραδυνό άεράκι...

— Τί ώραία είνε ή ζωή! έσέκπετετο ό κ. Εύθύβουλος. "Όλα είνε ώραία! Και τó φιλμ και ή βραδυά και... τί βλέπω; "Ωραία είνε και ή κυρία, που κάθεται δίπλα μου. Κύτταξε μπράτσο παχουλό κι' ώραίο, κύτταξε πόδι!

Και ό κ. Εύθύβουλος, άσυναίσθητως κατά τά 50 τοίς έκάτο, άπλωσε τó χέρι του... "Η κυρία στράφηκε άπότομα και τόν κύτταξε με προσοχή, με περιέργεια, με μάτια

που διαρκώς διεστέλλοντο. "Ο κ. Εύθύβουλος έκρινε καλόν να της μειδιάσει: Χί! Χί!

Η κυρία εξακολουθούσε να τόν κυττάζει.

— Χέ, χέ, της ξαναχαμογέλασε ό κ. Εύθύβουλος.

Τότε έξέσπασε ό κεραυνός.

— Μωρέ, άχαίρευτε, άρχισε να ώρύεται ή κυρία.

— Κυρία μου! έτραύλισε ό κ. Εύθύβουλος.

— Μωρέ, παληάνθρωπε!...

— Μαντάμ, σάς παρακαλώ!

— Μωρέ κήνορ, μωρέ γαίδαρε!...

Η προβολή τού φιλμ διεκόπη. "Υπάλληλοι τού σινεμά έσπευσαν εις τόν τόπον τού έπεισοδίου. "Ο κ. Εύθύβουλος ήταν κατακόκκινος.

— Δεν ντρέπεσθε, κύριε, τού είπαν, να πειράζετε μιάν άγνωστή σας κυρία;

— Άγνωστη; είπε ή κυρία. Δεν τού είμαι καθόλου άγνωστη.

— Τόν γνωρίζετε τόν κύριο;

— "Αν τόν ξέρω, λέει: Αυτόν τόν σαρδανάπαλο; Αυτόν τόν Νέριωνα; Αυτόν τόν Οιδίποδα δεν ξέρω;

— Μά τί τόν έχετε, κυρία μου, τόν κύριο;

— Είμαι... πεθερά του, κύριε!

Πανδαιμόνιον έγινε σ' όλο τόν κινηματογράφο. Οι θεαταί όρθιοι έγελουσαν και έκάγχαζαν.

— Άκούς εκεί την πεθερά του, να... έρωτεύθη!

— Μά πώς την έπαθε ό φουκαράς; — Θα είνε, φαίνεται, μύωψ...

Η πεθερά τού κ. Εύθυβουλου άπεχώρησε της παραστάσεως δηλώσασα στόν ναμπρόν της:

— "Ελα στο σπίτι και θα σε διορθώσω έγώ!

Άλλ' ό κ. Εύθύβουλος δεν επρόκειτο να γυρίση στο σπίτι του, διότι άπλουστάτα τó είχε λησμονήσει. Άλλά και άν τó θυμότανε, θα τó... έγνωσε κατόπιν της άπειλής της πεθερας του!

ΑΣΗΜΟΣ 21

ΤΟΜΠΟΛΑ!
— Λοιπόν, ... νω πεθερά σας.
— Νά πάρ' ό διάβολος! Δεν τó σέφθηκα αυτό...

Εψαξα σ' ένα κιβώτιο τών σκουπιδιών...

Χιουμοριστική έρευνα του συντάκτου μας κ. ΑΣ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Υπάρχουν και Μουσεία τών ανθρώπων υποθέσεων. Είναι τὰ μεγάλα κιβώτια τών σκουπιδιών, πού έχει τοποθετήσει σέ πλείστα σημεία τής πόλεως ὁ Δήμος. Ἐκεῖ μέσα καταλήγουν τὰ συντρίμια τών ζητημάτων, πού ἀπασχόλησαν τήν ἀθηναϊκὴν κοινότητα: Κομμάτια ἐπιστολῶν πάσης φύσεως, ἐρωτικῶν, ἐμπορικῶν, ὑπηρεσιακῶν, ξεσχισμένους ὑποθήκες, τσαλακωμένοι λογαριασμοί, παραγγελίες, τηλεγραφήματα, ἐπισκεπτήρια, φαρμακευτικὲς συνταγές, ἀποφάσεις δικαστηρίων καὶ ὅ,τι θάλει ὁ νοῦς σας — ὅλα ἀνάμικτα σ' ἓνα σωρὸ σκουπιδιών. Αὐτὸ εἶναι τὸ κατάντημα τῶν κοινωνικῶν μας φροντίδων!

Δὲν τὸ βρίσκετε ἐνδιαφέρον, νὰ γίνουμε τυμβωρῶχοι αὐτῶν τῶν νεκρῶν πιά υποθέσεων; Ἀς ἀνοίξουμε τὸ κιβώτιο τῶν σκουπιδιών. Προσοχή ὁμῶς! Διότι θ' ἀναδιφῶμε τις ἀνθρώπινες υποθέσεις. Ἀρα κινδυνεύουμε, νά... λερωθοῦμε.

Ἀνασύρουμε ἓνα μάτσο τσαλακωμένων, ξεσχισμένων χαρτιῶν. Ἀς δοῦμε τί μπορεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς σὲ διαδοχὰς. Περνῶ μὲ τὴ σκέψι, τί δώρο ἔδωκα γιὰ τὴν παλάμη καὶ διαβάζω:

«Ἀγαπητὲ Σπύρο, Πάνε ἔξη μῆνες ἀπὸ τότε, πού σοῦ φτιαξὰ τὸ κοστούμι καὶ μοῦ ἔχεις δώσει μέχρι τώρα μονάχα ἑκατὸ δραχμές. Σήμερα εἶναι Σάββατο, στείλε μου ὅ,τι μπορεῖς...»

Τραβῶμε ἓνα ἄλλο χαρτί καὶ διαβάζω:

«...Σοῦ στέλνω χίλια φιλιὰ καὶ τὴν προσεχὴ φορά, πού θὰ συναντηθοῦμε, θὰ σοῦ φιλήσω τὴν ἑλῆτσα πού ἔχεις σπῆ μέσα μέρος τοῦ ἀγκῶνα σου.

Ὁ Κοκὸς σου».

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ... πελάτου στὸ ράφι; Ὁχι, ἀδελφέ. Εἶναι ἓνα ἀπόκομμα ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς, ἐντελὴς ὡς ἔστι μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ραφικῶν.

Ἀς δοῦμε αὐτὸ τὸ σκληρὸ χαρτί, τί γράφει. Εἶναι ἀπόκομμα ἀπὸ τὸ βιβλίο ἑνὸς οἴκου κοροσδῶν. Γράφει τὰ μέτρα κάποιου κυρίου:

«Παραγγελία κορσέ, στενοῦ, κολὸ σφιχτοῦ. Μήκος 30 πόνοι...»

Πεῖδὸς καὶ εἶναι σχιζμένο τὸ χαρτί. Ξεδιπλῶμε ἄλλο ἀπόκομμα. Εἶναι ἀπὸ τετραδίου μαθητοῦ. Γράφει:

«...Περίμετρος 35 μέτρα, πλάτος 140 μέτρα». Πρόκειται ἀρὰ γιὰ περὶ συνεχῆς τῶν... διαστάσεων τῆς κυρίας πού θέλει κορσέ; Ὁχι, ἀδελφέ! Τὸ ἐξηγεῖ πῶς κατὰ τὸ μαθητὴς: «Τόση ἦταν ἡ κίεσις τοῦ Νῶε»...

Νά καὶ ἓνα ἄλλο ἐκλεκτὸς ποιότητος χαρτί γραμμένο προφανῶς ἀπὸ γυναῖκα χέρι. Ἀς τὸ προτιμήσωμε. Νά, τί γράφει:

«Χρὸς μου ἄνδρι, σὲ σκέπτομαι κάθε ὥρα, κάθε λεπτό, κάθε δευτερόλεπτο. Μεθαύριο, ἔρεις, ἔχω τὴν γιορτὴ μου. Περνῶ μὲ τὴ σκέψι, τί δώρο ἔδωκα γιὰ τὴν παλάμη καὶ διαβάζω:

Νά καὶ ἓνα ἄλλο, τσαλακωμένο τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον ἀναγγέλλει:

«Σοῦ στέλνω πενήντα ὀκάδες πετοῖα, δέκα ὀκάδες πρόκες καὶ μισὴ ὀκά ζυλόπροκες...»

Δὲν πιστεύω νὰ υποθέσῃτε ὅτι τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ εἶναι... ἀπάντησις εἰς τὸ προηγούμενο γυναικεῖο γράμμα. Πρὸς Θεοῦ! Πρόκειται περὶ ἀλλῆς, ἐμπορικῆς υποθέσεως.

Ἔτσι συμφύρονται τὰ ἀπορρίμματα τῶν διαφορῶν υποθέσεων σ' ἓνα ἀνακάτωμα, πού δημιουργεῖ κωμικὰς ἀντιθέσεις. Ἐνα ἀγγελτήριο γὰ

μου εἶναι μπερδεμένο μαζί μὲ μίαν ἀπόφασις δικαστηρίου, πού ἐπιβάλλει... ἰσόβια δεσμά.

Ἐνα ραβασάκι κοριτσιοῦ τσαλακωμένο ἀναμῖξ μὲ μίαν κάρταν μαιευτήρος.

Τὰ ἐρωτικὰ γράμματα πλεονάζουν. Ἀλλ' εἶναι ὅλα πολὺ ἐφθαρμένα. Ἰσως διότι τὰ ἐκράτησαν πολὺ στὰ χεῖρά τους καὶ τὰ ἐδιάβασαν πολλές φορές οἱ παραλήπται τους. Σ' ἓνα τέτοιο ραβασάκι μία νέα ξεχύνει ὅλον τὸν πόνο τῆς γιὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν γονέων τῆς:

«...Δὲν μ' ἀφήνουν νὰ σέ ἰδῶ, γράφει στὸν καλὸ τῆς. Εἰμαι ἀπελπιμένη, πού δὲν μπορῶ νὰ ἐγῶ. Θεέ μου, τί νὰ κάνω;».

Ἀμυθάνετε τακτικὰ Μαγνησιὰ Πελεγρίνο..., γράφει ἓνα ἄλλο κομμάτι χαρτιοῦ. Τί θέλει νὰ πῇ αὐτό; Πρόκειται περὶ... συμβουλῆς πρὸς τὴν νέαν, πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ ἐγῇ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν καλὸν τῆς;

Τὰ παιήματα, ἐξέβαια, δὲν μπορεῖ νὰ λείψουν ἀπὸ τὰ κιβώτια τῶν σκουπιδιών. Νά, ἓνα:

Μὲ πρόσωπο φαντασιεῖ ἀκαμπερῶ

νὰ σ' ἀντικρύσω μόνη

στὸ μπαλκόνι.

Μὰ σὺ, καλὴ μου, ἔγινες

τῆς ἀναλήψεως...

Ἐκδῶσατε ἐναντίον τοῦ ἐνταλμα συλλήψεως...», γράφει ἓνα ἄλλο τσαλακωμένο χαρτάκι, προφανῶς σημείωμα τοῦ Εἰσαγγελέως. Συλλήψεως τοῦ... ποιητοῦ ἀρὰ γι;

Θὰ εἶχε καὶ πλείστα ἄλλα ἐνδιαφέροντα, νὰ ἐρῇ κανεὶς στὰ σκουπίδια. Ἀλλὰ φθάνει. Κλείνω τὸ κιβώτιο καὶ τὸ ἀποχωρεῖτο.

Ὁρεβουάρ! Ἔα μὲ ξεναδῆς, δὲν τὸν ἴδιον προσωπικῶς, ἀλλὰ τὰ... γραψίματά μου.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

—Σὲ τί πιστεύει ἡ γυναίκα;
—Σ' ὅτι δὲν πιστεύει ὁ ἄνδρας...

—Ποιὰν κλίσιν κάνομε εὐχαρίστως;
—Μπροστὰ στὴν θυρίδα τοῦ παμείου πού πρόκειται νὰ πληρωθοῦμε.

—Ποῖς ἔχει τὸ μεγαλύτερο πόδι;
—Αὐτὸς πού φορεῖ τὸ μεγαλύτερο παπούτσι.

—Τί εἶναι ἡλικία;
—Κινηματογραφικὴ ταινία γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ σταθμὸς γιὰ τις γυναῖκες.

—Ποιὰ λόγια εἶναι ψυχρότερα;
—Αὐτὰ πού λέμε ὅταν βρισκόμαστε στὸν Βόρειο Πόλο.

—Τί δίνομε εὐχαρίστως στοὺς ἄλλους;
—Συμβουλὲς πού δὲν κοστίζουν τίποτε.

—Γιατί ἄμα μᾶς ρωτοῦν: «Τί κάνετε», λέμε: «καλὰ...»;
—Γιατί οἱ Ἕλληνες κάνουν ὅλοι τὸν γιαντὸ καὶ φοβόμαστε μὴ μᾶς δώσῃ ὁ ἄλλος καμμιὰ συνταγή.

Υπνοβάτες:

Οἱ παράδοχοι λάτρες τοῦ φεγγαριοῦ

Οἱ ὑπνοβάτες εἶναι οἱ πιὸ τραγικοὶ ἄνθρωποι. Οἱ ψυχίατροι τοὺς χαρακτηρίζουν μάλιστα «φεγγαροπρόσωπους», γιατί οἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης εἶναι ἐκεῖνες πού τοὺς ἀναστατώνουν πὸν ψυχικὸ τους κόσμον καὶ τοὺς μεταβάλλουν σὲ παράδοχους ἀκροβάτες κι' ἀνατριχιαστικοὺς ἐγκληματίες. Οἱ ὑπνοβάτες, εἶναι συνήθως, ἄνθρωποι μὲ χαλαρωμένα νῆυρα, τραγικά θύματα τῆς μεταπολεμικῆς ζωῆς καὶ τῶν καταχρήσεων. Εἶναι ἐπίσης θύματα τῆς κληρονομικότητος. Καὶ γιὰ νὰ πάρετε μίαν ἰδέαν πόσο ἐκπληκτικὸ εἶναι αὐτὸ τὸ φαινόμενο, θὰ σᾶς ἀναφέρω μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις: Πολλὲς μάλιστα ἀπὸ αὐτὲς εἶχαν παρατηρηθῇ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Παγκοσμίου πολέμου.

Στὰ τάπομνημονεύματά τους πολλοὶ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, καὶ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τοῦ Συμμαχικοῦ στρατοῦ, ἀναφέρουν ὅτι συχνὰ τις φεγγαρόλουστες βραδυὲς καὶ πρὸ πάντων κάθε πανσέληνον, ἔβλεπαν πολλοὺς στρατιώτες νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ χαρακώματα, νὰ βαδίζουν μὲ σὰ στὴ νύχτα κι' ἀργὰ τὰ ξημερώματα νὰ ἐπανέρχονται σὲ θέσεις τους. Ἐἶχαν φυσικὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τολμηρῶν κατασκόπων γι' αὐτὸ καὶ διέταξαν τὴν σύλληψίν τους. Μὰ φαντασθῆτε πόσο ἀπώρησαν ὅταν ἀντελήφθησαν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν σὺν ὑπνωτισμένοι κι' ὅτι, ὅταν συνήλθαν, δὲν ἤξεραν πὺρ βρίσκονται καὶ πῶς εἶχαν φθάσει ὡς ἐκεῖ πέρα. Ὡστόσο πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐθανατώθησαν γιὰ... παραδειγματισμοί! Μὰ ὅπως ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ δὲν ἦσαν οὔτε κατάσκοποι, οὔτε ὑποκριταί, οὔτε φυγάδες. Ἦσαν τραγικοὶ ὑπνοβάτες, θύματα τῆς φοβερῆς ἀτμοσφαιρᾶς τοῦ πολέμου.

Οἱ ἄνθρωποι, λοιπόν, αὐτοί, σὺν γύρισαν στὴν πατρίδα τους, ἔγιναν ἥρωες συνταρακτικῶν περιπετειῶν καὶ φοβερῶν ἐγκλημάτων, δίχως φυσικὰ νὰ ἔχουν ἰδέαν γι' αὐτὲς τις πράξεις τους.

Ο ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ ΠΟΥ... ΔΕΝ ΕΥΠΝΟΥΣΕ

Στὸ Παρίσι, στὴ συνοικία τοῦ Σαιν Μαρτέν, ἓνα βράδυ ὁ σκοπὸς ἀστυφυλάξ στάθηκε κατάπληκτος σ' ἓνα σταυροδρόμι. Ἀπὸ τὴν στέγη μιᾶς πανύψηλης πολυκατοικίας ἔβγαλαν οἱ ἦχοι μιᾶς σάλπιγγος. Ὁ ἀστυφυλάκας κι' οἱ γείτονες πού εἶχαν ἀναστατωθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράδοχο προσκλητήριο, εἶδαν κατάπληκτοι ἓνα... φάντασμα νὰ προχωρῇ μὲ σταθερὸ βῆμα στὴν ἀκρὴ τῶν κεραμιδιῶν, νὰ κἀν τὸν γύρο τῶν σπιτιῶν τοῦ δρόμου μ' ἐκπληκτικὴ εὐκίνησι καὶ τέλος νὰ ἐξαφανίζεται μέσα στὴ παλὴ ἐκείνη πολυκατοικία.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ παρατηρῆται ἀρκετὲς ἀκόμη ἡμέρες, ὅποτε ἀνεκαλύφθη τέλος ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι αὐτὸ τὸ φάντασμα ἦταν ἓνας σάλπιγκτης τῆς φρουρᾶς τοῦ Παρισιοῦ, ὁ ὁποῖος σὲ κατὰστασι ὑπνοβασίας γύριζε ὅλη τὴ συνοικία ποτίζοντας διάφορα θύρια δίχως νὰ... ξυπνᾷ! Μὰ ὅταν θέ-

τὴν ὑπνωτισμένη, τὴν ἄφηνε νὰ κἀν τὸ κέφι τῆς αὐτοῦ, βέβαιος ὅτι θά-λει νὰ κερῇ τὰ προσήματα. Μὰ ἐκεῖνο πού δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἦταν τὸ πῶς κατάρθωνε αὐτὸς ὁ θηλυκὸς διάβολος νὰ σκαρφαλῶν ἄπὸ τὸν σωλῆνα τοῦ νεροῦ σὺν πύθκος καὶ δὲν φοβόταν μήπως κἀνένα βράδυ πέσῃ καὶ γκρεμοσκακισθῇ. Γιὰ νὰ τὴν δοκιμάσῃ λοιπόν, μὴ νύχτα, ἀν προσποιητὰ τὴν κοιμισμένη ἢ εἶναι πράγματι ὑπνοβάτις, ἔβαλε ἓνα μπάνιο μὲ νερὸ μπροστὰ στὸ παράθυρό του. Ἔτσι ὅταν ἡ ὥμορφη Ἔμμα ἔφθασε ὡς ἐκεῖ, τὴν ὥρα πού πῆδησε ξυπόλυτη στὸ δωμάτιο τοῦ φοιτητοῦ, ἔπεσε μέσα στὸ μπάνιο. Ἐβγαλε φυσικὰ ἓνα ἄγριο ξεφωνητὸ τρόμου καὶ ἐξύπνησε. Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀρχίζει ἡ πιὸ ἐκπληκτικὴ ἱστορία. Ἡ Σουλτσε ρίχτηκε μὲ λύσσα πάνω στὸν φοιτητὴ νὰ τὸν καταξέσχισῃ πού «τὴν εἶχε... ἀπαγάγει καὶ τὴν εἶχε ὁδηγήσει στὸ διαμέρισμά του!» Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐφθασε μέχρι τῶν δικαστηρίων, ὅπου καὶ ἀπεδείχθη, πράγματι, ἀπὸ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τῆς Ἔmmas, σὸν ὁδρωσῶν, ὅτι αὐτὴ ἐπῆγινε σὲ κατὰστασι ὑπνοβασίας στὸ δωμάτιο τοῦ φοιτητοῦ κι' ὅτι αὐτὸς ὁ δυστυχὴς ἦταν ἐντελὴς ἄ-θῶος!...

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΡΙΟΤΙ

Ἡ Ἔμμα Σουλτσε ὅποτε εἶχε πανσέληνον ἐβγαλε ἀπὸ τὸ κεφάλαιό της

ΛΕΥΚΗ ΝΤΕ ΜΟΡΑΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ

2ον

Η κόρησσα Λευκή πέθανε, αλλά μια άλλη μικρούλα Λευκή την αντικαθιστούσε στη ζωή. Η κόρη του κόμητος ντε Μοράν, στην οποία θα περιερχόταν αργότερα μαζί με την προίκα της μητέρας της κι' ολόκληρη η περιουσία του παππού της.

Λίγο αργότερα, ο Γκοντράν ντ' Ωμόν μάθαινε ακόμα από τον οικογενειακό τους συμβολαιογράφο, ότι σύμφωνα με τη διαθήκη που άφησε ο πατέρας της κομήςσας Λευκής, την επικαρπία ολόκληρη της περιουσίας του, θα την είχε σ' όλη του τη ζωή ο γαμπρός του κόμητος ντε Μοράν.

Κι' έτσι ο Γκοντράν ήξερε πια ότι μονάχα ύστερα από τον θάνατο του κόμητος θα μπορούσε ν' αποβλέψει στην πολυτέλεια της περιουσίας.

Απογοητευμένος από τότε ο αντεραστής του κόμητος ντε Μοράν εξαφανίστηκε από το περιβάλλον του κι' αν καιμιά φορά συζητούσαν γι' αυτόν, ήταν για να σχολιάσουν κάποιο νέο έπεισόδιο της τυχοδιωκτικής του ζωής που περνούσε μακριά απ' αυτούς, τότε στην Εύρωπη και τότε στην Αμερική, όπου κατέφυγε τον τελευταίο καιρό.

Εκεί τον θαρρούσε ακόμα ο κόμητος ντε Μοράν, γι' αυτό δεν μπόρεσε να κρύψει την έκπληξη όταν τον είδε έτσι απρόοπτα, απειλητικών μπροστά του.

Συνήλθε όμως σύντομα από την εντύπωση που του έπροξένισαν τα τελευταία λόγια του αντιπάλου του και είπε με ήρεμη φωνή:

—Κύριε, μονάχα τα επαναστατικά γεγονότα που διαδραματίζονται γύρω μας αυτή τη στιγμή, ξέφυγαν πώς βρεθήκατε εδώ μέσα. Αν νομίζετε όμως πως η στολή αυτή κι' ο όπλισμός σας μπορούν να με φοβίσουν, είστε γελασμένος. Πηγαίνετε, πηγαίνετε έξω!

Την ίδια στιγμή ένας ατέλειωτος θόρυβος φωνών, πυροβολισμών και ποδοβολητών αλόγων, που ακούγονταν πολύ σιμά, έκαμε τους δυο αντιπάλους να αλληλοκυτταχτούν με διάφορα καθέναν συναισθήματα.

—Ακούτε ακούτε, κύριε κόμη; φώναξε γελώντας νευρικά ο Γκοντράν. Κι' αν έκανα πως σας χτυπούσα εφονικά, άδικα θα ζητούσατε βοήθεια.

—Σήμερα, συνέχισε τώρα, δίνοντας βαρύτερο τόνο στη φωνή του, ενώ τα μάτια του άστραφταν από μίσος, η δικαιοσύνη φεύγει και η αστυνομία κρύβεται. Γι' αυτό διάλεξα τη στιγμή αυτή να ξεκαθαρίσω με τους λογαριασμούς μας. Σήμερα, κόμη ντε Μοράν, τίποτε δε μπορεί πια να εμποδίσει την έκδική μου, ώστε να είναι άμεση, όριστική, τελειωτική και τρομερή, τέτοια που την ποδοπάσσει ολόκληρη χρόνια, τέτοια που την θέλω σήμερα!

—Αθλίε! διέκοψε ο κόμης.

Ο Γκοντράν, σαν να μην πρόσεξε στη νέα αυτή ύβρι, συνέχισε με πιά άγριεμένη τώρα φωνή.

—Ανάμεσα μας, κόμη ντε Μοράν, υπήρχε ένα εμπόδιο, που μ' εμπόδιζε να σας φθάσω. Σήμερα, εκείνη που η ανάμνησής της μου έκρατούσε το χέρι, κάθε φορά που ετοιμαζόταν να χτυπήσει, δεν υπάρχει πια στον κόσμο. Η κόρησσα πέθανε και τώρα μου ανήκετε, κύριε κόμη, και σεις και η κόρη σας!...

—Η κόρη μου! κατώρθωσε μονάχα να πη κατάχλωμος ο κόμης και χωρίς να σκεφθεί τον κίνδυνο που διέτρεχε ο ίδιος από τον έξαλλο αντίπαλό του, έκαμε ένα πήδημα προς το παραπέτασμα, τ' ανασήκωσε κι' ώρμησα μέσα στο διπλανό δωμάτιο.

—Το παιδί μου! Η κόρη μου!... Τί την έκαμε την κόρη μου, κακούργε; φώναξε μ' απόγνωση ο κόμης, ενώ απ' την ταραχή του, το πιστόλι γλύστρησε απ' τα χέρια του, που σκόλλιζαν μέσα στην άδεια κούνια.

Ένα επιφώνημα άγριας χαράς ακούστηκε πίσω του κι' ο Γκοντράν, που άρπαξε κι' όλη του πιστόλι από χάμω, βρισκόταν από πάνω του κι' απολάμβανε τον πόνο του δύστυχου πατέρα, που σαν τρελλός ανασκόλιζε ακόμη μέσα στην κούνια.

—Δυο πρόσωπα, κόμη ντε Μοράν, μ' ένωχλούσαν στον κόσμο αυτόν. Έκείνο που μ' άρπαξε τη γυναίκα που ελάτρευα και τ' άλλο που μου έπαιρνε την περιουσία που μ' ανήκει! Η κόρη σας εξαφανίστηκε κι' εσείς... εσείς, κόμη ντε Μοράν, θα πεθάνετε!

Και σκοπεύοντας τον κόμητα στο μέτωπο, έπυροβόλησε.

—Κό... πρόλαβε να προφέρει ο κόμης και σωριάστηκε βαρύς στο πάτωμα...

ΑΠΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Για μια στιγμή, ο Γκοντράν τραβήχτηκε όλος τρόμος προς τα πίσω, ρίχνοντας γύρω του ανήσυχες ματιές. Η τρέλλα όμως του εγκλήματος είχε σκοτίσει το λογικό του και μη ξέροντας πια τί κάνει, αναποδογύρισε απότομα την κούνια, έρριξε κατά γης τα γύρω του έπιπλα, τράβηξε το παραπέτασμα και τώρριξε σά σάβανο επάνω στο έσπλωμένο σώμα και χάθηκε στο γραφείο.

Εκεί, βλέποντας την κάσσα ανοιχτή, έβουτηξε τα χέρια του μέσα κι' άρχισε να τσεπώνει το χρυσάμι και τα τραπεζογραμμάτια που ήταν άφθονα στιβαγμένα μέσα, όποτε μια φωνή γεμάτη τρόμο τον έκαμε να γυρίσει πίσω του.

Στην ανοιχτή πόρτα του διαδρόμου στεκόταν, τρέμοντας από τον φόβο και την κατάπληξη του, ο υπηρέτης του κόμητος, κρατώντας στα χέρια του έναν μεγάλο φάκελο.

Ο Γκοντράν ντ' Ωμόν δεν έδιστασε ούτε στιγμή. Σκέφθηκε ότι δεν

έπρεπε να υπάρχει μάρτυρας στο έγκλημά του για να τον στείλει αύριο στην γκιλοτίνα. Ώρμησε κι' έβγαλε πρήγμα, άρπαξε τον δυστυχή υπηρέτη, που δεν βρήκε ούτε τη ναμιά να κουνήσει απ' την συγκίνησή του, από τον λαϊμό και τον πέταξε χάμω. Γονάτισε τότε από πάνω του και τραβώντας από τη μέση του ένα μαχαίρι, το έμπηξε δυο-τρεις φορές στην καρδιά του νέου του θύματος, πριν αυτό προλάβει ν' αντισταθεί.

Τώρα ο Γκοντράν ντ' Ωμόν δεν είχε πια να φοβηθεί τίποτε. Ο μόνος μάρτυρας του εγκλήματός του, ο υπηρέτης του κόμητος ντε Μοράν ήταν νεκρός!

Ο δολοφόνος τράβηξε μέσ' απ' το χέρι του θύματός του τον φάκελο που έφερε τη σφραγίδα του συμβολαιογράφου και πετάχτηκε όρθιος.

—Και τώρα για να ξεφανισθεί κάθε ίχνος απ' ό,τι έγινε εδώ μέσα, δεν μένει παρά η φωτιά! μονολόγησε κυττάζοντας ένα γύρω του.

Και χωρίς να πολυσκεφθεί, άρπαξε το κηροπήγιο που φώτιζε το πένθιμο εκείνο διαμέρισμα και άρχισε

Περίληψις του

Στην εποχή της Γαλλικής Επανάστασης του 1848, η νεαρά κόμηςσα Λευκή ντε Μοράν, κρυσταλλώσα δαμνική πεθαίνει φέρνοντας στον κόσμο μια μικρούλα που πήρε τ' όνομά της. Στις τελευταίες της στιγμές ξεχωρά από τον άντρα της κόμητα ντε Μοράν, παρρησικατα και η Φραγκίσκα, γυναίκα του περιβολάρη Μπερέν, μια αγαθή γυναίκα του λαού που υπόσχεται να γίνει αυτή δεύτερη μητέρα της ορφανής και να την αγαπήσει σαν ίδια κόρη της. Η Φραγκίσκα τηρεί την υπόσχεσή της και όταν οι επαναστάτες με τα όπλα φέρνουν τους και τις έπιπραγίες τους άρχισαν ν' απειλούν τη ζωή και περιουσία των πλουσίων Παρισινών, λικεύει τον κόμητα ντε Μοράν να εγκαταλείψει την επαναστατημένη πρωτεύουσα και να φύγουν για το φουτεβάλ. Ο κόμης ντε Μοράν, που δεν ήθελε ν' αφήσει τους φόβους της Φραγκίσκας έκαμε πως δεν πρόσεχε πολύ στα λόγια της παραμύθιας της κόρης του, συγχρόνως όμως μόνος του φρόντισε να ετοιμάζεται για την αναχώρησή τους. Αφού έστειλε τον υπηρέτη του στο συμβολαιογράφο που με όρισμένους φακέλους είχε στην Φραγκίσκα πως άφου έμεινε μπορούν να φύγουν, αλλά άσπερε πιά μπρός να τον βοηθήσει να κρύψει κάτω στο υπόγειο τα χρυσάγραφα και τραπεζογραμμάτια που είχε στο γραφείο του.

Με διαταγή η Φραγκίσκα άφησε το μωρό κοιμισμένο στην κούνια του και με το κερπ στο χέρι κατέθηκε με τον κόμητα στο υπόγειο.

Την ίδια στιγμή ένα άτομο με στολή και όπλισμο επαναστάτου ώρμησε στον διάδρομο του μεγάρου ντε Μοράν και σαν άνθρωπος που ήξερε τα διαμερίσματα έδωσε μέσα σταθερά, Όταν διέκρινε στο βάθος δυο τρεις φωτινές α-

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΝ ΛΑΘΟΝ

MARY

αμέσως να μεταδίδει τη φλόγα του σε κάθε τι που μπορούσε εύκολα να πιάσει φωτιά. Όταν τελείωσε τη νέα του αυτή έγκληματική πράξη, πέταξε το κηροπήγιο στη μέση του δωματίου και βγαίνοντας από την πόρτα του διαδρόμου, έφυγε τρεχάτος για το αμαξοστάσιο, όπου άφησε τη μικρή όρφανη.

Ο Γκοντράν πήρε το κοιμισμένο πάλι παιδί στην άγκαλιά του και κάτω απ' τις πρώτες λάμψεις της φωτιάς, πέρασε την αύλη και βγήκε απ' την πόρτα της υπηρεσίας, που ο ίδιος φαίνεται είχε διαρρήξει για να μπει στο μέγαρο του κόμητος ντε Μοράν, στους έρημους δρόμους της βυθισμένης στο σκότος πόλεως.

Ο ΚΟΜΗΣ ΝΤΕ ΜΟΡΑΝ... ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ!

Κι' ενώ ο Γκοντράν χανόταν τώρα μαζί με τη λεία του, στο βάθος του δρόμου, η φωτιά στο μέγαρο Μοράν δολέονα και έπαιρνε μεγαλύτερες διαστάσεις. Το γραφείο του κόμητος είχε μεταβληθεί κι' όλος ο

καμίνι και οι φλόγες άρχισαν να μεταδίδουν τη φωτιά και στ' άλλα διαμερίσματα. Σε λίγο, το μικρό αυτό διαμέρισμα που χωριζόταν απ' το όλο οικοδόμημα μ' ένα μικρό προαύλιο, χανόταν μέσα στις ατέλειωτες φλόγες και τους καπνούς.

Ξαφνικά μέσ' από κείνη την κόλαση, ένας άνθρωπος, στο πρόσωπο του οποίου ήταν ζωγραφισμένη η φρίκη και ο τρόμος, με ρούχα ξεσχισμένα και μισοκαμμένα, προσπαθούσε τρικλίζοντας, με άπλωμένα τα χέρια, να βρή μια διέξοδο.

Ήταν ο κόμης ντε Μοράν!

Η σφαίρα του Γκοντράν που τον βρήκε στο μέτωπο ξέφυγε προς τα πλάγια, με μόνο αποτέλεσμα μία λιποθυμία που του έφερε ο δυνατός έγκεφαλικός κλονισμός, πράγμα που έδωσε στον δολοφόνο την εντύπωση ότι το θύμα του έπεσε νεκρό.

Όταν αργότερα συνήλθε κάπως και βρέθηκε ανάμεσα στις φλόγες, άδικα προσπαθούσε να καθορίσει που βρισκόταν και πως βρέθηκε εκεί μέσα. Ήταν τέτοια η έγκεφαλική ταραχή του, ώστε τίποτε δεν μπορούσε να θυμηθεί από τη σκηνή που συνέβη πριν από λίγη ώρα μονάχα. Το ένστικτο όμως της αυτοσυντηρήσεως τον έκαμε να πεταχτεί όρθιος και τυφλωμένος και πνιγμένος από τους καπνούς, προσπάθησε να ξεφύγει από εκεί μέσα. Περνώντας από το γραφείο του, σκόνταψε επάνω στο πτώμα του υπηρέτη του και για μια στιγμή φάνηκε πως ήταν έτοιμος να υποκύψει. Καταβάλλοντας όμως μια τελευταία προσπάθεια, κε στον διάδρομο, έτρεξε προς την έξοδο, κατέβηκε τρικλίζοντας τις σκάλες και ώρμησε στην αύλη.

Άδικα πίσω του ακούγονταν οι απειλητικές φωνές της Φραγκίσκας μέσ' απ' το υπόγειο.

Ο κόμης ντε Μοράν δεν έβλεπε, δεν άκουε τίποτε. Κατατρομαγμένος έτρεξε σαν πανικόβλητος, στην κιγκλιωτή έξωπορτα που άφησε ανοιχτή ο υπηρέτης του και χωρίς να ρίξει μια ματιά στο σπίτι που έγκατέλειπε, χάθηκε μέσα στους έρημους δρόμους. Τίποτε δεν τον σταματούσε. Έτρεχε αδιάκοπα σαν άνθρωπος που πάσχει από μανία καταδιώξεως και που τίποτε δεν μπορεί να τον σταματήσει. Ξαφνικά, στη γωνία κάποιου δρόμου έπεσε επάνω σε μιάν δμάδα επαναστατών που πήγαιναν να άσφυαθθούν πίσω από ένα δόδοφραγμα. Το καταρρακισμένο κοστούμι του και το καταμαυρισμένο πρόσωπό του έδειχναν έναν σύντροφο που δούλεψε καλά όλη τη μέρα και οι επαναστάτες παίρνοντας τον μαζί τους το έδωσαν ένα όπλο που εκείνος το πήρε άσυναίσθητα στα χέρια του.

Οι σωματικές του όμως δυνάμεις τον έγκατέλειπαν και τη στιγμή που έφθασε στο δόδοφραγμα, σωριάστηκε ανάμεσα στις πέτρες που είχαν ξε-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΟΝΤΡΑΝ

Όταν ο Γκοντράν βρέθηκε άρκετά μακριά απ' τον τόπο των έγκλημάτων του, άρχισε να σκέπτεται τί θα έκαμε το παιδί που κρατούσε στην άγκαλιά του.

Πανούργος και προνοητικός καθώς ήταν, ο θανάσιμος αυτός έχθρος του κόμητος, όχι μονάχα δεν σκέφθηκε να προσλάβει και συνεόχους για να επιτύχει τα έγκληματικά του σχέδια, που χρόνια μελετούσε, αλλά έκαμε και κάτι καλύτερο.

Για να ναι ο μόνος κάτοχος του τρομερού μυστικού της ξαφνικής αλλαγής της καταστάσεώς του, που θα έπακολουθούσε, όπως φανταζόταν, ύστερα από τη πραγματοποίησή των σχεδίων του, έπαινε να συναντήσει με γνωστούς και φίλους του και μαζί διέκοψε κάθε του σχέση και μ' αυτή την έρωμένη του ακόμα, που, ωστόσο, υπεραγαπούσε. Τίποτα δεν είχε αφήσει στην τύχη ο Γκοντράν. Η ξαφνική του όμως λιποθυμία μπρός στο πορτραίτο εκείνης που κάποτε αγαπούσε, της κομήςσας Λευκής ντε Μοράν, τη στιγμή που ήταν έτοιμος να πνιξη με τα βρωμόχερά του τη μικρούλα που κρατούσε τώρα στην άγκαλιά του, την κόρη εκείνης, άλλαξε για μια στιγμή τα σχέδιά του.

Θέλοντας να βρή μια κάποια λύση για την τύχη της μικρής, ενώ έβγαδιζε προς τον Σηκουάνα, κυττάζοντας ολόενα προσεκτικά πίσω του και στα πλάγια, ξανάφερνε στο νοού του τις παλές του γνωριμίες, μήπως ανάμεσα σ' αυτές εύρισκε τον άνθρωπο που θα τον βοηθούσε τώρα, χωρίς βέβαια και να τον ανακωήσει τίποτε σχετικό μ' όσα συνέβησαν, πριν λίγη ώρα, στο μέγαρο ντε Μοράν.

Όταν λίγο μετά τον γάμο του κόμητος ντε Μοράν με την εξαδέλφη του κόμησας Λευκή και τον αλφιδίο θάνατο της μητέρας του, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το Παρίσι και ν' αναζητήσει τα πλούτη που έχανε στο νέο κόσμο, έσκέφθηκε ότι ήταν προτιμότερο να άρχιζε τη νέα ζωή του με άλλο όνομα και διάλεξε το άγγλικό ψευδώνυμο Ουίλλιαμ Μπένσον. Καθώς ήξερε θαυμασία τα άγγλικά, διέδωσε, μόλις έπάτησε στο κατάρωμα του πλοίου κι' αργότερα μ' όσους συνδεόταν στη Νέα Υόρκη, ότι ήταν βέρον Λονδρέζος και ότι είχε στο Λονδίνο μια άδελφή παντρεμένη μ' έναν ναυλομεσίτη.

Σαν άνθρωπος που ήξερε να φέρει και να συζητήσει μ' όλους τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, δεν άργησε να σχετιστεί με την όχι και τόσο πολύ επιφυλακτική κοινωνία της Νέας Υόρκης και σύντομα άρχισε να συνηθίσει στους διαφόρους χορούς που συγκέντρωναν όλα τα κοσμοπολιτικά στοιχεία της άμερι-

κανικής μεγαλοπρόσεως. "Ένας από τους λίγους πραγματικούς χορευτές ο ψευτο-Ουίλλιαμ Μπένσον, έγινε γρήγορα περιζήτητος καβαλιέρος και ύστερα από ένα-δυο τέτοιες χορευτικές συγκεντρώσεις δεν δυσκολεύθηκε καθόλου να κάμει έρωμένην του την κληρονόμο κάποιας σημαντικής περιουσίας, την νεαρά και όμορφη Μπεττίνα Σμιθ.

Πέντε δλόκληρα χρόνια έκρατησαν οι σχέσεις αυτές όταν έφθασε στον νέο κόσμο η είδησις της επαναστάσεως του 1848 και ο Γκοντράν ντ' Ωμόν, που πάντα περίμενε μια ευκαιρία να πραγματοποιήσει τα κακούργα σχέδιά του βρήκε πώς η επανάστασις αυτή τουδινε την ευκαιρία που ζητούσε.

Είπε στη φίλη του, που πέντε δλόκληρα χρόνια τον συντηρούσε, πώς ήταν υποχρεωμένος να ταξιδέψη ως το Λονδίνον για να κανονίση το ζήτημα της κληρονομιάς της αδελφής του που πέθανε, πώς επιστρέφοντας, πλούσιος πια από εκεί, θα ένομιμοποιούσε τις σχέσεις του και άρχισε να ετοιμάζεται.

Η Μπεττίνα, που δεν ήταν μονάχα μια φλογερή φύσις με πλούσια γυναικεία αισθήματα, αλλά και γυναίκα με θέλησι και αποφασιστικότητα, όταν άκουσε από τον έραστή της την είδησι του ξαφνικού ταξιδιού του, χωρίς να δείξη ότι ανησύχησε, έκαμε ότι τον πίστεψε και τον βοηθούσε μάλιστα στις προετοιμασίες του.

Κρυφά όμως από αυτόν, αποφασισμένη ν' ακολουθήση τον έραστή της, άρχισε να προετοιμάζεται κι αυτή.

Η ημέρα του ταξιδιού έπλησίαζε όποτε, από κάποια τυχαία σύμπτωση, ο Γκοντράν κατάλαβε τα σχέδια της φίλης του και σαν πονηρός ένηργησε με τέτοιο τρόπο, ώστε η νεαρή Αμερικανίδα να μην αντιληφθί την πραγματική εγκατάλειψί της, παρά μονάχα όταν το βαπόρι επάνω στο οποίο επιβιβάστηκε ο ψευτο-Μπένσον, έπλεε κι' όλας για την Λίβερπουλ.

Τώρα που το παιδί που άρπαξε τον ένοχλούσε στους σκοπούς του, ο έραστής της Μπεττίνας έσκέφθηκε να χρησιμοποιήση την έρωμένη που εγκατέλειψε.

Θα επέστρεφε στη Νέα Υόρκη, όπου θα παρέμενε ώσπου να πιστοποιηθί ο θάνατος του κόμητος και της κόρης του για να παρουσιασθί τότε ως κληρονόμος. "Όσο για τη Μπεττίνα, θα της έλεγε, ότι λίγο μετά το θάνατο της αδελφής του πέθανε και ο γαμβρός του, αφήνοντας όρφανή τη μικρούλα κόρη τους που φρόντισε να πάρη σίτιση από τη μητέρα της μακαρίτισσας αδελφής του.

Ξέροντας την εύγενική καρδιά και τα λεπτά ψυχικά αισθήματα της Αμερικανίδος φίλης του, ήταν βέβαιος πως πρόθυμα αυτή θ' ανέλαμβανε την ανατροφή της όρφανής, όταν μάλιστα της έλεγε ότι θάταν και πάλι υποχρεωμένος να ξαναγυρίση στην Αγγλία για την έκκαθάρσι των έμπορικων υποθέσεων του δίδην γαμβρού του.

"Και μ' αυτό τον τρόπο, έλεγε πάντοτε μέσα 'του, θ' απαλλαγώ μια για πάντα κι' από τη Μπεττίνα κι' από το μύδιάρικο τούτο που κρατώ στα χέρια μου και ύστερα πια ο μίστερ Ουίλλιαμ Μπένσον θα ξαναγίγνη πάλι ο πλούσιος και κομψός Γκοντράν ντ' Ωμόν".

Κατευχάριστουμενος ο δολοφόνος από τα σχέδιά του που εύρισκε πραγματοποιήσιμα, προχωρούσε όλοένα με προφύλαξι, ώσπου σταμάτησε σ' ένα απόμερο δρομώκο κοντά στις όχθες του Σηκουάνα.

"Πού θα πήγαινε όμως με το παιδί; Ήταν η σκέψις που τον βασάνιζε τώρα, αφού απέκλεισε τα εκεί γύρω ξενοδοχεία που συνήθιζε—αλλάζοντας κάθε μέρα κι' ένα—να πηγαίνει από τότε που βρισκόταν στο Παρίσι. "Έπρεπε, σκέφθηκε, να βρή μια παραμάννα που ν' αναλάβη τη φροντίδα του παιδιού και να τον συνοδεύη ακόμα ως τη Λίβερπουλ από όπου θα επιβιβάζοταν για τη Νέα Υόρκη. Μέσα στο βαπόρι πάλι, όλο και θα βρισκόταν κάποια ταξιδιώτισσα που θα δεχόταν με κάποια άμοιβή, να θρέψη το μικρό όρφανό με θήλαστρο.

Και την παραμάννα που χρειαζόταν τώρα δεν θα την εύρισκε, έξακολούθησε να σκέπτεται, παρά μονάχα εκεί στους άπεναντι συνοικισμούς που μόλις διέκρινε στο σκοτάδι.

"Όταν οι άγαθοί εκείνοι κάτοικοι των συνοικισμών τον έβλεπαν να φθάνη νύχτα στα σπίτια τους, θα τον έπαιρναν βέβαια κι' αυτόν σαν έναν από τους τόσους που εγκατέλειψαν την επαναστατημένη πρωτεύουσα και θα γίνονταν χίλια κομμάτια για να του βρούν την παραμάννα που χρειαζόταν.

Στη σκέψι αυτή κύτταξε προσεκτικά ένα γύρω του για να προσανατολισθί καλύτερα και κατέληξε στην απόφασι να καταφύγη στο Πασσύ, που ήταν ο πιο κοντινός συνοικισμός, ώστε να φθάση κάπως νωρίτερα για να μπορέση να βρή πιο εύκολα εκείνην που θ' ανέλαμβανε τη φροντίδα της μικρής.

"Έπρεπε τώρα να βρή ένα μέσο να περάση όσο μπορούσε πιο γρήγορα στην άντικρυνη όχθη και με το σκοπό αυτό άρχισε να βαδίζει στο μήκος της όχθης.

Δεν άργησε να βρή εκείνο που ζητούσε. Η τύχη, που τόσο καλά τον είχε εξυπηρετήσει ως τώρα, φαινόταν αποφασισμένη να τον βοηθήση για μια ακόμα φορά.

Λίγα βήματα πιο μακριά του διέκρινε δεμένο σ' ένα σιδερένιο κρίκο ένα σχοινί που συγκρατούσε, κοντά στην όχθη, μια μικρή βάρκα που τα κουπιά της μάλιστα ήταν κι' όλας στις θέσεις τους. Κάποιος φαίνεται την έδεσε έτσι πρόχειρα εκεί για να επιστρέψη γρήγορα να την παραλάβη.

Γρήγορα, όπως πάντοτε, στις αποφάσεις του ο Γκοντράν, έτράβηξε άμέσως το σχοινί, ακούμπησε με προσοχή στο βάθος της βάρκας το παιδί και με βιαστικές χειρονομίες άρχισε να πετά από πάνω του ένα-ένα τα ρούχα που του χρησίμευσαν για να μετεμφιεσθί σ' επαναστάτη.

"Έρριξε στο ποτάμι το όπλο, τη ζώνη και το σπαθί του και σ' λίγο έπαιρνε τη θέση που επαναστάτου ένας κομψοντυμένος Παρισινός.

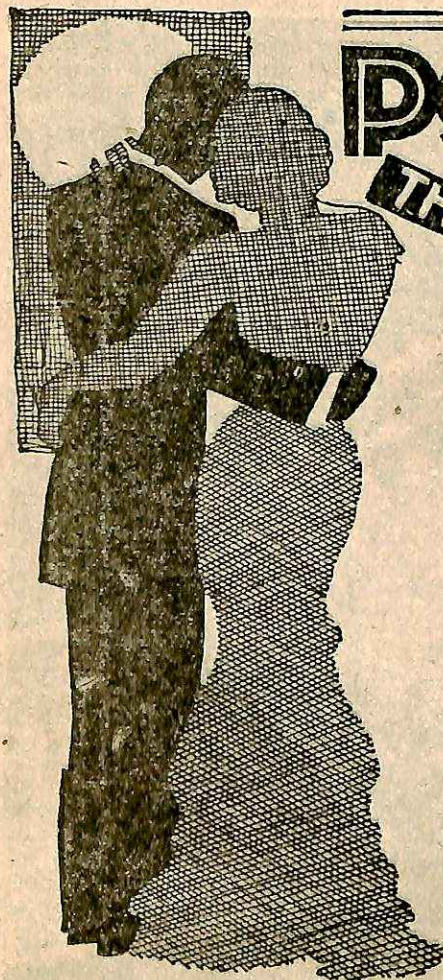
"Όνειρο άπίστευτο ήλιόχαρη μέρα! Κι' εγώ, κι' η Άννούλα, λίγοι παλιοί σύντροφοί μου και κάποιες κοπέλλες μαζί, μπήκαμε μέσα σ'ε μια γαλανή, μεθυσμένη βαρκούλα μπήκαμε μέσα και πάμε μακριά στις Χαράς το νησί.

Ούτε' ένα σύννεφο κι' ούτε' ένας μαύρος καπνός στον άέρα, πλάι μας στήθη έρωτιάδρικα κι' άσπροι χιονάτοι λαιμοί, φώς στα μαλλιά τα ξανθά, φώς στο πέλαο, φώς πέρα ως πέρα,

και ποιος έπηρε ποτέ του μακριά στις Χαράς το νησί

"Ω! τί με νοιάζει κι' αν πάμε ως εκεί; Τί με νοιάζει; Γελάς όλ' η γλυκειά συντροφιά μου, γελά η θλιμμένη ζωή, σι' άπειρο μέσα κυλάμε, κι' η Άννούλα τρελλά τραγουδάει: "Όπου και νάναι μακριά θα φανή της Χαράς το νησί...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΓΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

3 καρδιές μ' έναν παλμό

Σοφία, Μαρία, Κυρατσώ, τρυφερές, άγνες καρδούλες, που άνθισαν κάτω από τον ίδιο ήλιο αγάπης, που έκτυπησαν με τον ίδιο αισθηματικό παλμό, που πληγωθήκατε από το ίδιο βέλος του Έρωτος, σάς φέρνει, στον τάφο σας, ή σκέψις μου λίγα λουλούδια: Το ίδιο μπουκέτο και για τις τρεις μαζί, διότι ή δική σας μοίρα ήταν να τ' έχετε όλα κοινά: Καί την αγάπη και τόν πόνο και τόν θάνατο.

Πού να βρή όμως τώρα κανείς τους τάφους των τριών κοριτσιών; Πέρασαν από τότε τόσα χρόνια...

Εικοσιενέα χρόνια πέρασαν από την εποχή που τό σπίτι της οδού Καποδιστρίου 17 άντηχούσε από τ' άγρια της Σοφίας, της Μαρίας και της Κυρατσώ. Ήταν, τ' άγρια κορίτσια, ή τριπλή χαρά της γειτονιάς. Ή Σοφία και ή Μαρία ήσαν αδελφές, κόρες του Κ. Τριανταφύλλου. Δεκαοκτώ χρονών ή μεγάλη, δεκαέξη ή μικρή. Ή Κυρατσώ ήταν κόρη του Μαντά, συνομήλικη της Σοφίας. Άλλ' τόσο πολύ αγαπούσε τις δύο αδελφές, ώστε ήταν κι' αυτή σάν μια τρίτη αδελφή τους.

—Οι τρεις αδελφούλες! τις έλεγαν στην γειτονιά.

—Ο ήχος του ίδιου τραγουδιού πε-

τοθσε τις τρεις της εθθύμιας τους, σάν βόμβος μέλισσας, επάνω στα τρία μπουμπούκια των χειλιών τους. Οι ίδιοι άόριστοι, νεανικοί πόθοι έφούσκωναν τις καρδιές τους. Ή ίδια μελαγχολία, κάποια θλιμμένα δειλινά, έρρυθμιζε, σάν μαέστρος, την τριφωνία των στεναγμών τους. Καί τ' άβραδα, τ' άμεγάλο παράθυρο, που έβλεπε στο δρόμο, έκορνίζωνε τους μελιχρούς ρεμβασμούς των τριών γλυκών προσώπων. Έβλεπαν τ' άκορίτσια την βραδυνη κίνηση του δρόμου: Το πέρασμα των διαβατών, τ' κύλισμα των τροχοφόρων, άκουγαν, σάν ψαλμό μέσα στο σούρουπο, την φωνή του τελευταίου πραρατευτή.

Καί τέλος έβλεπαν, καμαρωτόν, άκτινοβόλο από νεάτα κι' άμορφιά σάν τόν θεό Άπόλλωνα μέσα στο άρμα του, τόν Γιάννη, τόν γυιό του γερο-Σάλτα του άμαξά, ν' άφέρνη στο σπίτι του, που ήταν λίγο πιο πάνω, τ' άμάξι του πατέρα του. Έρραιναν με τ' άρόδα των μειδιαμάτων τους και τούς μενεξέδες των βλεμμάτων τους τ' άπέρασμα του νεαρού άμαξήλατη. Κι' αυτός περνούσε ντυμένος την αίγλη Ρωμίου νικητού άρματοδρομίων.

★

Ήλθε τ' άλοκαίρι του 1909. Τέτοια εποχή ήταν περίπου. Ή μητέρα της Σοφίας και της Μαρίας έφυγε, μαζί με τ' ά δύο μικρότερα παιδιά της, ν' άπ' ν' ά παραθερίση για λίγο στην Κύμη, την πατρίδα τους. Μετά δύο-τρεις μέρες έφυγε για την Λαμία και ή μητέρα της Κυρατσώ. Καί έτσι έμειναν στο σπίτι, τ' ά τρία κορίτσια με τούς πατέρες και τούς μεγάλους άδελφούς των. Άλλ' οι άνδρες έφευγαν πρ' ά, για τις δουλειές τους.

Καί τ' ά κορίτσια περνούσαν δλη μέρα μόνα, με την χαρά της συντροφιάς τους. Τώρα ήταν πιο έλεύθερα, ν' ά πλάσουν τ' άνειρά τους με την χρυσόσκην του δειλινού, ν' ά ντύσουν τούς νεανικούς των πόθους με τις πορφύρες τ' άλιοβασιλέματος, ν' ά ξεχύση ή μια κοριτσιάτικη καρδιά στην άλλη τόν κρυφό της καύμό.

Ήταν πάλι βράδυ και πάλι περνούσε έξω με τ' άμάξι ο Γιάννης, ο γυιός του Σάλτα. Τ' ά πέρασμά του έφώτισε μ' ένα υπερούσιο φώς τ' ά πρόσωπα της Σοφίας και της Μαρίας, που έστεκαν στο μεγάλο παράθυρο, που έβλεπε πρ' ά τόν δρόμο. Ή Κυρατσώ δέν ήταν μαζί τους εκείνη την στιγμή.

Τ' ά χέλλη της Σοφίας έδόνησε ένας στεναγμός. Αυτό ήταν ο πρόλογος μιας έκμυστηρεύσεως.

—Μαρία, έλεπε στην αδελφή της, ήθελα ν' ά σου π' ά κάτι.

—Τί; Λέγε μου...

Μ' ά την Σοφία την έπιασε ο δισταγμός της παρθενικής αιδούς. Τ' ά κορίτσια τότε έντρέπονταν και την άδελφή τους άκόμη.

—Λέγε λοιπόν, τί θέλεις; την ξαναρώτησε ή Μαρία.

—Νά, για τόν Γιάννη του άμαξά ήθελα ν' ά σου π' ά.

—Τί;

—Τόν αγαπ' ά.

Και έχαμήλωσε κατακόκκινο τ' ά πρόσωπό της.

—Τόν αγαπ' ά, ξαναέειπε ή Σοφία, περισσότερο κι' από την ίδια την ζωή μου. Άχ, δέν μπορείς ν' ά καταλάβης εσύ, Μαρία! Έίνε τάχα κακό αυτό; Τί λές κι' εσύ;... Γιατί δέν μ' ά λές κάτι;

Έστράφηκε πρ' ά τ' ά μέρος της άδελφής της. Δύο δάκρυα είχαν θλώσει τ' ά γλυκά, σχεδόν παιδικά μάτια της Μαρίας.

—Τί έχεις Μαρία; Γιατί κλαίς;

Άλλ' ή μικρή, πνιγμένη στην άγωνία της καρδιάς της, δέν μπόρεσε ν' άπαντήσει. Έτρεξε και κλείστηκε στο δωμάτιό της. Σ' ά λίγο την βρήκε ή Σοφία, πεσμένη στο κρεβάτι, ν' ά αναταράζεται από τούς λυγμούς. Την πλησίασε με την φροντίδα της μεγαλύτερης άδελφής, που έχει κάτι από την μητρική στοργή και την ρώτησε χαϊδεύοντας τ' ά μάλλιά της.

—Πές μου, Μαρία, τί έχεις;

Μετά κάμποσες τέτοιες ερωτήσεις άρχισε ν' ά μαντεύη, από κομμένες, δακρύβρεκτες φράσεις της Μαρίας, την δυστυχία και την δική της και της άδελφής της. Τόν Γιάννη του άμαξά τόν αγαπούσε και ή μικρή Μαρία...

Τί ν' ά κάμη τώρα ή Σοφία; Ν' ά κλάψη τόν άτυχο έρωτά της ή ν' ά παρηγορήση αυτό τ' ά δυστυχισμένο παιδί, την άδελφούλα της, που έσπ' ά ραζε στο κρεβάτι;

—Σώπα, Μαρία, της έλεπε. Μην κλαίς. Δέν τ' ά ξέρω, ότι τόν αγαπάς τόν Γιάννη. Έγώ δέν τόν αγαπ' ά. Στ' ά είπα στ' ά στείλα για ν' ά σ' ά δοκιμάσω.

Δέν άνθεξε ν' ά π' ά κι' άλλα ψεύτικα, παρηγορητικά λόγια. Έξέσπασε ή συγκρατημένη επί τ' άσσην ώρα καρδιά της σ' ένα σπαρακτικό κλάμα. Καί οι δύο άδελφικές καρδιές σπασοπορούσαν τώρα, ή μια δίπλα στην άλλη, διαπερασιμένες από τ' ά ίδιο φαρμακερό έρωτικό βέλος...

★

Δέν υπάρχουν σκληρότερες ειρωνείες στή ζωή, άπ' αυτές, που σκοτώνει ο έρωας. Καί μια από τις φοβερώτερες ειρωνείες τ' ά ασυλλόγιστου Θεού ήταν αυτή, που έσκηνοθέτησε στο σπίτι της οδού Καποδιστρίου 17, την μακρυνη εκείνη εποχή. Έπαιξε τόσο σκληρά με την καρδιά των τριών κοριτσιών...

...Σ' ά λίγο ήλθε ή Κυρατσώ και

βρήκε τις δύο φίλες της ν' ά ένώνουν τούς θρήνους και τ' ά δάκρυά τους για την αγάπη του ίδιου άνδρος. Οι δύο άδελφές, μόλις την είδαν, έζήτησαν με μουσκεμένα από τ' ά κλάμα πρόσωπα την παρηγοριά της.

—Κυρατσώ, λυήσου μας! Είμαστε δύο δυστυχισμένες αδελφές!

Καί της έλεπαν την δυστυχία τους, ότι αγαπούσαν και οι δύο τόν Γιάννη του άμαξά. Άλλ' ο σκληρότης της κακής Μοίρας! Δέν την άκούσαν δύο θύματα. Ήθελε και τρίτο.

Πώς μπορούσε ν' ά παρηγορήση τις δύο αδελφές ή Κυρατσώ; Κι' αυτήν ποιός θ' ά την παρηγορούσε; Μπορεί ένας βαρειά πληγωμένος ν' ά βοηθήση άλλους βαρειά πληγωμένους; Καί της Κυρατσώς ή καρδιά ήταν κι' εκείνη περασμένη, αϊμόφυρτη, στο ίδιο βέλος του έρωτος. Κι' ά τ' ά αγαπούσε τόν Γιάννη...

Δέν έμενε πιά, για τ' ά τρία δυστυχισμένα πλάσματα, τίποτε άλλο από τ' ά δάκρυα. Τ' ά όνειρο της ευτυχίας, που είχε πλάσει ή κάθε μια μέσα στον άσπ' ά της, κομματιαζόταν, για τ' ά μοιρασθούν τ' ά κομμάτια του και στις άλλες δύο έρωταυμένες. Κι' αυτές είχαν δικαίωματα επάνω στο ίδιο όνειρο, επάνω στην ίδια ευτυχία. Καί οι τρεις αγαπούσαν...

Πόσο άγνές όμως, πόσο τρυφερές, πόσο αίσθηματικές ήσαν οι τρεις κοπέλλες! Ή μια δέν έθεώρησε την άλλη υπεύθυνη της δυστυχίας της. Άλλ' ά και τις τρεις τις ένωσε ο ίδιος έρωας, ο ίδιος πόνος, ο ίδιος θρήνος. Σ' ά λίγο συνέσφιξε πιο πολύ τ' ά δεσμά της άγγελικής καλωσύνης τους ή ίδια συγγή απόφασις.

—Για μ' άς πιά είνε χαμένη ή ευ-

τυχία, είπαν. Τί την σελομε τη ζωή;

Ή Σοφία έφρόντισε την άλλη μέρα και προμηθεύθηκε άρκετή άχνα ύδραργύρου. Κι' όταν τ' ά μεσημέρι ήλθαν και έφαγαν οι πατέρες και οι άδελφοί τους και κατόπιν έφυγαν πάλι για τις δουλειές τους, ή Σοφία, ή Μαρία και ή Κυρατσώ έκαμαν τις τελευταίες ετοιμασίες τους. Έσιδέ-ρωσαν τ' ά καινούργια τους φορέματα, τ' ά εφόρεσαν, έκαλοχτένισαν τ' ά μαλλιά τους... Στην άγκαλιά του ίδιου άνδρος δέν είχε θέσι και για τις τρεις. Ντύθηκαν λοιπόν κι' αυτές, καλοχτένισθηκαν, διότι τις περιέμενε ή άγκαλιά του θανάτου, που χωρεί όλους τούς δυστυχισμένους τις αγάπης.

Διέλυσαν τ' ά δηλητήριο του ύδραργύρου και τ' ά ήπιαν... Μαζί με τ' ά ήλιοβασιλέμα, άρχισε σιγά-σιγά ν' ά βασιλεύη και τ' ά φώς της ζωής μέσα στα μάτια τους. Καί τ' ά σούρουπο έσυρε πάνω από τ' ά τρία σφαδάζοντα από τούς πόνους παρθενικά σώματα πέπλους νεκρικούς. Έξω, στο δρόμο, άκούστηκε τ' ά κύλισμα άμαξιο. Θ' ά ήταν εκείνος...

Έλαμψαν για μια στιγμή τ' ά σκοτάδια του θανάτου, που άρχισαν ν' ά πέφτουν στις τρεις νεανικές ψυχές, από τ' ά λαμπρό όραμα της άγαπημένης μορφής του νέου, που σχηματίστηκε στής καθεμιάς την ψυχή. Ο θόρυβος του άμαξιο σ' ά λίγο έσβησε. Καί τ' ά όραμα του νέου διελύθη. Καί τ' ά σκοτάδια του θανάτου έπεφταν ολοένα πυκνότερα...

★

—Έπ' άραν ύδραργύρο.
—Άδύνατον ν' ά ζήσουν...

—Φέρτε άμέσως τ' ά αντιδραστικό φάρμακο.

Είνε οι γιατροί, που μιλούν επάνω από τ' ά κρεβάτια των τριών κοριτσιών. Τις μετέφεραν στο νοσοκομείο. Καί προσάθησαν όλη τη νύχτα ν' ά τις σώσουν.

Την άλλη μέρα ο ήλιος, μπαίνοντας στο θάλαμο που τις είχαν, τις είδε κάτωρες, έτοιμοθάνατες. Δέν έπαιξε, όπως τ' άλλα πρ' ά, με τ' ά χρυσάφια των μαλλιών τους, ούτε με τις άνταύγειες των ματιών τους. Τις βοήθησε μονάχα, με την θεία καλωσύνη του φωτός του, ν' ά άποκτήσουν τη χαρακτηριστική εκείνη διαύγεια μυαλού, που προηγείται του θανάτου, για ν' ά ζήσουν με τούς τελευταίους παλμούς της καρδιάς τους τ' ά όραμα του άγαπημένου τους. Μια άθώρητη, ιδανική, θείκη μορφή νέου, πλάσμένη από τ' ά αλλο φώς της άναπόλησεως, έγέμισε τόν έπιθανάτιο θάλαμο των τριών κοριτσιών. Καί έσβησε μαζί με την τελευταία τους πνοή...

★

Πέρασαν δύο μέρες. Οι τάφοι των τριών κοριτσιών φαίνονται από μακριά, νωποί άκόμη. Ένας νέος, με θλιμμένη έκφραση, πέρασε την είσοδο του νεκροταφείου και θαδίζει πρ' ά τ' ά έκεί.

Είνε ο νέος, για τόν όποιον πέθαναν οι τρεις κοπέλλες. Είνε ο Γιάννης. Πού πηγαίνει; Σ' ά ποιας τόν τάφο φέρνει τόν πόνο του; Στ' ά Σοφίας, της Μαρίας ή της Κυρατσώ; Ποιά αγαπούσε αυτός από τις τρεις;

Μην προχωρή, νέε! Αυτές δέν θέλησαν ν' ά μάθουν την προτίμησή σου, όταν ήσαν στή ζωή. Πολύ περισσότερο δέν θέλουν ν' ά την μάθουν τώρα. Δέν θέλουν ν' ά τούς άποδείξη ποιά από τις τρεις αγαπάς. Δέν θέλουν ν' ά γίνουν ή μια εύτυχής και οι άλλες δύο δυστυχισμένες. Προτιμούν ν' ά είνε και οι τρεις μέσα στους τάφους των δυστυχισμένων, διότι σ' ά έχασαν, αλλά και ή καθεμιά εύτυχισμένη με την έλπίδα, ότι πιθανόν, ν' ά αγαπούσε αυτήν... Μην παράγης την έλπίδα και την ίσσοροπία της δυστυχίας τους μέσα στον τάφο...

Ο νέος δέν προχωρεί. Άγκαλιάζει από μακριά με μια δακρύβρεκτη ματιά τούς τρεις νωπούς τάφους και γυρίζει πίσω. Ποιά αγαπούσε; Τη Σοφία; Ή την Μαρία; Ή την Κυρατσώ; Έμεινε μυστήριο θαμμένο στην καρδιά του. Δέν τ' ά μαθε ποτέ κανείς...

★

Δέν επιτρέπεται καμιά διάκρισις στο τριπλό αυτό δράμα. Κι' ο αίσθηματικός άναγνώστης άς μη ρίξη την προτίμησή του σ' ά καμιά ιδιαιτέρως από τις τρεις νέες. Στείλτε μονάχα, αν θέλετε, με τ' ά σκέψις σας λίγα λουλούδια συμπάθειας —ένα μπουκέτο όμως και για τις τρεις μαζί. Αυτό θ' ά κάνει σίγουρα κάθε χρόνο και ή Άνοιξη. Θ' ά ραίνη με τ' ά ίδια λουλούδια, που θ' ά αποπνέουν την ίδια ευωδιά, τούς τρεις τάφους των τρυφερών, άγνων καρδιών, που άνθισαν κάτω από τόν ίδιο ήλιο αγάπης, που έκτύπησαν με τόν ίδιο αισθηματικό παλμό, που έπληγώθησαν από τ' ά ίδιο φαρμακερό βέλος του έρωτος...

ΒΕΡΘΕΡΟΤ

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

— Κατηγορείσαι πώς πέταξες τη γυναίκα σου απ' το παράθυρο.
— Βρέθηκε σε μία στιγμή τρέλλας.
— Ναι, μα φαντάσου τι επικίνδυνο θάταν αν πέρναγε κανείς από κάτω εκείνη τη στιγμή;

ΑΣΦΑΛΕΙΑ

— Η κυρία τρομάζει που βλέπει την υπηρέτρια της να ξεσκονίζει τα παράθυρα ανεβασμένη σ' ένα μικρό λεπτό τραπέζι.
— Πρόσεχε, παιδί μου, αυτό το τραπέζι δεν αντέχει να βασταχτεί το βάρος σου.
— Μη φοβάσθε κυρία... Στέκομαι με τ' ένα πόδι κι' έτσι δίνω το μισό βάρος...
Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΑΓΝΟΙΑΣ

— Είσαπ τρελλή να κάνεις μπάνιο στο μικρό σε τόσο ζεστό νερό, που τουλάχιστον θά'χει θερμοκρασία 45 βαθμών.
— Μπα! Δυό ετών παιδί τι μπορεί να καταλάβει από θερμοκρασία;

ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ

Μετά το φαγητό ή μαμά έπαιξε στο πιάνο ένα κομμάτι για τον μπαμπά, κι' ύστερα ξανα για τη γιαγιά. Γυρίζοντας λέει στην Λιλίκα:
— Κι' εσύ, Λιλίκα, τι κομμάτι θέλεις;
— Ένα κομμάτι σοκολάτας!...

ΓΕΥΜΑ ΜΕ ΜΟΥΣΙΚΗ

Σ' ένα ρεστοράν που παίζει μουσική ο πελάτης δείχνει στο γκαρσόνι το πιάτο που του φέρνει.

— Τι είν' αυτό γκαρσόν;
— Και το γκαρσόνι που ενδιαφέρεται για τη μουσική:
— Ένα κομμάτι απ' την Εύθυμη Χώρα, κύριε...
ΕΥΓΕΝΕ ΣΤΑΤΑ

Ο Φύλαξ ενός δημοσίου κήπου πλησιάζει έναν επισκέπτη και τον ρωτάει ευγενικά:

— Συγγνώμη, κύριε. Μπορείτε να μου δανείσετε το μολύβι σας;
— Ευχαριστώ! Όριστε...
— Σας ευχαριστώ πολύ... Και τώρα μπορείτε να μου πείτε τ' όνομά σας;
— Τι σού χρειάζεται;
— Θα σας κάνω μήνυση γιατί κόψατε τα λουλούδια...
ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ

— Μπαμπά, ρωτάει ο μικρός Ροβέρτος, γιατί κυνηγάν τα λεοντάρια και τις τίγρεις;
— Γιατί σκοτώνουν τα πρόβατα.
Κι' ο μικρός Ροβέρτος ύστερα από μικρή σκέψη:

— Τότε γιατί δεν κυνηγούν και τους χασάπηδες;
ΕΧΕΙ ΔΟΝΤΙΑ Η ΚΟΤΤΑ;

— Δεν μου λές, γκαρσόν, αυτή η κόττα θά'ναι τουλάχιστον 15 χρόνων. Είπε πολύ σκληρή!...
— Πώς καταλάβατε την ηλικία της;
— Απ' τα δόντια.
— Γωύ; Οι κόττες δεν έχουν δόντια.
— Όχι, μα έχω εγώ...
ΖΟΥΡ—ΦΙΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

— Επί τέλους, δεν μπορώ νάρχωμαι κάθε μέρα για το χροστό σας...
— Πολύ καλά!... Έλα την Πέμπτη... Η καλύτερα πέρνα κάθε Πέμπτη.

Το γαρούφαλλο

Ποιος δεν το ξέρει το χιλιόχρονο γαρούφαλλο απ' τους ποιητές, το χιλιόκαλοσυγγραμμένο στις γλάστρες, στα κασόνια και τους τε- νεκέδες των παλίων Αθηναϊκών χαγιατιών, το απαραίτητο στέλσιμο τ' ατύχου των ντα- ηδών της παλιάς καλής εποχής και το στο- λίδι του κορσάκ των νοικοκυροκόριτων, που κάθε έρωδάκι με το σούρουπο έβγαιναν κα- θαρά καθαρά, καλοχτενισμένα και καλοου- γυρισμένα στις πόρτες, τα παράθυρα και τα μπαλκόνια των γραφικών αρχοντικών της Πλάκας και των Αναφιώτικων — το γαρού- φαλλο!

Το γαρούφαλλο με τις χιλίες αποχρώσεις και τις χιλίες μεθυστικές εωδιές, το γαρού- φαλλο με τις δαντελλένιες άκρες των πετά- λων του, το γαρούφαλλο με το στενόμακρο, πράσινο κουτάκι που χαϊδευτικά τριγυρίζει τα πέταλά του, είνε απ' τα ωραιότερα και αγαπητότερα λουλούδια της εποχής και ο- περήφανα φυγουράρει τόσο στις πλούσιες βι- τρίνες των κεντρικών ανθρωπωλείων, όσο και στα υπαίθρια ανθρωπωλεία της πλατείας της Όμοιοις και της αρχής της λεωφόρου Κη- φισιάς, αλλά και στα φορτά, γραφικά αν- θρωπωλεία που φυγουράρει εδώ και λίγα χρό- νια στις πλατές του γνωστού υπομονετικού τετραπόδου, του άθωου γαϊδάρου, που σκορ- πάει τις μυρωδιές και τ' άρώματα των λου- λουδιών στις πιο μακρινές Αθηναϊκές συ- νοικίες.

Σήμερα το γαρούφαλλο καλλιεργείται στον τόπο μας σε εκατό περίπου είδη και ποικι- λίες, απ' τις οποίες γνωστότερες είνε οι έ- λης:

α) ΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ, που γνωρίζεται από τα πράσινα, μουντά φύλλα του και τα άσπρα ή κόκκινα της φωτιάς άνθη του, που σκεπάζονται από λεπτές δε- λουδινες τρίχες. Ζή ένα ή δυό χρόνια.

β) ΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ζή πολ- λά χρόνια και γνωρίζεται από τα μικρά ά- σπροκίτρινα, κάτασπρα ή και κόκκινα άνθη του και το λεπτό άρωμά του.

γ) ΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ δια- κρίνεται απ' τα μικρά άπλά ή διπλά άνθη του, που δεν έχουν κανένα άρωμα.

Κ α λ λ ι έ ρ χ ε ι α. Τα γαρούφαλλα καλλι- εργούνται σε γλάστρες, σε κασόνια ή απ' εὐθείας στο έδαφος. Πάνει καλύτερα και αντέχει περισσότερο σε χάρμα λεπτό και ο- γρό και σε μέρος που προφυλάσσεται από τους δυνατούς ανέμους.

Τα γαρούφαλλα πολλαπλασιάζονται με σπό- ρον ή μοσχεύματα. Απὸ τις συχνότερες α- σθένειες που προσβάλλουν τις γαρυφαλλίες είνε η νόσος «σκουριά», που την προκαλούν μερικά κρυπτογμικά φυτά και πολλές φο- ρές καταστρέφει ολόκληρες φυτείες γαρυφαλ- λών. Το πιο αποτελεσματικό φάρμακο είνε το έλξιν μύκη: 100 λίτρες νερό, 1 κιλό θειικού χαλκού, 2 κιλά σθσημένο ασθέσι και 1 κιλό ζάχαρη.

Με την παραπάνω διάλυση ραντίζουμε τα άρρωστα γαρούφαλλα μία φορά την εβδομάδα και πάλι-πάλι μόλις άνατελή ο ήλιος.

Τα γαρούφαλλα τα τραγουδίσαν πολλοί ποι- ηταί. Σ' ένα από τα ποιήματά της η κυρία Ντέ—Σουντερί γράφει:

«Βλέποντας τον γενναίο ήρωα να ποτίζει τα γαρούφαλλα με το ένα του χέρι που του χάρισε ο πόλεμος, δεν εκπλήττομαι και πι- στεύω πως κι' ο Άρης ήταν περιδολάσης, γιατί δεν μπορούσε να κάνει αλλοιώς θλέ- ποντας τα άμορφα αυτά λουλούδια να μα- ραίνονται...»

Ο Άλφονσος Κάρ γράφει κάπου πως «Ο Μέγας Κοντέ», όταν έρισκόταν φυλακισμέ- νος στην Βενεζία, πέρναγε εύχρηστα τις ώ- ρες του καλλιεργώντας γαρούφαλλα...».

Και ο ποιητής Μπεσώ γράφει κάπου: «Τα γαρούφαλλα είνε εκείνα που κάνουν να φαίνονται οι έρσασμένοι άγριοι θαυμαστά και χιλιόμυρμένα περιδόλια...»

Χιοῦμορ

ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΟ

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ.— Τι είνε δίπουν;
Ο ΜΑΘΗΤΗΣ.— Ένα ζώο που έχει δυό πόδια παράδειγμα: η κόττα.
Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ.— Και τετράποδο;
Ο ΜΑΘΗΤΗΣ.— Ένα ζώο που έχει τέσ- σερα πόδια: παράδειγμα: δυό κόττες..

Το δαχτυλίδι της Βασιλίσσης

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

του

Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

ΤΟΥ
ΣΑΒΑ

Ήταν κοντό και χονδρό, το πρόσωπό του στρογγυλό και κόκκινο και τα μαλλιά και τα γένεια του πυρόξανθα. Τα μάτια του, αν μπορούσε κανείς να τα ιδεί, γιατί φορούσε ένα ζευγάρι μεγάλα μπλε γυαλιά, ήσαν μικρά και άπρο- σδιορίστου χρώματος, μ' ένα βλέμμα όξυ, σαν βελόνα. Ήταν ντυμένος τόσο άτημέλεια και περιεργα που πολ- λές φορές οι πόλισμεν τον έπαιρναν για αλήτη και τον έσπαρχναν να προχωρήσει αν ποτέ τον συναντούσαν το έβραδυ στους δρόμους. Αυτή ήταν η έξωτερική εμφάνισις του φίλου καθηγητού Πτολεμαίου Χίγκς και έλπιζω να μη του κακοφανή αν ποτέ διαβάση αυτή την περιγραφή για το άτομό του.

Όσο για τον προσκαλεσμένο του, που καθόταν κοντά στο γραφείο με το σαγόνι άκουμπημένο στην παλάμη του και άκουε με ύφος άφηρημένο κάτι που του έλεγε ο καθηγητής, αυτός ήταν το άκρον αντίθετον. Ήταν ένας νέος ψηλός και λεπτός, αλλά με πλατείς ώμους, και η- λικίας περίπου είκοσι έξ έτών. Είχε άδρα χαρακτηριστι- κά, με κάποια σκληρότητα την οποίαν άπάλυνε η έκφρα- σις των φωτεινών ματιών του. Είχε μαλλιά καστανά, κοντά και όρθια. Η έκφρασις του προσώπου του ήταν άν- θρώπου ενεργητικού μαζί και διανοουμένου και όταν γελοῦσε, το χαμόγελό του ήταν εύχρηστο. Έτσι ήταν ο λοχαγός Όλιβερ Όρμ, ο οποίος, αν και του έδιναν τον τίτλο του λοχαγού, δεν ήταν στρατιωτικός καριέρας, αλλά έφεδρος. Είχε ώστόσο υπηρετήσει κατά τον Άφρι- κανικό πόλεμο, όπου είχε διακριθή και πληρωθή και από όπου είχε γυρίσει τελευταία.

Πρέπει να προσθέσω ότι μου έκανε εντύπωση ανθρώ- που ο οποίος δεν άγαπά τις περιπέτειες και στον όποιον η τύχη δεν φαινόταν εύμενης. Πραγματικά το νεαρό πρό- σωπό του φαινόταν λυπημένο και ίσως αυτός είνε ο λόγος που τον συμπάθησα από την πρώτη στιγμή που τον είδα.

Ενῶ καθόμουν και κύτταξα αυτά τα δύο πρόσωπα, ο Χίγκς, σήκωσε τα μάτια του από τον πάπυρο ή ό τι άλλο ήταν εκείνο που διάβαζε, και με άντελήφθη που στεκό- μουν στη σκιά.

— Ποιός διάολος είσαι σύ! φώναξε με τη συριστική και όξεια φωνή του, που παίρνει αυτόν τον τόνο όταν είνε θυ- μωμένος ή ταραγμένος. Και τί κάνεις μέσα στο δωμάτιό μου;

— Ησύχασε, είπε ο σύντροφός του, η οικονόμος σου ήλ- θε και μάς είπε ότι ήθελε να σε ιδεί κάποιος φίλος σου.

— Α, ναι, πραγματικά μου το είπε, μόνο που δεν μπο- ρώ να θυμηθώ πώς είχα κανένα φίλο με τέτοια μούτρα και με γενάκι σαν τράγου. Προχώρησε, φίλε.

Προχώρησα στον φωτισμένο κύκλο και σταμάτησα.

— Ποιός είνε αυτός ο άνθρωπος; μουμούρισε ο Χίγκς. Το πρόσωπό του είνε το πρόσωπο... του... του... το έρη- κά!... το πρόσωπο που 'Ανταμς, που πέθανε εδώ και δέ- κα χρόνια. Άκούσα πως τον είχε αϊχμαλωτίσει ο Καλί- φης. Ώ! Σκιά του φίλου μου του 'Ανταμς, πές μου σε παρακαλώ το όνομά σου για να μη χάνουμε καιρό σε μυσ- τήρια.

— Δεν είνε ανάγκη να πώ το όνομά μου, Χίγκς, αφού το είπες σύ ο ίδιος. Έγώ ό- μως θα σε άνεγνώριζα άπου δήποτε και αν σε συναντού-

Μέσα στην καρδιά της Μαύρης Ήπειρου, έρρισκεται μία απόγονος της θρυλικής βασιλίσσης του Σαβά, που βασιλεύει στα άπομεινά- ρια μιας γενιάς Ιουδαίων, που λέγονται Άμπάτι και που είχαν μεταναστεύσει εκεί πρό 7—8 αίωνων. Οι Άμπάτι διατελοῦν υπό το κράτος ενός διαρκούς φόβου καταστροφής των από τη φυλή των Φούγκ, που ζούν στην πεδιάδα γύρω από το θουό Μουρ και λα- τρεύουν ως θεό ένα είδωλο όμοιο με Σφίγγα και μεγάλο σε λο- φίσκο. Η παράδοσις άναφέρει ότι εάν το είδωλο αυτό καταστρα- φή, θα καταστραφή και ο λαός των Φούγκ και η βασιλίσσα άναθε- τεί σ' έναν Άγγλο, του οποίου ο γυιός είνε αϊχμαλωτός των Φούγκ, να άνατινάξη το είδωλο και εις άντάλλαγμα θα τον άσθουάσει να έλευθερωθί το γυιό του.

Ο έρχομός του δαχτυλιδιού

Μόλις είχα έπιστρέψει στο Λονδίνο, ύστερα από μία άπουσία σχεδόν ολόκληρης ζωής, και η πρώτη μου σκέ- ψι ήταν να πάω να έπισκεφθώ τον παλιό μου φίλο καθη- γητή Χίγκς, τον διάσημο Αιγυπτιολόγο, για να συζητή- σω μαζί του έναν σ' ένα σπουδαίο θέμα που με τυραν- νούσε και άτασχολούσε τη σκέψι μου.

Όταν χτύπησα την πόρτα του εκείνο το δειλινό του Δεκεμβρίου, μου άνοιξε την πόρτα η οικονόμος του, η Κα Ρέντ μία ξεραγκιάνη γυναίκα περασμένης ηλικίας, που μου έκανε την εντύπωση ζωντανεμένης μούμιαις. Μου είπε άπότομα ότι ο καθηγητής ήταν στο σπίτι αλλά είχε κάποιον προσκαλεσμένο στο γεῦμα και θα ήταν προτι- μότερο να έπιστρέψω την άλλη μέρα. Κατόρθωσα να την πείσω με δυσκολία να είδοποίηση τουλάχιστον τον κύριο της ότι κάποιος παλιός φίλος του από την Αίγυ- πτο του είχε φέρει κάτι που θα έπιθυμούσε να ιδεί.

Πέντε λεπτά άργότερα έρισκόμουν στο σαλόνι του Χίγκς, που καταδέχτηκε να μου δείξη η Κα Ρέντ. Το σαλόνι εκείνο ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο, που έπιανε ο-λόκληρο το μήκος του σπιτιού και χωριζόταν στη μέση από ένα θόλο, που άλλοτε, στην Γεωργιανή εποχή, θα εί- χε πόρτες. Το μέρος θα ήταν άπολύτως σκοτεινό αν δεν φωτιζόταν από τη φωτιά που έκαie στο τζάκι, και που άντανανκούσε σ' ένα τραπέζι στρωμένο για το γεῦμα και σε μία περίεργη συλλογή άρχαιολογικών άντικει- μένων, τα όποια περιελάμβαναν και δυό μούμιες μέσα στα φέρετρό τους, που ήσαν άκουμπισμένα όρθα στον τοίχο. Στα θάθος του δωματίου ύπρχε ένας ηλεκτρι- τώχο. Στά θάθος του δωματίου ύπρχε ένας ηλεκτρι- τώχος λαμπτήρας που έφώτιζε ένα γραφείο γεμάτο βι- βλία και όπου καθόταν ο φίλος μου, τον όποιον είχα να ιδώ εδώ και είκοσι χρόνια από τον καιρό που έφυγα για την έρημο. Κοντά του καθόταν ο προσκαλεσμένος του.

Πρώτα απ' όλα νομίζω πως πρέπει να περιγράψω τον Χίγκς, ο όποιος είνε ένας από τους πιο διάσημους άρ- χαιολόγους και τέλειος κάτο- χος νεκρών γλωσσών, πρᾶγ- μα που δεν του άμφισβητοῦν ούτε οι άσπονδοί του έχθροί του. Κανείς δεν θα μπορού- σε να μαντεύση ότι μία τέ- τοια τεραστία μούρφωσις μπορούσε να είνε κτήμα έ- νος ανθρώπου σαράντα πέν- τε μόνον έτών. Το σώμα του

«ΠΡΟΓΕΥΜΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ»

Το πίναξ του Γάλλου ζωγράφου Λουιέν Μπάρτ, ο όποιος έλαβε το πρώτον θραβείον κα- τά την τελευταίαν έκθεσιν του «Σαλόν ντ' Έτεν των Παρισίων».

σα. Μά θέβαια, τὰ μαλλιά σου δὲν ἀσπρίζουν!
—Λοιπόν, Ἀνταμς... γιατί θέβαια πρέπει νὰ εἶσαι ὁ Ἀνταμς... χαίρω πού σέ ξαναβλέπω ἀν καὶ δὲν ἀπάντησες σὸ τελευταῖο γράμμα πού σοῦ εἶχα στείλει καὶ σὲ παρακαλοῦσα νὰ μοῦ γράψης πού εἶχες βρῇ αὐτοὺς τοὺς σκαρδαβίους τῆς Πρώτης Δυναστείας. Ἀνταμς, ἀκρίβει παλιέ μου φίλε, καλῶς ὥρισε, ἐξακολουθῶσε ἀρπάζοντας τὰ χέρια, μου καὶ σφίγγοντάς τας θερμά, ἐνῶ τὸ βλέμμα τοῦ ἐπεφτε σ' ἕνα δακτυλίδι πού φοροῦσα. Μπα! Τί εἶνε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι! Κάτι ἀσυνήθιστο. Μὰ δὲν περάζει τώρα, θὰ τὰ ποῦμε ὕστερα ἀπὸ τὸ γεῦμα. Ἐλα νὰ σοῦ συστήσω τὸν φίλο μου Λοχαγὸ Ὁρμ, πού γνωρίζει πολὺ καλά τὰ ἀρσενικά καὶ ἔχει ἀρκετὲς γνώσεις Αἰγυπτιολογίας.

—Τὸν Κύριο Ὁρμ, διώρθωσε ὁ νέος.
—Ἀς εἶνε! Κύριος ἢ λοχαγός, ὅποιο θέλεις. Θέλει νὰ πῇ ὅτι δὲν εἶνε καθάυτὸ στρατιωτικός, ἀν καὶ ἦταν σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου τῶν Μπόερς καὶ πληγώθηκε πρὸς φορὲς καὶ μάλιστα μιά σφαῖρα τοῦ πέρασε τοὺς πνεύμονας. Ἀ! Νὰ ἢ σοῦπα! Καθῆστε νὰ φάμε. Ὅταν ξετυλίγω μούμιες μὲ πιάει μιά διαβόλεμένη πείνα. Φάτε λοιπόν, τί καθόσαστε; Θὰ μιλήσουμε ὕστερα.

Καθῆσαμε νὰ φάμε. Ὁ Χίγκ καταβρόχιζε τὸ φαγητὸ τοῦ μὲ λαίμαργία, ὁ κ. Ὁρμ ἔτρωγε κανονικά, ἐνῶ ἐγὼ μὲ μόλις δοκίμαζα τὰ φαγητά.

Ὅταν τὸ γεῦμα τελείωσε ὁ Χίγκ γέμισε τὰ ποτήρια μας κρασί, ἐνῶ ἐκεῖνος ἤπια ἕνα γεμάτο ποτήρι νερό καὶ ἀναψε τὴν πίπα του. Ἐπειτα ἐσπρωξε πρὸς τὸ μέρος μας τὴν καπνοθήκη του, πού ἦταν ἕνα ἀρχαῖο αἰγυπτιακὸ θάζο μέσα σὲ ἐκεῖνα πού οἱ Αἰγύπτιοι ἐκλείναν τὴν καρδιά τοῦ νεκροῦ καὶ τὴν τοποθετοῦσαν στὸ φέρετρο.

—Καὶ τώρα, Ἀνταμς, εἶπε ὁ Χίγκ, πές μας γιατί πρᾶγμα γύρισες ἀπὸ τὸν Ἀδὴ. Δηλαδή, πές μας τὴν ἱστορία σου, κοντολογίς.

Ἐβγάλα τὸ δακτυλίδι πού εἶχε παρατηρήσει ὁ Χίγκ, τὸ ὅποιον ἦταν κατασκευασμένο ἀπὸ μιά χονδρὴ στεφάνη ξανθοῦ χρυσαφιοῦ κι' εἶχε ἐπάνω ἕναν ἀριστουργηματικὸ σάπφειρο χαραγμένον μὲ περιέργους χαρακτήρες. Καὶ δείχνοντας τοὺς χαρακτήρας αὐτοὺς ρώτησα τὸν Χίγκ ἀν μποροῦσε νὰ τοὺς διαβάσῃ.

—Νὰ τοὺς διαβάσω; Καὶ θέβαια μπορῶ, εἶπε καὶ πῆρε ἕνα φακό. Σὺ δὲν μπορεῖς; Ἀ! Ξέχασα πὼς δὲν ἦσουν ἱκανοὶ νὰ διαβάσῃς τέτοια πράγματα. Μπα! Μὰ αὐτὰ εἶνε ἀρχαῖα Ἑβραϊκὰ γράμματα. Νά!! λέει:

«Δῶρο τοῦ Σολομῶντος τοῦ Κυριάρχου... ὅχι, ὁ Μεγάλος... ὁ Ἰσραὴλ, ὁ Ἀγαπημένος τοῦ Γιά, στὴν Μακίδα τῆς χώρας τοῦ Σαθά, Βασίλισσαν, Κόρην Βασιλέων, Παιδί τῆς Γνώσεως, τὴν Ὁραία!»

—Αὐτὰ λέει τὸ δακτυλίδι σου Ἀνταμς... πολὺ θαυμαστὸ πρᾶγμα. Βασίλισσα τοῦ Σαθά... Μπαθ — Μαλατσιμ, Κόρη Βασιλέως, ἀλλὰ τί ἀνακατεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Σολομῶντος! Θαυμαστὸ... πολὺ θαυμαστὸ... Καὶ δὲν μοῦ λές, πού βρήκες αὐτὴν τὴν ἐξυπνὴ ἀπάτη. Ἀνταμς;

—Τὴν ἀγόρασα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἀγωγάτη στὸ Κάιρο γιὰ μιὰ μίσση λίρα.

—Ἀλήθεια; ρώτησε φιλύποπτα. Ἐχὼ τὴν ἰδέα πὼς ἡ πέτρα ἀξίζει πολὺ περισσότερο, ἀν καὶ μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε τίποτα ἄλλο ἀπὸ γυαλί. Τὸ χάραγμα, ὅμως εἶνε πολὺ τέλει. Ἀνταμς, πρόσθεσα μὲ σοβαρότητα, πολεμὰς νὰ μὲ κοροϊδέψῃς, ἀλλὰ σὸ λέω καθαρά πὼς δὲν μπορεῖς νὰ τὴν φέρῃς τοῦ Πτολεμαίου Χίγκς. Τὸ δακτυλίδι εἶνε φανερὴ ἀπάτη, μὰ ποῖος ἐχάραξε ἐπάνω στὴν πέτρα τὰ Ἑβραϊκὰ; Θὰ ἦταν περιφρονητὸς ἀρχαιολόγος.

—Δὲν ξέρω ἀπάντησα, οὐτε εἶχα ἰδέα πὼς οἱ χαρακτήρες αὐτοὶ ἦσαν Ἑβραϊκοί. Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, νόμιζα πὼς ἦσαν ἀρχαῖοι αἰγυπτιακοί. Κεῖνο πού ξέρω καὶ πού εἶνε ἀλήθεια εἶνε τοῦτο: Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι μοῦ τὸ ἔδωσε ἡ μάλλον μοῦ τὸ δάνεισε μιά κυρία πού ὁ τίτλος τῆς εἶνε Βάλντα Ναγκάστα, ἡ ὁποία ὑποτίθεται ὅτι εἶνε ἀπόγονος τοῦ Σολομῶντος καὶ τῆς Βασιλίσσης τοῦ Σαθά.

Ὁ Χίγκς ἐπῆρε τὸ δακτυλίδι καὶ τὸ κύτταξε πάλι, κι' ἔπειτα ἀπὸ ἀφηρημάδα τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του.

—Δὲν θέλω νὰ φανῶ πρόστυχος μαζί σου, εἶπε ὁ αἰγυπτιολόγος, ἀλλὰ ἀν ἐρχόταν κανεὶς ἄλλος νὰ μοῦ πῇ αὐτὴ τὴν ἱστορία θὰ τὸν ἔλεγα ψεύτη κατὰμουτρα. Ἀλλὰ ὅπως ξέρει κι' ὁ πιδὲ ἀμέλης μαθητὴς ὁ τίτλος Βάλντα Ναγκάστα στὴν Αἰθιοπικὴ σημαίνει Παιδί Βασιλέως κι' εἶνε τὸ ἴδιο μὲ τὸ Ἑβραϊκὸ Μπαθ — Μαλατσιμ... δηλαδή Κόρη Βασιλέως.

Ὁ Λοχαγὸς Ὁρμ ἔσκασε στὰ γέλια.

—Εἶνε φανερό γιατί δὲν εἶσαι δημοφιλὴς στὸν κύκλο σου Χίγκς, εἶπε. Ὁ τρόπος πού μιλάς μοιάζει μ' ἕναν ἄγριο πού χτυπάει μὲ πέτρινο τσεκούρι.

—Ἀν ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου γιὰ νὰ μοῦ δείξῃς τὴν ἀμάθειά σου, Ὁλιβερ, εἶπε ἀτάραχα ὁ Χίγκς, καλὰ θὰ κἀνης νὰ τὸ κρατᾷς κλεισμένο. Ἀλλὰ ἄς ἀφήσουμε αὐτὰ κι' ἄς ἀκούσουμε τὴν ἱστορία τοῦ Ἀνταμς. Μπορεῖς ὕστερα νὰ κριτικάρῃς ὅσο θέλεις.

—Ἴσως νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται ὁ λοχαγὸς Ὁρμ γιὰ τὴν ἱστορία μου, εἶπα ἐγὼ.

—Ἀπεναντίας, ἀπάντησε ὁ Ὁρμ, θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ τὴν ἀκούσω... ἀν δηλαδή δὲν θὰ σὰς πείραζε νὰ τὴν ἀκούσω κι' ἐγὼ.

Σκέφθηκα γιὰ μιὰ στιγμή, γιατί γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ὁ σκοπὸς μου ἦταν νὰ μὴν ἐμπιστευθῶ αὐτὴ τὴν ἱστορία σὲ ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καθηγητὴ πού τοῦ εἶχα ἐμπιστοσύνη. Ἐν τούτοις κάποιον ἐνστικτο μ' ἐσπρωξε νὰ ἐξαιρέσω τὸν λοχαγὸ Ὁρμ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ ἄρρεσε καὶ κάτι μέσα στὸ βλέμμα του μὲ τραβούσε. Ἐπειτα μοῦ ἔκανε ἐντύπωση τὸ ὅτι ἔτυχε νὰ ἐρίσκειται ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἐκεῖ, γιατί πάντοτε πιστεύα ὅτι στὴν ζωὴ δὲν ὑπάρ-

Τὸ δακτυλίδι τῶς κάμει δῶρη ὁ Βασίλεws Σολομῶν στὴν Μακίδα

χει τίποτα τὸ τυχαῖο ἢ συμπτωματικὸ, ὅτι ἀκόμα καὶ οἱ πιὸ ἀσημαντες περιπτώσεις εἶνε μοιραίες, σὰν ἀποτελέσματα κάποιου ἀδυσώπητου νόμου, πού δίνει τις κλωστὲς γιὰ ἕνα τέλος γνωστὸ μόνον στὴν ὑπερφυσικὴ δύναμι πού ὀδηγεῖ τὰ θήματά μας.

—Δὲν μὲ πειράζει καθόλου ἀπάντησα. Ἡ ἐκφρασι τοῦ προσώπου σας κι' ἡ φιλία πού ἔχετε μὲ τὸν καθηγητὴ εἶνε γιὰ μένα μιὰ ἐγγύηση. Ἐκεῖνο πού θὰ σὰς ζητήσω μόνον εἶνε νὰ μοῦ δώσετε τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας ὅτι δὲν θὰ μιλήσετε σὲ κανένα γιὰ ὅτι θὰ σὰς πῶ.

—Σ' εἶναι δὸν ὁ λόγος μου, εἶπε ὁ Λοχαγὸς Ὁρμ.

—Ἐδῶ ἔμιασε, διέκοψε ὁ Χίγκς, δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ φιλήσουμε καὶ τὸ Εὐαγγέλιο! Καὶ τώρα λέγε μας. Ποῖος σοῦ πούλησε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι... πού ἦσουν αὐτὰ τὰ δώδεκα τελευταῖα χρόνια καὶ ἀπὸ πού ἔρχεσαι τώρα;

—Ἦμουν αἰχμάλωτος τοῦ Καλὶφ καὶ πέρασα στὴν αἰχμαλωσία πέντε χρόνια εὐχάριστα, τόσο εὐχάριστα πού μόνον οἱ πλάτες μου θὰ μποροῦσαν νὰ μαρτυρήσουν. Εἶμαι ὁ μόνος πού ἀφῆσαν ζωντανὸ χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσουν νὰ ἀσπασθῇ τὸν Ἰσλαμισμό καὶ αὐτὸ γιατί ἦμουν γύριζα περιπλανώμενος στὴ Βόρειο Ἀφρικανικὴ ἐρημο γιαντρός καὶ τοὺς ἦμουν χρήσιμος. Τὸν ἄλλο καιρὸ ψάχνοντας νὰ βρῶ τὸ γυῖό μου Ρόδερικ. Θὰ τὸν θυμᾶσαι τὸ γυῖό μου, γιατί ἦσουν νουνὸς του καὶ σοῦ ἔστειλαν φωτογραφίες του ὅταν ἦταν μικρός.

—Ναί... ναί... θυμᾶμαι... Μὰ τί ἔγινε δὲν ἔμαθα.

—Ὅταν ἦταν δώδεκα χρονῶν ἀνέθηκε στὸν ποταμὸ, χωρὶς τὴν ἀδειά μου, γιὰ νὰ πᾶ νὰ σκοτώσῃ κροκοδείλους, λίγο ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς μητέρας του. Κάποιοι νομάδες Μαχδι τὸν ἀπήγαγαν καὶ τὸν πούλησαν σκλάβο. Ἀπὸ τότε ἐξακολουθοῦσα νὰ ψάχνω γι' αὐτὸν

γιὰτὶ ἡ μιὰ φυλὴ τὸν πούλησε στὴν ἄλλη. Κατῶρθωνα νὰ ξαναβρίσκω τὰ ἴχνη του γιατί οἱ Ἀραβες τὸν ἔλεγαν Τραγουδιστὴ τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦτο γιὰ τὴν ὥραία του φωνὴ καὶ γιατί εἶχε μάθει νὰ παίζῃ τὰ δικά τους μουσικὰ ὄργανα.

—Καὶ τώρα πού ἐρίσκειται; ρώτησε ὁ Χίγκς σὰν νὰ φοβόταν τὴν ἀπάντησι.

—Βρίσκεται, ἢ ἐρίσκοταν, εὐνοοῦμενος σκλάβος ἐνὸς θαρβάρου λαοῦ πού ὀνομάζεται Φούγκ καὶ πού κατοικεῖ στὰ κατάβασθα τῆς βορείου Κεντρικῆς Ἀφρικῆς. Ὅταν γλύτωσα ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ Καλὶφ ἔφυγα γιὰ τὴν περιοχὴ ἐκεῖνη. Μοῦ χρειάστηκαν χρόνια γιὰ νὰ φθάσω. Μερικοὶ Βεδουῖνοι σχημάτισαν ἕνα καραβάνι γιὰ νὰ πᾶν νὰ ἐμπορευθοῦν μὲ τοὺς Φούγκ καὶ ἐγὼ μεταμορφώθηκα σὲ Βεδουῖνο καὶ τοὺς ἀκολούθησα.

...Μιὰ νύχτα κατασκηνώσαμε στὸ βάθος μιᾶς κοιλάδος, ἐξῶ ἀπὸ ἕνα μεγάλο ψηλὸ τοῖχο πού περιέκλειε τὴν ἱερὴ περιοχὴ ὅπου ὑπάρχει τὸ εἶδωλό τους. Ἐπλησίασα αὐτὸν τὸν τοῖχο καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πύλη ἀκούσα κάποιον μὲ ὥραία φωνὴ νὰ τραγουδᾷ ἀγγλικά. Ἦταν ἕνα τραγουδὶ πού ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶχα μάθει στὸ γυῖό μου πού

1. τὴ Βασίλισσα τῆς χώρας τοῦ Σαθά.

ἔκριζε μὲ τὸν στίχο:

«Μεῖνε κοντά μου, γιατί γρήγορα πέφτει τὸ σκοτάδι».

...Ἀναγνώρισα ἀμέσως τὴ φωνή. Γλύστηρα μέσα ἀπὸ τὴν πύλη καὶ θρέθηκα σὲ ἕνα ἀνοιχτὸ χωρὸ ὅπου ἕνας νέος τραγουδοῦσε καθισμένος σὲ ἕνα εἶδος ἐξέδρας μὲ δυὸ λάμπες δεξιὰ κι' ἀριστερά του καὶ μὲ μεγάλο ἀκροατήριον μπροστά του! Εἶδα τὸ πρόσωπό του, καὶ παρ' ὅλα τὰ χρόνια πού εἶχαν περάσει καὶ τὸ τουρμπάνι πού φοροῦσε, τὸν ἀναγνώρισα. Ἦταν ὁ γυῖός μου. Κάποιο κακὸ πνεῦμα μέσα μου μὲ ἔκανε νὰ λησμονήσω κάθε προφύλαξι καὶ φώναξα δυνατὰ: «Ρόδερικ! Ρόδερικ!» Αὐτὸς ταραχτήκε καὶ κυττάδουσε ἀπελπισμένα γύρω του. Τὸ ἴδιο ὅμως συνέβη καὶ μὲ τοὺς ἀκροατὲς του καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ διέκρινε πού κρυβόμουν στὸ σκοτάδι...

...Μὲ μιὰ κραυγὴ λύσσης, γιατί εἶχα μολύνει μὲ τὴν παρουσία μου τὴν ἱερότητα τοῦ μέρους τῆς λατρείας των, ὥρμησαν κατ' ἐπάνω μου. Γιὰ νὰ σώσω τὸ σαρκίό μου, σὰν δειλός, ἄρχισα νὰ τρέχω. Ἐβγῆκα ἀπὸ τὴν πύλη, καὶ ἀν καὶ πληγώμενος μὲ πέτρες καὶ μὲ μιὰ λόγχη, κατάρβωσα νὰ φθάσω τὸ ἀλόγό μου, νὰ τὸ καβαλλικέψω καὶ νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν γιὰ νὰ σώσω τὸ κουφάρι μου ἀπὸ τοὺς ἀγρίους αὐτοὺς. Ὅταν ἀπομακρύνθηκα ἀρκετὰ γύρισα νὰ κυττάξω πίσω, καὶ εἶδα στίς λάμπες, πού ἄφηναν τὰ καϊόμενα τσαντήρια, τοὺς Φούγκ νὰ ἔχουν πέσει ἐπάνω στοὺς Ἀραβες τοῦ καραβανιοῦ καὶ νὰ τοὺς σφάζουν, γιατί τοὺς ἐθεωροῦσαν ὑπευθύνους γιὰ τὴν ἱεροσύλια μου. Κατόπιν ἔμαθα ὅτι τοὺς εἶχαν σκοτώσει ὅλους καὶ ἐγὼ πού προκάλεσα τὸν ἀδικθ θάνατό τους, ζοῦσα ἀκόμα...

...Μὲ τὸ ἀλόγό μου, προχωροῦσε σὲ ἕνα πετρώδη δρόμο. Γύρω μου ἀκούα τοὺς βρυχηθμοὺς τῶν λεονταριῶν. Ἐαφνικὰ ἐνοιώσα ἕνα λεοντάρι ἐπάνω στὸ ἀλόγό μου κι'

ἔκουσα τὸν φοβερὸ βρυχηθμὸ του. Κι' ἔπειτα... δὲν ἐνοιώσα τίποτα. Ὅταν ἀνοίξα πάλι τὰ μάτια μου, νομίζω νὰ εἶχε περάσει ἐπάνω κάτω μιὰ ἔβδωμάδα, ἐρίσκουν ξαπλωμένους στὴ θεράντα ἐνὸς ὠμορφου σπιτιοῦ στὴ συντροφία μερικῶν γυναικῶν μὲ ὥραία χαρακτηριστικά τοῦ Ἀθῆσουναικοῦ τύπου.

—Φτίνειται μάλλον σὰν κάποια χαμένη νομαδικὴ φυλὴ τοῦ Ἰσραὴλ, παρατήρησε ὁ Χίγκς σαρκαστικά, ρουφώντας τὴν πίπα του.

—Ἀκριβῶς, κάτι τέτοιο. Θὰ σὰς δώσω λεπτομέρειες ἀργότερα. Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πού μὲ μάζεψαν ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόρτα τους λέγονται Ἀμᾶτι, ζοῦν σὲ μιὰ πόλι πού τὴν ὀνομάζουν Μοῦρ καὶ διατείνονται ὅτι εἶνε ἀπόγονοι μιᾶς νομαδικῆς φυλῆς Ἀθῆσουνων Ἑβραίων, πού ἀναγκάστηκε νὰ μεταναστεύσῃ σὲ ἐκεῖνο τὸ μέρος πρὸ τετρακοσίων ἢ πεντακοσίων ἐτῶν. Μὲ λίγα λόγια, μοιάζουν κάπως μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες, ἔχουν κάποιο νοθευμένον ἰουδαϊκὸ θρησκεῦμα, εἶνε κάπως πολιτισμένοι καὶ ἐνεργητικοί, ἀλλὰ στὸν τελευταῖο σταθμὸ τοῦ ἐκφυλισμοῦ ἀπὸ διάφορες ἐπιμιξίες. Οἱ πολεμιστὰι τους θὰ εἶνε περίπου ἐννέα χιλιάδες, ἀν καὶ πρὶν δύο ἢ τρεῖς γενεὲς ἦσαν εἰκοσι χιλιάδες. Ὅλοι τοὺς ζοῦν μὲ τὸν διαρκὴ φόβο ἐξοντώσεως τους ἀπὸ τοὺς Φούγκ, οἱ ὅποιοι διατηροῦν κληρονομικὸ μῖσος ἐναντίον τους γιατί οἱ Ἀμᾶτι κατέχουν τὸ φρούριο — βουνὸ πού ἄλλοτε ἀνήκε στοὺς προγόνους των...

—Αἶ, καὶ τί συνέβη; ρώτησε ὁ Χίγκς.

—Τίποτα. Προσπάθησα νὰ τοὺς πλῶ νὰ μὲ βοηθήσουν νὰ ἐλευθερώσω τὸ γυῖό μου, ἀλλὰ μὲ κοροϊδεύσαν. Λίγο —λίγο ἔμαθα ὅτι ὑπῆρχε μόνον ἕνα πρόσωπο μεταξύ τους πού ἔφερε τὸν φαναχτηρὸ τίτλο τῆς Βάλντα Ναγκάστα ἢ Τέκνον Βασιλέως καὶ τῆς Τάκλα — Βάρντα ἢ Μπουμπουκι Τριανταφύλλου... μιὰ νέα πολὺ ὡμορφὴ καὶ πνευματώδης γυναίκα, τῆς ὁποίας τὸ πραγματικὸ ὄνομα εἶνε Μακίδα.

—Ἐνα ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῆς πρώτης βασιλίσσης τοῦ Σαθά, ψιθύρισε ὁ Χίγκς. Τὸ ἄλλο ὄνομά της ἦταν Μπελχίς.

—Μὲ τὴν πρόφασιν νὰ τῆς προσφέρω τὴν λατρικὴ μου συνδρομὴ, ἐξακολούθησα, γιατί ἀλλοιῶτα δὲν θὰ μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ πλησιάσω ἕνα πρόσωπο τόσο ἐπίσημο, μού δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσω ἀρκετὰ μαζί της. Μοῦ εἶπε ὅτι τὸ εἶδωλό των Φούγκ μοιάζει σὰν μιὰ πελωρία Σφίγγα. Τοῦλάχιστον ἔτσι κατάλαβα ἀπὸ τὴν περιγραφή πού μοῦ ἔκανε, γιατί ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν εἶδα ποτὲ αὐτὸ τὸ εἶδωλό.

—Τί πράγμα;! Ἐξέφωινε ὁ Χίγκς καὶ τινάχτηκε ἐπάνω. Μιὰ Σφίγγα στὴ Βόρειο Κεντρικὴ Ἀφρικῆ; Ἀλλὰ... γιατί ὅχι; Ἡ παράδοσις λέει ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους Φαραῶ εἶχαν δοσοληψίες μὲ τοὺς κατοίκους, τῆς περιοχῆς ἐκείνης ἢ μάλλον ὅτι εἶχαν μεταναστεύσει ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Αἴγυπτο.

—Αὐτὴ ἡ νεαρὴ γυναίκα μοῦ εἶπε ἐπίσης ὅτι ὑπῆρχε στὴ φυλὴ τῆς μιᾶς παράδοσις, ἢ μάλλον θαθεῖα ριζωμένη πίστις, ὅτι ἀν αὐτὴ ἡ Σφίγξ ἢ ὁ θεὸς των Φούγκ πού τὸ κεφάλι του μοιάζει τὸ κεφάλι τοῦ λεονταριοῦ καὶ πού ὀνομάζεται Χαρμάκ...

—Χαρμάκ, διέκοψε πάλι ὁ Χίγκς. Μὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὀνόματα των Σφίγγων... Χαρμακίς, θεὸς τῆς Αὐγῆς.

—Ἀν κατῶρθωναν νὰ καταστρέψουν αὐτὸ τὸ εἶδωλό, ἐξακολούθησα, πού τὸ εἶχαν κατασκευάσει οἱ πρόγονοι των Φούγκ, τὸ ἔθνος των Φούγκ θὰ μετανάστευε σὲ μιὰ χώρα πέρα ἀπὸ τὸ μεγάλο ποτάμι τοῦ νότου. Αὐτὴ τὴ στιγμή ἔξεχνάω τὸ ὄνομα τοῦ ποταμοῦ, μὰ νομίζω πὼς πρέπει νὰ εἶνε κάποιος παραπτόμας τοῦ Νεῖλου...

...Τῆς ὑπέδειξα, ὅτι, ἀφοῦ ἦσαν ἔτσι τὰ πράγματα, οἱ ἄνθρωποι τῆς θὰ ἐπρεπε νὰ καταστρέψουν τὸ εἶδωλό αὐτό. Ἡ Μακίδα γέλασε καὶ μοῦ ἀπάντησε ὅτι ἐκτὸς πού αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο γιατί τὸ εἶδωλό εἶχε τις διαστάσεις μικροῦ βουνοῦ, οἱ Ἀμᾶτι εἶχαν χάσει κάθε αἰσθημαθάρρος καὶ καὶ γεννησιότητος καὶ ὅτι ἡ μόνη τους εὐχαρίστησις ἦταν νὰ περιποιούνται τὰ χωράφια τους καὶ νὰ τεμπελιάζουν τὰ θράβια μιλιώντας γιὰ τὰ περασμένα τους μεγαλεία καὶ νὰ ἀλληλοτρώγωνται γιὰ φαναχτηροὺς τίτλους καὶ ἀξιώματα πού δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀξία...

...Ὅταν τὴν ρώτησα ἀν ἡ ἰδία ἦταν εὐχαριστημένη, μοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν ἦταν κι' ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κἀνὴ τίποτα γιὰ νὰ ζωογονήσῃ τὸν λαὸ τῆς.

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Η Καίη Φράνσις εξεγείρεται κατά το τίλου της ως της πιδ «κοιμωμένης ήθοποιου» παρ' όλο πού ή φήμη της αυτή έχει συντελέσει καταπληκτικά στην επιτυχία της.

Ο Αδόλφος Μανζού εξασκoluθει νά είνε ένας από τούς διαιτητάς της άνδρικής κομψότητας στον κινηματογράφο.

Η Κλοντέτ Κολμπέρ έχει το πιδ «προσωπικό» κτένισμα και το διατηρεί μόνιμως ενώ αντίθετως έλοι οι άλλοι άστέρες αλλάζουν κτένισμα τα κτικά. Η Κλοντέτ Κολμπέρ είνε επίσης, κατά την γνώμη των έταυριών, με τις όποιες εργάζεται, ή καλύτερη γυναίκα επιχειρηματίας: δέν ύπογράφει κανένα συμβόλαιο άν δέν το μελετήση προσεκτικά μόνη της.

«Φύλλον μητρώου» άστέρων

ΜΩΡΗΝ Ο' ΣΟΥΛΛΙΒΑΝ. Έγεννήθηκεν στο Μπώυλ της Ίρλανδίας στις 17 Μαΐου 1911. Έχει σκούρα καστανά μαλλιά, γαλανά μάτια και άνάστημα 1.62. Έγευμάτιζε μόνη της σ' ένα έστιατόριο του Λονδίνου, όταν την είδε ο Φράνκ Μπορζέιτζ και της προσέφερε έναν ρόλο στη ταινία «Τραγοϋδι της καρδιάς μου». Έπήγε στο Χόλλυγουντ για νά γυρίση αυτή την ταινία και έγινε άμέσως δημοφιλής άστηρ. Από τότε έγύρισε πολλές ταινίες, καθώς και στην Άγγλία όπου έπήςε πέρυσι. Η τελευταία της ταινία είνε «Μαρία Άντουανέττα».

ΜΕΡΛ ΟΜΠΕΡΟΝ. Έγεννήθηκε στην Τασμανία στις 19 Φεβρουαρίου 1911. Έχει καστανά μαλλιά και μάτια, και άνάστημα 1.62. Το πραγματικό της όνομα είνε Έστέλλα Θόμσον. Το 1931 έπήςε στην Άγγλία, όπου και την άνεκάλυψε ο Άλέξανδρος Κόρντα, ο όποιος της προσέφερε πενταετές συμβόλαιο. Άνεχώρησε άμέσως για το Χόλλυγουντ όπου εϋθύς έξ άρχής έσημείωσε έξαιρετικήν επιτυχία. Ο πρώτος θρίαμβός της ήταν στην «Ίδιωτική ζωή του Δόν Ζουάν» ύστερα από τον όποιο ή φήμη της, ως ενός άπ' τα μεγαλύτερα άστρα του άγγλικού κινηματογράφου, έστερεώθηκε όριστικά.

Κινηματογραφικές πεννιές

—Στόν κόσμο του Χόλλυγουντ έξα-

κολουθεί νά ψιθυρίζεται ότι ο Τζώρτζ Μπρέντ είνε πάντοτε φλογερά έρωτευμένος με την Γκάμπρο. Το γεγονός είνε ότι μόλις του άνήγγειλαν τον γάμον της με τον Στοκόφσκυ έγκατέλειψε και στούντιο και συγκεντρώσεις και δέν τον ξαναείδαν για πολλές εβδομάδες.

—Η Τζόαν Κράουφορντ πέρασε τώρα τελευταία δέκα ήμέρες στην Νέα Υόρκη όπου δέν παρέλειψε νά πάρη μαζί της το πιάνο της με την ούρα και τον καθηγητή της του τραγουδιού.

—Κυκλοφορούν φήμες ότι ή Τζόαν Κράουφορντ και όχι ή Ζαννέτ Μακντόναλντ θα είνε ή βεντέτα του προσεχούς μουσικού φίλμ του Νέλσον Έντυ. Τέλος πάντων άς την άκούσωμε κι' αυτή την φωνή για την όποια γίνεται λόγος έδώ και τρία χρόνια.

—Η Σουλβία Σίντνεϋ διηγείται: «Αυτό μου συνέβη τελευταία στη Νέα

κητη έδώ και ένα χρόνο, δέν θέλησα νά την δεχθώ την τελευταία στιγμή, γιατί είνε προληπτική. Την βίλλα αυτή την πήρε ή Λουίζα Ράινερ.

—Η Σίρλεϋ Τέμπλ θα είνε στη Ν. Υόρκη όταν θα πρωτοπαιχθώ το τελευταίο της φίλμ για νά παρασταθώ στην πρεμιέρα. Της λένε: «Έισθε εύχαριστημένη;» «Και βέβαια, άπαντά, άφου θα δώ τί γκριμάτσες έκαμε ο Μικέϋ πίσω από την πλάτη μου».

Μικρά νέα από τ' ά στούντιο

Στο Παρισινό στούντιο του Βιλιανκούρ «γυρίζεται» ή ταινία «Τά μεγάλα μέσα» ή «Έβδομη έντολη»— άνα λόγω της τελικής άποφάσεως του έκδότου του φίλμ — με πρωταγωνιστάς την Έντβιζ Φεγιέρ και τον Ζάν Μυρά.

—Η Έντβιζ Φεγιέρ μελετά άπό

Η Έθελ Μπάρρυμορ είνε ή θηλυκή έκπρόσωπος της ένδοξης κινηματογραφικής οικογενείας—θηλυκή και πάντοτε όμορφή, όπως θέλετε.

Υόρκη. Μπαίνω σ' ένα σινεμά όπου έπαιζαν το «Άδιέξοδον». Κάθομαι και το πρώτο πράγμα πού βλέπω στο πανί είνε το πρόσωπό μου τόσο μεγάλο ώστε νά πιάνη όλο το μαυροπλαισιωμένο τετράγωνο.

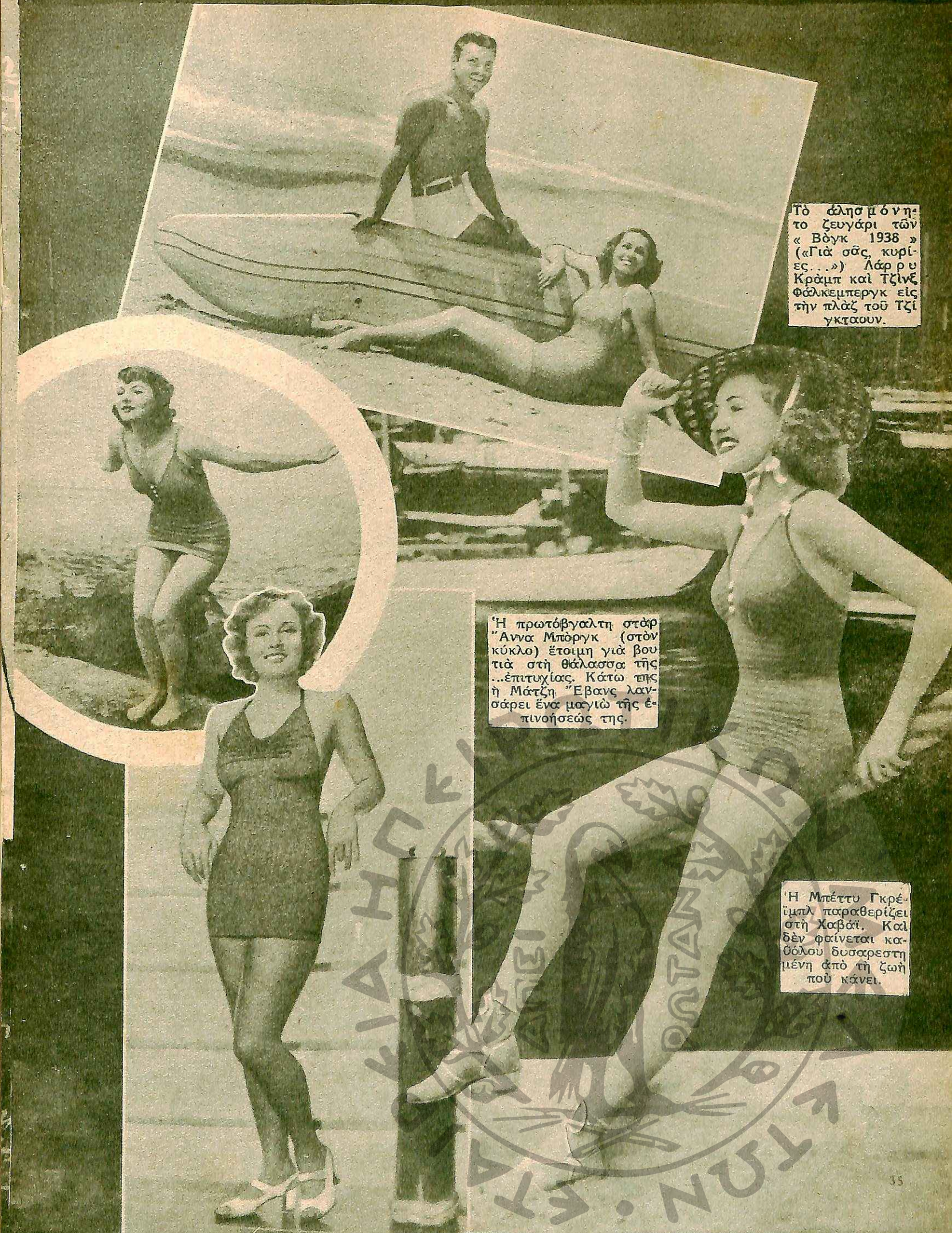
—Δέν κλαίει καθόλου όμορφα, λέγει κάποια πλάϊ μου με δυσφορία. «Η άπλη αυτή παρατήρησης μοι χάλασε όλη την εύχαρίστησι και έφυγα άμέσως».

—Η Μάργκαρετ Σούλλιβαν για την όποια είχαν άνακαινίσει την βίλλα της Τζίν Χάρλοου πού έμενε άκατοί-

τώρα τον ρόλον της Σαρλότ Κορνταί της δολοφόνου του Μαρά, τον όποιον θα ύποδυθώ στην προσεχή της ταινία «Σαρλότ Κορνταί».

—Η Λουίζα Ράινερ και ο Μέλβιν Ντούγκλας πρωταγωνιστούν στην ταινία «Δεσποινίς Φρού—Φρού», πού διευθύνει ο σκηνοθέτης Ριχάρδος Θόρπ.

—Οι Ρόμπερτ Τάιλορ, Φράνσοτ Τόν, ή Ρόμπερτ Γιούγκ γυρίζουν την ταινία οι «Τρεις σύντροφοι», με δικάθεσι παρμένη από το όμιότιτλο βιβλίο του Ρεμάρκ.

Το άλυσμόνη το ζευγάρι των «Βόγκ 1938» («Γιά σας, κυρίες...») Λάρρυ Κράμπ και Τζίνε Φάλκεμπεργκ είς την πλάξ του Τζίγκτσουν.

Η πρωτόβγαλτη στάρ Άννα Μπόργκ (στον κύκλο) έτοιμη για βουτιά στη θάλασσα της...έπιτυχίας. Κάτω της ή Μάτζι Έβανς λανσάρει ένα μαγιώ της έπινοήσεώς της.

Η Μπέττυ Γκρέϊμπλ παραθερίζει στη Χαβάι. Και δέν φαίνεται καθόλου δυσχερεστημένη από τη ζωή πού κάνει.

Τῆς συγγραφέως
ΡΕΝΑΣ ΜΑΡΝΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Σάν ἀναψαν οἱ
φωτιές οἱ κοπέλ-
λες βγῆκαν νά χο-
ρέψουν...

...Κι' ὅσο ὁ
ρυθμὸς γινόταν ταχύτερος,
κροτάλλιζαν τὰ δοστράκα, τὰ
μαργαριταρένια κομπολόγια
καὶ λυγίζονταν τὰ κορμιά,
σάν νά προσφέρονται.

Απὸ τὰ χαράματα τὰ γιορτάσιμα τύμπανα χτυποῦ-
σαν ρυθμικά στὴν Ταΐτη.

Στὴν ὁμορφὴ παραλία τοῦ νησιοῦ τῶν Νοτίων
Θαλασσῶν ὅπου ὁ Εἰρηνικὸς ἔσπαζε ἀπαλὰ τὸ κύ-
μα τοῦ σάν ἀγριὸς ἔραστής ποῦ τὸν ἐδάμασε ἡ ἀγάπη
μιάς ὥραίας, ἀντηχοῦσαν τὰ γέλια τῶν κοριτσιῶν, ἀρ-
γυρόρηχα, γεμάτα ἀπὸ κάποια κρυφὴ λαχτάρα, κάποια
ἀναμονή. Ἀπόψε σάν θ' ἀνέτελλε ἡ πανσέληνος τῆς Ἀ-
νοίξεως, θάρχιζε ἡ γιορτὴ τοῦ ζευγαρώματος...

Ἦταν ἓνας λαὸς ἡμέρος, ποῦ ζοῦσε μέσ' στὸ μεθύσι
τῶν λουλουδιῶν, σ' ἓνα ἀτέλειωτο τραγοῦδι. Πουθενὰ οἱ
καρποὶ δὲν ἦταν γλυκύτεροι, τὸ κρασί καλύτερο, τὰ κο-
ρίτσια πὺθ ὁμορφά. Ἀ! τὰ κορίτσια τῶν Νοτίων Θαλασ-
σῶν!

Ὡρισμένως κάποια στιγμή εὐλογημένη γιὰ τὸν ἄντρα,
σκόρπισε ἡ φύσις στὰ λαγγωμένα νησιά, τὰ εὐλύγιστα
καὶ χαριτωμένα ἐκεῖνα γυναικεῖα κορμιά, ποῦ ἐνσάρκω-
ναν ὅλα τὰ ὄνειρα ἡδονῆς ποῦ στοίχειωναν τίς θερμὲς
νύχτες...

Πλασμένες γι' τὸν ἔρωτα, ζοῦσαν μονάχα γιὰ τὸν ἔ-
ρωτα. Καὶ καθ' ἕνα χρόνο, σάν ἀπόψε, στὴν πρώτη πανσέ-
ληνο τῆς Ἀνοίξεως, τὴν νύχτα ποῦ γιορταζόταν ὁ ἔρω-

τας, κάθε κορίτσι ἀγνὸ ὥς τότε, θὰ διάλεγε τὸν καλὸ
τοῦ. Καὶ κάθε ἄντρας θὰ διάλεγε αὐτὴν ποῦ ποθοῦσε ἔ-
ναν ὁλόκληρο χρόνο, καὶ ποῦ νόμοι ἀπαράβατοι τοῦ
ἀπαγόρευαν νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Ἔτσι στ' ἀγρία καὶ παρθένα νησιά, ὁ ὑμέναιος γεννιό-
ταν ἀπὸ τὸν ἀγνὸ καὶ αἰώνιο πόθο ποῦ σπρώχνει τὸν ἄν-
τρα στὴν κοπέλλα, ἀδάμαστος καὶ ἱερός.

Καὶ ἦταν μιὰ ράτσα ὁμορφὴ καὶ γερή, γιατί ὁ παλι-
τισμὸς δὲν εἶχε σκάψει τὰ θεμέλια τοῦ πόθου αὐτοῦ ποῦ
ἦταν ἡ μόνη δικαιολογία τοῦ ζευγαρώματος.

Μόλις ἡ πανσέληνος θὰ ἐπρόβαλλε χλωμὴ καὶ ὀλομόναχη
στὸ στερέωμα, θ' ἀρχίζε ἡ γιορτὴ...

Μεγάλες φωτιὲς θάναθαν παντοῦ, πλατειεὲς φωτιές... Ἀ
νάμεσά τους, θάμενε τόπος κενός, δαίδαλοι καὶ μαϊάν-
δροι, ὅπου θὰ χορεύαν τὰ κορίτσια.

Μόλις ἓνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ξαναμμένος ἀπὸ τὸν ἔρω-
τα ἀντίκρυζε τὴν ἀγαπημένη του, θάτρεχε νὰ τὴν φτάσῃ.

Ἄν αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε, θάβρισκε πρόπο νὰ βρεθῇ στὸν
δρόμο του—στὴν ἀγκαλιά του. Αὐτὸς θὰ τὴν σήκωνε στὰ
χέρια του, καὶ θὰ χανάταν μαζί της μέσ' στὸ παρθένο
δάσος.

Ἡ νύχτα μὲ τὰ τόσα ἀστέρια της, θάναθε τίς νυφικὲς
λομπάδες, καὶ τὸ θουῖτό ποῦ κύματος καὶ τοῦ δάσους,
θάψελνε τὸν ὑμέναιο...

Ἄν ἡ κοπέλλα δὲν ἤθελε αὐτὸν ποῦ τὴν ἀγαποῦσε, θά-
βρισκε τρόπο νὰ τοῦ ξεφύγῃ θάζοντας ἀνάμεσά τους τεί-
χη φωτιῶν...

Ὡστόσο, σάν φόρο τιμῆς στὴν Σελήνη, τὴν ἀνέροιστε,
τὴν παντοτινὰ ἀγνή, θυσίαζαν κάθε χρόνο ἓνα κορίτσι.

Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ.
Ἀνῆκε στὸ ναὸ τῆς Σελήνης, καὶ ἔπρεπε νὰ ζήσῃ ἀγνή
καὶ ὀλομόναχη.

Δὲν θυσίαζαν τὸ κορμί της, θυσίαζαν τὴν ἐρωτικὴ εὐ-
(τὸ τέλος εἰς τὴν 66ην σελίδα)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΣΤΗΝ ΤΑΪΤΗ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΦΙΛΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
Μ. ΝΤΕΛΛΥ

**Δροσερά
γιούλια**

Τὸ γραφείο ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ χαρτιά καὶ βιβλία. Πά-
νω στὴ μεγάλη κινητὴ πολυθρόνα καθόταν ἓνα μεσόκοπος κύ-
ριος. Στὰ περιποιημένα χέρια τοῦ κρατοῦσε ἓνα χαρτί, ἓνα
γαλάζιο μυρωμένο χαρτί, ποὺ ἦταν γραμμένο ὁλόκληρο μ' ἓνα λε-
πτό γυναικεῖο γράψιμο.
Ἀφοῦ τὸ διάβασε καὶ τὸ ξαναδιάβασε ὁ Ἀλαῖν Παρσύ σή-
κωσε τὰ μάτια τοῦ καὶ κύτταξε μηχανικὰ τὴν σιλουέτα τοῦ
τοῦ εἰδεχνε ὁ καθρέφτης. Ἦταν λεπτή, κομψή, καλοκαμωμένη.

Ἄν δὲν ἦταν οἱ δύο οὐτίδες στὰ μάγουλα καὶ οἱ ἄσπρες τοίχες
στοὺς κροτάφους, κανεὶς δὲν θὰ ὑποψίαζε τὸ ἐπικίνδυνον
πλησίασμα τῶν πενήντα χρόνων. Τὸ ἀνοιχτὸ χεῖμα τῆς ἐπιδε-
μίδος, τὸ κόκκινο στόμα εἰδειχναν ἄνθρωπο νέο. Τὰ γκρίζα μά-
τια σκεπάζονταν ἀπὸ μακρὺς βλεφαρίδες ποὺ δίνουν στὸ βλέμ-
μα μιὰ ἀνέκφραστη γλυκύτητα καὶ καμμιά φορὰ τὸ σκεπάζουν.
Χωρὶς τίποτα τὸ ἰδιαιτέρο, ἦταν μιὰ φυσιογνωμία εὐχάριστη
καὶ εὐγενική.
Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σίκι, τὸ κατ' εὐγενικὸ, ἦταν τὸ κύριο χαρά-
κτηριστικὸ τοῦ ἀπὸ τὰ παιδικὰ τοῦ χρόνια. Αὐτὸ τὸ σίκι τὸν

Διέκρινε από τους συμμαθητές του στο κολλέγιο και είχε θέλει τη μορφή 'Ισαβέλλα ντ' Αρλουά σε σημείο που να μιλήσει ή ίδια στους γονείς της για να της δώσουν τον νέο που είχε διαλέξει. Και στην τωρινή του ζωή το ίδιο κοσμητικό τον παρακολουθούσε. Σε πολλά παρισινά σαλόνια τον θεωρούσαν για ένα «οίκ» συγγραφέα και του προμάντευαν ένα λαμπρό πολιτικό στάδιο.

Ένας στεναγμός ξέφυγε από το στήθος του 'Αλαίν. 'Απέναντί του, ανάμεσα σ' ένα δάξο με δροσερά μυρωμένα γιούλια, του χαμογελούσαν τρεις φωτογραφίες. 'Η μία παρίστανε μια νέα με κρινολίνο, ή άλλη μια γυναίκα που κρατάει ένα παιδάκι στα γόνατά της και ή τελευταία μια γιαγιά μ' όλοένα μαλλιά. Με την πρώτη ματιά καταλάβαινε κανείς ότι τα γκριζογάλανα μάτια, ή μικρή ανασπασμένη μυτίτσα και το γέλαστο στόμα ήταν τα ίδια και στις τρεις φωτογραφίες. Μια αγαπημένη γυναίκα φώτιζε με την παρουσία της όλη την ζωή αυτού του ανθρώπου. 'Η απέραντη μητρική στοργή γέμιζε με το γλυκό άρωμα της όλη του την ψυχή.

Κάποιος χτύπησε την πόρτα.
—Το τραπέζι είναι έτοιμο.
—Ο συγγραφέας έμαζεψε τα μυρωμένα χαρτιά και τα έκλεισε σ' ένα συρτάρι.

—Α! Καλή μέρα μπαμπά! Τι γίνεσαι;
—Ο 'Αλαίν Παρσύ άγγίζει με τα χείλη του το μέτωπο της πεταχτής Σούζης και κάνει ένα φιλικό νόημα με το χέρι στο γυίο του τον Μαροέλ, ένα μεγαλόσωμο ροδοκόκκινο νέο.

Πήρε την συνηθισμένη του θέσι απέναντι στην γυναίκα του, που ενώ ξεδίπλωνε τη πετσέτα του δεν παρέλειψε να του κάνει την παρατήρηση.

—Αν έχη κριώσει ή σουπα σου δεν φταίει ό μάγειρος.
—Ω! Μαμά, επενέβη ή Σούζη. Ξέρεις καλά ότι ή ακρίβεια κι' ό μπαμπάς δεν τά πάνε καθόλου καλά. Δεν τό συνήθισες ακόμα;

Μ' ένα καρτερικό χαμόγελο επιείκειας στα χείλη, ό 'Αλαίν Παρσύ άκουγε την φλυαρία αυτού του χαριτωμένου πλάσματος που τά ληξιαρχικά διβλία βεβαίωναν πως ήταν κόρη του, και καταλάβαινε ακόμα μια φορά πόσο λίγο του ήταν συγγενής. Αυτό πλάσμα με τό θαμμένα μάγουλα και χείλη, με τό τολμηρό λεκτικό και τις ζωηρές χειρονομίες δεν ήταν κόρη του παρά μόνο κατ' όνομα. Με τους άγώνες άκουμπισμένους στο τραπέζι έμειλε δυνατό με τον άδελφό της συνοδευόμενος στο τραπέζι με είρωνικές γκριμάτσες και χτυπήματα ποδιών. 'Αφού όμως αυτό ήταν της μόδας ή κ. Παρσύ δεν θά τολμούσε να τό έμποδισή. Μόνο για να έχη άναπαυμένη τη συνείδησή της πετούσε που και που καμμία φράσι συμβουλευτική, ρίχνοντας ένα ερωτηματικό βλέμμα στο σύζυγό της.

Κάθε φορά που ό σύζυγος της Σούζης είχε γεύμα για «υποθέσεις» καθώς έλεγε, ή νέα γυναίκα έρχόταν κι' έτρωγε στο πατρικό της σπίτι και συντελούσε κι' αυτή στην δημιουργία της γνώριμης στον 'Αλαίν άτμόσφαιρας. Συνήθως δεν έδινε καμμία προσοχή στις κουβέντες της γυναίκας του και των παιδιών του, γιατί ήξερε πια τό θέματα απ' έξω. Σήμερα όμως άκουγε σχεδόν προσεκτικά και με μεγάλη του έκπληξη άνεκάλυψε πως έκείνα τά τέσσερα πλάσματα είχαν συναντηθή έκεί χωρίς εδαγρίστησι, από την συνήθεια να επαναλαμβάνουν μια παλιά διαδίκασία, την διατύπωση του γεύματος. 'Οι Κάφροι με τούτ' 'Εσκαμους θά ήταν τό ίδιο ξένοι κι' άδιάφοροι 'Ισα και οι τέσσερες συνδαιτημένες της όδοι Μοναύ. 'Εκτός από τό όνομα και μερικά χαρακτηριστικά του προσώπου δεν υπήρχε τίποτε άλλο κοινό, μεταξύ τους.

—Ο 'Αλαίν νόμιζε πως οικογένειο σημαίνει ένότητα άδιάσπαστη, κοινή ζωή με κοινό παλμό.Με όλα αυτά τό πρόσωπα, που τά χαρτιά της δημαρχίας βεβαίωναν ότι είναι ή οικογένειά του, έχασε κάθε έπαφή.Δεν ήξερε τίποτα από τά ζητήματα που τά άπασχολούσαν, όπως έκείνοι γι' αυτόν.Δεν είχαν καταλάβει τίποτα για τό σχέδιο που άνοπτύχτηκε και ώρίμασε μέσα του τις τελευταίες αυτές ήμέρες. Μεταξύ της άπελπιστικής ήμοιομορφίας της καθημερινής ζωής και του μεγάλου ψυχικού σάλου που θά φανερονούνταν τόσο ξαφνικά, ή αντίθεσι ήταν τόσο τραγική που άγγιζε τά όρια του κωμικού.

Δοκιμασία Ψυχής

—Οα τελείωσε τό γεύμα σηκώθηκαν και πέρασαν στο σαλόνι για τόν καφέ. 'Η Σούζη άναψε ένα τσιγάρο και είπε στον πατέρα της:

—Μα μπαμπά! Τι μούτρα είναι αυτά σήμερα. Μήπως είναι επειδή πρόκειται να μάς έγκαταλείψης;

—Ο συγγραφέας τινάχτηκε.

—Να σάς έγκαταλείρω;

—'Η Σούζη ξεκαρδίστηκε στα γέλια.
—Ω! 'Ησύχασε. Δεν πρόκειται βέβαια να έγκαταλείψης την

νόμιζο σύζυγο και τά τέκνα. 'Αλλά ή μαμά μου είπε πως φεύγει άπόψε για τόν Σαίν - Ζάν. Θα άργήσης να γυρίσης.

—'Αν θ' άργήσω;

—Ο 'Αλαίν άπέφυγε να κυτιάξη κατάματα την κόρη του και άπήντησε όσο πιο άδιάφορα μπορούσε:

—'Εχω κάτι υποθέσεις με τόν συμβολαιογράφο. Θα ξέρης βέβαια ότι αντιμετωπίζομε τό ένδεχόμενο της ένουκιάσεως της 'Ζυμαρτύς. 'Αν τό άποφασίσωμε πρέπει να κανονίσωμε ώριμένα πράγματα με την Κατερίνα.

—'Η κ. Παρσύ σήκωσε τό κεφάλι της από τά φιγουρίνια που φυλλομετρούσε και είπε:

—Είμαι εύχαριστημένη που σάς βλέπω, έπι τέλους, να σκέπτεσθε λογικά. 'Αν με είχατε άκούσει από την άρχή, τά πράγματα θά ήταν άλλωθς τώρα. 'Όσο σκέπτομαι, συνέχισε άπενθυνομένη στην Σούζη, πως έδώ και τέσσερα χρόνια, όταν πέθανε ή γιαγιά σου, ό πατέρας σου παραμέλησε ζητήματα τόσο σπουδαία!... Τώρα που είναι τόσο της μόδας έκείνη ή πλευρά του 'Ατλαντικού είναι άνόητο να μην έπωφεληθής κανείς για τ' αόδηση τά εισοδήματά του. 'Ελπίζω πως θά μπόρσης να ξεμπερδέψης γρήγορα μ' έκείνο τό δάνειο που ή μητέρα σου είχε κάνει στους άγρότες, τούς γειτονές σας.

Σιωπηλός ό 'Αλαίν κύτταζε την γυναίκα του έν όσω μιλούσε. Πόσο καταλάβαινε τόν ειρωνικό τόνο, την περιφρόνησι, την έμμελη έκδοχή της έκδικήσεως που ύπήρχαν στα λόγια της έκείνα. Τι συγκίνησι είχε δοκιμάσει κάποτε μπροστά στην άξιολάτρευτη σικουέττα της κομψής παρισινής! Και πόσο αυτός ό θαυμασμός του είχε άφαιρέσει την εύχέρεια του να σκέπτεται και να κρίνει.

Δεν διήρκεσαν όμως πολύ αυτή ή τύφλα. Πίσω από ένα πρόσωπο ραφαηλικής μαντόνας ή 'Ισαβέλλα ντ' Αρλουά έκρυβε μια ματαιοδοξία και μια κρυψίνοια άπίστευτη. Δεν είχε παντρευτή παρ' ό με την έλπίδα να άνοίξη ένα σαλόνι, να άνακατευτή στον μεγάλο κόσμο, να παίξη ένα ρόλο στην κοσμική ζωή της πρωτεύουσας. Και ή άπογοήτευσί της, όταν γνώρισε τά μετριόφρονα σχέδια του 'Αλαίν, που δεν του συνεχώρησε ποτέ, μαζί με την ριζική αντίθεσι των χαρακτήρων τους, τούς χώρισαν σιγά-σιγά.

—'Υστερα από τό μυθιστόρημα ό 'Αλαίν δοκίμασε τό θέατρο και την δημοσιογραφία. Με την δουλειά του και την άξια του κέρδιζε την ταϊνία της Λεγεώνας της τιμής. 'Ηταν όμως πια σε μια ήλικία που κι' αυτή ή τιμή ήταν μεγάλη διάκρισι. 'Η κ. Παρσύ λογάριζε πως ό πόλεμος θά άνεδείκνυε τόν άνδρα της ήρωα και αυτή θα φηγογράφει στο μπράτσο του και — γιατί όχι; — στις έφημερίδες. 'Αλλά έξ αίτίας μιας καρδιακής παθήσεως ό 'Αλαίν άπηλλάγη από την ένεργό ύπηρεσία και τοποθετήθηκε σε κάποιο γραφείο, όπου φυσικά δεν γνώρισε τούς κινδύνους του πολέμου και την δόξα της νίκης. 'Η τιμιότητά του δεν του επέτρεψε να πλουτίση κλέβοντας, όπως είχαν κάνει πολλοί από τούς συναδέλφους του. Τέλος, όταν έκρινε πως έπρεπε πια να παρατήρη την θέσι του στους πιο νέους και δραστήριους, παραιτήθηκε κι' άποτραβήχτηκε από την πολιτική και την φιλολογική κίνησι.Αυτό ήταν ή χαριστική βολή των φιλοδοξιών της 'Ισαβέλλας. Την δέχτηκε χωρίς καμμία έξωτερική έκδηλωσι, χωρίς καμμία παραφορά. Μόνο που τό κενό ανάμεσα στους δυο συζύγους έγινε πιο βαθύ. Και ή άπογοήτευσί της κ. Παρσύ μεταβλήθηκε σε μια έντονη έπιθυμία έκδικήσεως για την διάψευσι των ελπίδων της. Είχε άνεπτυγμένη στο έπακρο την ιδιότητα του να άγνοή τόν διπλανό της και να τόν πληγώνει τό την μεγαλύτερη άσυνειδησία. Και άν καμμία φορά κρατιόταν τό έκανε επειδή φοβόταν τις ειρωνείες του 'Αλαίν.

—Ξέρεις, αγαπητέ μου 'Αλαίν, συνέχισε, πόσο σεβόμουν την μητέρα σου. Πρέπει όμως να όμολογήσης ότι ή εύπιστία της διευκόλυνε όλα τά παράσιτα να μαζευτούν γύρω της.

Παρ' όλη την άγάπη με την όποια την περιέβαλε ή πεθερά της, παρ' όλες τις περιποιήσεις που της έκανε, ή νέα κ. Παρσύ δεν μπόρεσε να συγχώρηση στην μητέρα του 'Αλαίν ότι, είχε στην καρδιά του την θέσι που δεν μπόρεσε ποτέ να κρατήση αυτή και ίσως-ίσως, ότι δεν άποδοκίμασε την έκλογή του γιου της. Συνέχισε λοιπόν άκάθεκτη:

—Δεν μπορείς να μου βγάλής από τό νού ότι αυτή ή γρηά Κατερίνα έκανε καλά την δουλειά της.

Και καθώς είδε ότι ή πληγή του συνομιλητού της είχε άνοίξει, βύθισε τό σίδερο πιο βαθειά.

—Δεν άρνούμαι βέβαια ότι προσέφερε ύπηρεσίες. 'Αλλά ήξερε και να τις έκμεταλλεύεται.

—'Αλήθεια, πετάχτηκε ή όμορφη Σούζη, θυμάσαι πως άπόρησες που έλειπαν οι λινές πετσέτες ύστερ' από την κηδεία της γιαγιάς;

—Ο 'Αλαίν είχε ένα συναίσθημα σαν να τόν τριγύριζαν κοπάδια από φαρμακούς σφήκες. Πολλές φορές τόν είχαν πληγώσει έτσι. 'Αλλά ήταν άνάγκη να τόν κάνουν να πονέση κι' αυτή την τελευταία στιγμή:

—Νομίζω πως γελίστε. 'Αλλά θά προσπαθήσω να βρω τό καλύτερο μέσον για να ύπερασπιστώ τά συμφέροντά σας και ύστερα από μια παύση πρόσθεσε:

—Μάλιστα μπορείτε να σκεφθήτε από τώρα για τις τροποποιήσεις και τις βελτιώσεις που θά κάνωμε στη βίλλα.

—'Η Σούζη χτύπησε τά χέρια της με χαρά και καθώς τό ρολόι χτύπησε δυόμισι σηκώθηκε λέγοντας:

—'Εγώ πρέπει να τού δίνω. Θα περάσω από τόν Μιμή και ύστερα θά σταθώ δυό λεπτά στο θερμισμό της έκθέσεως των συρρεαλιστών πριν από τό μπριτζ των Σάντος Ρίμο. 'Αντίο, παπάκη. Να μη τό ρίξης πολύ έξω με τούς φίλους σου έκεί κάτω.

—Ο Μαροέλ πρόσθεσε δείχνοντας την έφημερίδα:

—'Επειτα ή θαυμάστριά σου, ή κ. Καμπράλ - Σιμενές θά ήταν άπαρηγόρητη άν δεν φας τό τελευταία της πτι φούρ. Δίνει τό άποχαιρετιστήριο τσάι της στο «Ρουαγιάλ Παλλάς».

—'Αφού είναι τό τσάι της 'Αμερικάνας 'Ηγερίας σου, παρατήρησε με πικρόχολο μειδίαμα ή κ. Παρσύ, τότε είμαστε δέβαιοι πως δεν θ' άργήσης να γυρίσης.

—'Η Σούζη πλησίασε τό μέτωπό της στον πατέρα της που μόλις τό άγγιξε με τά χείλη του.

Χαιρετίσματα στον Πάολ. 'Ισως του γράψω από κεί κάτω. Και δώσε ένα γλυκό φιλή εκ μέρους μου στη Ντοντού, Είνε καλά;

—Θαυμάσια μπαμπά: 15 μηνών, έξ δόντια και 22 λίτρες.

—Ο Μαροέλ επενέβη σ' αυτές τις διαχύσεις.

—'Εχω τό άμάξι μου. Θέλεις να σ' άφήσω πουθενά;

—Και βέβαια. Θέλει και ρώτημα;

—'Εφυγαν μαζί. Πριν βγούν έξω από την πόρτα ό νέος γύριστ και είπε:

—'Αλήθεια, τό βράδυ δεν θά έρθω για φαί.

—'Α! Δεν θά έρθης;

—'Εδώσα ραντεβού με κάτι φίλους μου στη Μονμάρτη.

Γιατί σου φάνηκε τόσο παράξενο;

—Καθόλου παράξενο, παιδί μου. Μόνο ήθελα να ξέρω.

—Ο 'Αλαίν σηκώθηκε για να ξεπροβοδίση τά παιδιά του. 'Υστερα ήθε και κάθισε κοντά στην 'Ισαβέλλα που πήρε τό κέντημά της. Δεν τό έκανε από ύποκρισία τό να διαζέται να μείνη μόνος με τις σκέψεις και με τις άποφάσεις του. 'Αλλά ήθελε, ή τελευταία είκόνα που όάμενε στην μνήμη του να μην είναι άσχημη, ούτε δυσάρεστη. Αυτή την στιγμή είχε άνάγκη από κάτι γλυκό και τρυφερό. Θα ήθελε να θυμάται από την 'Ισαβέλλα μόνον αυτή την κομψή σικουέττα που ήξερε να μένη θελκτική παρ' ό τά 45 χρόνια της. Βρήκε να της πη δυό λόγια κολακευτικά:

—Δεν ξέρω άλλη γυναίκα που να ντύνεται με περισσότερο γούστο και άμέσως πρόσθεσε:

—Ξέρεις τί σκεπτόμουν προό λίγου, όταν ήταν έδώ ή Σούζη; Πόσο δικηο είχες όταν έπόμενες να μην άπορρίψωμε την πρότασι του Πάολ, που, όμολογώ, δεν μου άρεσε και τόσο στην έρχή.

—'Η 'Ισαβέλλα Παρσύ σταμάτησε μια στιγμή την δουλειά της, ενώ μια λάμψις εύχαριστήσεως πέρασε από τά μάτια της.

—Είμαι ίσως, φίλε μου, επειδή γνώριζα την κόρη μας καλύτερα από σένα.

Και ξανατάνοντας την βελόνα άρχισε να έκθειάζη την διορατικότητά της την ψυχολογική της δεινότητα, την μεγάλη πείρα των ανθρώπων που είχε. Πούδς ξέρει πόσα ακόμα άτυχήματα θά είχαν προληφθή άν γινόταν πάντα δεκτ ή γνώμη της και πόσα θά είχαν να κερδίσουν.

Και άκούραστη έλεγε διαρκώς, πλήγωνε, γατσούνιζε, μάτωνε την καρδιά του συνομιλητού της. 'Εκείνος δεν μιλούσε μόνον, όταν τελείωσε της άπάντησε:

—Πάντοτε θαύμασα, 'Ισαβέλλα, την θετικότητα της κρίσεως σου. Είναι βέβαιον ότι άν σε είχα άκούσει ή ζωή μου θά ήταν διαφορετική. Δεν άμφιβάλλω πως ό,τι κι' άν συμβή θά μπόρεσης να βρης διέξοδο.

Τά βλέφαρα της γυναίκας άνοιγόβλεισαν γρήγορα. Συνήθως της άπάντούσε με σαρκασμούς και ειρωνείες, ενώ σήμερα ή φωνή του είχε ένα τόνο γλυκύτητος και ταπεινοφροσύνης που της έδωσε τό συναίσθημα της νίκης και της ίκανοποίησεως. Διέκρινε τό εργώχειρό της και είπε:

—Είμαι ώρα να πάω να πάρω την Μαγδαληνή Ζαρού για να πάμε στην διάλεξι και από κεί ίσως περάσωμε από τόν παιδικό σταθμό που έχομε άναλάβει. 'Εσύ θά έχης βέβαια να έτοιμάσης τις βελτίσεις σου.

Ένα γράμμα που έξομολογείται

—'Αλαίν Παρσύ άνέδθηκε στο γραφείο του. Βημάτισε νευρικά λίγες στιγμές και ύστερα, αφού είδε μέσα στο τζάκι του αυτοκινήτου τό λεπτό προφίλ της κ.Παρσύ να έξαφανίζεται στο βάθος του δρόμου, κάθισε έμπρός στο γραφείο του και βγάλοντας από τό συρτάρι τό γράμμα που είχε κλειδώσει, άρχισε να τό ξαναδιαβάξη για χιλιοστή φορά. Τό γαλάζιο χαρτί έγραφε μέσα:

«Αγαπητέ φίλε,
Θέλω να λάβετε αυτό τό γράμμα πριν φύγετε για τη χώρα των Βάσκων, ώστε να έχετε όλον τόν καιρό να σκεφθήτε τό πε-

—'Η 'Ισαβέλλα πήρε τό κέντημά της.

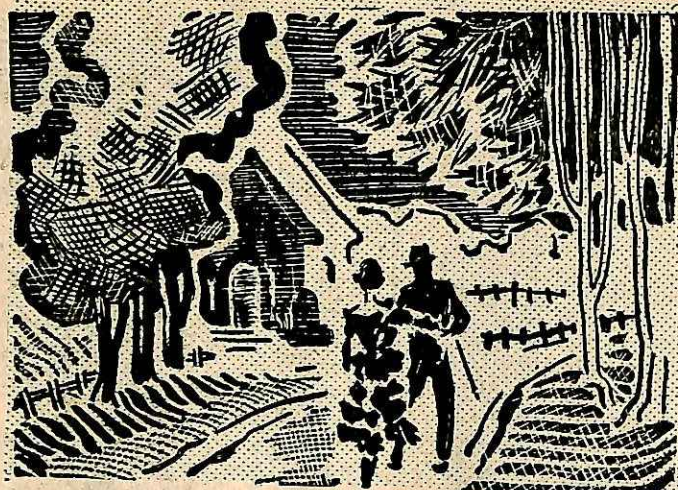
ριεχόμενό του. Μη σάς τρομάξη λοιπόν ό όγκος του. 'Επρεπε να σάς τά πό όλα.

Νομίζω, φίλε μου πως άνακαλύψαμε σχεδόν συγχρόνως πως άρέσωμε ό ένας στον άλλον. 'Ηταν κάποιο άπόγευμα του Νοεμβρίου, θυμάστε; 'Αλλά θά πρέπει ίσως να σάς ύπενθυμίσω την ιστορία μου για να καταλήξω σ' αυτόν τόν τελευταίο και τόν σπουδαιότερο σταθμό της ζωής μου.

Ξέρете ότι σε ήλικία 17 ετών με πάντρεψαν με ένα όραϊον νέο από τό Τεξάς. Δυστυχώς όμως ή όμορφιά του ήταν μόνο έξωτερική και ό άντρας μου με άπογοήτευσε άν όχι όλους τούς άντρες τουλάχιστον από τόν μέσο όρο των 'Αμερικανών. Σε λίγα χρόνια πήρα διαζύγιο. 'Από τότε άρχισα να βλέπω γύρω μου, να μαθαίνω και να γυρεύω. 'Υπερήφανη που άνήκα σ' ένα έθνος που ήταν τό λιγότερο σκουριασμένο απ' όλα και που είχε άναγάγει στην τελειότητα την τέχνη του να έκμεταλλεύεται τά άγαθά του πλανήτη, σφυγμομέτρησα όλη του την πνευματική φτώχεια και άνεπάρκεια. Τό 'Ισπανικό αίμα που έχω μέσα μου επαναστάτησε έναντίον αυτής της καταστάσεως, ενώ από την άλλη μεριά ή έγγλέζικη ύπολογισμένη ψυχραιμία με ώθούσε να ζητήσω κάτι καλύτερο.

—Όταν σάς πρωτογνώρισα σάς κατέταξα μάλλον στον τύπο του μέσου όρου του ανθρώπου, σάς φαντάστηκα χωρίς σπουδαίες έλλείψεις και χωρίς έξαιρετικά προτερήματα. Δεν άρχισα όμως ν' άλλαξω γνώμη. Είστε ό πιο λεπτός, ό πιο πλούσιος ψυχικά από τούς άνθρώπους που έχω γνωρίσει. Διάβασα τά διβλία σας. Είναι έξοχα, αλλά έσείς είστε άνώτερος. Συνδυάζετε με σπάνιο τρόπο αυτή την νοητική χάρι που έχουν οι άνθρωποι των παλαιών φυλών με μια πολύ πρωτότυπη αντίληψη του μοντερνισμού. Οι ιδέες σας μπορούν να δημιουργήσουν την τέχνη, την όμορφιά και ακόμα μπορούν να σάς κάνουν να κερδίσετε πολλά δολάρια. 'Επίσης, άν και ή διάκρισι σας ήταν πάντοτε μεγάλη, νομίζω πως ή αισθηματική σας ζωή σας άπεγοήτευσε αρκετά και άφησε κάτι τό άδειο μέσα σας. 'Όλα αυτά λοιπόν μ' έκαναν να πάρω την μεγάλη απόφασι.

Θέλετε να στηρίξωμε ό ένας τόν άλλον για να άνεβή σ' ένα επίπεδο πιο ψηλό, για να έξευγενισθή; Θέλετε να προσπαθήσωμε μαζί να άναπτύξωμε ό,τι καλύτερο ύπάρχει μέσα μας και να τό θέσωμε στην διάθεσι και στην ύπηρεσία των συνανθρώπων μας; Σας προσφέρω ό,τι έχω, όλες μου τις μικρές δυνάμεις. Είς αντάλλαγμα σας ζητάω να φύγετε από τό παλιό κόσμο, να ζήσετε κάτω από άλλους ουρανούς όπου θά μπόρσουν να προκόψουν και ν' άνθίσουν οι νέες ιδέες, μακριά από την σκουριασμένη άνάμνησι της μιζέριας και της μικρότητος. Δεν σάς κρύβω πως ή θυσία που σάς ζητάω είναι βαρεία. Ζητώ να κόψετε κάθε δε-

Κάθε χρόνο το νερό ξευγάρει έρχοταν να περάσει το καλοκαίρι
Σαίν-Ζάν.

σημό με δ.τι ιερώτερο υπάρχει για σάς. Γι' αυτό θα ήθελα πολύ πριν πάρετε μια τελειωτική απόφαση να ρωτήσετε τίμια και άνδρικά την καρδιά σας.

Κλείνω τα μάτια μου και φέρνω στο νου μου την εικόνα του μεγάλου πλοίου που θα μάς πάει στο Έλντοράντο, στον παράδεισο μας όπου θα τελειώσουν όλες οι πίκρες της ζωής. Έλατε, 'Αλαίν, σ' αυτή την ασφυκτικά γεμάτη παλιά χώρα, ελστε σαν φυλακισμένος. Έλατε στον νέο κόσμο που σφύζει από ζωή και δραστηριότητα. Δεν θα ήθελα όμως να το κάνετε από οίκτο ή από ένα πείσμα μικρο-φιλοτιμίας που ή γαλλική σας ευγένεια θα σάς υπαγόρευε. Σκεφθείτε, ζυγίστε τα πράγματα και αποφασίστε. 'Αν διατάσετε, αντίο, αν ελσθε έτοιμος θα σάς ιδώ στις 14 του μηνός στο Μπορντώ. Θα μείνω στο ξενοδοχείο «Μάζεστικ». Το πλοίο φεύγει στις 5 το απόγευμα.

Δική σας ΤΕΡΕΖΑ

«Ο 'Αλαίν Παρσού σήκωσε τα μάτια απ' το γαλάζιο χαρτί και σκεπτόταν: Τί δυνατό που είναι ή άκτινοβολία αυτής της γυναίκας, πόσο μαγνήτιζε ή προσωποποίηση της μέσα από το γράμμα της. Και το περιεργό ήταν πως το ανεπανόρθωτο κίνημα που θα χώριζε την ζωή του στα δύο, του φαινόταν μοιραίο, αναπόφευκτο, συνηθισμένο...»

Την είχε γνωρίσει λίγες βδομάδες νωρίτερα. Βρισκόταν σ' ένα διδύμο δωμάτιο όταν τον πλησίασε κάποια άσημαντη κυρία από τις γνωστές του και του είπε:

— 'Αγαπητέ μου μαύρο επιτρέψτε μου να σάς συστήσω μια φίλη μου ξένη που επιθυμεί πάρα πολύ να σάς γνωρίσει.

Υποκλήθηκε έμπροσς σέ μια ωραιότατη γυναίκα, ψηλή και λεπτή, που είχε έβενινα μαλλιά και χείλια σαν πέταλα λουλουδιών. 'Η εμφάνισή της θύμιζε τις ζεστές τροπικές χώρες, γεμάτες άρωμα και νοτιά, με άγρια δάση με την απέραντη μυστηριώδη σιωπή. Σέ δυό μέρες τον κάλεσε στο πολυτελές διαμέρισμα που κρατούσε σ' ένα ξενοδοχείο των 'Ηλυσίων, να πάνε μαζί το σαβ. Εκεί, ύστερα από λίγες στιγμές τον είχε κατακτήσει. Ένεσάρκωνε όλες τις όμορφες που από μικρούς ώνειρευόταν να βρει στην γυναίκα.

Μετά τον γάμο του, που τον είχε απογοητεύσει τόσο βαθεία, έβλεπε με ένα ειρωνικό χαμόγελο και μ' ένα είδος πικρής τρυφερότητας τα νεανικά του όνειρα να σβήνουν και είχε πάψει πια να ελπίζει. Και εξαφνα είχε παρουσιασθή στο δρόμο του αυτό το εξαιρετικό πλάσμα που συγκέντρωνε όλες τις χάρες που μπορούσε κανείς να εύχεται.

Ένα απόγευμα που τον είχε καλέσει για το σάβ στο ξενοδοχείο της, μέσα στο διαμέρισμά της που ήταν γεμάτο από θαυμάσια χαλιά και δέματα ζώων, τόλμησε να της κάμει ένα δειλό υπαινιγμό για την αγάπη που του είχε έμπνευσει. Του απάντησε άμεσως κυττάζοντας τον καλά στο μάτι και υπαγορεύοντας τους όρους της: «Ολη της ή ζωή του άντη, αλλά εις αντίλλαγμα ζητούσε κι' αυτή την δική του την ύπαρξη όλόκληρη.»

— Αδριο, πρόσθεσε, θα φύγω με τους φίλους μου τοδε Μοντρώ για την Νορμανδία. Θα λείπω 8 μέρες. Σ' αυτό το διάστημα σκεφθείτε αυτό που σάς προτείνω. 'Οχτώ μέρες είναι αρκετές θαρρώ για ν' αποφασίσετε για την τύχη σας και για την δική μου.

«Αν αυτό του το έλεγε κανείς μια εβδομάδα προητέρω, θα του είχε φανή τερατολογία σαν αυτές που έβλεπε σά άμερικανικά φίλμ. Τώρα όμως, μαγεμένος από τον ήχο των λέξεων που έβγαζαν από το θείο της στόμα, και διψώντας έλευθερία σαν το πουλί στο κλουβί του, δεν έβλεπε την ώρα να πραγματοποιή-

ση την απόφασί του. Ποιά καθήκοντα, ποιά δεσμά μπορούσαν να τον κρατήσουν από του να αποκριθί στην μαγική πρόσκληση; Τί κοινό υπήρχε μεταξύ αυτού και της 'Ισαβέλλας; Τί σχέσι είχε ή δική του ζωή με το περιβάλλον της Σούζης, τις επιπόλαιες φίλες της, τις μοδίστες, τα αυτοκίνητα, τα γλέντια και τις θορυβώδεις παρτές; Δεν ήταν το ίδιο ξένο μεταξύ τους σαν να τους χώριζε ούλας ο 'Ατλαντικός; 'Αν έφευγε δεν θα άλλαζε τίποτα για τους δικούς του; Μπορεί να δημοσίευαν δυό — τρείς γραμμές οι έφημερίδες, ν' άλλαζαν μερικά χαμόγελα σημασίας στα βουλεύματα οι γνωστοί του, ύστερα όμως θα ήσυχάζαν όπως ήσυχάζει το νερό, αφού χαθούν τ' αβλάκια που σχηματίζει ή πέτρα που έπεσε μέσα. Ούτε και ή ιδέα της πατρίδας ήταν ικανή να τον κρατήσει. Άλλοτε πίστευε στην ιδέα μ' όλη την δύναμη της αμόλυπτης ψυχής του. Είχε τρέξει μ' ένθουσιασμό στην πρόσκλησή της. 'Αλλά μόλις μπήκε στην ζωή, μόλις αντίκρισε την μεταπολεμική κοινωνία που ήταν ένα θαύμα κτηνώδους άγνωσης γύρω από την λεία, τον έπνιξε ή αηδία, ή φρίκη, ή περιφρόνησις. Μή μπορώντας να κάνει τίποτα για να γιατρέψει την σατίλα και την άποσύνθεσι, άσκοπος τουλάχιστον το δικαίωμά του να διαμαρτυρηθί. 'Εν όνόματι ποιός ήθελες του ήταν άπρηγορευμένο να δοκιμάσει την τύχη του σ' άλλες χώρες, να φύγη απ' αυτόν με λίγγιώδη ευθύμη της ζωής; 'Αντίθετα θα ήταν ντροπή, αν, βλέποντας να χαράζει από μακριά ή στήλη μιας ζωής, έκλεινε τα μάτια και έμενε στην παλιά κατάστασι. Και ένοιωθε πως αυτές οι σκέψεις θα ήταν δικαιολογία στην πράξι του και μόνο, γιατί απέναντι του έαυτού του δεν χρειαζόταν καμιά δικαιολογία. Δεκα πέντε μέρες πέρασαν από τότε που το θείο στόμα πρόφερε τις μαγικές λέξεις και σ' αυτό το διάστημα ούτε μια φορά δεν ένοιωσε κανένα δισταγμό, καμιά λιποψυχία, ίσα-ίσα μάλιστα από τότε που πήρε την απόφασί του, ένα είδος γαλήνης απλώθηκε μέσα του και κανόνισε τις υποθέσεις του όλον αυτό τον καιρό με τέλεια ψυχραιμία. Προφασίστηκε πως θα λείψει πολύ καιρό στον τραπέζι του και μεταβίβασε στην γυναίκα του την διαχείρισι της περιουσίας του καθώς και την είσπραξι των συγγενικών του δικαιωμάτων. 'Ετσι, όπως δεν θα υπέφεραν ψυχικά στο σπίτι του από την άπουσία του, δεν θα στενοχωρούντο και υλικά.

Δεν είχε να κάμει άποκαιρετισήριες έπισκέψεις. Μέσα στο Παρίσι πεντακόσια πρόσωπα τον φώναζαν αγαπητό τους φίλο, αλλά ούτε δέκα δεν θα είχαν το θάρρος μετά από την φυγή του να του δώσουν το χέρι. Ούτε ένας δεν υπήρχε, στον όποιον αίσθανόταν την ανάγκη να στείλη δυό λόγια για να εξηγήση τα πράγματα. Τίποτε δεν υπήρχε που δεν είχε κανονισθί, καμιά υπόθεσις δεν έμεινε έκκρεμη.

Κι' όμως εκεί κάτω, στη ήλιολουμένη χώρα των Βάσκων, ήταν ένα παλιό σπίτι και δίπλα σ' ένα βράχο, κοντά στο ρυθμικό ρόγχο του 'Ωκεανού, βρισκόταν ένα μνημα.

Ο 'Αλαίν Παρσού δεν θα μπορούσε να φύγη, χωρίς να πάη να προσευχηθί λίγες μέρες στο ταπεινό κοιμητήρι, όπου αναπαύονταν αυτή που υπήρχε ή μαννούλα του. Θα ήθελε να έξασπασθί από κάθε βέβηλη επιδρομή την κατοικία της μητέρας του, που ήταν γεμάτη από την ανάμνησή της και από τις εικόνες της. Θα ήθελε να φύγη από την Εύρώπη κλείνοντας μέσα στην καρδιά του, αν ήταν δυνατόν, μονάχα την εικόνα της μητέρας του. Εύτυχως που οι περιστάσεις τον εύκόλυναν. Διάφορα συμπερόντα του ζητούσαν υπεράσπισι και ακόμα ήταν και κάτι έκκρεμες υποθέσεις δανείων που έκαναν αναγκαίαν την παρουσία του για 4-5 μέρες στον Σαίν-Ζάν. Δεν έπρόκειτο να ξαναγυρίσει, γιατί στο γύρισμα θα πήγαινε κατ' ευθείαν στο Μπορντώ να συναντήση την Τερέζα ντε Καμπράλ - Σιμενές, Κι' από κει πια, θα έφευγαν μαζί για τη χώρα της εύτυχίας για την καινούργια τους ζωή.

Με τέλεια πνευματική διαύγεια, ο 'Αλαίν Παρσού, έγραψε μια τελευταία ματιά στις έτοιμασίες του. Μέσα σ' ένα συρτάρι του γραφείου του βρισκόταν μερικά γράμματα άπευθυνημένα στην γυναίκα του και στα παιδιά του. Πήρε μαζί του το κλειδί και με τον σκοπό να το ξαναστείλη, όταν θα ήταν πια μακριά. Τα ιδιαίτερα του γράμματα τα έκαψε και άφησε μόνον μερικά που άφορούσαν διάφορες υποθέσεις με τις αναγκαίες εξηγήσεις. Τα τρία πορτραίτα που ήταν άπάνω στο τζάκι εξαφανίστηκαν. Μόνο τα γιούλια εξακολουθούν να καμαρώνουν μέσα στο δροσερό τους φουστανάκι, άφωνοι μάρτυρες στο δράμα που παιζόταν μέσα στο γραφείο. Και όλα αυτά τα έκαναν χωρίς συγκίνηση, χωρίς βία με την σιγουριά ανθρώπου που πρόκειται να κάνει κάτι συνηθισμένο.

Έτοιμασία για την αναχώρησι

Στις 5 ο 'Αλαίν Παρσού πήρε το μπαστούνι του και το καπέλο του για ν' αφήση μια ειδοποίησι στη λέσχη του. Στην αίθουσα του μπριτζ βρήκε τους συναδέλφους του στρωμένους στο παγκινίδι.

— Θα μάς κάνετε τον τέταρτο; Δεν έχετε καιρό σήμερα; Αί,

δεν πειράζει, άλλη φορά.

Ο 'Αλαίν χαμογέλασε παράξενα:

— Ναί! άλλη φορά. 'Αργότερα όμως, γιατί τώρα φεύγω.

— 'Α! Ελσθε τυχερός που μπορείτε να ξεφύγετε από την φουτίνα του Παρισιού.

Καθώς έβγαине έξω έβαλε ένα γενναίο πουρμπουάρ στο χέρι του θωρακού και του είπε να κρατάη τα γράμματά του. Σέ λίγο θα έστειλε την διεύθυνσί του. 'Επ' τέλους είχε τελειώσει!

Όταν γύρισε στο σπίτι του έβαλε ένα κοστούμι ταξιδιωτικό, έκλεισε τις βαλίτσες του, ρίχνοντας μια τελευταία ματιά γύρω του. 'Η ώρα του γεύματος ήθε. Ο συγγραφέας βρέθηκε απέναντι στη σύζυγό του που την βλέπει μέσα από τα κρύσταλλα που άστράφτουν πάνω στο όλόλευκο τραπέζομαντήλο. Μια άτιμόσφαιρα ανίας γεμίζει την κομψή, πολυτελή τραπέζα-ρία. Οι σύζυγοι άρχισαν τα συνηθισμένα λόγια, τις τυπικές φράσεις που έπαναλάμβαναν στερεότυπα:

— Τελειώσες τις προετοιμασίες σου; ρώτησε κάποια στιγμή ή κ. Παρσού.

— Ναί, είμαι έτοιμος. Κι' έσ' πώς πέρασες στίς συγκεντρώσεις σου;

Τρώγοντας με πολύ όρεξι ή κ. Παρσού, διηγήθηκε όλα τα μικρογενονότα του άπογεύματος κι' αφού φυλάρησε αρκετή ώρα, προσέθεσε:

— Ξέχασα όμως ότι όλες αυτές οι μικρολογίες δεν σ' ενδιαφέρουν καθόλου...

Μεταξύ των άλλων παραπόνων που είχε ή κ. Παρσού εναντίον του συζύγου της, ήταν και το ότι άδιαφορούσε τελείως για την κοινωνική και φιλανθρωπική δράσι της γυναίκας του και ειρωνεύονταν σαρκαστικά τον ήλιο της. Για ν' άποφυγή λοιπόν τα βέλη του σαρκασμού ή 'Ισαβέλλα άλλαξε θέμα συζητήσεως.

— Όσο κι' αν ήθελα να μείνω ξένη στις διατυπώσεις για την διαθήκη της μητέρας σου, θα μου έπρεψες να έμεινω ακόμα μια φορά για κείνο το χρέος Ουτρέ. Καταλαβαίνω πως εξ αιτίας της μακαρίτισσας δεν θέλεις να τους πείσης πολύ. 'Αλλά αν δεν μπορούν να μάς άποξημιώσουν σέ χέμα, έχουν χορσά. Το κομμάτι που είναι πέρα από τον δρόμο του 'Ισπαλνύ είναι δικό τους. Με την ανατίμησι που παίρνουν τώρα τα οικόπεδα σ' εκείνη την πλευρά, θα ήταν μια καλή δουλειά αν μάς το έδιναν. Και να είσαι βέβαιος πως ή μητέρα σου θα ήταν ή πρώτη που θα σέ συμβούλευε να μη παραμελήσης τα συμφέροντα των παιδιών σου.

Τα μάτια του 'Αλαίν ήταν καρφωμένα στο τραπέζομαντήλο, ενώ τα χέρια του έπαιζαν νευρικά με το σερβίτιο του φρουτού. 'Ηταν μέσα στην τέχνη της κ. Παρσού να μιλάη συχνά για την πεθερά της. Εύρισκε μια ιδιαίτερη εύχαρίστησι να σχολίση διαρκώς την πληγή του άντρός της, που δεν έννοούσε να κλείση.

Από την ήμερα των άραβώνων τους, όσο λίγο διορατική και να ήταν ή νέα, διέκρινε την δειλή επιφυλακτικότητα της μητέρας του 'Αλαίν και δεν της το συγχώρησε ποτέ. 'Η λεπτότης της γρηψάς γυναίκας και οι θησαυροί της εδαισθησίας που έκλεινε μέσα της δεν την συνεκίνησαν καθόλου. Στην τρυφερότητα είχε άπαντήσει με ψυχρή άκαμψία. Μεταξύ των δύο γυναικων οι λέξεις δεν είχαν κανένα βαθύτερο νόημα, δεν έξεφραζαν κανένα αίσθημα. Όταν ή κ. Ρενέ Παρσού πέθανε τα μάτια της δάκρυσαν, όπως ταίριαζε, αλλά αυτός ο θάνατος ήταν γι' αυτήν μια νίκη και δεν έκανε εύκαιρία να το διακηρύξη.

Ο 'Αλαίν δεν γελιόταν. Κάτω από τον άφογο κι' ούδέτερο τόνο της φωνής, διέκρινε το άκοιμητο μίσος που ικανοποιόταν τώρα επί τέλους και εύρισκε έξασπασμα σ' αυτόν. 'Εν τούτοις όμως δεν μπορούσε να άπαντήση τίποτα στη γυναίκα του γιατί φαινομενικά δεν έχει τίποτα να την μεμφθί. Οι φράσεις της συζύγου του ήθελαν γι' άπάντησι ή την σιωπή ή τον μπάτσο. Και ο 'Αλαίν, πνίγοντας την αγανάκτησί του, σόπαινε άφήνοντας την 'Ισαβέλλα μέσα στην ικανοποίησι της νίκης της.

Πέρασαν στο σαλόνι.

— Τί ώρα φεύγει το τρέινο; 'Ισως, αφού δεν έχεις κρατήσει θέσι, θα ήταν καλύτερα να φύγης λίγο νωρίτερα. Μη μάς αφήσης όμως χωρίς νέα σου! Και μη διαστής. Δεν σέ κρατάει τίποτα εδώ πέρα.

Ο 'Αλαίν κύτταξε την γυναίκα του από το κεφάλι έως τα πόδια. Πράγματι τίποτα, δεν τον κρατούσε.

— Τα μαγκαζία του κυρίου είναι στο αυτοκίνητο, είπε ο άπρητης.

«Η κ. Παρσού πλησίασε στον άντρα της το λευκό της μέτωπο και ο 'Αλαίν άγγίζοντάς το με τα χείλη του, της έδωσε το χέρι του:

— Αντίο, 'Ισαβέλλα.

Μπήκε στο αυτοκίνητο. Έσκυψε από την πόρτα για να ιδί άλλη μια φορά την γνώριμη είσοδο, άλλ' ή έξοδος είχε κι' ό-λας κλείσει. Ξαπλώθηκε στο δάθος του άμαξιού μ' ένα στεναγμό άνακουφίσεως, ενώ ένοιωθε μια άνέκφραστη εύχαρίστησι, ν' απλώνεται μέσα του, καθώς τραβούσε προς τον σταθμό.

Ένα σφύριγμα άκούστηκε σέ λίγο και το τρέινο ξεκίνησε με

μιάς. Ο 'Αλαίν έφευγε... Έφευγε όλο και πιο μακριά από το Παρίσι, από την μίση, την φτωχεια σκληρή του ζωή.

Όταν βρέθηκε μέσα στο βαγόνι κατέβασε τα στήριγμα κι' άνοιξε μια έφημερίδα που βρισκόταν πλάι του, αλλά δεν μπόρεσε να διαβάση. Έγριψε μια ματιά κι' ύστερα άναψε την μικρή λαμπτήρα και ξαπλώθηκε για να κοιμηθί. Καί, ναουρισμένος από το μονότονο τραγούδι της άτμομηχανής, άφησε την σκέψι του να τρέξη έλεύθερη, να φτερουγίση στο άφρον. Στο νου του όμως δεν ήθελε ή εικόνα του σπιτιού που άφησε πίσω του, της οικογένειάς του, ούτε καν ή άγαλματένια σιλουέτα της σειρήνας που τον μάγεψε. 'Η θέρη που αισθάνεται γύρω του, αυτό το αίσθημα της άνακουφίσεως, είναι ή χαρά του ότι μπόρεσε επί τέλους να ξεφύγη από την παραζάλη της πόλεως και να τρέξη στον όλόφωτο εκείνο τόπο, όπου τον περιμένουν ένα παλιό σπίτι μ' ένα άγριο, απέναντι κήπο και ένα λεπτό πρόσωπο πλαισιωμένο από ένα άσημενίο φωτοστέφανο που θα παραμυθίση τον γυρισμό του μ' άφάνταστη λαχτάρα. Πόσες φορές στη ζωή του δεν δοκίμασε ο 'Αλαίν αυτό το έξαισιον συναισθημα της άνακουφίσεως κάθε φορά που έφευγε, που γύριζε πίσω στα παιδικά και νεανικά του χρόνια, στην άγνότητα και στην καλωσύνη. Ένα άδιόρθωτο χαμόγελο, γεμάτο άπέραντη νοσταλγία ζωγραφίστηκε στα χείλια του 'Αλαίν, ενώ ψιθύρισε μέσα στο νυχτερινό θόρυβο του τρέινου:

—Μανούλα μου!

Στόν τόπο τών άναμνήσεων

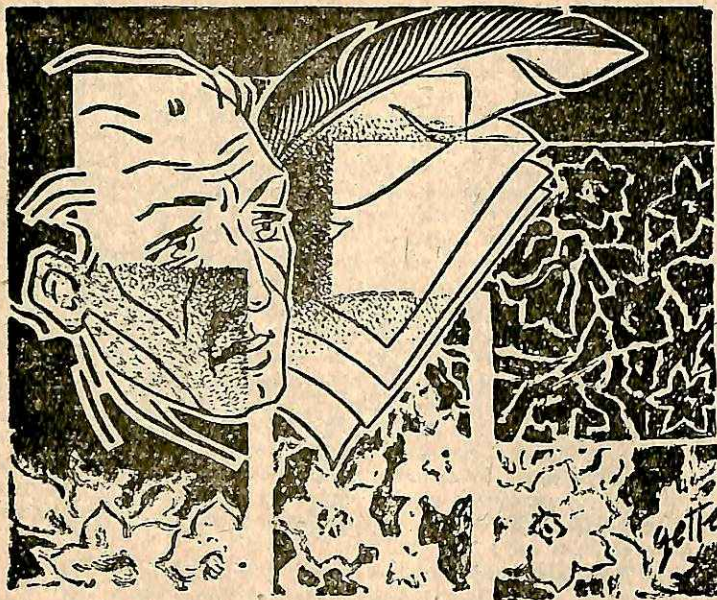
Αιτών άναπαύτησε καλά ο κ. 'Αλαίν; Όρθια με τα χέρια κάτω από την ποδιά ή γρηβ Κατερίνα αφού σεβίρησε τη σοκολάτα με το φρέσκο βούτυρο, κύτταξε το νέο κυρίδι της που γι' αυτή θα είναι πάντα το μικρό παιδί που ναούριζε στα χέρια της, μ' άπειρη αγάπη.

Η Κατερίνα 'Ετισπάρ βρισκόταν στην ύπηρεσία της κ. Ρενέ Παρσού από τον καιρό που ή δυστυχισμένη γυναίκα, χήρα μ' ένα μικρό παιδί, είχε έρθει με την άδεσφή της να εγκατασταθί σ' εκείνο το ζεστό, όλόφωτο χωριουδάκι. 'Ηταν ή πιστή σύνητροφος των καλών και των κακών ήμερών. Είχε την τυφλή άφοσίωσι του ζώου που δεν ζή παρ' όμοιο για τα άφεντικά του. Είχε όμως και κάτι άλλο ακόμα που συγκινούσε ιδιαίτερα τον 'Αλαίν. 'Ηταν ή ζωντανή εικόνα του παρελθόντος, το τελευταίο λείψανο μιας εύτυχισμένης έποχής. Θύμιζε στον συγγραφέα τους σχολικούς μικροθριάμβους του, τα παιχνίδια του, άργότερα το δίπλωμά του, το βραβείο Μοντρώ της 'Ακαδημίας, Κι' όταν τα γηραιά άρχισαν να καταβάλουν την κ. Παρσού έμενε κοντά της διαρκώς και μ' άφάνταστη λεπτότητα κι' ύπομονη προσπαθούσε να την κάνει να ξεχνάη την κατάστασί της. Μια μέρα ή κυρία της είχε πει:

— Ξέρεις Κατερίνα, δεν έχω πολύ καιρό ακόμα να ζήσω. Όταν όμως δεν θα μπορώ πια να σου μιλάω, μη κάνης καμιά άνοησία και φωνάξης τον 'Αλαίν. Δεν πρέπει να είνε παρών σ' όλες αυτές τις άηδίες.Θα λυπόταν πολύ.

Και ή Κατερίνα, πιστός έκτελεστής των διαταγών της κυρίας της που λάτρευε, δεν είδοποίησε τον αγαπημένο μικρό της.Δεν ήθελε άλλως τε κι' ή ίδια να δύν λυπήση. Μόνο στο τέλος, όταν ή γρηβ κυρία μέσα στην άγονία της ψιθύρισε με χαμόγελο το τελευταίο: «Τώρα μπορείς να τον φωνάξης, τότε μόνο ή Κατερίνα τηλεγράφη-

σε. Όταν ο Άλαιν έφτασε ήταν πιά πολύ αργά. Ή κ. Παρού, ή νεώτερη έγγινεν έξω φρενών, όταν έμαθε πώς ή Κατερίνα δεν είχε ειδοποιηθεί τον άντρα της εγκαίρως. Δεν ήταν καθόλου σωστό να μ'ή κλείση ο Άλαιν τα μάτια της μητέρας του. Καί ή ίδια αφού ξεπληρώσε τ'α καθήκοντά της, έφυγε με τ'α παιδιά τήν ίδια μέρα της κηδείας με τ'ο τραίνο των 7 για τ'ο Παρίσι.

Από τότε ύστερα από τις πολλές παρακλήσεις του Άλαιν ή καλή Κατερίνα έμεινε στο σπίτι. Ήταν ο πιο άγρυπνος φύλακας που μπορούσε να γίνει. Όλη τήν ήμέρα μπαίνονδγανινε, σκουπίζοντας, τακτοποιώντας. Μ' αυτό τόν τρόπο έμεινε κάτι ακόμα από τήν έκτινβολία του παλίου σπιτιού.

Όταν ζούσε ή κ. Παρού, ή οικογένεια του Άλαιν περνούσε λίγες έβδομάδες τ'ο καλοκαίρι στην Ζυμαρτ, τόσο για λόγους υγείας, όσο και για λόγους οικονομίας. Ή Ίσαβέλλα όμως δεν εύρισκε καμιά εύχρηστική στο χωριό εκείνο, γιατί καταλάβαινε πώς δεν ήταν κυρίαρχη και παντοδύναμη εκεί μέσα. Τ'α παιδιά της είχαν τ'α ίδια γούστα και από άτταβισμό και από πρόωγο ονομιπισμό. Από τότε όμως που πέθανε ή γιαγιά, οι περιστάσεις δεν επέτρεψαν να ξαναγυρίσουν στην έπαρχία. Τ'α δυο πρώτα χρόνια πήγαν σ'ε βουνό γιατί είχε ανάγκη ή κ. Παρού. Ύστερα έκαναν ένα ταξίδι στην Νορβηγία και μόλις τώρα ο Άλαιν, ύστερα από τόσα χρόνια, μπόρεσε επί τέλους να βάλη τ'ο πόδι του σ'τ' αγαπημένο του χωριό.

Καθισμένος έμπρός στο μεγάλο σκαλισμένο τραπέζι, άπάντησε στην Κατερίνα καθώς άφηνε άπ' τ'ο χέρι του τ'ο φυλλάκι :

— Σ' εύχαριστώ Κατερίνα, άναπαύτηκα θανάσια! Τ'α μάτια της γρηάς ύπνέτριας κύτταξαν με προσοχή τ'ο πρόσωπο του Άλαιν.

— Ξέρετε, κύριε, δεν έχετε καλή φυσιογνωμία. Αχ! αυτό τ'ο Παρίσι!

Έπειδή όμως ή στοργή της ήταν τόσο έγρυπνη όσο και διακριτική δεν προχώρησε σ' ερωτήσεις και σ'ε συστάσεις, παρά κυττάζοντας έξω από τ' άνοιχτό παράθυρο, είπε στον συγγράφα :

— Ό καιρός είναι υπέροχος. Δεν βγαίνετε, κύριε, να πάρετε λίγο άέρα και να σ'ε δουν λίγο στο χωριό που σ'ε αγαπούν τόσο;

— Έχετε δικη, Κατερίνα. Θα βγώ να κάμω καμιά βόλτα. Πήρε τ'ο μπαστούνι του, τ'ο καπέλλο του και βγήκε έξω.

Ή βίλλα Ζυμαρτ ήταν στην έσοδο του χωριού. Για να φτάση κανείς στον μεγάλο δημόσιο δρόμο, που περνούσε έμπρός από τ'α σπίτι, έπρεπε να διανύση καμιά διακοσαριά μέτρα.

Όταν ο Άλαιν έφτασε στα πρώτα σπίτια του χωριού, διευθύνθηκε άμέσως σ'τ'ο πρατήριο που πουλούσε τσιγάρα και έφημερίδες. Τόν υποδέχτηκε ή υποχρεωτική κ. Μουράνι της οποίας τ'ο χαμόγελο φωτίστηκε μόλις άναγνώρισε τόν πελάτη.

— Λοιπόν είναι αλήθεια κ. Άλαιν; Ξαναγύρισετε;

— Όπως βλέπετε, κ. Μαρία. Τί νέα έχετε; Τί κάνει ο μάργου - Πιέρ;

— Ήταν πολύ άρρωστος τόν χειμώνα, αλλά τώρα πήρε τόν καλό δ'όμο. Δεν είναι όμως πιά ο λεβέντης που ξέρατε.

Μετά τ'ο καπνοπωλείο ο Άλαιν διευθύνθηκε στην εκκλησία. Μόλις πλησίασε, τόν χτύπησε ή μυρουδιά των λουλουδιών και τ'ο λιβανιού. Πόσες φορές είχε πάγει εκεί μέσα με τήν μητέρα του, πόσες φορές είχε γονατίσει έμπρός στα στασίδια. Πόσες φορές είχε παρακαλέσει μ' όλη τήν θερμή της παιδικής

καρδιάς του τόν Θεό να μ'ή τόν κάνει ποτέ πολύ μεγάλο για να μ'ή τ'ο λείψη ή τρυφερή στοργή που τόν περιτριγύριζε.

Τ'ο μονοπάτι που ξεδιπλωνόταν φειδωτό έμπρός στην εκκλησία, μοσχοβολούσε από τ'α θυμάρια και τ' άγριολούλουδα. Άπ' αυτό τ'ο μονοπάτι ή κ. Παρού έφυγε στον ώμο τεσσάρων ανθρώπων για τήν τελευταία της κατοικία. Ό Άλαιν πήρε τόν ίδιο δρόμο ένώ σ'τ'ο κεφάλι του τριγύριζε διαρκώς ή σκέψη εκείνης. Δεν μιλούσε ποτέ για τόν θάνατό της. Με τήν μεγάλη διάκριση που τήν χαρακτήριζε δεν ήθελε να ένοχληθ'ή κανείς όταν θάφηνε για τ'ο αιώσιο ταξίδι. Κάποια μέρα όμως μισό άστεία - μισό σοβαρά, είχε π'ή στον Άλαιν ότι δεν ήθελε να τ'ης φέρν'η λουλούδια στον τάφο της. Ήθελε να τ'ης εΐξουν μερικά χαλίκια, χωρίς κανένα άλλο στόλισμα.

— Είναι τόσο άχαρα τ'α μεραμένα λουλούδια, είχε προσθέσει. Γι' αυτό τόν λόγο ο τάφος της που, πνιγμένος από τήν συγκίνηση αντίκρισε ο Άλαιν, ήταν άπείριτος. Πόσο θα ήθελε ο Άλαιν να μπορούσε να προσευχηθ'ή, να μπορούσε να δώση κάποια διέξοδο σ'τ'α αισθήματά του. Καλοτύχησε και ζήλεψε μ' όλη του τήν καρδιά τούς άπλους ανθρώπους που ξαλαφρώνουν με λίγα δάκρυα και δυο λόγια προσευχής.

Μετά τ'ο προσκύνημα σ'τ'ο νεκροταφείο ο συγγράφης πήρε τόν δρόμο του Σαιντ - Έτιέν όπου βρισκόταν τ'ο σπίτι του συμβολαιογράφου, τ'ο κ. Ντιτούρ. Ήταν ένα μικρό σπίτι, μαυρισμένο από τήν πολυκαιρία και τριγυρισμένο από ένα καταπράσινο κήπο. Ό Άλαιν χτύπησε τ'ο θαρύ μπρούτζινο χέρι τ'ης πόρτας. Μιά ύπνέτρια τ'ο άνοιξε.

— Ό κ. Ντιτούρ είναι εδώ;

— Μάλιστα. Έχετε τήν καλωσύνη να περάσετε; Έκανε μερικά βήματα σ' ένα σκοτεινό κοριντό, ακολουθώντας τήν ύπνέτρια που τ'ο άνοιξε μιά πόρτα ενός μεγάλουωματίου που τ'ο ήταν πολύ γνωστό. Ό κ. Ντιτούρ καθόταν έμπρός σ'τ'ο γραφείο του σ'τ'ή μεγάλη πολυθρόνα και κύτταζε τόν επισκέπτη πάνω από τ'α γυαλιά του. Τ'ο πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα χαρούμενο χαμόγελο και σηκώθηκε άμέσως τείνοντας τ'α δυο τόν χέρια.

— Κύριε Άλαιν. Τ'ο ήξερα πώς θα έρχόσαστε. Τί καλός που είστε, που δεν ξεχάσατε τ'ο δρόμο τ'ο σπιτιού μου.

Ό Παρισινός κάθισε άναπαυτικά σ'ε μιά από τις παλιές πέτρινες πολυθρόνες τ'ο γραφείου τ'ο κ. Ντιτούρ που ήταν ο έμπιστος σύμβουλος και οδηγός τ'ης μητέρας του στις οικονομικές φάσεις υποθέσεις. Όλα εκεί μέσα τ'ο ήταν γνωστό μ' όλα τ'ο θυμίζαν τ'α παιδικά του ετυχιόμενα χρόνια.

Ό συμβολαιογράφος ρώτησε τόν Άλαιν για τήν αίτ'ια τ'ο ταξιδιού του.

Τ'ο άπάντησε άόριστα, προφασιζόμενος ότι έπρεπε να γίνουν μερικές διορθώσεις σ'τ'ο σπίτι, ότι είχε να κανονίσ'η μερικά χαρτιά και π'ο παντ'ος μία ύπόθεσι. Θα ήθελε να έξασφαλίσ'η στην γρηά Κατερίνα ένα σταθερό έτήσιο εισόδημα. Πούδς μπορεί να ξέρη τί θα συμβ'ή; Ήταν άλλως τε μιά από τις επιθυμίες τ'ης μητέρας του. Μπορούσε ο κ. Ντιτούρ να ετοιμάσ'η τ'ο χαρτί σ'ε δυο μέρες;

— Ό! Βέβαια, άπάντησε πρόθυμος ο συμβολαιογράφος και παρακάλεσε τόν ξένο του να ύπαγορεύ'η τ'ο κείμενο τ'ο συμβολαίου που ύποσχέθηκε π'ος θα τ'ο έδινε στον βοηθό του να τ'ο ετοιμάσ'η για τήν επομένη.

— Άλλά, πρόσθεσε, θα μ'ας κάνετε τήν τιμή να φάτε μαζί μας σ'ήμερα. Ή Μαρί - Ζαν δεν θα μ'ε συγχωρούσε άν σ'ας άφ'ηνα να φύγετε έτσι.

Ή Μαρί - Ζαν!

Ή Μαρί - Ζαν ήταν μιά άπ' τις ωραιότερες κοπέλλες τ'ης μικρής πόλης και μιά από τις πιο περιζήτητες ύφες. Ή κ. Ρενέ Παρού τήν αγαπούσε πολύ. Πούδς ξέρει άν σ'τ'ο δάθος τ'ης καρδιάς της δεν είχε καταστρώσει κανένα σχέδιο που ματαιώθηκε από τ'ο γάμο τ'ο Άλαιν με τήν Ίσαβέλλα. Ή Μαρί Ζαν ήταν ακόμα ή τακτική επισκέπτρια τ'ης βίλλας Ζυμαρτ, ο μόνος σύνδεσμος που διατηρούσε ή κ. Παρού με τόν έξω κόσμο, ως τήν ήμέρα που πέθανε.

— Δέχομαι με μεγάλη μου χαρά τήν πρόσκλησή σας, άπάντησε πρόθυμα ο Άλαιν. Θα μ'οι επιτρέψετε μόνο ν'άρθω αύριο.

— Όπως θέλετε. Να ξέρετε όμως ότι δεν θα είναι Παριζιάνικο γεύμα. Θα έχουμε τ'α δικά μας χωριάτικα φαγητά.

Οι δυο άνδρες χαμογέλασαν και έσφιξαν θερμά τ'α χέρια. Όταν ο Άλαιν ξαναβρέθηκε σ'τ'ο δρόμο, ήταν σχεδόν δώδεκα ή ώρα. Άπό μακριά είδε τήν Κατερίνα που τόν παραμόνευε. Ή άταξία του σ'τ'α ραντεβού και ή άδιαφορία τ'ο τήν ακρίβεια ήταν παρομιώδης.

— Μ'ή με μάλωσης, Κατερίνα, τ'ης είπε όταν πλησίασε. Μόλις είναι δώδεκα και πέντε ή ώρα.

— Δεν αφήσατε, κύριε Άλαιν, αυτό τ'ο συνήθειο. Ή μητέρα σας, όταν άργούσατε συγχυζόταν και κύτταζε διαρκώς τ'ο ρολόι. Πόσες φορές τ'ο είχα βάλει πίσω για να μ'ή δυσαρεστηθ'ή!

Ό Άλαιν κάθισε σ'τ'ο τραπέζι και ένώ ή καλή γυναίκα τ'ο σεβόριζε τ'α πιάτα και τ'ο έχυνε κρασί σ'τ'ο ποτήρι, τόν ρώτησε που πήγε. ποιους είδε, τί είπε. Διηγήθηκε με λίγα λόγια

τις επισκέψεις του και όταν ξέφαγε πέρασε σ'τ'ο σαλόνι για καφέ.

Περίπατος στην Ίσκότσια

Όταν σ'ε λίγο ή Κατερίνα μπαίνοντας μέσα σ'τ'ο δωμάτιο, με σιγανό θήμα για να σηκώση τ'ο φυλλάκι με τόν καφέ, είδε τόν Άλαιν μελαγχολικό, για να τόν άποσπάση από τις σκέψεις του τ'ο έλε ξεφηνικά :

— Τ'ο πρωί συνήντησα στην αγορά τόν Ζοζέ Ουτρέ. Όταν έμαθε π'ος είσατε εδώ είπε π'ος ήθελε πάρα πολύ να σ'ε ιδ'ή και ότι θα περάση αύριο από δω. Άλλά μ' αυτό τόν καιρό είναι κ'ριμα να μείνετε κλεισμένοι μέσα όλο τ'ο άπόγευμα. Δεν κάνετε και ένα περίπατο ως τήν Ίσκότσια;

Εδώ και δεκαπέντε χρόνια είχε συμβ'ή ένα άτύχημα στην οικογένεια Ουτρέ ντ' Ίσκότσια, μιά παλιά οικογένεια καλλιερητών. Ό Ραμόν, ο μεγαλύτερος γιός, είχε παίξει χαρτιά κάτ'οιο θρόδ'ο τρέλλας και είχε χάσει 40.000 φράγκα. Για να μ'ήν άτιμαστή ή οικογένεια δεν ύπήρχε άλλος τρόπος από τ'ο να πουλήσουν τ'α κτήματά τους. Με τήν μεσολάβηση τ'ο κ. Ντιτούρ ή κ. Παρού, ή μητέρα τ'ο Άλαιν, είχε προσφέρει τ'ο ποσόν που χρειαζόταν για να ικανοποιηθ'ουν οι δανειστές. Ατ'ή ή χειρονομία έγινε ο έφιάλης τ'ης Ίσαβέλλας που δ'ε μπορούσε να χωνέψ'η τ'ο ότι οι άνθρωποι αυτοί δεν έσπευσαν να έξοφλήσουν τ'ο χρέος τους.

Ό Άλαιν κύτταζε από τ'ο παράθυρο. Μιά ζεστή μυρωδιά από λουλούδια άνακατεμένη με τ'ο μακρινό άρωμα τ'ο Ιωδίου τόν χάριδεψε. Σκέφτηκε π'ος ή ιδέα τ'ης Κατερίνας δεν ήταν καθόλου άσχημη.

Σηκώθηκε, πήρε τ'ο μπαστούνι του, τ'ο μπερέ του και τράβηξε για τήν Ίσκότσια. Πεπατούσε με θήμα έλαφρό κ' εύκ'νητο. Γύρω του ή ζωή τ'ης φύσεως συνεχίζει τ'ο ζωηρό ρυθμό της. Τ'α δένδρα, οι β'ανοι που φύτρωναν σ'τ'α πλάγια τ'ο δρόμου, τ'ο φάνηκε σ'ν να έλεγαν τήν δική του ζωή, τήν δική του ιστορία. Σ'τ'ο μυαλό του περνούσαν όλόφωτες εικόνες τ'ο παλιού ετυχιόμενου καιρού.

Θυμόταν τώρα τ'ο καλοκαιρικό εκείνο πρωϊνό, που, κάνοντας τόν περίπατό του σ' αυτό τ'ο ίδιο μέρος, αντίκρισε μ' έκ'πληξη μπροστά του τήν όμορφη Ίσαβέλλα που είχε συναντήσ'ει σ'ε δυο - τρεις δεξιώσεις σ'τ'ο Παρίσι. Ή λεπτή όμορφιά της είχε μαγέψει τόν νεαρό συγγράφα και κάτω από τόν ήλιο τ'ο Σαιν Ζαν είχε πλάσει όνειρα και σχέδια.

Θα ήθελε να περάση όλη του τήν ζωή δίπλα σ' αυτό τ'ο έξαιρετικό πλάσμα. Οι Άρλουά που παραθέριζαν σ'τ'ο ίδιο μέρος, είχαν πάγει μιά μέρα να πάρουν τ'ο τσάι σ'τ'η «Ζυμαρτ».

— Δεν είναι άξιοάταρκτη, μαμά; ρώτησε ο Άλαιν, άφ'ου ε'φ'υγαν οι επισκέπτες.

Ή κ. Παρού έδειξε ένα ένθουσιασμό λιγότερο φλογερό και πιο δίκαιο. Σ'τ'ο τέλος πρόσθεσε :

— Ξέρεις, ένώ πιά δεν καταλαβαίνω τ'α σημερινά πορίτσια. Με φοβίζει λίγο.

Μιά μέρα είχε γυρίσει τρέμοντας όλόκληρος από συγκίνηση. — Μαμά, ξέρεις, δεν τ'ης είμαι άντιπαθητικός.

Μόνο ύστερα από χρόνια θυμόταν εκείνη τήν ρυτίδα σ'τ'ο πρόσωπο τ'ης μητέρας του, όταν τ'ο έλεγε :

— Με συγχωρείς, παιδί μου, που δεν είμαι σ'τ'ο ύψος τ'ης χαράς σου. Έχω λίγο πονοκέφαλο. Άλλά θα μ'οι περάση.

Όστόσο όμως δέχτηκε τήν ύψη της με τήν γλυκύτητα που τήν διέκρινε και που ή νέα δεν τ'ης ανταπέδωσε.

Κάθε χρόνο τ'ο νεαρό ξενάρι έρχόταν τ'ο καλοκαίρι να περάση λίγες μέρες σ'τ'ο Σαιν - Ζαν. Ή γιαγιά άνοιγε διάπλατη τήν άγκαλιά της και τ'ους θησαυρούς τ'ης στοργής της. Ποτέ της δεν έδειξε καμιά δυσαρέσκεια, ποτέ δεν διαμαρτυρήθηκε έστω και σιωπηλά για τήν ψυχρή στάσι τ'ης Ίσαβέλλας τήν οποία είχαν μνησ'ή και τ'α παιδιά της.

Άπό μακριά τώρα φάνηκαν τ'α κόκκινα κεραμίδια και ή όλόλευκη πρόσψη τ'ο σπιτιού των Ουτρέ σ'ν μιά χαριτωμένη κηλίδα ανάμεσα σ'τ'ο πρόσωπο τ'ης πεδιάδος. Άπό τήν καμινάδα ανέβαινε μιά στήλη καπνού. Όλα γύρω ήσαν δουτηγμένα σ'ε μιά άτμόσφαιρα ετυχιμένης γαλήνης. Κι' ατ'ή τήν ετυχία τήν είχε έξασφαλίσει ή κ. Παρού με τήν γενναϊότητα χειρονομία της, δανειζόντας τους τ'α 40.000 φράγκα για να πληρώσουν τ'ο χρέος τους και να μ'ή πουληθ'ή τ'ο σπίτι.

Καθώς ο Άλαιν πλησίαζε, άκούστηκε τ'ο γαύισμα ενός σκύλου και άμέσως μιά άντρίτσια φωνή που πρόσταζε :

— Ήσυχα, Ροντό.

Ένας γίγας με άσπρα μαλλιά φάνηκε στην έξωπορτα, έριξε ένα άδιάφορο βλέμμα σ'τ'ο δρόμο κι' ετοιμάστηκε να γυρίσ'η μέσα, όταν ή φωνή τ'ο έένου τόν σταμάτησε :

— Αί! Ζοζέ Ουτρέ. Δεν γνωρίζεις πιά τ'ους φίλους σου;

— Μπα! Ό κύριος Άλαιν;

Τ'α κοκκαλιάρικα χέρια του έσφιξαν θερμά τ'ο χέρι τ'ο επισκέπτη, και είπε συγκαλημένος :

— Εύλογημένη ή ώρα που ήρθατε σ'τ'ο χωριό μας, κύριε Άλ

αίν. Είναι όλόκληρο ιδιό σ'ε.

Πέρασαν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο τ'ο Ισογείου που χρησίμευε για τραπεζαρία. Σ'ε μιά γωνιά ήταν τ'ο εικονοστάσι φωτισμένο από τ'ο δειλό φ'ως ενός καντηλιού. Μ' ένα κίνημα ο γέρος έδειξε τις εικόνες και είπε σοβαρός :

— Έδώ προσευχόμαστε για τήν μητέρα σας, κύριε Άλαιν, κάθε βράδυ, και πρόσθεσε :

— Ό Ραμόν κάνει ό,τι μπορεί για να έξοφλήσουμε τ'ο χρέος. Τόν περασμένο Ίανουάριο δώσαμε 10.000 στον κ. Ντιτούρ. Καί θα δίναμε περισσότερα, άν δεν ήταν κάτι άναποδιές. Μιλάω φυσικά για τ'ο χρηματικό χρέος, γιατί τ'ο άλλο θα διαρκέση όσο και ή γεννή μας. Θα τ'ο κληρονομούν τ'α παιδιά μας σ'ν πολύτιμο κειμήλιο.

Τήν ίδια στιγμή παρουσιάστηκε και ή γυναίκα τ'ο γέρου. Τ'α άσημένια της μαλλιά θύμισαν μακρινά στον Άλαιν τήν μητέρα του. Ένώ τ'ο έσφιγγε τ'α χέρια, ψιθύριζε σ'ν χαμένη :

— Κύριε Άλαιν! Κύριε Άλαιν! Τί χαρά που σ'ας βλέπομε; Νορίζω π'ος είναι ή μακαρίτισσα κυρία μαζί σας.

Σκουπίσε τ'α μάτια της κι' άρχισε να πηγαίνεσ'η μέσα σ'τ'ο δωμάτιο βγάζοντας πιάτα και ποτήρια, ένώ μονολογούσε :

— Π'ος τ'ης μοιάζετε, αλήθεια, Θεέ μου! Τ'ο ίδιο πρόσωπο, ή ίδια καρδιά... Καί οι χωριανοί μας που έλεγαν π'ος μ'ας ξεχάσατε!

Ξεβούλωσε τήν μπουτίλλια και έχυσε τ'ο δροσερό ποτό σ'τ'α ποτήρια... Ό γέρος σήκωσε τ'ο δικό του και είπε :

— Στ'ήν υγεία σας, κύριε Άλαιν και στ'ήν υγεία των δικών σας.

— Στ'ήν υγεία σας, καλοί μου φίλοι, άπάντησε ο Άλαιν και άφ'ου άδειασε τ'ο ποτήρι του, είπε :

— Αλήθεια, Ζοζέ, μιά και είμαι εδώ, θέλεις να πούμε δυο λόγια για τις υποθέσεις μας;

— Άμέσως ή διακριτική χωριάτσια έξαφανίστηκε ένώ ο Ουτρέ έλεγε :

— Μ'α βέβαια, κύριε Άλαιν, είμαι σ'τ'η διάθεσή σας.

— Άκουσε, λοιπόν, Ζοζέ. Για τ'ο χρέος σου να μ'ή διαστ'η καθόλου. Άν μπορέσης και όποτε μπορέσης. Είναι, όμως, κάτι άλλο που θα ήθελα να σου ανακοινώσω. Είναι πολύ πιθανόν να φύγω για ένα μακρινό ταξίδι που, καθώς φαντάζομαι, θα δι'αρκέση πολύ. Έξουσιοδότησα τήν γυναίκα μου άν θελήσ'η, να ένοικιάσ'η τήν βίλλα, ή ακόμα και να τήν πουλήσ'η.

— Να τήν πουλήσ'η; Ό γέρος τινάχτηκε και ή φωνή του έτρεμε.

— Ναί, Ζοζέ. Από τότε που πέθανε ή μητέρα μου, τ'α πράγματα άλλαξαν, ή ζωή ακρίβησε πολύ. Καθένας τ'α βγάζει πέρα όπως μπορεί. Άν υποθέσουμε π'ος συνέβαινε τίποτα τέτοιο θα σ'ε στενοχωρούσε να έφερνα κάτι μπουσ'λα με χαρτιά να μ'οι φυλάξ'η;

— Όλο μου τ'ο σπίτι είναι σ'τ'η διάθεσή σας, κύριε Άλαιν. Καί συγχωρήστε με για τήν λύπη που μ'οι κάνει αυτό τ'ο νέο. Άλλά για σκεφ'ητε! Να μ'οι γένου σ'τ'ο σπίτι τ'ης μητέρας σας...

— Σ' εύχαριστώ, Ζοζέ. Μ'οι κάνεις μεγάλη εκδούλευσι. Μιά άπ' αυτές τις ήμέρες θα σ'οι τ'α φέρω. Τώρα όμως π'ρέπει να πηγαίνω γιατί θέλω μιά ώρα τουλάχιστον όσπου να φτάσω σ'τ'η «Ζυμαρτ», άλλως τε μ'ή ξεχνάς π'ος δεν είμαι και νέος.

Σηκώθηκε, έσφιξε μ' αγάπη τ'ο χέρι τ'ο γέρου που τόν συνόδευσε έως τήν έξωπορτα και έξαλαφρωμένος κι' εύκ'νητος, πήρε με γρήγορο θήμα τήν διεύθυνσι τ'ο χωριού.

Όταν έφτασε σ'τ'η «Ζυμαρτ» ή καλή Κατερίνα, έτρεξε πρό-

Σ'τ'ο πάτωμα ήσαν άνάκατα τ'α πιο έτερόκλητα πράγματα.

θυμη να τον περιποιηθῇ καὶ δὲν ἐφυγε ἀπὸ κοντὰ τοῦ παρὰ μόνο ὅταν ἄκουσε τὴν «καληνύχτα» του.

Δυὸ διαφορετικὰ γράμματα

Αργὰ τὸ πρωῒ ὁ Ἀλαῖν ξύπνησε μὲ πονοκέφαλο σὰν νὰ εἶχε μείνει ἀγρυπνῶς ὅλη τὴ νύχτα. Καθὼς τοῦ σερβίριζε τὴν σοκολάτα ἡ Κατερίνα, μουρμουρίζοντας:

—Ὁ κύριος Ἀλαῖν εἶνε πολὺ κομμένος σήμερα.

Δίπλα του δρισκονταν δυὸ γράμματα. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ γνώρισε τοὺς γραφικὸς χαρακτήρες. Ἐσχίσε νευρικὰ τὸν φάκελο ποὺ ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ ἓνα δυνατὸ ἄρωμα καὶ διάβασε:

«Φίλε μου,

Φεύγω ἀπόψε γιὰ τὸ Μπορντώ, μὲ τὸ ἴδιο τραῖνο ποὺ θὰ σοὺ μεταφέρῃ τὸ γράμμα μου. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς πῶ πῶς ἡ σκέψι μου σὰς ἀκολουθεῖ στὸ προσκύνημά σας καὶ συμμερίζομαι βαθειὰ τὸν πόνο σας. Ἐχω, νομίζω, τὸ δικαίωμα, ὅσο κι' ἂν σέβομαι τὴν ὀδύνη σας, νὰ σὰς πῶ πόσο νοιώθω κι' ἐκτιμῶ τὴν λύπη σας. Ἡ θερμὴ μου ἐπιθυμία δὲν εἶναι νὰ σὰς βοηθήσω νὰ τὴν ξεχάσετε, ἀλλὰ νὰ δημιουργήσω μέσα σας καινούργιες δυνάμεις ποὺ θὰ σὰς βοηθήσουν νὰ τὴν γκρίψετε.

Διὰ σας πάντοτε
ΤΕΡΕΖΑ»

Ἐνα αἰσθημα ἀγάπης ζέστανε τὴν καρδιά τοῦ Ἀλαῖν. Γύρω του ὅμως αἰσθάνθηκε τὸ ἀγρυπνὸ βλέμμα τῆς Κατερίνας ποὺ δὲν εἶχε ἰδῇ μὲ καλὸ μάτι τὸν ὑποπτο μυρωμένο φάκελο. Ἀμέσως πήρε τὸ ἄλλο γράμμα. Τὸ ἐπιτηδευμένον γράψιμο τῆς Ἰσαβέλλας μὲ τὶς καμπύλες καὶ τὶς τξίφρες, γέμιζε τίς δυὸ πρώτες σελίδες τῆς κόλλας. Τοῦ ἔδινε νέα γιὰ τὸν καιρὸ, τίς δουλειές τῆς, ἐξέφραζε ἐλπίδες γιὰ τὸ ταξίδι του, καί, τελειώνει ἔτσι:

«Ρώτησε τὴν Κατερίνα ἂν ὑπάρχουν ἀκόμα οἱ λινές πετσέτες στὸ ντουλάπι τοῦ δωματίου τῆς μητέρας σου καὶ ἂν δὲν ἔχης πολλὰ μπαγκάρια στὸν γυροισμὸ πέταξέ τις στὴν δαλίτσα σου. Στὸ ὕψος ποὺ εἶναι τώρα οἱ τιμὲς εἶναι καλὰ νὰ κάνῃ κανεὶς ὅ, τι μπορεῖ γιὰ νὰ δολέψῃ τὰ πράγματα».

Στὸ τέλος ἦταν κι' ἓνα ὑστερόγραφο.

«Πρὸ παντὸς πρόσεχε αὐτὸν τὸν πονηρὸ χωριότη, τὸν Οὐτρώ».

Ἐνα μικρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ συγγραφέως. Ἡ μικρότης καὶ ἡ προσταγία τῆς γυναίκας του εἶχε ἔρθει νὰ τὸν παρὰξῇ σ' αὐτὴ τὴν τελευταία ὥρα ποὺ περνοῦσε στὴν Γαλλία, τὴν ὥρα τοῦ χωρισμοῦ. «Ὁ! Νάφευγε τὸ γρηγορώτερο, νὰ ἐφευγε ὅσο τὸ δυνατόν μακρότερα.

Ἀντίκει τοῦ στεκόταν ὅλο προσοχὴ ἡ Κατερίνα.

Γιὰ μιὰ στιγμή σκέφτηκε νὰ τῆς πῇ γιὰ τὸ ταξίδι του, ὅχι δέβαια τὴν ἀληθινὴ αἰτία, ἀλλὰ πάντως νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ πῶς δὲν θὰ ἔμεινε πολὺ καιρὸ, μὰ δὲν τόλμησε. Προτίμησε νὰ πάρῃ ἄλλον δρόμο, λιγώτερο σύντομο.

—Γιὰ πές μου, Κατερίνα. Θάθελα φεύγοντας νὰ πάρω μερικὰ πράγματα τῆς κυρίας. Βρίσκον-

ται ἀκόμα στὸ μπαούλο τῆς;

—Καὶ δέβαια βρίσκονται. Μόνο ποὺ θὰ πρῆπῃ νὰ εἶναι πολλὸ σκονισμένα, γιατί εἶναι χρόνια τώρα ποὺ κανεὶς δὲν ἀνέδθηκε στὴ σοφίτα. Ἄν θέλετε θὰ πάω νὰ τὰ ξεσκονίσω λίγο πρὶν ν' ἀνεβῇτε ἐσεῖς.

—Ὁχι, ἄφησε, θὰ ἰδῶ μόνος μου, εἶπε καὶ σὲ λίγο χανόταν στὴ στερεὴ σκάλα ποὺ ὠδηγοῦσε στὴ σοφίτα.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα κατέβηκε, ἡ Κατερίνα ποὺ τὸν περιμενε, διάστησε νὰ ρωτήσῃ:

—Εἰδότε λοιπόν, κύριε, αὐτὰ ποὺ θέλατε;

—Ναί, Κατερίνα, ἀλλὰ θὰ τὰ ξαναποῦμε τὸ ἀπόγευμα. Τώρα πῶς προφταίνω νὰ τρέξω στοῦ κ. Ντιτούρ ποὺ μὲ κάλεσε γιὰ σήμερα τὸ μεσημέρι.

★

Ὁ Ἀλαῖν πήρε τὸν δρόμο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ συμβουλευιογράφου, περπατώντας μὲ προσοχὴ κάτω ἀπὸ τὴν ἀνοιγμένη ὁμπρὸν του γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ βορρὰ καὶ τὴ λάσπη. Ὁ οἰκοδεσπότης τὸν ὑποδέχτηκε μὲ τὴν συνηθισμένη του θερμὴ συμπάθεια.

—Τί μεγάλη χαρὰ, κύριε Ἀλαῖν, νὰ σὰς ἔχωμε σήμερα πρὸ τραπέζι μας!

Ὁ συγγραφεὺς ἐσφίξε τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ Τρυπουί, ποὺ εἶχε περιποιηθῇ τὴν μητέρα του καὶ τῆς Μαρί-Ζάν, τῆς κόρης τοῦ Ντιτούρ. Ἡ νέα τοῦ ἐξέφρασε ἀπλὰ τὴν χαρὰ τῆς.

—Νομίζαμε πῶς μὰς εἶχατε ξεχάσει.

—Νὰ σὰς ξεχάσω; Πῶς μπορούσα;

Ἡ Μαρί-Ζάν δὲν ἦταν δέβαια πολλὴ ὥρα, ἀλλὰ διατηροῦσε τὰ σαράντα χρόνια τῆς μιὰ εὐχάριστη καὶ χαριτωμένη φυσιογνωμία, ἓνα φωτεινὸ βλέμμα καὶ μιὰ σιλουέττα ἀρμονική.

Μετὰ τὸ φαγητὸ συζητήσαν κάμποση ὥρα γιὰ τὰ παλαιὰ καὶ κάποινα στιγμὴ ποὺ ὁ γιατρὸς Τρυπουί ἐξηγοῦσε στὴ Μαρί-Ζάν ἓνα ἐπιστημονικὸ ὄρο, ὁ συμβολαιογράφος ὠδήγησε τὸν Ἀλαῖν στὸ γραφεῖο του, ἔβγαλε ἀπὸ ἓνα συρτάρι τὸ συμβόλαιο γιὰ τὴν σύνταξη τῆς Κατερίνας, τὸ ξαναδιάβασε γιὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ ὁ Ἀλαῖν, καὶ εἶπε:

—Αὐριο θὰ εἶνε τελειῶς ἔτοιμο.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ἀφήσω τώρα, εἶπε ὁ Ἀλαῖν καθὼς σηκώθηκε. Φεύγω ἴσως αὐριο καὶ ἔχω κάτι μικροῦποθέσεις νὰ κανονίσω.

Ὁ Ἀλαῖν ξαναβρέθηκε στὴ δίλλα του, πέρασε στὸ δωμάτιό του, ἀνοίξε τὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ γράμματα τῆς μητέρας του. Θὰ τὰ ἐβάλε κι' αὐτὰ μαζί μ' ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ συνδεόνταν μὲ τὸ παρελθόν καὶ θὰ τὰ πῆγαινε στὶς σκονισμένες ἀποθήκες τοῦ Οὐτρώ. Τώρα ποὺ εἶχε πᾶρῃ τὴν ἀπόφασι καὶ ποὺ τὴν εἶχε ἀνακοινώσει σ' αὐτοὺς ποὺ ἤθελε, αἰσθανόταν μιὰ ἀνακούφισι. Τὸ δυσκολώτερο εἶχε γίνῃ. Θὰ μπορούσε ἐπὶ τέλος ἀπόψε νὰ κοιμηθῇ ἡσυχος. Νὰ φύγῃ μακριὰ μὲ τὴν σκέψι...

Ἀσχολήθηκε ὅλο τὸ ἀπόγευμα μὲ τὴν τακτοποίησι τῆς ἄλλης λογαφίας τῆς μητέρας του καὶ ἄλλων διαφόρων μικροπραγμάτων καὶ κουρασμένος κάθισε νὰ δειπνήσῃ ἀνόρεξα. Ὅταν πέρασε στὸ σαλόνι γιὰ νὰ καπνίσῃ καὶ τὴ στιγμή ποὺ ἡ Κατερίνα τοῦ ἔφερνε ἓνα ἑσπτό, ἀπεφάσισε νὰ τῆς μιλήσῃ.

—Κατερίνα, θέλω κάτι νὰ σοὺ πῶ.

Τὸ πρόσωπό τῆς χλόαισε, ἐνῶ μὲ τὸ στόμα μισανοιγμένο, ἄκουγε τὸν μικρὸ τῆς κύριο. Τῆς εἶπε πῶς θὰ ἔκανε ἓνα μακρινὸ ταξίδι, ποὺ θὰ διαρκοῦσε ἀρκετὸ καιρὸ. Πόσο, οὔτε κι' αὐτὸς ἔξερε. Τὸ μέλλον εἶναι ἀβέβαιον πάντοτε. Πρὶν φύγῃ όμως θὰ ἤθελε νὰ κανονίσῃ τίς ὑποθέσεις ποὺ σχετίζονταν μὲ τὴ «Ζυμαρτὺ». Λογάριαζε δέβαια πῶς ἡ Κατερίνα θὰ ἦταν ἔως τὸ τέλος ὁ φύλακας τῆς δίλλας. Ἀλλὰ θὰ ἤθελε νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ αὐτὴ θὰ κουραζόταν καὶ θὰ ἀπεσύρετο, ἢ ποὺ ἡ δίλλα θὰ πουλιόταν ἢ θὰ νοικιαζόταν ποῖος ἔξερε πῶς ἔρχονται τὰ πράγματα; Ἄν λοιπὸν συνέβαινε τίποτα παρόμοιο, ἐπιθυμοῦσε νὰ μὴ θίξουν καθόλου τὰ πράγματα τῆς κυρίας. Εἶχε συνεννοηθῇ μὲ τὸν Οὐτρώ ποὺ δέχονταν νὰ τὰ τοποθετήσῃ στὸ ὑπόγειό του. Ἡ Κατερίνα ἔπρεπε νὰ τὰ προσέχῃ. Ἐξ ἄλλου θὰ εἶχε κάθε μῆνα μιὰ μικρὴ σύνταξι ποὺ θὰ τῆς ἔδινε ὁ συμβολαιογράφος κ. Ντιτούρ. Στὸ τέλος ὁ συγγραφεὺς πρόσθεσε:

—Κατάλαβε, Κατερίνα;

Ἡ γρηὰ χωρική τοῦ ἀπήντησε μὲ μιὰ ἔχρωμη φωνὴ κυττάζοντας τὸν μ' ἓνα βλέμμα ἀδικο ποὺ διέφευγε τὰ λόγια τῆς.

—Κατάλαβα κύριε. Ὁ κύριος Ἀλαῖν εἶναι πολὺ καλός.

Καὶ σὰν νὰ μονολογοῦσε, πρόσθεσε:

—Ὅστε λοιπὸν φεύγετε;

Ὁ Ἀλαῖν ἔκαμε πῶς δὲν ἄκουσε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ καὶ τράβηξε στὴν κρεββατοκάμαρά του.

★

Τὴν ἄλλη μέρα στὶς δέκα ἡ Κατερίνα τὸν εἰδοποίησε πῶς ἡ ἑλὲ νὰ τὸν δῇ ὁ Ζοζὲ Οὐτρώ γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι. Ὁ Ἀλαῖν δέχτηκε πρόθυμα τὸν καλὸ γεροντάκο καὶ ἔμεινε μαζί του κλεισμένος στὸ γραφεῖο του περισσώτερο ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Ὅταν ὁ Οὐτρώ τὸν ἀποχαιρέτησε καὶ χάθηκε στὴν ἐξοδο τῆς δίλλας, ὁ Ἀλαῖν εἶπε στὴν Κατερίνα:

—Ἐξέρεις γιατί ἤρθε νὰ μὲ ἰδῇ ὁ Ζοζὲ Οὐτρώ; Τοῦ εἶχα πῇ

πῶς ἴσως νὰ ἐνοικίαζα ἢ νὰ πουλοῦσα τὴν δίλλα καὶ ἐπέμενε νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του τώρα ἀμέσως γιὰ νὰ μὴ κάνω κάτι τέτοιο.

Ἡ Κατερίνα ἀπήντησε σοβαρῇ:

—Ἦταν καθήκον του.

Μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ δὲν κατέρωθεσε νὰ κάνῃ σταθερή, ὁ Ἀλαῖν ρώτησε:

—Λοιπὸν θὰ λυγίσουν καὶ σὺ, Κατερίνα;

Ἡ ἀπάντησίς τῆς μόλις ἀκούστηκε:

Τὸ σπῖτι ὅπου πέθανε ἡ κυρία. Τὸ σπῖτι τῆς!

Καὶ ἔξαφνα, παρατώντας τὰ πιάτα ποὺ κρατοῦσε, ἔκρηψε τὸ πρόσωπό τῆς στὴν μαύρη ποδιά καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

—Ἀ! Θεέ μου! Θεέ μου! Κάνε νὰ μὴ ζῶ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ πουληθῇ ἡ «Ζυμαρτὺ».

Ὁ συγγραφεὺς τὴν κυττάζε μιὰ στιγμὴ σιωπηλὸς καὶ ὕστερα εἶπε ἀργά:

—Καλὰ, Κατερίνα, μὴν κάνῃς ἔτσι, ἄλλαξε γνώμη. Στὴν πόλι, βλέπεις, ἀπὸ μακριὰ, φαίνονται ἄλλοιως τὰ πράγματα. Νόμιζα πῶς πολλὰ μπορούν νὰ γίνουν, ἀλλὰ γελάστηκα. Δὲν θὰ πουλήσωμε τὸ σπῖτι κι' ἐνὸς θὰ μείνῃς μέσα ἔως ὅτου σὲ φωνάξῃ κοντὰ τῆς ἡ μητέρα μου.

Ἡ γρηὰ ἄρπαξε παράφορα τὸ χέρι τοῦ Ἀλαῖν καὶ τὸ φίλησε.

—Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε. Τὸ ἤξερα... ἤξερα πῶς δὲν θὰ γινόταν τέτοιο πρᾶγμα.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Ἀλαῖν ἔβγαλε ἓνα στεναγμὸ ἀνακουφισέως. Ἄν ἔμεινε ἡ Κατερίνα στὴν δίλλα, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος νὰ μεταφέρῃ τὰ πράγματα τῆς μητέρας του στὴν Ἰσκότσια. Ἡ γρηὰ ὑπερέτρεπα θὰ τὰ φύλαγε καὶ θὰ τὰ τακτοποιοῦσε. Ἐπρεπε ὅμως τὴν δώση μερικὲς συμπληρωματικὲς ὁδηγίες στὸ συμβολαιογράφου γιὰ τὴν νέα κατάστασι ποὺ εἶχε διαμορφωθῇ. Δὲν εἶχε καιρὸ πιά νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπῖτι του.

Τὸ ἀπόγευμα θὰ ἔφευγε μὲ τὸ ἔξπρες τοῦ Βορρά. Κάθισε στὸ γραφεῖο του καὶ ἔγραψε:

«Αγαπητέ φίλε,

Καθὼς σὰς ἔλεγα, φεύγω γιὰ ἓνα ταξίδι κάπως μακρινὸ καὶ θὰ ἤθελα, μὲ τὸ θάρρος τῆς παλῆας μας φιλίας, νὰ σὰς ἀνακοινώσω τίς νεότερες ἀποφάσεις μου σχετικὰ μὲ τὴν δίλλα. Κατὰ τὴν ἀπουσία μου ἡ «Ζυμαρτὺ» οὔτε θὰ ἐνοικιασθῇ, οὔτε θὰ πουληθῇ. Ἡ Κατερίνα ἔτσιπαρ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μένῃ μέσα, ἀνεξαρτήτως τῆς συντάξεως ποὺ θὰ τῆς πληρώνετε. Ἄν πεθάνῃ τὰ ἑπιπλά τοῦ σπιτιοῦ ποὺ εἶναι στὴν σοφίτα θὰ μεταφερθοῦν στὸ σπῖτι τοῦ Οὐτρώ. Ἀργότερα θὰ λάβετε συμπληρωματικὰς ὁδηγίας...».

Ὅταν τελείωσε τὸ γράμμα, τὸ ξαναδιάβασε, ὑπέγραψε, κι' αἰσθάνθηκε ἓνα βάρος νὰ φεύγῃ ἀπὸ πάνω του. Ἐτσι, ὅταν θὰ ἔφευγε δὲν θὰ γινόταν ἡ θεοήλωση. Ὅταν θὰ ἔφευγε...

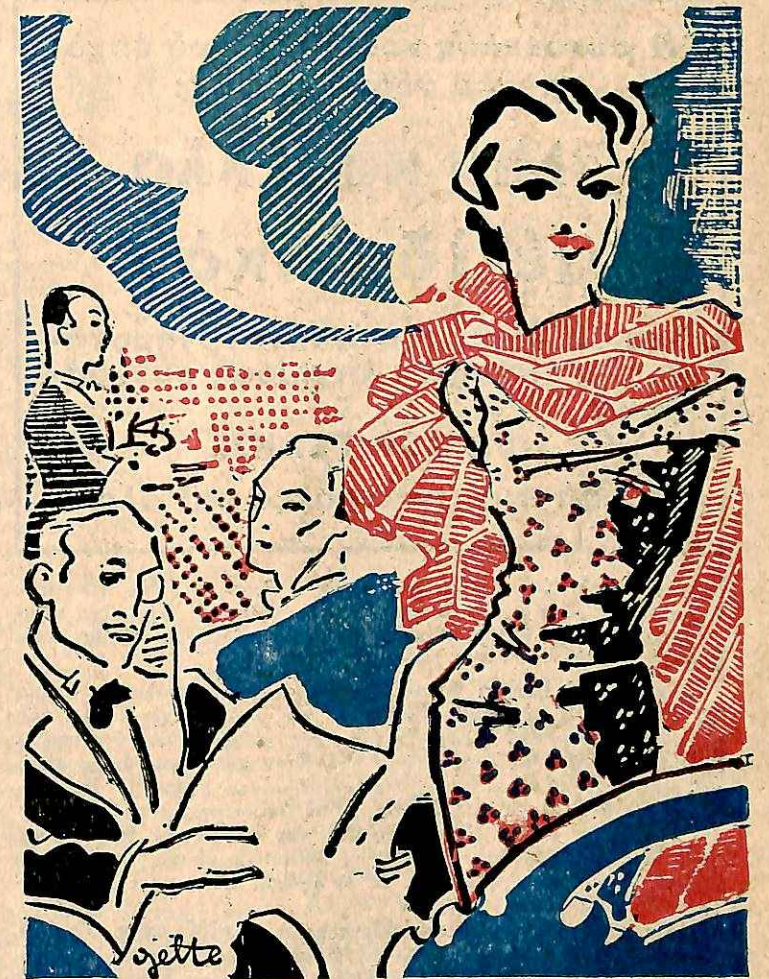
Τερέζα ντὲ Καμπράλ-Ξιμενὲς

Στὸ Μπορντώ τὸ ξενοδοχεῖο Μάξεστιν βούιζε ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη κίνησι τῶν ξένων. Μεγάλες παρέες ἀπὸ περιηγητὰς διασταυρώνονταν στὸ χῶλλ, στὶς αἴθουσες, ἀνακατείνοντας ὅλες τίς γλώσσες τοῦ κόσμου καὶ δημιουργώντας μιὰ ἀτμόσφαιρα πυρετώδους κινήσεως. Ὀχροὶ Ἀνατολίτες συνομιλοῦν μὲ ψηλούς, ἀτάραχους, Ἰνδοὺς, ἐνῶ πρὸ πέρα ροδοκόκκινοι Ἀμερικανοὶ ἔπιναν τὸ κονταίρη του μαζί μὲ τοὺς Κινέζους. Οἱ γυναῖκες μὲ τίς φανταχτερές ἀκριβὲς τουαλέτες ἦταν ἐπιλωμένες μὲ νυχέλια στὶς ψάθινες πολυθρόνες καὶ εἶχαν στήσει τὸ συνηθισμένο τους κοινοπολιεῖο. Σὲ μιὰ γωνιά ἡ Ντιβὼν, ἡ περίφημη καλλιτέχνης τῶν μοντέρνων χορῶν, φορώντας γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς τρεῖς σε. ῥεὲς ὡχροροδὶνα μαργαριτάρια, ἦταν περικυλιζομένη ἀπὸ ἓνα εὐρὺ κύκλο θαυμαστών.

Τὸ γυνῆ μάλιστα εἶχε τελειώσει στὰ μικρὰ ἀνθισμένα τραπέζια. Οἱ νένοι τῆς τῖζᾶς μὲ πᾶντ σκοτούζαν τὰ ἰδρωμένα μέτωπά τους καὶ τακτοποιοῦσαν τὰ παράξενα ὄργανα.

Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους ταξιδιωτὰς, μιὰ ψηλὴ λεπτὴ γυναῖκα, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι τῆς καὶ διευδύνθηκε στὴν πόρτα. Ὅλα τὰ βλέμματα συγκεντρώθηκαν ἀπάνω τῆς μὲ θαυμασμό. Ἡ Τερέζα ντὲ Καμπράλ-Ξιμενὲς δὲν μπορούσε νὰ περάσῃ ποθενα ἀπαράτηρητη.

Ἐξαφνα, μέσα ἀπὸ τοὺς πολυθρόνες ὅπου ἦταν βυθισμένοι, πετάχτηκαν δυὸ ἄντρες καὶ ἐτρεξαν νὰ τὴν συναντήσουν. Τὴν ἔφτασαν, ὑποκλίθηκαν μπροστὰ τῆς ἔως κάτω καὶ ἄγγιξαν μὲ τὰ χεῖλη τους τὰ λεπτὰ τῆς χέρια. Ἀλλάξαν δυὸ λόγια μαζί τῆς ποὺ καθὼς φαίνεται θὰ ἦταν πρόσκλησι γιὰ νὰ τοὺς κάνῃ τὴν τιμὴ νὰ καθίσῃ μαζί τους, γιατί τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο πλάσμα ξαπλώθηκε μὲ μιὰ χαρὴ θεϊκὴ σὲ κάποια πολυθρόνα καὶ πήρε ἓνα τσιγάρο ἀπὸ τὴν πολὺτιμη θήκη ποὺ τῆς προσέφερε ὁ ἑνας ἀπὸ τοὺς καθισμένους. Ἡ κοῦβεντα συνεχίστηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γαλάζια δαχτυλίδια τοῦ μυρωδίου καπνοῦ. Ὁ Ρομαῖν ντὲ Ἀκαδὸτα ἦταν στὸν ἑβδόμο οὐρανὸ γι' αὐτὴ τὴν ἀπόρρητη συνάντησι καὶ ὁ Μανουὲλ Ὀρτέγκ προμάντευε πῶς τὸ ταξίδι θὰ ἦτο ἀληθινὴ ἀπόλαυσι. Ἐνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χεῖλη τῆς μάγισσας καὶ ἀπεκάλυψε τὰ μαργαριτάρια τῆς δόντια. Ποιὰ

Μιὰ ψηλὴ, λεπτὴ γυναῖκα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ διευδύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

τῆς δὲν ἦταν πρὸς σαγηνευτικὴ, πρὸς σίγουρη γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Κι' ὅμως οἱ φίλοι τῆς ποὺ τὴν ἤξεραν καλὰ, ἐνοίωσαν ἀμέσως πῶς δὲν ἦταν ἡσυχῇ, πῶς ἡ εὐθυμία τῆς ἦταν φαινομενικὴ. Τὸ ἔδειχναν καθαρὰ τὰ φρονιά τῆς ποὺ ἔκαναν διαρκῶς μιὰ ἀδιόρατη σύσπαισι καὶ τὸ νευρικὸ χτύπημα τοῦ κομποῦ τῆς ποδιῶ. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔρριχνε ἓνα βλέμμα στὸ ρολοῖ τῆς. Κι' ἔξαφνα τὰ μάτια τῆς ἔπεσαν ἀπάνω στὸ γκροῦμ ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος τῆς. Μ' ἓνα κίνημα ὀρθῶν ἀδιάφορο πῆρε ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸν ἀσημένιο δίσκο ποὺ τῆς παρουσίαζε, χαμογέλασε ἀκούγοντας τὸ τέλος ἐνὸς ἀνεκδότου ποὺ διηγόταν ὁ Ρομαῖν, καὶ σκίζοντας τὸ φάκελο, ρώτησε μὲ τὴν ἀρμονικὴ τῆς φωνή:

—Ἐπιτρέψετε;

Διάβασε τὸ γράμμα χωρὶς νὰ δείξῃ τίποτα, χωρὶς νὰ συσπασθῇ οὔτε ἓνας μῦς ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς. Ἀλλὰ οἱ συνοδοὶ τῆς εἶχαν περιπνῶν καταλάβει. Σηκώθηκαν, ζήτησαν συγγνώμη, ποὺ ἦταν ἀναγκασμένοι ν' ἀποσυρθοῦν γιατί εἶχαν νὰ ετοιμάσουν τὸ μπαγκάρια τους. Τοὺς ἔτεινε τὸ χέρι.

—Λοιπὸν, ὁρεβουάρ γιὰ τὸ βράδυ. Ὑπολογίζω σὲ σὰς, Μανουέλ, γιὰ νὰ μὰς δρῇτε τέταρτο στὸ μπριτζ.

Καὶ ἐνῶ οἱ δύο συμπατριώτες τῆς ἀπομακρύνονταν, ξαναδιάβασε τὸ τελευταῖο μῆνυμα τοῦ Ἀλαῖν ποὺ ταξίδευε αὐτὴ τὴν στιγμὴν μὲ τὴν ταχεία τῶν Παρισίων. Νά, τί τῆς ἔγραφε ὁ ἀνθρώπος στὸν ὅποιον εἶχε προσφέρει τὴ ζωὴ τῆς, ὁ ἀνθρώπος ποὺ δὲν θὰ ξανάβλεπε.

«Τερέζα,

Ἐἶνε τὸ τελευταῖο γράμμα ποὺ παίρνετε ἀπὸ μένα. Ὅταν θὰ διαβάσετε αὐτὲς τίς γραμμὲς θὰ μὰς χωρίσῃ πιά ἡ ἀνεπαρόρητη φυγὴ. Ἰσως ἡ περιφρόνησις ποὺ θὰ νοιώσετε γιὰ μένα διαβάζοντάς τις νὰ εἶναι ἴση μὲ τὴν εἰρωνεία μὲ τὴν ὁποία θὰ προσπαθῶ νὰ πληγώσω τὸν ἑαυτὸ μου.

Τερέζα, δὲν ἐπικαλοῦμαι τὸν οἶκτο σας ποὺ δὲν τὸν ἀξίζω, οὔτε τὴν συγγνώμη σας. Μόνο θὰ ἤθελα νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ, νὰ κάμω μιὰ αὐτανάλυσιν ποὺ θὰ σὰς ἔδινε ἴσως νὰ καταλάβετε.

Ἐἶναι πολὺ ἀπλὸ. Ὅταν ἔφυγα γιὰ τὸ Σαῖν-Ζάν ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι μπορούσα νὰ ἐπιστοχωρήσω δὲν μοῦ περνοῦσε καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό. Ἐφυγα μεθυσμένος ἀπὸ ἐλευθερία, εὐτυχισμένος ποὺ θὰ ἔκοβα ἐπὶ τέλος κάθε δεσμὸ μὲ τὴν προηγούμενη ζωὴ μου.

«Η αυτότελής νομβέλλα του έρχο-
μένου τεύχους μας:

«Μιά κοπέλλα μέ ιδανικά»

ένα αισθηματικό άριστουργηματά-
κι της διασήμου αγγλίδος συγγρα-
φέως

ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

πού δά συγκινήση όλες και όλους

με τον παλιό κόσμο. Ήταν ή φυγή, ή ανάστασι, δεν ήταν θυ-
σία, 'Αλλά είχα κάνει άσχημα τον λογαριασμό. Δεν είχα υπο-
λογίσει τις σκοτεινές δυνάμεις της ψυχής, την δύναμι των
νεκρών.

Τερέζα, σε κάποια γωνιά της χώρας που μεγάλωσα, θρήκα
το σπίτι όπου πέφασα τα παιδικά μου χρόνια, το μνήμα που
σκεπάει το φτωχό σώμα της μητέρας μου, θρήκα άγαπημένα
πρόσωπα γεμάτα καλωσύνη που ζύπνησαν μέσα μου άναμνήσεις
κι' εικόνες που νόμιζα πως είχαν για πάντα σβηστή. Κι' έ-
κανα μιά ανακάλυψι. Είδα πως ήμουν άνίκανος να τα λημονή-
σω όλα αυτά, να τα ξεριζώσω από την σκέψι και την καρδιά
μου. Ύπαρχουν φοβερές άγνωστες δυνάμεις με τις οποίες δεν
μπορεί να παλαίψη ή λογική κι' ή αγάπη. Οι νεκροί μ'α κρα-
τούν.

«Αν μπορούσατε να καταλάβετε καλά τί αισθάνομαι, νομίζω
πως δεν θα με περιφρονούσατε. Ωστόσο όμως εύχομαι να μη
νοιούσατε τίποτα για να μπορούσατε εύκολα να ξεχάσετε αυτό
το κοινό έπεισόδιο. Έλπιζω πολύ γρήγορα ν' απαλλαγίτε από
την δική μου σκέψι καθώς κι' απ' όλα τα μικρόβια αυτής της
καταραμένης Ερώτης. Όσο για μένα, Τερέζα, ή άνάμνησις
σας θα είναι πάντοτε κάτι τρομερό και θαυμάσιο μαζί. Θαυμάσιο
γιατί είχα την εὐτυχία τώρα που ή νύχτα πέφτει άπάνω στο
δρόμο μου υποκείμενο, να άντικρύσω από μακριά την ζωή που
με περιέμενε, τη ζωή που θα μπορούσα να δημιουργήσω. Τρο-
μερό γιατί δεν μπόρεσα να πω απ' αυτή την άμβροσία που έ-
φτασε έως τα χείλη μου και την απέκρουσα άνδρα.

«Τερέζα, αυτή την στιγμή έντιμώ περισσότερο από κάθε άλλη
φορά το μέγεθος της προσφοράς σας, της θυσίας σας. Ίσως
έως τώρα δεν τίμησα άρκυτά τους νεκρούς μου. Νομίζω όμως
πως με την τορνή μου θυσία, έξιλεώνομαι. Έτσι θα μπορέ-
σω ήσυχώτερος ν' αναπαύω μιά μέρα κοντά τους. Θα σ'α
χρωστάω αυτή την τελευταία πικρή χαρά. Αντίο, Τερέζα. Ζή-
στε εὐτυχισμένη».

Η νέα γυναίκα διάβασε το γράμμα δυο-τρεις φορές. Σηκώ-
θηκε και με το έλαφο της βήμα πήγε σ' ένα τραπέζι, πήρε
μιά κόλλα χαρτί με την φανταχτερή φέμα του ξενοδοχείου και
χάραξε γρήγορα λίγες γραμμές, ενώ οι νέγροι της τζαζ-μπάντ
ξανάρχιζαν τα ξεφρενιασμένα τους τραγούδια.

«Γιά σένα, μητέρα»

Ο 'Αλαιν Παρσν καθόταν πάλι στο γραφείο του, όπως πριν
μιά βδομάδα και διάβαζε πάλι ένα γράμμα. Ο γραφικός χα-
ρακτηρας ήταν ο ίδιος με του άλλου γράμματος.

Όταν γύρισε ή γυναίκα του του είπε:

—Το ταξίδι σου δεν φαίνεται να σ' εύχαρίστησε.

Και στο τραπέζι ή Σούβι είχε πη.

—Έρεϊς, πατέρα, έχεις κάτι μούτρα χαλασμένα!

«Αόμα κι' ο Μαρσέλ τόσο λίγο παρατηρητικός, είχε προσέ-
ξει την άκροιά του.

Ο 'Αλαιν είχε άπαντήσει σ' όλες τις φροντίδες κι' άνησυ-
χίες μ' ένα καθουνατικό χαμόγελο. Κανένα απ' αυτά τα πλά-
σματα που ήταν τόσο στενά δεμένα μαζί του δεν υποπευδύαν
την έσωτερική του αγωνία, το ψυχικό του μαρτύριο, τον πόνο
που μάτωνε την καρδιά του. Μεταξύ της δικής τους γαλήνης
και ξενοιασιάς και την τρικυμία που άναστατώνει τον έσωτε-
ρικό του κόσμο, ή αντίφασι είναι τόσο χτυπητή, τόσο τραγική,

που ο δυστυχισμένος ο 'Αλαιν πρέπει να κάνει μιά προσπάθεια
για να συγκρατήση ένα σαρκαστικό γέλιο ή ένα λυγμό. Την
στιγμή αυτή το υπερωκεάνειο θα ταξίδευε στον 'Ατλαντικό,
παίρνοντας μακριά στους έξωτικούς όρίζοντες το υπέροχο πλά-
σμα που σαν άστραπή είχε περάσει την νύχτα της υπέρβιας του.

Όλα είχαν τελειώσει πιά.

Έρχετο όμως να όμολογήση ότι ή ξένη είχε δώσει ένα ώραίο
τέλος στην περιπέτειά τους. Με τί λαχτάρα χτες το βράδυ ο
'Αλαιν είχε πάρει το γράμμα με το λεπτό γράψιμο! Περιέμενε
έκ μέρους της την σιωπή, την έκρηξη της πληγωμένης της φι-
λοτιμίας. 'Αλλά τίποτα απ' όλα αυτά. Να τί του έγραφε ή Τε-
ρέζα ντε Καμπράλ - Σιμενές:

«Φίλε μου,

«Έτσι λοιπόν. Δεν θα ξαναϊδωθούμε. 'Ας γίνη το θέλημά
σας.

«Με την άμερικανική μου νοοτροπία, νομίζω πως κάνατε λά-
θος να μην άρπάξετε την εύκαιρία που σ'α προσφέρθηκε να
φτιάσετε την ζωή σας από την άρχη σε καινούργια θεμέλια,
με καινούργιους σκοπούς. Αυτό όμως δεν μ' έμποδίζει να σέ-
βωμαι τους λόγους της άρνήσεώς σας, αν όχι να τους παρα-
δέχωμαι. Η χειρονομία σας αὐξάνει την έντιμηση που έχω για
σας. Όταν σ'α συλλογίζομαι δεν νοιώθω πίκρα, αλλά λύπη.

«'Αλαιν, σ'α το λέω για τελευταία φορά, ποθοῦσα ζωηρά να
ένώσω τη ζωή μου με τη δική σας. Ένα πλάσμα σαν και μένα
δεν μπορεί να δεχθή εύκολα την άποτυχία της. Ύποφέρω, αλλά
έχω την κοκκεταρία να τελειώσω όμορφα το παιγνίδι. Δεν
προσπαθώ να λερώσω με συκοφαντίες τους νικητές μου, τις
σκέψεις του παρελθόντος. 'Αφού με νίκησαν και κατόρθωσαν να
σ'α πάρουν, θα πη πως ήταν οι καλύτεροι. Ύποκλινομαι μπρο-
στά τους. Θα προσπαθώ να βρω άλλες χαρές στη ζωή. Θα
κυνηγήσω την εὐτυχία μου και ελμαι βέβαιη πως θα την βρω
παρ' έλο που τα μάτια μου αυτήν την στιγμή είναι γεμάτα δά-
κρυα. Η θέλησί μου είναι συνθησισμένη να νικήρ.

«Εύχομαι ή θυσία σας ν' άνταμειφθ με ψηλότερες, πιο άγνές
χαρές. Τώρα που χωρίζομαστε έχω την χαρά τουλάχιστον πως
δεν υπήρχε μεταξύ μας κανένα ψέμμα, τίποτα μικρό και ταπει-
νό. Σ'α εύχομαι και πάλι να μη σ'α πληγώσει στο εξής ή ζωή.

Πάντοτε μιά φίλη
ΤΕΡΕΖΑ»

Ναι, ή γυναίκα που είχε γράψει αυτές τις γραμμές δεν είχα
τίποτα το ταπεινό. Δεν ήταν από τις κοινές σειρήνες που γοη-
τεύουν τις αισθήσεις. Αυτό το υπερέφανο γράμμα ήταν ένα
τέλος ανάξιο του δεσμού τους.

Ο 'Αλαιν ένοιωσε έξαφνα μιά άπέραντη κούρασι να τον κυ-
ριεύη. Βρισκόταν πάλι στο γραφείο του που νόμιζε πως δε θα
ξαναϊδθ. Είχε πάλι άπέναντί του το βάζο με τα γιούλια που έ-
γερναν μαρμαμένα κι' αξιοθαήνητα σαν κι' αυτόν τον ίδιο. Χτες
το βράδυ, όταν τακτοποίησε τα μπαγκάζια του, γύρισε στις πα-
λές του συνθήκες, του ήρθε κάτι σαν ζάλη' ένα αίσθημα έν-
μυθενισμού και μοιρολατρίας. Όλα πιά είχαν τελειώσει. Δεν
έπρεπε πιά να ξανανοιξη αυτή την σελίδα του βιβλίου της
ζωής του.

Κάποιος χτύπησε την πόρτα.
Το τραπέζι είναι έτοιμο.

Ο ρυθμός της παλμής του ζωής ξανάρχιζε. Ο 'Αλαιν κατέ-
θηκε στην τραπέζια όπως έδω και μιά έβδομάδα. Η οικο-
γένειά του είχε καθήσει κιόλας.

«Ακουε, όπως πάντα αδιάφορος, τους δικούς του να φλυαρούν
γύρω του και ύστερα από λίγο, σηκώθηκαν από το τραπέζι. Με
βαρέ' κουρασμένο βήμα, ο συγγραφεύς άνέθηκε στο γραφείο
του και έπεσε κουρασμένος σε μιά πολυθρόνα.

Τί πόνος! Τί βαθύς, άφόρητος πόνος! Τί ώραία θα ήταν
να μην υπάρχη κανείς. Μιά στιγμή ή σκέψι του πετάει πάνω
από τα κύματα σ' εκείνη που φεύγει. 'Αλλά γρήγορα συγκεν-
τρώνεται. Τελειώσε! Το άπόγευμα θα περάση από τον έκδοτη
τον και από την λέσχη. Το βράδυ θα φάνε σε κάποιο φίλο του.
'Η ζωή ξανάρχιζε. Κι' εκείνη, ή άλλη ζωή, που άφρησε εκεί
κάτω, ή ήσυχία του Σαιν - Ζαν που θα ταραχθί το καλοκαίρι,
οι άναμνήσεις που κρύβονται σε κάθε γωνιά της βίβλας... 'Α-
ρά γε άξίζει τον κόπο να γκρεμίσω για χάρι τους ένα τόσο ώ-
ραίο όνειρο; Ω! Αυτή ή άμφιβολία, το τραγικό ερώτημα που
δεν παίρνει άπάντησι και που γεμίζει μ' αγωνία την καρδιά
του 'Αλαιν...

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και παίρνοντας τις τρεις
φωτογραφίες της μητέρας του από το γραφείο όπου τις είχε
άφησει, τις έβαλε πάλι άπάνω στο τζάκι άνάμεσα στο βάζο με
τα φτωχά μαρμαμένα γιούλια — κράτησε την μιά, μιά στιγμή
στά χέρια του, εκείνη που παρίστανε την γιαγιά με τ' άσημέ-
νια μαλλιά, και ά-
κουμπώντας τα χείλη
του άπάνω, ψιθύρισε
μέσα σ' ένα λυγμό:
—Γιά σένα, Μητέρα!

ΤΕΛΟΣ

Μπροστά στην άγωνία του τάφου...

Νεκροζώντανοι

Αυτοί που γλύτωσαν από του χάρου τα δόντια

Οι νεκροζώντανοι, οι άνθρωποι
που έκαναν δυο και τρεις φορές το
ταξίδι του θανάτου είνε πάρα πολ-
λοι. Οι μεγάλοι ιατροδικασταί, οι
διάσημοι έπιστήμονες αναφέρουν ένα
σωρό τέτοια παραδείγματα στα συγ-
γράμματά τους. Τί είνε οι νεκροζών-
τανοι; Οι άνθρωποι που έπαθαν νε-
κροφάνεια, που παρουσίασαν τα συμ-
πτώματα δηλαδή του θανάτου, δι-
χώς να είνε νεκροί και που θάρτη-
καν ζωντανοί μέσα στον τάφο. Κα-
ταλαβαίνετε φυσικά πόσο άνατριχια-
στικές είνε οι περιπτώσεις τους, μα
ας μ'ας έπιτραπή να άπαριθμήσωμε
τις πιο καταπληκτικές:

Ο 'Ανδρέας Βεζάλιος, αναφέρει
σ' ένα σύγγραμμά του το εξής έκ-
πληκτικό: Μιά μέρα έκλήθη στο ά-
νάκτορο ενός ευπατρίδου για να κά-
μη νεκροψίαν του πτώματός του και
να διαπιστώση τα αίτια του θανάτου
του. Πράγματι, ο έπιστήμων άρχισε
την χειρουργική εργασία του, έσκι-
σε το στήθος του ευπατρίδη και έ-
τομαζόσαν να του άφαιρέση τα σπλά-
χνα και να τα παραλάβη για τοξι-
κολογικήν εξέταση, όταν άντελήφθη
έντρομος ότι ο νεκρός άρχισε να κι-
νείται. Τρελλός από τον φόβο του
συνέχισε την εργασία του φοβούμε-
νος μήπως τυχόν, αν δεν κατάφερνε
να ζήση ο ευπατρίδης, τον κατηγο-
ρούσαν αυτόν ως δολοφόνο του.

Παρόμοια είνε και ή περίπτωση
του καρδινάλιου Χινένες, την όποιαν
αναφέρει ο 'Οσίανδρος. Ο γιατρός,
ο οποίος έκλήθη από τους οικείους
του καρδινάλιου για να ταριχέυση
τον νεκρό του, την ώρα που έκανε την
σχετική τομή στο στήθος, είδε έξα-
φνα τον υποτιθέμενο νεκρό καρδι-
νάλιο να έγείρεται και να καταβάλ-
λη προσπάθεια να έμψωση το δο-
λοφονικό νυστέρι του χειρουργού. Ο
γιατρός όμως φοβούμενος μήπως τι-
μωρηθί για την άπροσεξία του και
για την έπιπολασιότητά του που δεν
είχε έξαντλήσει προηγουμένως όλα
τα μέσα για να έπαναφέρει στη ζωή
τον καρδινάλιο, έκρινε καλό να όν..
άποτελέσωση. Και πράγματι, με φο-
βερή σκληρότητα, συνέχισε την έρ-
γασία του και έβαλσάμωσε έναν..
ζωντανό άνθρωπο!

Τρομερή ήταν και ή περίπτωση του
αδελφά Πρεβώ, ο οποίος πέθανε για
δεύτερη φορά έπάνω στο χειρουργι-
κό τραπέζι του άνατομείου. Την ώρα
που έπρόκειτο να τον θαλασμάση ο
γιατρός, ο αδελφά Πρεβώ συνήλθε,
έγρισε μιά σπαρτακτική κραυγή και
πέθανε αυτή τη φορά όριστικά από
το φόβο του. Έπαθε συγκοπή της
καρδιάς.

Επίσης ο διάσημος γιατρός Ούτ-
λαου αναφέρει ο ίδιος στα συγγράμ-
ματά του ότι δυο φορές έπαθε νε-
κροφάνεια, τη μιά κατά την παιδική
και την άλλη κατά την έφηβική του
ήλικία κι' ότι και τις δυο αυτές φο-
ρές θα τον είχε θάψει ζωντανό αν δεν
συνήρχετο μόνος του από τον τραγι-
κό αυτόν λήθαργο του θανάτου.

ΕΣΚΙΣΕ ΤΙΣ ΣΑΡΚΕΣ ΤΟΥ

Μα πιδ άνατριχιαστική είνε ή πε-

χε ζωντανέψει. Και πράγματι, ή Μα-
ρινιάκ όταν μετεφέρθη στο νοσοκο-
μείο και της παρεσχέθησαν οι σχετι-
κές βοήθειες, κατόρθωσε να ζήση.
Μα πέθανε έπειτα από λίγο από καλ
πάζουσα φυματίωση! Πέθανε, γιατί
όπως ήταν γυμνή μέσα στον τάφο της
είχε... κρυολογήσει!

«Άλλη σχετική περίπτωση αναφέ-
ρεται από τον ιατρό Μέντ, ο οποίος
διηγείται ότι μιά μέρα έκλήθη σ' έ-
να σπίτι για να «άρη» το παιδί μιάς
γυναίκας ή όποιαν πριν να το φέρη
στον κόσμο είχε πεθάνει. Πράγματι
ο μαευτήρ αυτός, έκαμε την έγχει-
ρησι και κατάφερε να έγάλη το παι-
δί ζωντανό. Κατόπιν όμως άπηγόρευ-
σε την ταφή της γυναίκας, αν και
αυτή δεν παρουσίαζε κανένα σημείο
ζωής.

Ωστόσο ή νέα εκείνη μητέρα έ-
πειτα από έννέα ώρες, προς γενικήν
κατάπληξη των παρισταμένων, άρχι-
σε να συέρχεται και να ζωντανεύη.

Κι' αυτή ή γυναίκα έζησε πολλά
χρόνια ακόμη και μπόρεσε να μεγα-
λώση και ν' ανατρέψη το παιδί της.

Ποιά όμως είνε τα αίτια που προ-
καλούν την νεκροφάνεια και μπορούν
να στείλουν ζωντανό έναν άνθρωπο
στον τάφο; Η άσφυξία, ή ψύξις, ή
ηλεκτροπληξία, ή χολέρα, ή έγκεφα-
λική διάσεισις, ή άναίσθησις από
ναρκωτικά, ή μέθη, ή μακρά λιποθυ-
μία, ή ύστερία, ο λήθαργος κι' ένα
σωρό άλλες όργανικές παθήσεις ή
καταστάσεις.

Γι' αυτό σήμερα λαμβάνονται ένα
σωρό μέτρα για την διαπίστωσι του
θανάτου. Και συχνά, πολύ συχνά μά-
λιστά, οι πεθαμένοι... ζωντανεύουν
και συνεχίζουν να κυκλοφορούν ανά-
μεσά μας ως που να τους άρπάξη για
καλά στα δόντια του ο Χάρος!

ΠΩΛ ΦΛΕΡΥ

Χιούμορ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΨΕΥΤΙΑΣ

«Ένας Μαρσεγιέζος στον άλλο:

— Προχθές έπιασα ένα τόσο μεγά-
λο ψάρι, που χρειάστηκαν 10 άνθρω-
ποι για να το μεταφέρουν σπίτι μου.

— Αυτό δεν είνε τίποτε, άπαντά ο
άλλος, έγω πέρυσι έπιασα ένα τόσο
μεγάλο ψάρι, που όταν το τράβηξα
έξω από τη θάλασσα κατέβηκε το
νερό της 3 μέτρα!

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1.— Ποία πόλις έκτίσθη πρώτη κατά την
Ισπαν Βίβλον;
- 2.— Ποιον είνε το Ιστορικό σύγγραμμα,
του όποιου ή συγγραφή άρχισε το
1932 και θα είνε έτοιμόν, κατά «Λ»
συγγραφέα, το 1935;
- 3.— Τι είνε το άνθρακικό όξύ;
- 4.— Τι έκλεψε ο 'Ιάσων;
- 5.— Ποία τηλεφωνα είνε έγκατεστημένα
μέσα στο Λονδίνο;
- 6.— Σε ποία χώρα και πότε Ιερόθυ ή
θρησκευτική αίρεσις των Κοπτών;
- 7.— Ποιός άνεκάλυψε το όρυγών και
πότε;
- 8.— Με πόση ταχύτητα τρέχει ο ήχος;
- 9.— Ποιός πολιτικός άπεκλήθη «Σύδη-
ροδς Καγκελλάριος»;
- 10.— Ποιός άρχιτέκτων κατεσκεύασε τα

- 11.— Ποία «Ανάκτορα των 'Αθηνών και
πότε τέλειωσε ή κατασκευή των;
- 12.— Ποιός Νέγρο ζουν σ'α «Ηνωμένας
Πολιτείας»;
- 13.— Διά ποίαν βιομηχανίαν φημίζεται ή
Γαλλική πόλις Λυών;
- 14.— Τι είνε ή θερμότης;
- 15.— Τι είνε «έθνοδος ούρανός»;
- 16.— Είς ποίον μύθος είνε πλωτός ο 'Ρ-
μαζόνιος ποταμός;
- 17.— Ποι έγεννήθη ο Ναπολέων Α'?
- 18.— Τι ήταν ή Βασιλλίη;
- 19.— Ποία όρροσειρά χωρίζει νοτιοανατο-
λικώς την Ευρώπη από την 'Ασίαν;
- 20.— Τι είνε άτμός;

Τις άπαντήσεις δά βρήτε σε άλλη σελίδα του «Θησαυρού»

Πορτραίτα ΖΩΩΝ

Ο Εύρυφάρυγξ

Σας παρουσιάζω ένα από τα σπανιότερα ψάρια που ποτέ σας δεν θα το έβλεπε στην πραγματικότητα, γιατί ζει στο μεγαλύτερο βάθος, σε βάθος 9.200 μέτρων κοντά στις Φιλιππίνες νήσους.

Δείνουμε μόνο περιγραφή ή σιλουέτα του, δεν είναι μόνο στηριγμένη η ζωή του, αλλά και ο οργανισμός του είναι τόσο περίεργος και τόσο αλλόκοτος... οι συνήθειές του, που μ' έβαλαν σε πειρασμό καλά και σώνει να σας το περιγράψω.

Ακολουθήστε με, αν θέλετε, στο τέλει σκοτάδι της κοιλότητας και στο βάθος των 9.200 μέτρων κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Μην πάρετε μαζί σας κανένα ηλεκτρικό φανάρι γιατί δεν θα σας χρησιμεύσει σε τίποτα. Πρώτο γιατί στο άπειρο σκοτάδι θα είναι πραγματικά «απαράγνωστο» εν τω βάθει και δεύτερο γιατί το σκοτεινό και φερό εκείνο θάρακρο φωτίζεται σαν το μαγικό παλάτι των παρμυθίων με τις ποικιλόχρωμες ή ασύλληπτες σ' άπειρη μεγέθυνση ανταύγειες και φωτεινές δέσμες που παράγουν οι ζωντανές ηλεκτρικές μηχανές του θύσου του άκρονου, οι μυοτηνικές και περίεργες εξωτικές τοποκοί του.

Για να μη σας κουράσω στον όγδοο αυτόν περίπατο στα βάθη του άκρονου, σας οδηγώ άμεσα στο καταφύγιο του φύλου μας Εύρυφάρυγγος.

Μέσα σε μία εύρύχωρη φωλιά φτιαγμένη από άσπρα και κόκκινα της φωτιάς κοράλλια, στρωμένη με το ύφρο, γυαλιστερό και μαλακό σαν βελούδο πατέτο των δαντελλωτών ποικιλόχρωμων φυκιών, έχει εγκατασταθεί το περίεργο αυτό ψάρι των άβυσσων. Τη φωλιά—παλάτι του χιλιά λουλούδια με χίλια χρώματα και χίλιες μορφές την κορμίζουν και την κρύβουν από τ' αδιόρατα βλέμματα των κοινών θνητών της επικρατείας των θύσων.

Εκεί δολοκλήρη την ημέρα αναπαύεται κι όταν θροσκώδη θγαίνει στον περίπατο του για να βρή κάποιον να φάει πρώτα κι ύστερα να φλερτάρει με κανένα θηλυκό του είδους του και να την ταπεινίσει του και την πανουργία του να το παρασύρει στα διαμερίσματά του για να περάσουν μαζί τη νύκτα.

Όταν θυγί απ' τη φωλιά του ανάβει τα ηλεκτρικά φανάρια του για να βλέπει που θα βρεθεί ανάμεσα στο αδιαπέραστο εκείνο σκοτάδι. Τα ηλεκτρικά αυτά φανάρια του δεν είναι τίποτε άλλο παρά λεπτές, σκληρές τρίχες, που φυτρώνουν κατά μήκος της ράχης του και της κοιλίας του και στην άκρη τους φέρουν διαφανή στρόγγυλα στίγματα που κατά θέλησιν ανάβει ή τα σβήνει.

Εκτός απ' αυτό το φως που παράγει ο ίδιος, και οι γύρω άπειρες εκτάσεις φωτίζονται απ' τις χίλιες αναλαμπές και τους φωσφορισμούς που παράγουν τα περισσότερα ζώα και φυτά των θύσων αυτών.

Για να φάει δεν κοπιάζει καθόλου. Ανοίγει το τεράστιο στόμα του, που μοιάζει με ράμφος πτερυγίου, και έτσι, μ' ανοιχτό στόμα, κολυμπά. Άμα συναντήσει κανένα καλό μεζέ σβήνει τα ηλεκτρικά λαμπιόνια του και το άνωποτο ψάρι ή μαλάκιο πέφτει μέσα. Έτσι κάνουντας χορταίνει χωρίς κόπους και πολλές διατυπώσεις.

Τα ζώα, ωστόσο, μικρά ή μεγάλα, έπιγεια, ύδροβια ή αερόβια, έχουν τις χαρές τους, τις πίκρες τους, τις άμεριμνίες τους ή τις φροντίδες της ζωής, ακριβώς όπως και οι άνθρωποι. Πολλές φορές ένα τόσο δα' έντομο, ένα χαριτωμένο πουλάκι, ένα περίεργο ψάρι των θύσων, ένα τερατόμορφο τετράποδο της ζούγκλας έχει τόσα και τόσα ευχάρια ή δυσάρεστα πράγματα να διηγηθεί, που θα κινούσε τον οίκτο ή το ενδιαφέρον και του πιο απασχολημένου ανθρώπου. Αυτές όλες τις διακυμάνσεις της ζωής, καθώς και τους έρωτές τους, που πολλές φορές είναι άπαλοι, ήρεμοι σαν ναυουριστικό τραγούδι κι άλλες φορές είναι κι αιματοδαμμένοι σαν λάβα ήφαιστείου, σαν τρομακτική σκηνη δεινότητας, θα προσπαθώ με λίγα λόγια, αλλά κι' αληθινά να σας περιγράψω κάθε έβδομάδα στη ν παρούσα σελίδα.

Ο Έλεφας

Είπε απ' τα γνωστότερα σας ζώα που είδατε πολλές φορές στους ζωολογικούς κήπους και στα λιπιδόμια, γι' αυτό και θεωρώ περιττό να σας τον περιγράψω.

Ο έλεφας είναι το μεγαλύτερο θηλαστικό που υπάρχει επί της γης και βρίσκεται στην Ασία και στην Αφρική. Ο αφρικανικός είναι μεγαλύτερος του ασιατικού και κυρίως συναντάται στη δάση της Σενεγάλης, της Σομαλίας και το Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδος.

Ο έλεφας τρέφεται σχεδόν αποκλειστικά από φυτικές ουσίες, όπως ρίζες, φλούδες από κορμούς δένδρων, τρυφερά κλαδιά δένδρων, φρούτα κλπ.

Υπελογίσθη ότι τρώει την ημέρα 40 περίπου όκκες διάφορων χόρτων και πίνει 12—15 όκκες νερό. Ο φυσιοδίφης Λαβάλ, στα εξερευνητικά του ταξίδια λέει πως συνήγαγε έλεφαντες που έτρωγαν 80 όκκες ρυζι την ημέρα ο καθένας.

Η δύναμής του είναι μεγάλη· μπορεί να βαστήξει στις πλάτες του ως 1000 κλά όκκες. Σχετικά προς τον όγκο του σώματός του τρέχει πολύ γρήγορα.

Ο έλεφας κυνηγείται κυρίως για τους χαυλιόδοντες του, που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή των σφαιρών των μπιλιάρδων και διαφόρων κομποτεχνιμάτων (μπιμπέλων).

Παρ' όλον των όγκο και το βάρος του σώματός του και το κουτό ύψος του, το ζώο αυτό δεν είναι υπερβολικά παχύς· είναι απ' τα πιο εύρινα και απ' τα πιο επιτηδεια στις ακροβασίες, ισορροπίες, χορούς κλπ.

Ιστορικά. Ο έλεφας ήταν γνωστός από των αρχαιοτάτων χρόνων και έχει κι' αυτός, όπως πολλά ζώα, την Ιστορία του. Στην αρχαιότητα τους μετεχειρίζοντο στους πολέμους. Στον πρώτο Καρχηδονιακό πόλεμο ο Μέγας Ισχυρός μετέφερε 300 έλεφαντες στη Ρώμη, που όλοι σχεδόν σκοτώθηκαν κατά τις έλεφαντομαχίες που έλάμβαναν χώραν στον λιπιδόμο.

Ο έλεφας βρίσκεται άπεικονιμένος σε διάφορα αλγυπτικά μνημεία μαζί με την αρκούδα. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι έπρομηθεύοντο τους χαυλιόδοντες από τους έλεφαντες που ζούσαν κατά μήκος της Έρυθρας Θάλασσας. Οι αρχαίοι Έλληνες δεν ήξεραν τον έλεφанта και καμιά αναπαράστασή του ζώου αυτό δεν βρίσκεται.

Οι Ένδοι και σήμερα ακόμη μετεχειρίζονται ως κατοικίδιο ζώο τον έλεφанта και έχουν άπεικονισει αυτόν σε διάφορες γλυπτικές και ζωγραφικές παραστάσεις. Στις μεγάλες τελετές εθικού ζωγραφικοί του ζωγραφίζουν με ειδικά ανεξίτηλα χρώματα το μυστικό μέρος του κεφαλιού του και τον ντύουν με φανταχτερά πολυτελή και ιδιόρρυθμα ρούχα.

Η μάντις

Δεν πρόκειται για καμιά άποφοτο της Εταιρείας των Ψυχικών Έρευνών του κ. Τανάγρα, μα απλώς για ένα κοινό εκ πρώτης όψεως έντομο, που αξίζει τον κόπο, να το γνωρίσει γιατί είναι από τα λίγα έντομα με άγρια έντονα και συγχρόνως παρουσιάζει το περίεργο φαινόμενο του μιμικρισμού.

Από τα πολλά είδη που θρίσκονται σ' όλο σχεδόν τον κόσμο θα σας περιγράψω το κοινότερο που μπορείτε πολλές φορές να το συναντήσετε και στους άγρους της Αιτικής. Είναι η μάντις ή θρησκωτική.

Μην υποκλιθήτε, γιατί παρ' όλο το σεβαστό έπιθετό της, κάθε άλλο παρά θρησκευτικά συμπεριφέρεται στη ζωή της, καθώς θα έβλεπε παρακάτω. Άλλως τε δεν πρέπει να σας κάνει εντύπωση για τι πολλά πρόσωπα και πράγματα στη ζωή έχουν τελείως διάφορο χαρακτήρα από την έπισημία τους. Έτσι έλκετε, αϊφνης, τον κύριο που λαν μετριοφρόνως όνομάζεται Θεόδοτος να δουλεύει στον διάβολο και όχι στον Θεόν, τον κ. Λιγόν να είναι άπεικονιστικά παχιστάρκος, τον κ. Φαλακρόν να έχει κοτσίδες μαλλιά κλπ.

Αυτό λοιπόν το έντομο, που μόλις φθάνει σε μήκος 1 1/2—2 πόντους, σώμα στενόμετρο και χρώμα πράσινο προς το κίτρινο, έχει την ιδιότητα, όταν προαισθάνεται ότι κινδυνεύει να στέκεται ακίνητο επάνω σ' ένα κλαδί δένδρου και ν' όμοιμείται τόσο καλά το μισοξερραμένο φύλλο που είναι πολύ δύσκολο αν όχι αδύνατο να διακρίνη κανείς ποιο είναι το έντομο και πού το φύλλο.

Αυτή την ιδιότητα της όμοιμησης την μετεχειρίζεται όχι μόνο για ν' όμοιμηση τον κίνδυνο αλλά και για να πιάσει με δόλο τα διάφορα άνωποτα έντομα που θα καθήσουν κοντά του.

Εκτός απ' αυτή την ιδιότητα του μιμικρισμού, που, στο κάτω-κάτω της γραφής, του είναι συγγνωμένη γιατί την μετεχειρίζεται για να προφυλάξει τον εαυτό του και για να άντεπεξέλθω στον σκληρόν άγωνα της ζωής, το θηλυκό, το αίδιο θηλυκό, έχει και την κακή συνήθεια αφού κάνει το κέφι του ή έκτελεση τα συζυγικά του καθήκοντα για την διαίωσιον του είδους, να έπιθεταί έναντιον του έραστου ή του συζύγου και με μια γερή δαγκωνιά να του κόβω σαν ραπάνι το κεφάλι...

Το θηλυκό καθρεφτίζεται πάνω σ' ένα γυαλιστερό φύλλο· τ' άρσενικό το περιτριγυρίζει και με χίλια παιχνίδια ζητάει να προσελκύση την προσοχή του. Το θηλυκό του ρίχνει δυο έρευνητικές ματιές κι' αν είναι του γούστου του πετάει ψηλά. Τ' άρσενικό τ' όκουλουθε και μέσα στα εκατομμύρια άφροσύμενα μικρόβια του αέρος δοκιμάζει την έρωτική παραζάλη μετά το τέλος της όποιος ή στάσις αλλόττης. Το θηλυκό καθόλου λικνεί τ' άρσενικό και με μια γερή δαγκωνιά του κόβει το κεφάλι και το μασάει σαν το όρεκτικότερο πράγμα του κόσμου...

Το Κολύβρις

Αν τύχη και ταξιδεύσετε στη Βραζιλία και μάλιστα σ' ένα κοσμικό-έξωτικό κέντρο, μπάρ-ρεστωράν ή ντάινινγκ, εκείνο που θα σας κάνει περισσότερο εντύπωση δεν θ'ανε ή ιδιόρρυθμη διακόσμηση του ή οι ώραιες και φλογερές Βραζιλανές με τα παθητικά, γεμάτα φωτιές μάτια τους, μα ο περίεργος φωτισμός των κέντρων αυτών, που φωτίζονται με χιλιάδες έντομα κρεμασμένα απ' την όροφή τους και τα πρωτοφανή σκυλαρίκια των γυναικών, που δεν είναι φτιαγμένα από πέρες και πλατίνες μα απλώς από μικρά πουλάκια, τα κολύβρια.

Κι' όσο για τα έντομα—φανάρια θα σας μιλήσω στ' άλλο φύλλο. Τώρα θα σας περιγράψω με λίγα λόγια τα θαυμάσια αυτά πουλάκια, τα κολύβρια, που πολύ πετυχημένα οι Γάλλοι τα όνόμασαν πουλιά-μουγες.

Τα κολύβρια—και υπάρχουν 850 περίπου είδη—είναι τα μικρότερα πουλάκια που έδημιούργησεν ο Πλάστης, κι' ίσως γι' αυτό, γιατί αλλούθ θα έμεναν άπαρτα-τρίτηρα, τους έδωσε τα ώραιότερα κι' άρμονικότερα χρώματα που και το πιο έπιθετό χέρι ζωγράφου δεν θα μπορούσε ν' άποδώσει. Δυστυχώς και τα χαριτωμένα αυτά πουλάκια δεν μπορούν να ζήσουν μέσα στο κλουβί παρά μόνον στον τόπο τους και για 2—3 μήνες μόνο και με μεγάλες περιποσίες.

Τα κολύβρια ζούν στη Βραζιλία, το Περού, την Βολιβία, τις Αντίλλες και τη Γουιάνα, τόσο στις πεδινές όσο και στα βουνά.

Τα χαριτωμένα αυτά πουλάκια, οι ζωντανές αυτές μινιατούρες είναι πολύ εύκινες, διαρκώς τρέχουν, πετούν από κλουβί σε κλουβί, πετούν από κλουβί σε κλουβί και με το λεπτό σαν ασκορράφα και μακρύ ράμφος τους ζούσαν στο μέλι απ' τα λουλούδια ή πιάνουν στο πέταγμα του κανένα έντομο που άποτελούν την συνθηδιαμένη τους τροφή.

Στο πέταγμά τους τα πολύχρωμα φτερά τους άστράφτουν στις όχτιδες του ήλιου και παίρνουν χίλιες άσφαυρες σ' όμορφιά και ποικιλία άνταυγες.

Παρ' όλη την όμορφιά τους είναι όύθωμο και και για το τίποτα πιάνουν τον καυγά όχι μόνο με ταξού τους μα και με μεγαλύτερα τους και δυνατότερα πουλιά.

Η φωλιά τους είναι θαύμα αρχιτεκτονικής. Την κατασκευάζουν τα θηλυκά με λεπτά κλαδιά δένδρων, που τα συγκρατούν μεταξύ τους με λεπτά θελονοειδή φύλλα ή διάφορες τρίχες από κορμούς δένδρων που τις ύφαινον με τήση δεξιότηχια και γούστο, που μπορεί να παραδελθώ με την πιο λεπτοδουλεμένη δαντέλλα. Το θηλυκό κατά τον Μάρτιο ή Απρίλιον γεννάει μέσα σ' αυτή την κολοσυρμένη φωλιά 5—6 αυγά μπλε-οιλά με θυσανία στίγματα, απ' τα όποια ύστερα· απ' 16 μέρες έφετινώνονται τα μικρά που τρέφουν οι γονείς τους με μέλι λουλουδιών.

Μερικά απ' τα ώραιότερα σε κομψότητα σώματος και χρώματι, σ' όλη ή σ' α π ό δ, που διακρίνεται από το δαντελλώτο όλοφιο της που έχει χρώμα θερμινόν, όπετα σ' α φ ό ρ ο ς, που γνωρίζεται απ' το όδοντοτό ράμφος του, τα γύρω απ' το λαίμμο του σκληρά και πολύχρωμα φτερά του που μοιάζουν σαν πατιγύνη γραβάδα, το προσονυχιστό σώμα του με μωβ, θαλασσιές και πορφυρές άποχρώσεις και τη θαυσια γαλανή ούρα του, που στην άκρη της άνοιγει σαν βεντάλι.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Του Άμερικανού συγγραφέως ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΝΤΕΝΒΙΣ

Ήταν ένα σπίτι με κρότους που ξετρελλαν.

Οι τοίχοι, το πάτωμα, το ταβάνι, όλα έτριζαν, όλα άναστεύαν, καθώς ο πένθιμος άνεμος έσκουζε έξω.

Άλλα εκείνο που κυρίως έφερνε την Έλεν Μπρόουν στα όρια της τρέλλας, ήταν το έκνευριστικό τρίξιμο της καρέκλας, επάνω στην όποια καθόταν άρες δλόκληρης ή γρηά στρίγκλα ή Καρλόττα Κρόμπελ...

Σαν ένα άγαλμα του μουσείου των περνούων όμοιωμάτων, κύτταξε ίσια μπροστά της με το πεθαμένο βλέμμα της και μόνο η κουνιστή καρέκλα της έτριζε κάθε φορά που έβριχνε το κορμί πίσω.

Πλάϊ στο σβησμένο τζάκι, ο άνδρας της, ένα άσαρκο σκέλεθρο που μύριζε μούχλα σαν βρυκόλακας, καθόταν το ίδιο ακίνητος, το ίδιο σιωπηλός.

Κι' ανάμεσα σ' αυτά τα δυο φαντάσματα η Έλεν περιμένε την άφιξη του Λέο.

Ξαφνικά η κοπέλλα δεν μπόρεσε να βαστάξη περισσότερο και τα χέρια της σφίχτηκαν νευρικά στην καρέκλα.

—Θέέ μου, ψιθύρισε. Κάνε να φύγω απ' εδώ πριν τρελλαθώ!

—Αντίς γι' άπάντησι το σκυλι ούρλιαξε έξω, σαν να ένοιωσε κάτι τρομαχτικό στον άέρα.

—Πότε έπί τέλους θάλθω ο γιός σας; ψιθύρισε τέλος. Πότε θα φανερωθώ;

—Θάλθω! άκούστηκε ή άτονη φωνή του Κρόμπελ.

—Δεν μπορώ να μείνω εδώ! Φοβάμαι!

—Ενα ελρωνικό γέλιο της άπάντησε: —Το σπίτι αυτό του άρέσει. Πρέπει να σ' άρέσει κι' εσένα!

Η Έλεν δεν ξαναμίλησε.

Ήταν μια φτωχή κοπέλλα που έργαζόταν ως δασκάλα σε ένα ιδιωτικό σχολείο. Μία μέρα έλαβε ένα εύγενικό γραφομηχανημένο γράμμα, όπου την παρακαλούσαν να δεχθή να περάση το καλοκαίρι της στο «ώραίο νησί» των Κρόμπελ, δίνοντας μαθήματα στον Χαάρ, τον γιός τους «ένα χαριτωμένο παιδί που θάναί για σας πιο πολύ φίλος παρά μαθητής». Έστελλαν κι' ένα τσέκ για το ταξίδι. Η Έλεν τ' άποφάσισε.

Το «ώραίο νησί» ήταν ένα φριχτό ξερονήσι έξομοχιασμένο στον όκεανό και ο μαθητής της—άν και είχε μείνει με τους Κρόμπελ δυο μέρες, στον έρειπωμένο, άποκρουστικό τους πύργο—δεν είχε άκόμη φανερωθώ...

Η Έλεν δεν άργησε να καταλάβη πως το γράμμα δεν γράφτηκε από τους Κρόμπελ.

Ήσαν άγράφματοι και οι δυο. Πάμπλουτοι αλλά άγράμματοι. Όστόσο

η όπομνη της κοπέλλας είχε φτάσει στα τελευταία όρια. Σηκώθηκε από την θέσι της και βγήκε έξω.

Ο όκεανός έμεινε μέσα στο γκρίζο σούρουπο. Ο πύργος όλομναχος επάνω στο βράχο έμοιαζε σαν γιγάντιο σιάκχτρο. Καμιά ανθρώπινη κατοικία κοντά. Μόνο στην άλλη άκρη του νησιού ένας φτωχός συνοικισμός ψαράδων...

Πλησίασε το σκύλο σαν για να του ζητήση βοήθεια, με την ίδια στιγμή ένα γέλιο παράξενο, που την έκανε να τιναχτή και να ριγίχη σύγκορη, άντήχησε γύρω της. Μία γυναίκα φανερώθηκε μπροστά της, χλωμή, με τα μαλλιά λυτά.

—Τί γυρεύεις εδώ; ρώτησε άγρια. Δεν νοιώθεις πως εδώ είναι κίνδυνος;

—Γιατί κίνδυνο μλάτε; ρώτησε ή Έλεν τρέμοντας.

—Μιλώ γι' α ύ τ ό ν. Το τέρας. Οι γονείς του σκότωσαν τον άνδρα μου γιατί ήξερε πάρα πολλά. Πάρα πολλά για την Μαίρη Γουέτ. Μα θα έκδικηθώ! Θά έκδικηθώ!

—Ενας ψηλός άνδρας με την μουσαμάδια των ψαράδων πλησίασε σε λίγο κι' έβραλε το χέρι του στον όμο της χλωμής γυναίκας.

—Έβριξε μία γρήγορη ματιά στην Έλεν!

—Έλα Μύρα. Ωρα να πηγαίνωμε!

Η γυναίκα δεν άκούοθηκε κλαίνοντας.

Η Έλεν τους κύτταξε ν' άπομακρύνονται σαν μαρμαρωμένοι και ξαφνικά μία άκατανίκητη τρομαρά της πλημμύρισε. Άν το «τέρας» ήταν ο μαθητής της, αν αυτή ή Μαίρη Γουέτ...

Σε κάθε τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θα δημοσιεύεται αυτότελως και από ένα έκτενές άριστούγημα της παγκοσμίου άστυνομικής φιλολογίας. Ιστορίες φρίκης, μυστηρίου και περιπετειών, με ήρωας τους άσους της άντιεγκληματικής παρατάξεως, τους άμειλίκτους δώκτας των ανθρώπων του σκότους και της άνομίας.

Μά δχι! Ήταν πολύ τρομερό. Δεν ήταν δυνατόν!

Όστόσο ένοιωσε πως της ήταν άδύνατο να μείνη πιά στον πύργο. Ούτε μισή ώρα. Ούτε δυο λεπτά.

Ξαναγύρισε μέσα κι' άνέβηκε στο δωμάτιο που της είχαν όρίσει. Έβριξε τα λιγοστά πράγματά της στην βαλίτσα της και κατέβηκε κάτω. Οι δυο γέροι δεν είχαν κουνηθή από την θέσι τους.

—Φεύγω! είπε ξαφνικά. Δεν φεύγεις! Περιμένουμε τον Χαάρ.

—Παραιτούμαι!

Οι δυο γέροι σηκώθηκαν μονομιάς από την θέσι τους.

—Δεν θα φύγεις!

—Αντί γι' άλλη άπάντησι, ή Έλεν ώρησε εμπρός. Με μια γερή σκουντιά έβριξε χάμω τον Κρόμπελ και σπρώχνοντας την γυναίκα του, βγήκε έξω.

Είχε νυχτώσει για καλά και ή βροχή άρχισε να μαστιγώνη τον όκεανό που βογγούσε.

Μά έτρεχε στα σκοτάδια, μη δίνοντας προσοχή στην Καρλόττα Κρόμπελ, που όρθια μπροστά στην πόρτα της σαν μάγισσα του Μεσαίωνα την καταριόταν.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Πόσες άρες έτρεξε έτσι, μέσα στην βροχή και την νύχτα, πηδώντας από βράχο σε βράχο, σε κάτι άπτόμα μονοπάτια, ακριβώς επάνω από το πέλαγος που άφριζε; Τα πόδια της τάνοιωθε σαν δυο ματωμένες πληγές. Παγωμένα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της. Εκείνη την στιγμή είδε το φώς.

Ήσαν ένα μικρό σπιτάκι που δεν είχε ίδη άλλοτε. Ένα σπιτάκι έξομοχιασμένο μ' ένα μόνον φωτισμένο παράθυρο.

Πώς χτύπησε, πως βρέθηκε μέσα δεν το κατάλαβε.

Μόλις άνοιξε τα μάτια της, συνάντησε το ελλικρινές γαλανό βλέμμα ενός νέου που της έδινε να πηή κάτι.

—Αισθανόσε καλύτερα τώρα;

—Ναι... Ω! Σας εύχαριστώ!

—Πώς κατορθώσατε να έλθετε ως εδώ; Διατρέσατε χίλιες φορές τον κίνδυνο να πέσετε στην θάλασσα. Μόνο άγριοκάτσικα περνούν από το μονοπάτι αυτό.

Με λίγα λόγια του διηγήθηκε την δραματική Ιστορία της.

Το μέτωπο του νέου σκοτεινίασε.

—Εγώ λέγομαι Ντάν Όρτις. Είμαι συγγραφέας. Νοίκιασα αυτό το σπίτι για το καλοκαίρι για να έργασθώ ήσυχα. Πάντως εδώ μέσα είσθε σε άσφάλεια, της είπε. Είπατε πως άφήσατε την βαλίτσα σας στους Κρόμπελ; Θα πάω να σας την φέρω. Μην κουνήσετε απ' εδώ πριν να γυρίσω. Έχω και κάτι άλλο να μάθω.

Πήδησε έξω από το σπίτι και σε λίγο ή Έλεν άκουσε τον κρότο της μοτοσυκλέτας του. Όλα όμως αυτά της φάνηκαν πολύ ύποπτα.

Γιατί να βιαστή τόσο για την βαλίτσα της; Γιατί να την άφήση μέσα στη νύχτα όλομόναχη;

Άρχισε να τριγυρίζει στο δωμάτιο και σιαμάτησε μπρος στην γραφομηχανή του Όρτις. Ένα γραμμένο χαρτί ήταν πλάϊ. Κάποια σελίδα από κανένα έργο του. Με περιέργεια ή Έλεν το πήρε στα χέρια της και με μια μιά κραυγή τρόμου έξφυγε από το στόμα της.

Το χαρτί που κρατούσε ήταν το

γράμμα που έλαβε στο Σάν Φραντσίσκο...

Είχε μερικά λαθάρια και γι' αυτό ο "Ορτίς" το αντίγραψε.

Πάντως ένα ήταν φανερό: "Ο νέος" τα είχε ένα με τους Κρόμπελ και τώρα πήγαινε να τους ειδοποιήσει.

Στην σκέψη αυτή, η ίδια τρομάρα την κυριεύει. "Αρπάζε ένα αδιάρροχο του νέου, τυλίχτηκε μέσα σ' αυτό και ανοίγοντας για δεύτερη φορά την πόρτα, ώρμησε στο σκοτάδι. Και άρχισε πάλι το ίδιο φοβερό τρέξιμο μέσ' στην καταιγίδα, με την βροχή που της μαστιγώνει το πρόσωπο, με τον άκαιρο που μούγκριζε έτοιμος να την καταπιεί αν έκανε το παραμικρό παραπάτημα. "Όταν έφτασε στον συνοικισμό των ψαράδων, ήταν περισσότερο πεθαιμένη παρά ζωντανή.

"Εκεί ούτε μια πόρτα δεν άνοιξε να την δεχθεί, ούτε ένα χέρι δεν απλώθηκε. Παντού την υποδεχόνταν με έχθρικές ματιές.

—Είπε δική τους! Στο διάβολο!
—Ξαναγύρισε στον πύργο!

—Ούστ! Δρόμο! Δεν έχουμε ανάγκη από σάς, άκουγε να φωνάζουν γύρω της.

—Μά δεν έχω που να πάω, παρακαλούσε η δυστυχισμένη κοπέλλα, μη με διώχετε!

Ξαφνικά μια ανοιχτή πόρτα απ' όπου έφεγγε ένα θαμπό φως την έκανε να πλησιάσει και να καθήσει στο κατώφλι δειλά, σαν ζωο χωρίς άφηνι.

"Ήξερε πως η πόρτα μένει ανοιχτή όταν μέσα στο σπίτι υπάρχει πεθαμένος.

Και πραγματικά. Σ' ένα φτωχικό νεκροκρέββατο ήταν ξαπλωμένη μια νεκρή κοπέλλα. Τα μαλλιά της ήταν ξανθά και στην άκρη του στόματος είχε λίγο πηγμένο αίμα, που κανείς δεν σκέφθηκε να το σκουπίσει. Μια γυναίκα έκλαιγε στα πόδια του κρεβατιού.

—Καί, αγάπη μου! Έλεγε. Γιατί να σ' αφήσω να πας! "Ο δαίμονας σε σκότωσε, παιδάκι μου!

"Ενας ψηλός άνδρας φάνηκε τότε στο φως:

—Δεν την σκότωσε ο δαίμονας... "Αλλά α ό τ ο ς, τ ο τ έ ρ α ς... "Αχ! Δεν θα έκδικηθούμε κάποτε!

"Η "Ελεν άνεγνώρισε τον ψαρά που πήρε τότε την Μύρα, έξω από τον πύργο το ίδιο απόγευμα και με κάποιο θάρρος μπήκε μέσα. "Ο ψαράς και η γυναίκα την κύτταζαν με μίσος και δυσπιστία.

Με λίγα λόγια τους διηγήθηκε τους φόβους της.

—Θέλω να φύγω από το νησί.

—Νά φύγεις από το νησί; γέλασε ο ψαράς. "Αστείο πράγμα! Κι' έτσι εύκολα θα σ' αφήσουν οι Κρόμπελ;

—Πληρώνω ό,τι θέλετε να με πάτε στο Σάν Φραντσίσκο.

—Χμ! Εύκολο το νομίζεις; Δεν είναι και τόσο, άφηνησε ο ψαράς, ανταλλάσσοντας ένα γρήγορο βλέμμα με τη γυναίκα του.

"Ήταν φανερό πως ο πληθυσμός είχε τρομοκρατηθεί, πως ζούσε σ' ένα σκοτεινό πυρετό τρομάρας και άγωνίας.

—Και... αν ξαναπέσω στα νύχια των Κρόμπελ, τί... τί έχω να φοβηθώ; ρώτησε με φωνή που έτρεμε η "Ελεν.

—Νά πάθεις ό,τι και αυτή εδώ, ψιθύρισε ο ψαράς, δείχνοντας την νεκρή κοπέλλα.

Πλησίασε και τράβηξε το σεντόνι που την σκέπαζε.

"Ενα σώμα φριχτά κατακρουρημένο φανερώθηκε μπροστά στην "Ελεν που δεν μπόρεσε να μην ανατριχιάσει.

—Την βρήκαμε έτσι, στους πέρα ύφਾਲους! είπε ο ψαράς. "Όλοι την στραβοκύτταζαν. Ήταν φανερό πως δεν την ήθελαν. Την μισούσαν. "Αδίκαια την συνέδεαν με το φρικιαστικό συμβάν. Μά τί έφταιγε αυτή; Τί έφταιγε;

—Πρέπει να με σώσετε! φώναξε με άπελπισία η "Ελεν.

"Ο ψαράς την κύτταξε λίγες στιγμές.

—Πάμε! είπε τέλος. Είναι τέτοια τρικυμία και τέτοιο σκοτάδι που μπο

ή κοπέλλα βρέθηκε στη θάλασσα.

"Όταν συνήλθε, ήταν στο άμπαρι ενός πλοίου. Μια λάμπα του λαδιού που κουνιόταν πέρα-δωθε μαζί με το πλοίο έφεγγε τα βρώμικα τοιχώματα και το πάτωμα, επάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένη. Στο βάθος ήταν δυο δέματα σκεπασμένα με καραβόπανα.

Πριν καταφέρει να συγκεντρώσει τις σκέψεις της, μια καταπακτή άνοιξε στο ταβάνι και ο Κρόμπελ με δυο μαύρους κατέβηκαν στ' άμπαρι.

Χωρίς να δώσουν προσοχή στην "Ελεν, διευθύνθηκαν στα δυο δέματα και σήκωσαν τα καραβόπανα.

"Ήταν δυο πνιγμένοι, που με φρίκη ή κοπέλλα άνεγνώρισε στα προσμένα και πρασινόμαυρα εκείνα χαρακτηριστικά τους, τον ψαρά και τον

"Η πόρτα ξανάνοιξε και φάνηκε ο Κρόμπελ και η στρίγκλα κρατώντας ένα τουφέκι.

ρεϊ να τους ξεφύγουμε.

"Υστερ' από λίγα λεπτά, ήταν στην βάρκα του ψαρά. Μια μεγάλη, γερή βάρκα που ήξερε τί σημαίνει τρικυμία. Δεν είχαν όμως προχωρήσει ούτε πενήντα μέτρα, όταν ο ψαράς τινάχτηκε από το τιμόνι που κρατούσε.

—Νά πάρη η όργη! Χαθήκαμε!

"Η κοπέλλα κύτταξε, μά δεν είδε τίποτε. "Αλλά... εκεί κάτω... κάτι φαίνεται μέσα στην νύχτα επάνω στα κύματα. "Ενα μεγάλο κόκκινο μάτι. "Ενα κόκκινο μάτι που ολοένα και πλησίαζε.

—"Ο θάνατος! ψιθύρισε ο ψαράς. "Εδωσε μερικές γρήγορες διαταγές στο μούτσο του κι' άρχισαν να μανουβράρουν τα πανιά. "Η βάρκα γερμένη από το ένα πλευρό έσκιζε τον άκαιρο σαν σαίτα.

Μά του κάκου! Το κόκκινο μάτι πλησίαζε, πλησίαζε...

Μέσ' στο σκοτάδι η "Ελεν είδε ένα τεράστιο μαύρο όγκο που διευθυνόταν κατ' επάνω τους με όλη του την ταχύτητα. Σε λίγα δευτερόλεπτα ακούστηκε ένας άπαισιος τριγμός και

μούτσο του...

—"Εν τάξει; ρώτησε μ' απάθεια το σκέλεθρο που λεγόταν Κρόμπελ.

—"Εν τάξει!

—Καλά κάνετε και τους μαζέψατε. "Ετσι είμαστε βέβαιτοι. Αύριο όλοι θα νομίζουν πως η βάρκα βούλιαξε από την τρικυμία.

Σήκωσαν τα πτώματα που δεν τους χρειάζονταν πια και τα πέταξαν στη θάλασσα, ενώ ο Κρόμπελ στράφηκε στην "Ελεν:

—Καλώς μάς ξαναγύρισε, μικρούλα μου! είπε ειρωνικά. "Ο Χαάρ άνοπομονεί να σε γνωρίσει.

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

"Όταν ξύπνησε και πάλι στο παλιό της δωμάτιο στον πύργο με το ίδιο βρώμικο, κίτρινο χαρτί στους τοίχους την έπιασε άπελπισία και άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και στο άνοιγμά της φάνηκε η αποκρουστική μορφή της μέγαιρας.

—Μπα! Καλημερούδια! Καλώς ξαναβρεθήκαμε, μικρό του! Μόνο τὰ

βουνά δεν σμίγουν! "Ελα, σήκω και σού έτοιμάζω μια έκπληξι!

"Η "Ελεν την κύτταζε με μάτια όρθανοίχτα.

—"Ελα! Γρήγορα! "Ο Χαάρ είναι κάτω!

"Ο Χαάρ! Αυτό το όνομα που περισσότερο από κάθε τι άλλο ήταν το κλειδί του τρόμου της από την εποχή που πάτησε το πόδι της σ' εκείνο το νησί.

"Ο Χαάρ! Είχε έλθει με την ελπίδα νάβρη ένα σγουρόμαλλο αγόρι, που να του δίνει μαθήματα και που θάταν μια εύχαριστη γι' αυτήν. Όταν λάχιστο αυτό άφηνε να μαντευθί έκεινο το γράμμα που —τώρα το ήξερε— γράφθηκε από τον Ντάν "Ορτίς. Και τώρα θά πήγαινε ν' αντικρύση

το τέρας, τον γιου των Κρόμπελ, αυτόν που είχε τρομάξει ένα χωριό περισσότερο παρά αν ήταν ένας βρυκόλακας.

"Η μέγαιρα την κύτταζε καθώς ντυνόταν.

—Είσαι ωραία! είπε. Το ό Χαάρ που άρέσουν τα ωραία κορίτσια και σέρνοντας σχεδόν την "Ελεν απ' το χέρι, την ώδηγησε σ' ένα δωμάτιο.

"Ανοιξε την πόρτα, την έσπρωξε μέσα κι' έφυγε κλείνοντας την πόρτα με κλειδί πίσω από την δύστυχη κοπέλλα.

—Αυτός είναι ο Χαάρ μου! είπε φεύγοντας.

"Η "Ελεν τον είδε και με μιάς το χρώμα χάθηκε από τα μάγουλά της. Καθισμένος διπλόποδα στο πάτωμα ο Χαάρ, έπαιζε με μια κούκλα...

Το ύψος του θάταν ως δυο μέτρα και από το φριχτό κορμί του έβγαιναν χέρια και πόδια γορίλλα. Είχε αδύνατο να περιγράψη κανείς το ζωόδο πρόσωπο με το τεράστιο στόμα και τὰ βλοσυρά πεθαμένα μάτια.

"Ήταν ντυμένος σαν μικρό παιδί, με

κοινό πανταλόνι και χρωματιστή μπλούζα και η γελοιογραφία που παρυσίαζε αντί να φαίνονταν άστεία ήταν φοβερή...

"Η "Ελεν τραβήχτηκε ως την άλλη άκρη του δωματίου. Οι φόβοι που δοκίμασε ως τώρα δεν ήταν τίποτε μπροστά στον τρόπο που ένοιωσε κοντά στο όν που έμοιαζε πιδ πολύ με ζωοπαρά άνθρωπο. Μόλις κατώρθωσε να συγκρατήσει μια κραυγή.

Το τέρας κρατώντας καλά την κούκλα στο ένα του χέρι, την έκοβε άργα-άργα, σαν να ήταν σαλάμι, με το καλοσκακισμένο ξυράφι του. "Όταν όμως είδε την "Ελεν, άφησε την κούκλα και μ' ένα γρυλισμό σηκώθηκε και την πλησίασε.

—Με λένε Χαάρ! ψιθύρισε με δυσ-

το τέρας να πετοσκοβή την κούκλα του, μαρτυρούσε πολλά.

Ξαφνικά πάλι μουγκρίζοντας ο ήλιος, ώρμησε προς την "Ελεν.

Τραβήχτηκε πίσω κι' άρχισε να τρέχει μέσ' στο δωμάτιο. Μά το τέρας, παρ' όλο του τον όγκο, ήταν πιο γρήγορο απ' αυτήν. Την άρπαξε από το φόρεμα και την τράβηξε άγρια. Ούρλιαζοντας άπελπιστικά η "Ελεν, πιάστηκε στην πόρτα, μά καθώς την βρήκε κλειστή στράφηκε προς τὰ πίσω. Την ίδια στιγμή τὰ μακρουλά χέρια του γορίλλα άγγιξαν το λαιμό της. "Εκαμε μια τελευταία προσπάθεια, κατώρθωσε να του ξεφύγει και παίρνοντας φόρα μ' όλη της την δύναμη, δύναιμ νέας που έχει μνηστέ στο σπύρι, τον χτύπησε με το κεφάλι στο στομάχι.

Μουγκρίζοντας από πόνο, γιατί ήταν και θρασύδειλος, ο γίγας, τραβήχτηκε προς τὰ πίσω... "Ενα κλειδί έπεσε από την τσέπη του. "Η "Ελεν το άρπαξε, άνοιξε την πόρτα και περνώντας σαν σίφουνας μπροστά άπό τους δυο γέροντες που την κύτταζαν σαν μούμιες, άνέβηκε στο δωμάτιό της, κλειδώθηκε, έπεσε στο κρεβάτι της και άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

ΣΚΙΕΣ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ

"Ο άνεμος δεν φυσούσε διόλου και η νύχτα ήταν τρομακικά ήσυχη. "Αφοδ' κουράστηκε ν' άκούη τον μονότονο ήχο των λυγμών της, σάπασε κι' έπεσε σ' ένα είδος λήθαργο που ήταν και δεν ήταν ύπνος... Και μέσα σ' αυτόν τον λήθαργο κάτι της φάνηκε πως άκούσε. Κάτι σαν βήματα. Σαν ψιθυριστά. Μά πλήθους. Και ο σκύλος μούγκριζε θυμωμένα. Πνιγμένα.

"Όταν ξύπνησε πετάχτηκε στο παράθυρο και κύτταξε έξω. Της φάνηκε σαν νάβλεπε σκιές. Γρήγορες σκιές που έφευγαν και χαμόνταν. Μά τόσο άβέβαιες! "Ισως νάταν από την πείνα.

"Από την ώρα που κλειδώθηκε στην κάμαρά της, το πρωί, ολόκληρη την ημέρα και το βράδυ, δεν της έστειλαν τίποτε να φάη.

"Η κυρία Κρόμπελ της το έδήλωσε ρητά: Δεν θάτρωγε παρά αν άπεφάσιζε να φανή καλή στον Χαάρ.

Νά φανώ καλή! "Ενα ρίγος διέτρεξε την ράχη της. "Ακούσε ν' μπαρώνουν τις έξω πόρτες και κατέλαβε πως ήταν χαμένη. "Ήταν φυλακισμένη στον πύργο και στο στενό κηπάκι που τον έζωνε, "Ο Γκρίφιν, ο σκύλος, ήταν όστόσο πολύ ανήσυχος. "Η "Ελεν κύτταζε το ρολογάκι της. Τέσσερες ή ώρα. "Αργά, κατέβηκε στον κήπο.

Την ίδια στιγμή ο αγριόσκυλος μ' ένα γαύγισμα μανίας ρίχτηκε μέσα στις πρασιές σέρνοντας την άλυσή του. Μια φωνή άγωνίας άκούστηκε. Μια φωνή ανθρώπου που κινδύνευε.

"Η "Ελεν είδε κι' έσπευσε να γλυτώσει τον άνθρωπο, που ο Γκρίφιν είχε άρπάξει με τὰ δόντια του και που θάταν τον κύτταζε στο πρόσωπο έμεινε κατάπληκτη: "Ήταν ο Ντάν "Ορτίς, ο συγγραφέας! "Ο σκύλος του είχε κάμει πολλές βαθείες πληγές...

"Ήταν κατάχλωμος που μόλις κρατιόνταν στα πόδια του. Χωρίς να του δώσει εγγήσεις η "Ελεν τον ώδηγησε στο δωμάτιό της, όπου έπεσε λιποθυμισμένος. Το αίμα έτρεχε άφθονο απ' τις πληγές του που η "Ελεν άρχισε να επίδεύει. "Αφαισιωμένη στη δουλειά της αυτή δεν κατάλα-

Θε πώς η πόρτα άνοιξε πίσω της ά-
θούρα.

Τό τέρας, θρισκόταν κι' όλος πίσω
της, στάθηκε λίγες στιγμές και, ξα-
φνικά, στη θέα του αίματος, τά μά-
τια του κοκκίνισαν, άγρίεψε σαν τί-
γρις, χύθηκε επάνω στην "Ελεν και
την άρπαξε από τó λαιμό. "Ενα πνι-
γμένο μουγκρητό βγήκε από τó στό-
μα της και έχασε τις αισθήσεις της.

"Όταν ξαναέρηκε τόν έαυτό της,
ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της,
και ό "Όρτις πεταμένος σέ μιá γω-
νιά, άναίσθητος, όπως τόν έρριξε ό
Χαάρ. "Ο λαιμός της έπονόσε φοβε-
ρά. Κύτταξε τριγύρω της, κι' είδε τó
τέρας καθισμένο σταυροπόδι ν' άκο-
νίζει ένα τεράστιο ξυράφι.

"Ο "Όρτις της γύριζε τις πλάτες,
και καθώς τού είχε σηκώσει τó που-
κάμισο για νά τού πλύνη τις πληγές,
ή γυμνή πλάτη του είχε φριχτά ίχνη
από πρόσφατο, μαστίγωμα. Αυτό δέν
ήταν δουλειά τού Χαάρ. Θά είχε γί-
νει πió πρίν γι' αυτό ό "Όρτις δέν εί-
χε την δύναμιν ν' άντισταθί στο σκύ-
λο και ξαφνικά ή νέα θυμήθηκε τις
σκιές, τ' άργοπατήματα, τόν θυμό
τού Γκρίφιν... Μυστήρια! Παντού μυσ-
τήρια!

Τό ξυράφι στα χέρια τού τέρατος
άστραψε σαν νά ζωντάνευε.

—Δέν μ' άγαπάς; της έλεγε. Ούτε
έγώ. "Ετσι έκανα και στις κούκλες
και στα κορίτσια... Πολλά κορίτσια...
Και σένα έτσι θά σου κάνω, και ή
μαμά θά μού φέρη άλλη!

—Άς τó ξυράφι, Χαάρ, διέταξε
ή "Ελεν πού ώστόσο είχε παγώσει.
άπ' τόν τρόμο.

"Ο ήλιθιος, άργά, γελώντας χαζά,
πλησίαζε τó ξυράφι πρós τόν λαιμό
της νέας, ένώ με τó άριστέρό του χέ-
ρι την κρατούσε ακίνητα. Λίγα έκα-
τοστά άκόμα και τó ξυράφι θά άγγι-
ζε τó λαιμό της κοπέλλας.

"Ενας γρυλισμός άκούστηκε τότε
και ό Χαάρ παρ' όλίγο νά σωριαζό-
ταν χάμω καθώς ό "Όρτις τόν τρά-
θαιγε, με όση δύναμι τού έμεινε, από
τó πόδι. "Η "Ελεν δέν έχασε ούτε
στιγμή, πετάχτηκε από τó κρεβάτι
και άρπαξε τόν ήλιθιο από τόν λαι-
μό.

Τό ξυράφι έξφυγε από τά χέρια
του, μά άρπαξε την "Ελεν, της έσυ-
ρε πίσω τó κεφάλι και τά άπαισία
σφυλόδοντά του, γύρεφαν τó λαρύγ-
γι της... Στιγμή άφάνταστης άγω-
νίας.

"Ο "Όρτις άρπαξε τó τέρας από τά
μαλλιά, κρεμάστηκε σχεδόν επάνω
του, και τόν άνάγκασε ν' άφήση τó
θύμα του και νά τού έπιτεθί. "Ηταν
καλός μποξέρ, και ό Χαάρ έφαγε με
ρικές πολύ πετυχημένες, τόσο πού,
τρομαγμένος διευθυνόταν στην πόρ-
τα. "Ηταν καιρός γιατί και ό "Όρτις
ήταν έτοιμος νά ξαναπέση χάμω άν
δέν τόν ύποβάσταζε ή "Ελεν.

—Πάμε νά φύγουμε! τού είπε.

Δέν πρόφτασαν όμως. "Η πόρτα ξα-
νάνοιξε και φάνηκαν ό Κρόμπελ και
ή στρίγκλα ή γυναίκα του κρατών-
τας από ένα τουφέκι.

Στη θέα της ματωμένης φάτσας
τού κανακάρη τους, και οι δύο έγι-
ναν θηρία... "Ο Κρόμπελ σήκωσε τó
ξυράφι και τó ξανάδωσε στο τέρας.

—Σφάξε τους! Σφάξε τους και
τούς δύο, φώναξε και άν άντιστα-
θούν, θά φάγ σφαίρες από μάς.

—Μά, ό γυιός σου μάς έπετέθηκε
πρώτος, πρόφερε διατακτικά ή "Ελεν.
Καλά έκαμε! Δικαίωμα του! "Ο-
τι θέλει θά γίνεται έδώ μέσα!

—Μά είνε άδικο!

"Ο "Όρτις της έκανε νόημα νά σω-
πάση... Φαινόνταν σαν νάκουγε κάτι
άπ' έξω... Κάτι άνεξήγητο.

"Η "Ελεν όμως δέν άκουγε παρά
τις άναρθρες κραυγές τού τέρατος.
Δέν έβλεπε παρά τó ξυράφι πού ύ-
ψωνόταν πάλι κοντά στο λαιμό της,
ένω δύο τουφέκια την έσημάδευαν.
Μπήγοντας μιá φωνή σφίχτηκε πió
κοντά στον "Όρτις.

"Ο νέος πού διατηρούσε όλη του
την ψυχραιμία γύρισε σπόν Κρόμ-
πελ.

—Βάρεσε πρώτα μένα! φώναξε.

"Ο Χαάρ σαν νά μην άκουσε τά λό-
για τού "Όρτις έκανε ν' άρπάξη την
"Ελεν από τά μαλλιά. Την ίδια όμως
στιγμή μιá δυνατή γροθιά στο στο-
μάχι τόν έκανε νά μείνη κόκκαλο.
"Ο "Όρτις όμως δέν άρκέστηκε σ' αυ-
τό. Σάν άστραπή τόν άρπαξε και τόν

έσπασε μπροστά στην "Ελεν και σ'
αυτόν σαν πρόχωμα.

—Πυροβολήστε τώρα άν τολμάτε! φώ-
ναξε στους γονείς του πού κύτ-
ταζαν μ' άνοιχτό στόμα.

"Ο "Όρτις έπωφελήθη απ' την κα-
τάπληξί τους και πρίν προλάβουν νά
συνέλθουν πέταξε τόν γυιό επάνω στο
γέρο με τóση δύναμιν, πού τó όπλο
έξφυγε από τά χέρια του και έπεσε
στα πόδια του. "Ο νέος τó άρπαξε με
μιáς:

—Μιά κίνησι, είπε, και ό γυιός σας
γίνεται μακαρίτης. Δέν πρόφτασε νά
πύ πολλά. "Η πόρτα άνοιξε ξα-
φνικά και ένα πλήθος άνθρωποι με
ρόμπτες μακρυές και κουκούλες φά-
νηκε στο άνοιγμά της.

Στην "Αμερική, όταν μιá όμάς ά-
ποφασίση νά έφαρμόση τόν τρομερό
νόμο τού Λύντς, οι έκτελεστοί ντύ-
νονται έτσι για νά μην τούς άναγνω-
ρίση κανείς. "Η δικαιοσύνη μένει ά-
νώνυμη και σκοτεινή.

Δύο ρεβόλβερ διευδύνθηκαν έναν-
τίον τους.

—Πάρε τó κορίτσι "Όρτις και πή-
γαινε. "Εμείς θά άποδώσωμε δικαιο-
σύνη!

"Ηταν εκεί τούλάχιστον είκοσι μαυ-
ροφόροι...

—Κρόμπελ, είπε μιá γυναικεία φω-
νή. "Ο γυιός σας έσκότωσε με φρι-
χτά μαρτύρια έξη κορίτσια τού νη-
σιού. Τό καράβι σας, θούλιαζε τρεις
θάρκες, και έπνιξε έπτá ανθρώπους,
οι σκύλοι σας έέκαναν άλλους τρεις.
"Ηλθε ή στιγμή της δικαιοσύνης!

Καθώς ό "Όρτις παρέσυρε έξω την
"Ελεν, της φάνηκε πώς άναγνώρισε
την φωνή. "Ανήκε στην γυναίκα πού
την έλεγαν Μύρα.

—Και νά σκέπτεται κανείς πώς έ-
γώ σ' έφερα σ' αυτήν την κόλασι! ψι-
θύριζε ό Ντάν καθώς έφευγαν. Μόλις
έφτασε στο νησί ό Κρόμπελ ήλθε νά
με παρακαλέση νά τού γράψω στην
μηχανή μου τó γράμμα πού έλαβες.
Δέν ήξερα πώς έγραφα ψέμματα...
"Εφυγα κείνο τó θράδυ για νά τού
ζητήσω έξηγήσεις.

—Ντάν! είπε ή "Ελεν. "Εκείνα τά
σημάδια... στην πλάτη σου...

—Μου τά έκαναν σήμερα αυτοί οι
μαυροφόροι. Νόμιζαν πώς είμαι κα-
τάσκοπος των Κρόμπελ.

Ξαφνικά ή "Ελεν σταμάτησε και
δείχνοντας τόν Πύργο:

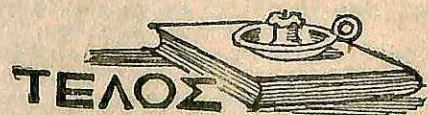
—Τί λές, Ντάν... "Εκεί θά γίνη τώ-
ρα δολοφονία;

—"Οχι άγάπη μου... Θ' άπνεμηθί
δικαιοσύνη!

—Και. Και ποιοι είνε αυτοί;

—Δέν ξέρω. Δέν θέλω νά μάθω...

"Ενα ξέρω. "Οτι άφήνωμε αύριο
αυτό τó καταραμένο νησί, για νά πιά-
με σέ κανένα άλλο, πió κατάλληλο
για την σελήνη μας τού μέλιτος...

"Όταν οί γκάγκστερς άνακατεύονται στα σπόρ

Αυτά συμβαίνουν εις την "Αμερικήν!

Φανταστήκατε ποτέ σας ότι οι γκάγ-
κστερς της "Αμερικής είνε δυνατόν νά
ένδιαφέρονται για τά σπόρ; Και ό-
μως, όπως τόσα άλλα παράξενα, συμ-
βαίνει και αυτό στις "Ηνωμένες Πολι-
τείες.

"Οχι όλοι, βέβαια, αλλά πάντως
πολλοί, και ιδίως άρχηγοί κι' ύπαρ-
χηγοί συμμοριών, ενδιαφέρονται ζωη-
ρώς για τά σπόρ, και λαμβάνουν έ-
νεργό μέρος στην όργάνωσι και στην
...έκμετάλλευσι διαφόρων άθλητικών
αγώνων. Γιατί πρέπει νά τó πούμε έξ
άρχης ότι τó ενδιαφέρον των γκάγκ-
στερς για τά σπόρ δέν προέρχεται ά-
πο κλειστικώς από φιλαθλητισμό, άλ-
λά κι' από συμφέρον. Βρίσκουν, δη-
λαδή, στην όργάνωσι των άθλητικών
αγώνων ένα πεδίο δράσεως και μιάν
εύκαιρία έκμεταλλεύσεως για ν' αú-
ξήσουν τ' ένομα εισοδήματά τους.

Ο ΝΤΑΪΜΟΝΤ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΥΡΣΕΣ

Χαρακτηριστικόν τού πόθεν προέρ-
χεται και τού τρόπου με τόν όποιον
έκδηλώνεται τó ενδιαφέρον των γκάγ-
κστερς για τά σπόρ, είνε τó κατω-
τέρω περιστατικό:

Πρό έτών είχε όργανωθί στη Νέα
"Υόρκη ένας εξαήμερος ποδηλατικός
αγών, ό όποιος διεξήχθη μέσα στο
μεγάλο ποδηλατοδρόμιο της πόλεως,
και στον όποιον οι συναγωνιστάι έ-
λάμβαναν μέρος κατά ζεύγη. "Ο ένας
άπ' τó κάθε ζεύγος ξεκουραζόταν κι'
έτρεχε ό άλλος, όταν δέ εκείνος κου-
ραζότανε, κατέβαινε κι' έδινε τη θέσι
του στον σύντροφό του.

Στους αγώνες εκείνους έλάμβαναν
μέρος κι' ό περίφημος πρωταθλητής
τού ποδηλάτου Βίλλυ "Αντερσον, για
πόν όποιον όλος σχεδόν ό κόσμος ήταν
βέβαιος πώς θά νικούσε. Κι' έπειδή
όλοι οι αγώνες στην "Αμερική δίνουν
την εύκαιρία νά μπαίνουν στοιχήματα
μεταξύ τού κοινού, στην εξαήμερη έ-
κείνη ποδηλατοδρομία είχαν πονταρι-
σθή τεράστια ποσά ύπέρ τού "Αντερ-
σον και τού συντρόφου του.

Παρά τη φήμη του και τις έλπίδες
πού είχαν στηριχθί σ' αυτόν, τó ζεύ-
γος "Αντερσον—Σμίτ (έτσι λεγότανε
ό σύντροφός του), δέν ένίκησε. Πρώτο
ήλθε ένα ζευγάρι πού τó άποτελούσαν
οί δύο άδελφοί Ντέκερ, με την κα-
ταπληκτική διαφορά δύο γύρων.

Τό κοινόν εξέσπασε σέ ζωηρότατες
άποδοκιμασίες έναντίον τού "Αντερ-
σον και τού Σμίτ. "Αλλά την ίδια
στιγμή πού άκούγονταν οι λαϊκές έ-
κείνες έκδηλώσεις, τρεις άνθρωποι
έμπαιναν στό γραφείο τού όργανωτού
των αγώνων, και κουδέντιασαν μαζί
του ιδιαιτέρως μερικές στιγμές. "Ε-
πειτα ξαναβήκαν.

"Όταν σέ λίγο οι νικηταί άδελφοί
Ντέκερ, ό "Αντερσον, ό Σμίτ και οι
προπονηταί τους έφθασαν στο γρα-
φείο τού όργανωτού των αγώνων, έ-
κείνος έδήλωσε ότι είχε νικήσει τó
ζεύγος "Αντερσον—Σμίτ και όχι οι
άδελφοί Ντέκερ.

—Γιατί; έρώτησαν αυτοί.

—Γιατί έκάνανε κάποια παράβασι
στον προτελευταίο γύρο, την όποια
τώρα μόλις μου κατήγγειλαν

—"Αν έκάνανε παράβασι, επέμειναν
οί δύο Ντέκερ, νά την άναφέρτε στην
ποδηλατική όμοσπονδία κι' εκείνη εί-
νε άρμοδια νά την κρίνη.

—Καθόλου. Την κρίνω έγώ και θγά-
ζω την άπόφασί μου. "Αν έσείς έχετε
διαφορετική γνώμη, ν' άναφερθήτε
στην όμοσπονδία σας. Νομίζω όμως
πώς δέν θά κάνετε καλά.

Συγχρόνως τούς έκανε ένα μυστη-
ριώδες νεύμα και βγήκε μαζί τους,
για νά μπουνε σ' ένα διπλό γραφείο
"Εκεί τούς είπε:

—"Εγώ προσωπικώς δέν θά είχα
καμμιάν αντίρρηση νά δηλώσω ότι νι-
κήσατε έσείς. Πρό όλίγου όμως πήρα
έπιστολή από τόν Ντáιμοντ, ν' άνα-
κηρύξω νικητάς τόν "Αντερσον και
τόν Σμίτ, έπειδή σ' αυτούς έχει πον-
τάρει ένα μεγάλο ποσό. Κι' έπειδή
δέν έπιθυμώ νά μού φυτέψουν οι άν-
θρωποι τού Ντáιμοντ μερικές σφαί-
ρες στο κορμί, συμμορφώνομαι με την
έντολή του. "Αν θέλεσε έσείς, κάνετε
φασαρία.

★

Την έποχή εκείνη όλος ό κόσμος έ-
τρεμε τόν Ντáιμοντ, τόν διαδότην
άρχηγό-κστερ και άνταγωνιστή τού
"Αλ. Καπόνε. Και οι άδελφοί Ντέκερ
δέν έτόλμησαν νά διαμαρτυρηθούν.

Και μόνον όταν έπειτα από δύο
χρόνια ό Ντáιμοντ, κατατρεγμένος,
έφυγε από την "Αμερική μαθευτήκς
ή άλήθειν

ΖΗΜΙΑ 18.000 ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

Κάτι άνάλογο συνέβη, όταν έγινί
σχεδόν την ίδια έποχή, ό αγών έλευ-
θέρας πάλης μεταξύ των δύο φημι-
σμένων πρωτοπαλαιστών Σίκας και
Μαχόνυ. Τόν Μαχόνυ έπροστάτευε—
και ποντάριζε επάνω του μεγάλα πο-
σά— κάποιος άλλος άπ' τούς δυνα-
στες τού "Αμερικανικού ύποκόσμου.
Και ό όργανωτής τού αγώνος άξίως
άπ' τόν Σίκας νά... νικήθί! Για νά
είνε δέ έξησφαλισμένος ότι ή αξίωσις
του θά έπραγματοποιείτο, υπεχρέωσε
τόν Σίκας νά καταθέση ως έγγύησιν
ένα ποσό 18.000 δολλαρίων.

Κατά την διάρκεια όμως τού αγώ-
νος ό Σίκας άναψε, παρέρυρη, έέ-
χασε την ύπόσχεσί του και... ένίκησε.
Τό άποτέλεσμα ήτανε νά χάση τά 18.
000 δολάρια, τά όποια δέν έτόλμησε
νά ζητήση, παρά μόνο έπειτα από
πολλά χρόνια, τελευταίως, όταν συ-
νέβη νά συλληφθί ό άρχηγό-κστερ,
ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΠΛΩΜΑΧΙΕΣ

"Εκεί όπου ιδιαιτέρως ένδιέφερον
το άνέκαθεν οι "Αμερικοί γκάγκστερς,
είνε τó σπόρ της πυγμαχίας, στο ό-
ποίο κάθε άρχηγός συμμορίας είχε
τόν προστατευόμενο του πρωταθλητή.

Γενικώς οι περισσότεροι πρωτοπυγ-
μάχοι και πρωτοπαλαισταί της "Αμε-
ρικής ήσαν άνέκαθεν προστατευόμε-
νοι και φόρου ύποτελείς στους γκάγκ-
κστερς.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Έκατάπτε το κλειδί σάν καράμελλα

Ζωηροτάτη ήταν η συγκίνησης με την όπλιση ο πληθυσμός του 'Αγίου Λουδοβίκου των 'Ηνωμένων Πολιτειών παρακολουθούσε επί ημέρες τελευταίας, την περίπτωση μίας παιδούλας ονόματι Μαίρη Κάρολιν. 'Ηλικίας δεκαοκτώ μόλις μηνών ή μικρά Μαίρη ήταν ένα από τα φοβερά εκείνα παιδάκια που δεν έννοούν να σταθούν ούτε μία στιγμή ήσυχα, ούτε αν' αφήσουν δυο πέτρες μαζί' κατὰ την προσφυά λαϊκήν έκφρασι. 'Η χειρότερη όμως συνήθεια που είχε το άνησχο κοριτσάκι, ήταν να βάζει στο στόμα του κάθε τι που βρισκόταν εμπρός του.

Έτσι μία μέρα έβαλε στο στόμα του ένα νικέλινο κλειδί πόρτας. Κι' επειδή η γεύσις του νικελί της εφάνηκε ευχάριστη και δροσερή, άρχισε να πιπιλάει το κλειδί σάν καράμελλα, έως ότου τὸ... έκατάπτε. Έννοείται ότι σε λίγο άρχισαν να την βασανίζουν φοβεροί πόνοι κι' έβαλε τις φωνές. Οί γονείς της έτρεξαν άνησχοι, κι' όταν ή Μαίρη τούς διηγήθηκε τί είχε πάθει, την μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο. Έκεί ή άκτινοσκόπησης έδειξε ότι το κλειδί είχε σταθί μεταξύ του λάρυγγος και του στομάχου.

Επί ημέρας οί γιατροί του νοσοκομείου έσυζητούσαν διαστακτικοί αν έπρεπε να κάνουν έγχειρησι, γιὰ να βγάλουν το κλειδί. Έν τῷ μεταξύ οί πόνοι της μικρής εδυνάμωναν, οί έφημερίδες της πόλεως αφιέρωναν καθημερινῶς στηλές ολόκληρες γιὰ την Μαίρη Κάρολιν και όλοι οί κάτοικοι του 'Αγίου Λουδοβίκου ήταν άναστατοι έως ότου οί γιατροί άπεφάσισαν να επέμβουν όπωςδήποτε.

Η έγχειρησις έγινε, επέτυχε τελείως, το κλειδί βγήκε κι' ή μικρούλα άνακουφίστηκε από τούς πόνους και βρίσκεται τώρα στο στάδιο της άναρρώσεως, γιὰ να ήσυχάσουν επί τέλους και οί κάτοικοι του 'Αγίου Λουδοβίκου.

Οί πορτοκαλλιές του Λουδοβίκου 14ου

Στην υποδοχή των 'Αγγλων βασιλέων οί όποιοι πρόκειται να πάνε έπειτα από μερικές βδομάδες στο Παρίσι, θα λάβουν μέρος κι' οί περίφημες «Πορτοκαλλιές του Λουδοβίκου 14ου». Γιά πρώτη φορά τὰ δένδρα αυτά, έπειτα από 250 χρόνια θα βγουν στον ήλιο.

Πρόκειται γιὰ τις πορτοκαλλιές που ο Λουδοβίκος 14ος είχε φυτέψει οί ίδιος μέσα στον κήπο του περιήμου παλατιού των Βερσαλλιών. Γιά να μην τις πειράξει ο ήλιος και αϊ καιρικά μεταβολά, τὰ δένδρα αυτά είχαν φυτευθί εξαίρετικῶς μέσα σε θερμοκήπια, όπου και έμεναν επί δι-

όμιση αιώνες, παράγοντα σ' όλο το διάστημα αυτό ωραιότατα, σπανίου μεγέθους, κι' εξαίρετικής νοσημάδας πορτοκαλλία. Τώρα, άνάμεσα στα διάφορα έξωραστικά έργα που γίνονται στο Παρίσι, γιὰ την μεγαλοπρεπή υποδοχή των 'Αγγλων βασιλέων, αποφασίστηκε να βγουν κι' οί πορτοκαλλιές του Λουδοβίκου 14ου από το θερμοκήπιο, και να μεταφυτευθούν στο πάρκο του παλατιού των Βερσαλλιών, γιὰ να τὸ έξωραίσουν άκόμη πιο πολύ...

Τσιμπούσι μία φορά

Γνωστό, είναι, ότι, στην Ούγγαρία, πρὸ πάντων στα χωριά, κάθε γάμος συνοδεύεται από πολυήμερο γλεντοκόπι, που συνοδεύεται από ήρωικό φαγοπότι των πολυπρίθμων καλεσμέ-

Μη σ' ενοχάει ή φοβερή εμφάνισις της άνωτέρω εικόνας. Δεν πρόκειται γιὰ μαχητήν του 'Ισπανικού ή του Κινεζοϊαπωνικού μετώπου που φορεί αντισυμφετογόνον μάσκα, αλλά απλούστατα γιὰ μίαν παίκτηριαν του χόκεϊ, την 'Ολλανδήν Γιάσα Φέργκουςον, που ανέδειχθι νικήτρια κατά τούς τελευταίους διεθνείς αγώνας του 'Αμστερνταμ.

ων. Ένα απ' τὰ μεγαλύτερα τέτοια γαμήλια τσιμπούσια, είναι άσφαλῶς αυτό που έγινε πρὸ ήμερών στο χωριό Καλάζνο, στα περίχωρα της Βουδαπέστης.

Παντρεύονταν ή 14έτις κόρη ενός πλούχιοντος του χωριού, και στον γάμο ήσαν καλεσμένοι 400 συγγενείς, φίλοι και γνώριμοι. Το γαμήλιο φαγοπότι έκράτησε έφτα μερόνυχτα. κατὰ τὰ όποια οί καλεσμένοι έμεναν φιλοξενοούμενοι στο σπίτι της νύφης τρώγοντας, πίνοντας και γλεντοκοπώντας νύχτα μέρα.

Τι έφαγαν και τι ήπιαν στο διάστημα αυτό; Άκουστε: Τέσσερα βώδια, είκοσι έξη τετραπάχα γουρούνια, 1.500 αγό, 300 λίτρες ζάχαρι, 5 καντάρια ψωμί, 200 κοττόπουλα και γα-

λόπουλα, 80 ταψιά με διαφόρων ειδών πίττες, 90 ταψιά γλυκισμάτων και ήπιαν 1.500 οκάδες κρασί.

Τὸ μηχανήμα που άποκαλύπτει τὰ ψέματα

Από έτών είχε γραφή γιὰ μιά εφεύρεσι που είχε γίνει στην 'Αμερική, και που ήταν πολύτιμη γιὰ τις άπτυνομικές και τις άνακριτικές άρχές. Έπρόκειτο περί ενός μηχανήματος που είχε ονομασθί «Ανιχνευτής του ψεύδους». Πραγματικῶς εφευρόμενος δυο ήλεκτρώδια στους καρπούς των δυο χειρῶν του άνακρινομένου κι' έπειτα ο άνακριτής άρχιζε να του υποβάλλη έρωτήσεις. Όσάκις ο έξεταζόμενος έλεγε την αλήθεια, ο δείκτης του μηχανήματος πήγαινε σ' άρισμένο σημείο της πλάκας, κι' όσάκις έλεγε ψέματά, ο δείκτης μετεκινείτο σ' άλλο σημείο.

Με τὸ μηχανήμα εκείνο ή άμερικανική άστυνομία είχε σημειώσει μεγάλες έπιτυχίες. Μεταξύ δὲ των άλλων είχε άνακαλύψει τὸν φόνο ενός νεαρού άξιωματικού του Ναυτικού, τὸν όποιον είχαν σκοτώσει κάποια γρηά ονόματι Μαίρη Έλεάνορ Σμιθ και ο γιός της, οί όποιοι έκάμαν τὸ πτώμα του κομμάτια, τὸ έκαύσαν και τὸ έσκόρπισαν σ' ένα δημόσιο δρόμο.

Οί δυο ένοχοι όταν άνακαλύφθηκαν απ' την άστυνομία κι' εξετάσθηκαν με την χρῆσι του μηχανήματος ώμολόγησαν τὸ έγκλημά τους και καταδικάσθηκαν ή μὲν Έλεάνορ Σμιθ σὲ φυλάκισιν 8 ετών, ο δὲ γιός της σὲ ισόβια δεσμά.

Έγινε τότε πολὺς θόρυβος, και πολλοί ύπεστήριζαν ότι έπρόκειτο περί δικαστικής πλάνης, κι' ότι οί δυο κατηγορούμενοι είχαν παρπειοσθί με τὸ μηχανήμα ν' άναγνωρίσουν την ένοχή τους.

Πρὸ ολίγων ήμερών, έν τούτοις, ή Έλεάνορ Σμιθ, άφοῦ εξέτισε την ποινήν της άποφυλακίστηκε. Καί έντελῶς άνεπηρέαστη πιά, χωρίς κανέναν φόβο, ώμολόγησε στους δημοσιογράφους, ότι, πραγματικῶς, αὐτή κι' ο γιός της είχαν σκοτώσει τὸν άξιωματικό του Ναυτικού.

Ο ύψηλότερος ούρανοξύστης του κόσμου

Όσοι επισκέπτονται την Μόσχα, τὸν τελευταίο καιρό, βλέπουν, στο μέρος όπου ήταν άλλοτε ο περίφημος και κολοσσιαίος μητροπολιτικός ναός του Σωτήρος, τα θρῶνωνται κάτι γιγάντιες σκαλωσιές που έχουν ύψος πολλῶν δεκάδων μέτρων, και που από βδομάδα σὲ βδομάδα γίνονται άκόμη πιο ψηλές. Έκεί χτίζεται ένας ούρανοξύστης που θα είναι ο ψηλότερος της ύψηλλου κατὰ 8 μέτρα πιο ψηλός απ' τὸν περίφημο 'Εμπάιρ Στάιτ Μπιούλνταγκ της Νέας 'Υόρκης, ο όποιος κατέχει μέχρι σήμερα τὸ ρεκόρ τὸ ύψους.

Ο ούρανοξύστης αυτός θα είναι έτοιμος τὸ 1942, θα έχει ύψος 109 μέτρων, 140 εισόδους, 148 άνελκυστήρες 62 σκάλες που θ' άνεβοκατεβαίνουν αυτόματως, και μιά αίθουσα Ικανή να περιλάβη 30.000 άτομα.

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

Υφάσματα από ξύλο

Δέν θα περάση πολὺς καιρὸς και θα ντυνόμεστε με φορέματα καμωμένα από... ξύλο. Είναι γνωστό ότι από έτών, συνεργεία ολόκληρα Γερμανών χημικών και άλλων ειδικών ασχολούνται να παρασκευάσουν μιά ύλη από ξύλο, με την όποία να γίνονται υφάσματα γιὰ φορέματα. Έκείνο λοιπόν που ζητούν οί Γερμανοί και που τὸ επέτυχαν έν μέρει, τὸ κατάρθωσαν στην έντέλεια οί 'Αμερικανοί.

Μερικά από τὰ μεγάλα καταστήματα της Νέας 'Υόρκης ένεφάνισαν στις βιτρίνες τους φορέματα καμωμένα από μιά ύλη «σελλουλόιντ» βγαλμένη από πολτὸς ξύλου, ή όποιοι έχουν υποστή ειδικήν κατεργασίαν. Τὰ περίεργα αυτά υφάσματα είναι μαλακά, στερεά και με ωραία εμφάνισι, τόσο, που πολὺ δύσκολα τὰ ξεχωρίζει κανείς από τὰ άλλα, τὰ κανονικά υφάσματα.

Ένας πύθων άναστατώνει τὸ Λονδίνο

Άγωνία συνέχει από τινων ήμερών τούς κατοίκους και ιδία τὰς μητέρας στην συνοικία Χάκνεϋ του Λονδίνου. Ο λόγος είναι ότι ένα από τὰ τεραστία φίδια των τροπικών, ένας πύθων, μήκους 5 μέτρων, έδραπέτευσε από τὸ κλουβί του και εδρίσκειται έλευθερος.

Τὸ έρπετόν αυτό τὸ διετῆρει ως... κατοικίδιον ζῶον κάποιος είσοδηματίας ονόματι Κύριλλος Χέντον, ο όποιος τὸ είχε φέρει από ένα ταξίδι του στην νότιον 'Αμερικήν. Την περασμένη Πέμπτην, τὸ πρωί, όταν έπήγε όπως συνήθως, να του δώση την ήμερησίαν του τροφήν, ο κάτοχός του είδε ότι ο δράκων δέν ευρίσκετο εις τὸ κλουβί του. Έψαξε παντού στο σπίτι, αλλά δέν τὸν έβρηκε.

Οί ύπηρέται του Χέντον έκριναν καλὸν να τὸ ελποῦν σὲ μερικούς γείτονες και έντὸς ελαχίστης ώρας όλη ή συνοικία είχε άναστατωθί. Είδοποίηση ή άστυνομία και δεκάδες άστυφυλάκων, μαζί με πολυαρίθμους ιδιώτας έκινητοποιήθηκαν ψάχνοντας παντού. Δέν ευήρκαν όμως τὸ έρπετόν πουθενά.

Έν τῷ μεταξύ όλες αϊ γυναίκες εις τὸ Χάκνεϋ έχουν κλείσει πόρτες και παράθυρα και δέν αφήνουν τὰ παιδιά τους να ξεμυτίσουν ούτε βήμα από κοντά τους.

Τὸ πράγμα έννοείται έκοινολογήθη ευρύτερον και δεδομένου ότι ο πύθων μετακινείται με μεγάλην ταχύτητα, ή άνησυχία διεδόθη και στις κοντινότερες πρὸς τὸ Χάκνεϋ γειτονίες και απ' αυτές σ' άλλες, εις τρὸπον ώστε επί δυο ήμέρες οί κάτοικοι του δυτικού Λονδίνου να άγωνιοῦν μήπως εφαικιά ξετρυπώση μπροστά τους ο φοβερός πύθων.

Οί σκύλοι του 'Αγίου Βερνάρδου έξορίζονται

Τὰ κοσμοεξακουσμένα σκυλιὰ που διαπαιδεί αιώνες τώρα, τὸ επίσης εξα-

κουσμένο μοναστήρι του Μεγάλου 'Αγίου Βερνάρδου επάνω στὰς 'Αλπεις, πρόκειται να φύγουν από την Εύρώπη. Θα έξορισθουν στην άλλη άκρη της γῆς, μέσ' στην καρδιά της 'Ασίας, στις πανύψηλες βουνοπλαγιές των 'Ιμαλαίων στο Θιβέτ. 'Η αίτία; Ένα έγκλημα που διέπραξαν.

Μάλιστα. Τὰ πολύτιμα αυτά σκυλιὰ, που έχουν προσφέρει σπουδαίες υπηρεσίες, που επί αιώνες τώρα έχουν σώσει τή ζωή εκατοντάδων ανθρώπων, διέπραξαν ένα φρικῶδες έγκλημα. Πρὸ δυο έτών, ή οικογένεια ενός γιατροῦ, που κατοικεί στην κοιλάδα, κάτω απ' τὸν 'Αγιο Βερνάρδο, άνέβαινε με μερικούς φίλους, μιά μέρα στο 'Ιουνίου, πρὸς τὸ φημισμένο μοναστήρι. Μπροστά έτρεχε ή 10έτις παιδίσκι του γιατροῦ, χαρούμενη και

Η Άγνα Μαίη είναι ένας έλέφας του 'Αμπόνομ Τσάρκου, που ζυγίζει μόλις... 6.500 κιλά και είναι άσος στα άκροατικά γυμνάσματα. 'Ως γνωστόν οί έλέφαντες γενικῶς θεωρούνται ως τὰ νοσηνότερα του βασιλείου των τετραπόδων και συνεπῶς από τὰ έπιδεκτικότερα εις μάθαιιν ζῶα.

γελαστή. 'Η μικρούλα είχε προπορευθί πολὺ από τή συντροφιά της όταν ξαφνικά βρέθηκε μπροστά στην άγέλη των σκύλων του μοναστηριού — δέκα θεωράτων και όρμητικῶν σκύλων και των δυο φύλων—που όπως κάθε μέρα οί ύποτακτικοί τὰ είχαν βγάλει γιὰ τὸν τακτικό τους περίπατο να ξεμουδιάσουν.

Γιά πρώτη φορά στα χρονικά των πολυτίμων τετραπόδων του 'Αγίου Βερνάρδου, ένα απ' αυτά, ή ωραίότερη σκύλα παρενόηθη από άγρια ένστικτα. Ωρμήσε κατεπάνω στην παιδίσκι, την έρριξε κάτω με τόση δύναμη, ώστε τὸ κοριτσάκι πληγώθηκε θανάσιμα στο κεφάλι κι' έπειτα άρχισε να τὸ δαγκώνει. Μέσα σὲ λίγες στιγμές, όπου να φθάσουν οί γονείς της και οί φυλάκες των σκυ-

λιῶν, ή μικρούλα είχε πεθάνει. Από τότε άρχισε ένας άγριος και γὰς δικαστικός και δημοσιογραφικός. Έκατοντάδες άρθρα, συνεντεύξεις, άφηγήσεις, κρίσεις έξημοσιεύθησαν, άκόμη και θιβλία έξεδόθησαν. Το άποτέλεσμα είναι ότι, κατόπιν της γενικής κατακραυγῆς άποφασίστηκε να στερηθί τὸ μοναστήρι τὰ πολύτιμα σκυλιὰ του. Θα τὰ στείλῃ στο Θιβέτ, όπου στα βουδδικά μοναστήρια των 'Ιμαλαίων, οί Λαμάδες διατηροῦν όμοια σκυλιὰ. Λέγεται μάλιστα ότι και οί σκύλοι του 'Αγίου Βερνάρδου, από κεί προέρχονται, από δυο ζευγάρια που είχαν στείλει στο 'Ελβετικό μοναστήρι οί Λαμάδες των μοναστηριῶν του Θιβέτ.

Οί κατάδικοι που ζοῦν έλεύθεροι

Η τουρκική κυβέρνηση άπεφάσισε να επέκτεινι τὸ νέο άναμορφωτικό γιὰ τούς φυλακισμένους σύστημα που έγκαινίσαε πρὸ τριῶν έτών. Είναι ένα σύστημα όμοιο μ' εκείνο που εφαρμόζεται στις άγροτικές φυλακές της 'Ελλάδος και πολλῶν άλλων ευρωπαϊκῶν χωρῶν. Με την διαφορά ότι ή τουρκική μέθοδος είναι πολὺ πιο ριζοσπαστική και εφαρμόζεται με τρόπον που οί φυλακισμένοι χάνουν κατὰ πολὺ τὸ αίσθημα ότι στεροῦνται της έλευθερίας των.

Η πρώτη τέτοια φυλακή ιδρύθηκε πρὸ τριῶν ετών στο 'Ιμαλί, ένα νη-οί άπομακρυσμένο από κάθε στερεῶ και άκατοίκητο, αλλά με έδαφος γονιμώτατο. Έκεί έγκατεστήθηκαν 400 κατάδικοι κι' άπετέλεσαν μιά μικρή πολιτεία, στην όποία ζοῦν με άπόλυτη έλευθερία, υπό την επίβλεψι δυο μόνο χωροφυλάκων. Έννοείται ότι σὲ μιά άήμερη άκρη του νησιού είναι έγκατεστημένη μιά άρκετή φρουρά, έτοιμη να επέμβη, αν παρουσιασθί ανάγκη.

Η μόνη ύποχρέωσις που υπέχουν οί φυλακισμένοι —έκτός βέβαια τὸ να είναι ήσυχοι και να μην υποπίπτουν σὲ παραπτώματα, συνίσταται εις τὸ να εργάζονται. Καί χάρις στη δική τους εργασία έχει ιδρυθί ή πολιτεία τους, ή όποία σήμερα έχει τρία μεγάλα κτίρια —λέσχη, άναγνωστήρια και σχολείο άγραμμάτων— πολλά μικρά σπίτια που χρησιμεύουν γιὰ κατοικία των φυλακισμένων αὐτών, δυς εργοστάσια, έναν αλευρόμυλο, ένα έλαιολατρίβειο, τρεῖς μεγάλους σταύλους γιὰ γαλάδες, όρνιθοτροφεία, δυς έμπορικά καταστήματα, έναν άπέραντο έλαώνα, ωραία αποβάθρα και ωραίους δρόμους.

Κατόπιν της έπιτυχίας αὐτῆς ιδρύθηκαν κι' άλλες παρόμοιες φυλακές, μιά στα περίχωρα της 'Αδριανουπόλεως με 200 κρατούμενους, μιά στα άνθρακωρυχεία του Ζουγκουλντάγκ με 350 και μιά στην Σπάρτη, με 500, οί όποιοι ασχολοῦνται με την ταπητοργία.

Τώρα, λοιπόν, πρόκειται να ιδρυθούν άλλες δέκα τέτοιες φυλακές, γιὰ 3.000 κρατούμενους.

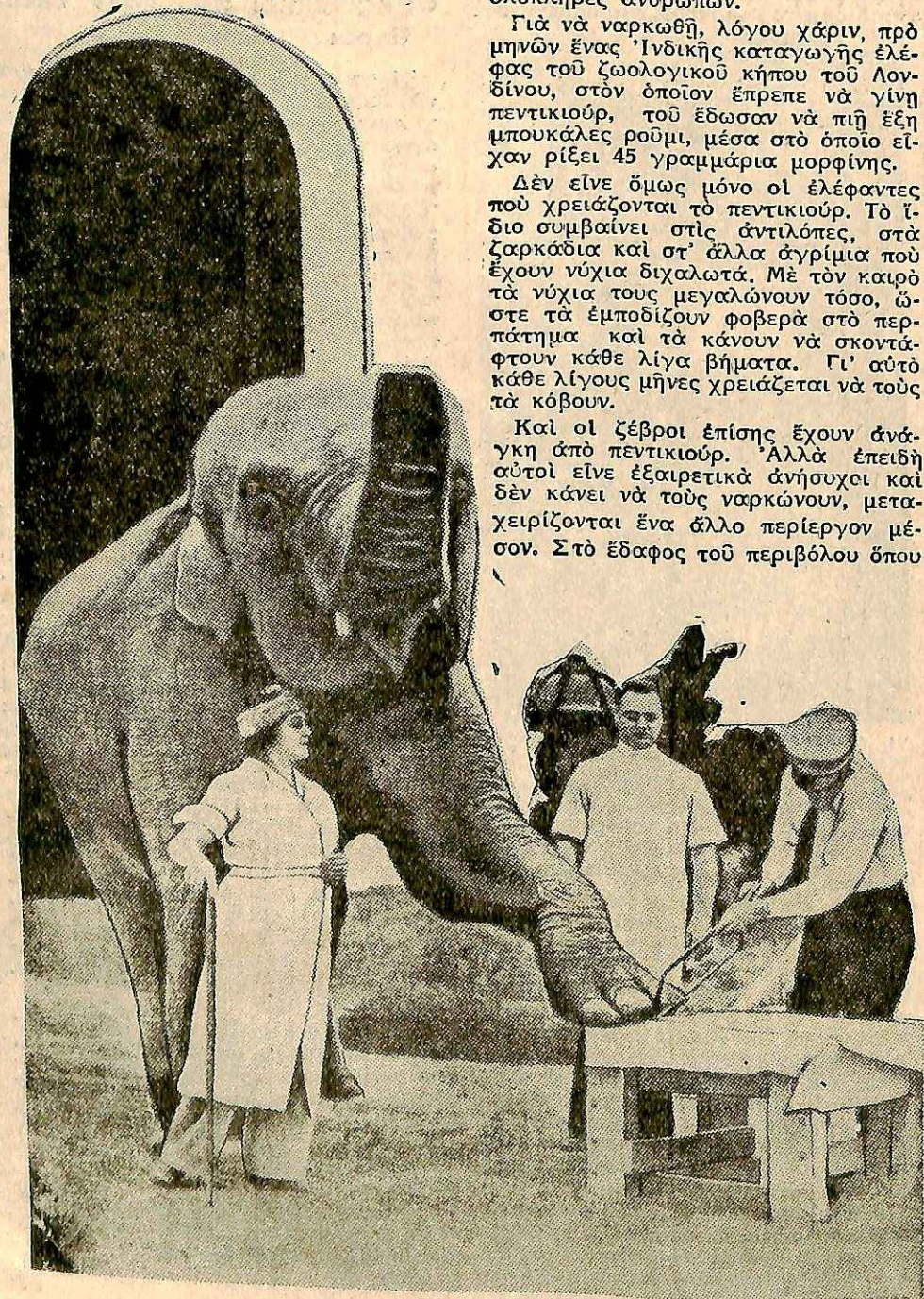
Μετά τὰ ίνστιτούτα καλλονῆς γιά τίς γυναῖκες, ὁρίστε καί...

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΘΗΡΙΑ!

Κάνουν μανικιούρ, πεντικιούρ, ἀκόμη καί ὄντουλασιὸν

Τὰ θηρία καί τ' ἀγρίμια τῆς ζούγκλας ἔχουν ἓνα κοινὸν σημεῖον συναντήσεώς με τίς γυναῖκες. Τὴν ἀνάγκη τοῦ συχνοῦ καί συστηματικοῦ καλλωπισμοῦ των. Γι' αὐτὸ καί σὲ κάθε ζωολογικὸν κῆπο, σὲ κάθε ἱπποδρόμιο καί θηριοτροφεῖο, ὑπάρχει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κτηνίατρο, ἓνα εἰδικὸν συνεργεῖο, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ὀνομασθῇ «Ίνστιτούτο Καλλονῆς τῶν Θηρίων». Τὸ προσωπικὸν τοῦ συνεργεῖου ἀποτελεῖται ἀπὸ προσωπικὸν εἰδικευμένον στὸ νὰ προσφέρῃ τίς ἀπαιτούμενες περιποιήσεις, κομμωτικήν, πεντικιούρ, λουσιὸν, μασσάζ κλπ. στοὺς τετράποδας τροφίμους ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ζούγκλα.

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ὅτι οἱ ἑλέφαντες ἔχουν ἀνάγκη τακτικοῦ πεντικιούρ; Καί ὅμως ἔτσι εἶνε.

Τὰ τεράστια νύχια τῶν ποδιῶν τῶν ἐλεφάντων, λόγου χάριν, ἔχουν ἀνάγκη νὰ κονταίνουν κάθε τόσο. Μία φορά τὸ χρονο τοῦλάχιστον. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ πεντικιούρ αὐτῶν παχυδέρμων τὸ κάνει εἰδικὸς τεχνίτης, ἔχοντας ὡς σύνεργά του ἓνα μεγάλο πριόνι καί μιά ἀπὸ τίς μεγαλύτερες λίμες.

Μερικοὶ ἐλέφαντες κάθονται ἡσυχάτα καί ὑφίστανται τὴν περιποίησιν τῶν κάτω ἄκρων τους. Ἄλλοι ὅμως δὲν εἶνε καθόλου ἡσυχοὶ καί τότε παρίσταται ἀνάγκη νὰ τοὺς δέσουνε τὰ πόδια με ἀλυσσιδὲς καί χονδρά παλαμάρια. Ἀμα μάλιστα εἶνε ὑπερβολικὰ εὐερέθιστοι, τοὺς ναρκώνουν. Μὲ τί; θὰ ρωτήσετε. Μὲ μιά κολλοσιαία ποσότητα ναρκωτικοῦ ποὺ θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ θανατώσῃ δεκάδες ὁλόκληρες ἀνθρώπων.

Γιὰ νὰ ναρκωθῇ, λόγου χάριν, πρὸ μνηνὸν ἓνας Ἰνδικὸς καταγωγῆς ἐλέφανς τοῦ ζωολογικοῦ κῆπου τοῦ Λονδίνου, στὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ γίνῃ πεντικιούρ, τοῦ ἔδωσαν νὰ πιῇ ἕξη μπουκάλεις ροῦμι, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχαν ρίξει 45 γραμμάρια μορφίνης.

Δὲν εἶνε ὅμως μόνο οἱ ἐλέφαντες ποὺ χρειάζονται τὸ πεντικιούρ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει στίς ἀντιλόπες, στὰ ζαρκάδια καί στ' ἄλλα ἀγρίμια ποὺ ἔχουν νύχια διχαλωτά. Μὲ τὸν καιρὸ τὰ νύχια τους μεγαλώνουν τόσο, ὥστε τὰ ἐμποδίζουν φοβερά στὸ περπάτημα καί τὰ κάνουν νὰ σκοντάφτουν κάθε λίγα βήματα. Γι' αὐτὸ κάθε λίγους μῆνες χρειάζεται νὰ τοὺς τὰ κόβουν.

Καί οἱ ζέβροι ἐπίσης ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πεντικιούρ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτοὶ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχοι καί δὲν κάνει νὰ τοὺς ναρκώσουν, μεταχειρίζονται ἓνα ἄλλο περίεργον μέσον. Στὸ ἔδαφος τοῦ περιβόλου ὅπου

μένουνε τὰ χαριτωμένα αὐτὰ ἀγρίμια σκορποῦνε κομμάτια ἀπὸ τοιμέντο καί μεγάλες ἀσβεστόπετρες. Κι' ἔτσι καθὼς τρέχουνε οἱ ζέβροι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, λιμάρονται αὐτομάτως τὰ νύχια τους.

Θὰ ρωτήσουν, ἴσως, μερικοὶ ἀναγνώστες: Αὐτὰ τὰ θηρία καί τ' ἀγρίμια, ποὺ τώρα μέσα στοὺς ζωολογικοὺς κῆπους χρειάζονται πεντικιούρ καί τόσες ἄλλες περιποιήσεις, πῶς κάνουν ὅταν βρίσκονται ἐλεύθερα κι' ἀδέσποτα μέσα στὰ παράθENA δάση τῆς ζούγκλας; Ἐκεῖ δὲν χρειάζονται πεντικιούρ; Κι' ἂν τὸ χρειάζονται, ποῶς τοὺς τὸ κάνει;

Ἡ ἀπάντησις εἶνε ἀπλή. Καί στὴ ζούγκλα τὰ νύχια τους μεγαλώνουν. Ἀλλὰ ἐκεῖ τὸ πεντικιούρ γίνεται αὐτομάτως. Καθὼς γυρίζουνε ὀλημερίς ἀκούραστα, τρέχοντας καί πηδολῶντας, τὰ νύχια τους λιμάρονται αὐτομάτως ἀπὸ λίγο κάθε μέρα ἐπάνω στὰ κοτρώνια, στὸ χῶμα ἢ στὴν ἄμμο.

Δὲν εἶνε ὅμως τὸ πεντικιούρ ἡ μόνη περιποίησις ποὺ χρειάζονται τὰ θηρία καί τ' ἀγρίμια. Ὅταν φθάσουν οἱ καλοκαιρινὲς ζέστες, οἱ ἐλέφαντες κι' οἱ ρινόκεροι ἔχουν ἀνάγκη κομμωτοῦ κάθε λίγο καί λιγάκι. Οἱ φύλακες τῶν ζωολογικῶν κήπων πρέπει σ' ὠρισμένα χρονικά διαστήματα, νὰ τοὺς ἀλείφουν τὸ δέρμα με λάδι ἢ με γουρουνόξυγκο, ἢ με θαζελίνη, καί νὰ χτενίζουμε τὸ τρίχωμά τους καί νὰ τὸ στρώνουνε καλά. Ἄν δὲν γίνῃ αὐτό, ἡ ξηρασία σκληραίνει τὸ δέρμα τους καί κάνει τὸ τρίχωμά τους νὰ σκάζῃ.

Ὅταν εἶνε στὴ ζούγκλα πῶς κάνουν. Ἐκεῖ θουτιῶνται στὰ ποτάμια πολλὰς φορές τὴν ἡμέρα, μένουν μέσα στὸ νερὸ πολλὰς ὥρες κάθε φορά κι' ἔτσι δὲν σκληραίνει τὸ δέρμα τους. Καί στοὺς ζωολογικοὺς κῆπους, βέβαια, ἔχουνε νερὸ ἀφθονο. Ἀλλὰ ἡ στέρησις τῆς ἐλευθερίας κι' ὁ περιορισμένος χώρος τὸν ὁποῖον ἔχουν στὴ διάθεσί τους, τοὺς ἀφαιρεῖ τὴν διάθεσιν τοῦ ἐκουσίου λουτροῦ. Κι' ἐπειδὴ διὰ τῆς βίας δὲν μποροῦνε νὰ τὰ ρίχνουν κάθε λίγο καί λιγάκι μέσα στὸ νερὸ, προτιμοῦν νὰ τοὺς κάνουν τὴν κόμμωσιν ποὺ ἀναφέρομε πρὶς πάνω.

Τὰ λιοντάρια, οἱ τίγρεις, οἱ λεοπαρδάλεις, πρὸ πάντων δὲ τὰ μικρά τους, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πολὺ μεγαλύτερες περιποιήσεις.

Κάθε δευτέρη ἡμέρα πρέπει νὰ τὰ λούζουνε με πολὺ χλιαρὸ νερὸ, νὰ τοὺς κάνουν ἐντριβές με οἰνόπνευμα σ' ὅλο τὸ κορμὶ τους καί νὰ τὰ χτενίζουν καλά, γιὰ νὰ τὰ γλυτώσουν ἀπ' τοὺς ψύλλους, τὰ τσιμπούρια, τίς ψείρες καί τ' ἄλλα παράσιτα ποὺ γεννιοῦνται μέσα στὸ τρίχωμά τους. Κι' ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι κατὰ γενικὸν κανόνα καί τὰ τρία αὐτὰ εἶδη θηρίων, ἀκόμη καί τὰ πρὶς δξύθυμα, κάθονται ἡσυχώτατα κι' ἀπολαμβάνουν μ' εὐχαρίστησιν τίς ἐντριβές αὐτὰς καί τὸ χτένισμα τοῦ τριχώματός των,

ΑΝΤΡΕΑ ΒΟΛΠΙ

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ ΒΑΘΥΤΕΡΗ ΚΙ' ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

—Πραγματικὰ δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ συμβαίνει, ψιθύρισε ὁ ναύαρχος χαϊδεύοντας τὸ λευκὸ μουστάκι του. Τὸ πρᾶγμα εἶνε κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀνεξήγητο.

Ὁ γραμματεὺς τοῦ λόρδου Χόφτιν, κύτταξε σκεπτικὸς τὸν μεγάλο χάρτη, ποὺ ἔπιανε ὁλόκληρο τὸν τοῖχο τοῦ βάρους καί ὅπου σημειώθηκαν οἱ κινήσεις τοῦ Βρετανικοῦ στόλου στὴν Δυτικὴ Μεσόγειο.

—Ἐχετε δίκιο, λόρδε Χόφτιν! εἶπε σὲ λίγο. Ὁ ἐχθρὸς ξέρεי ἀμέσως τὴν παραμικρὴ μας κίνησιν, μόλις τὴν αποφασίσουμε... Κι' ὅμως ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Βρεττανοὺς ἀξιωματούχους

Τοῦ
ΤΟΜΑΣ ΜΑΝ

μόνο ἡ λαΐδη Καίη ξέρει τίς ἀποφάσεις μας.

—Ἐγγυῶμαι γιὰ τὴν κόρη μου ὅσο καί γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου! Ἐπίτηδες τὴν βάζω νὰ μᾶς χτυπᾷ στὴν μηχανὴ τὰ πρὶς μυστικὰ ἔγγραφα. Εἶνε Ἀγγλὶς, Ἀγγλὶς ὡς τὸ κόκκαλο. Μόλις ἐξεργάσῃ ὁ πόλεμος, καίτοι ἐλάτρευε τὸν πλοίαρχο φόν Τροῦτε, ἐπέμεινε νὰ χαλάσῃ τὸν ἀρραβῶνα.

—Μὰ δὲν τὸν χάλασε...
—Τοῦναντίον. Τὸν χάλασε. Ὁ ἑρὶς ὅμως τὴν ἰκέτευσε νὰ τοῦ δῇ νὰ τῆς κάθε μῆνα. Αὐτὸ τὸ παιδί τὴν λατρεύει. Κι' ὅσο παράξενο καί ἂν φαίνεται, ἓνας ἀξιωματικὸς τοῦ Αὐστριακοῦ στόλου νὰ εἶνε ἐρωτευμένος με τὴν κόρη ἑνὸς Ἀγγλοῦ ναύαρχου, ἐν τούτοις εἶνε γεγονός! Ἀφοῦ ἡ Καίη δὲν ἔχει μητέρα, ἀναγκαστικῶς διαβάζω ἐγὼ τὰ γράμματα τῆς γιὰ νὰ τὰ λογοκρίνω κιόλας. Τοῦ γράφει λίγες ψυχρὲς λέξεις καί τίποτε ἄλλο. Ἡ φιλοξενούμενή μας,

ή "Αλεις, μάλιστα, λέει πως ούτε αό-
το είνε σωστό.

Ο νεαρός Άγγλος κοκκίνησε έλα-
φρά. Άγαπούσε τρελλά εκείνη την
φωκία κρεολή που είχε πολύ λίγο
έγγλέζικο αίμα στις φλέβες της, και
που ήταν έν τούτοις τόσο φίλη με
τους Χόφτιν.

Έτσι του άρεσαν οι γυναίκες...
Ήδύπαθες, με πολλές αισθήσεις και
λίγο μυαλό, μη δίνοντας πεντάρα
για την πολιτική. Έντελώς αντίθετη
από την μίς Χόφτιν, την κόρη του
ναυάρχου.

— Πάντως, Τζέραρ, έπρόσθεσε ο
λόρδος Χόφτιν, πρέπει όλ' αυτά να
πάθουν... Βρές εσύ έναν τρόπο... Γι-
ατί... το ναυαρχείο ολόκληρο έχει
ανάσταση...

Τρόπος; Ο Τζέραρ είχε βρή ήδη έ-
ναν!

Έσκυψε και τον ψιθύρισε σιγά στο
αυτί του λόρδου ναυάρχου, ο οποίος
τον άκουσε προσεκτικά κουνώντας
το κεφάλι...

Εκείνο το ίδιο βράδυ, το συρτάρι,
όπου φυλάγονταν τα μυστικά έγγραφα,
άνοιξε σιγά.

Ένα γυναικείο χέρι έπηρε προσε-
κτικά την στοίδα και την φυλλομέτρη-
σε... Έπειτα το συρτάρι ξανάκλεισε
και η γυναίκα διευθύνθηκε σε μια
κρεβατοκάμαρα, κι έσκυψε επάνω
σε ένα κοιμισμένο γυναικείο πρόσω-
πο...

Έπειτα πλησίασε στο γραφείο...

Ένα κλειστό γράμμα ήταν εκεί,
λογοκριμένο, με την σφραγίδα του
Άγγλικού ναυαρχείου.

Η γυναίκα το άνοιξε με άπειρη έ-
πιδεξιότητα...

Έπειτα, θιαστικά, ανάμεσα στις
γραμμές έγραψε με συμπαικτική με-
λάνη τις σημειώσεις και τους αριθ-
μούς που είχε πάρει.

Ξανάκλεισε το γράμμα ήσυχα, το
γράμμα που έφερε την διευθυνσι του
πλοίαρχου Έρικ φόν Τρούτε, του
πρώην άρραβωνιαστί της κόρης
του ναυάρχου.

Και χάθηκε μέσ' στα σκοτάδια.

Την άλλη μέρα, ο ναύαρχος Χόφ-
τιν, χαϊδεύοντας το μάγουλο της μο-
νάκριθής του, την ρώτησε:

— Τί έχεις κι είσαι τόσο χλωμή,
μικρούλα μου;

Κοιμήθηκα φοβερά άσχημα, πατέ-
ρα. Μ' έναν ύπνο βαρύ σαν λήθαρ-
γο. Και ξύπνησα με φριχτό ποнокέ-
φαλο.

Στεκόταν άνησυχη, νευρική...

— Αχ, να τελειώνε αυτός ο πόλε-
μος, πατέρα! Βαρέθηκα πιά...

— Μοδ φαίνεται πως τον αγαπάς
άκομη τον φόν Τρούτε...

Η νέα έκανε ναι, με το κεφάλι.

Τον αγαπούσε άκομη αφάνταστα,
όσο δέν ήθελε, όσο δέν έπρεπε. Ή-
ταν τρελλή για τον ωραίο Αυστρια-
κο πλοίαρχο.

— Ξέρεις τί σκέφθηκα; Ότι ένα
ταξίδι θα σε ώφελοδσε. Ο Τζέ-
ραρ πηγαίνει στη Γαλλία. Τί λες,
δέν πάτε μαζί του με την θαλαμηγό
μας, εσύ και η "Αλεις; Θα πάη και
μια άποστολή με καρβουνά προς τα
έκει.

— Καρβουνα, είπες, πατέρα; Αό-
την την εποχή που οι Γερμανοί κα-
νουν σαν και τί για καύσιμο ύλη;
Και τό υποβρύχια;

— Με φοβάσαι, μικρούλα μου... Έ-
χομε πάρει τα κατάλληλα μέτρα. Οι

πληροφορίες μας λένε, πως εκεί ή
θάλασσα είνε ελεύθερη...

Όμως η Καίη δέν ήταν ήσυχη.
Τα τρία φορτηγά που ήταν γεμάτα
καρβουνο, είχαν για μόνο πολεμικό
συνοδό ένα μικρό πλοίο, που έν περι-
πτώσει γερής επιθέσεως δέν θα μπο-
ρούσε νά κάνει τίποτε.

Όσο για την θαλαμηγό, ήταν με-
γάλη και ώπλισμένη σαν άντιτορ-
πιλικό.

— Δέν θαρρέσαι, της έλεγε, η "Α-
λεις. Κι αν μας πιάσουν, τί; Τό πο-
λύ νά μείνουμε λίγους μήνες αιχ-
μάλωτες των Γερμανών. Αί! Καί;
Θά περάσωμε ώραία!

Κι όμως οι φόδοι της Καίης δέν
άργησαν νά πραγματοποιηθούν. Τό
άπόγευμα της ίδιας ημέρας, τό ση-
μα ένδός Γερμανικού υποβρυχίου, δι-
έταξε: «Σταματήστε! Στις θάρκες
τό πλήρωμα!»

Ός που νά καταλάβουν τί τρέχει,
ένα δεύτερο υποβρύχιο όγῆκε στην
επιφάνεια.

Μά τότε συνέβη κάτι, που οι δυο
κοπέλλες δέν τό περίμεναν. Έν ριπή
όφθαλμου, τα τρία φορτηγά που ή-
σαν δῆθεν γεμάτα καρβουνο, πέτα-
ξαν τό καμουφλάρισμά τους, έγιναν
τρία πολεμικά με άφθονα γερά κα-
νόνια, που άρχισαν νά βάλλουν έ-
ναντιον των υποβρυχίων.

Τό πλήρωμα της θαλαμηγού, τό
πλήρωμα του μικρού άλλου, έμφανί-
στηκε έτοιμο για μάχη, λες και πε-
ρμιεσαν αυτά που γίνονταν.

— Κατεβήτε κάτω, μίστες! διέτα-
ξε ο Τζέραρ, που τα μάτια του έλαμ-
παν από άγρια χαρά. Είχαμε δώσει
ραντεβού! Αυτά τα δυο υποβρύχια
τά κυνηγούμε μήνες!

Οι δυο κοπέλλες κατέβηκαν στο
κῆτος.

Σάν έμειναν μόνες, η "Αλεις άρχι-
σε νά ξεσχίζη τό μαντίλι της με τα
δόντια της...

Μια φοβερή ταραχή την έκανε νά
χάνη τον έαυτό της. Απάνω οι κα-
νονιές χαλούσαν τον κόσμο.

— Θά τα βυθίσουν! ψιθύρισε η
Καίη... Δέν θα γλυτώσουν!

Τότε η "Αλεις ξέσπασε:

— Προδότες!

Η Καίη τινάχτηκε.

— Τρελλάθηκες, "Αλεις;

Μά η κρεολή ήταν έξω φρενών.

— Πρόδωσες! Ναι! Πρόδωσες τον
έρωτά! Αγαπῶς τον Έρικ; Όχι!

Έγώ τον αγαπῶ όμως! Έγώ, που
ῆμουν πραγματική φίλη του! Έγώ
που έξ αιτίας του έκλεβα τα μυστι-

κά από τό συρτάρι σου... Και του
τάστελνα μέσα στα δικά σου γράμ-
ματα! Τα γράμματα που σφράγιζε ο
ίδιος ο πατέρας σου! Για σκεψου
γλέντι! Μά τελευταία με γέλασες.
Έβαλες ψεύτικα χαρτιά, και του-
στειλα ψεύτικες πληροφορίες. Και μ'
έκαμες νά τόν παραίρω στην παγι-
δα, αυτή, που θα του στοιχίση την
ζωή του!...

— Στα υποβρύχια είνε ο Έρικ;

— Τάχα δέν τό ξέρεις! Και νά! Τόν
σκότωσαν! Μοῦ τόν σκότωσαν!

Τα πληρώματα από πάνω ζητω-
κραύαζαν. Σε λίγο κατέβηκε ο Τζέ-
ραρ.

— Τα βυθίσουμε και τα δυο!, είπα
θριαμβευτικά. Σ' αυτό σῶς όφείλομε
ιδιαιτέραν ευγνωμοσύνη, μίς "Αλεις!
είπε κυττάζοντας την κρεολή που τό-
σο είχε αγαπήσει. Εγώ έστησα την
παγίδα. Έστειλα τις οδηγίες που
βελήσαμε έμεις. Σῶς παρακολούθη-
σα τό θράδυ εκείνο που σκύπατε έ-
πάνω στην μίς Καίη... που της δίνα-
τε ναρκωτικό. Λυπούμαι για τόν θά-
νατο του Έρικ φόν Τρούτε...

Η Καίη έγινε χλωμή σαν σουδά-
ριο. Όσο για την "Αλεις, έμπηξε μια
φωνή κι ανέθηκε στο κατάρωμα.

— Κουράγιο! Για την Άγγλία! Εί-
πε ο νέος σιγά.

— Έμαθα πως με έπρόδιδε με αυ-
τό... τό πλάσμα. Ουδέποτε μ' αγαπή-
σε έμένας ο Έρικ. Με κοροϊδευε, ψι-
θύρισε με χείλη σφιγμένα η Καίη.

— Κι' εγώ. Κι' εγώ την αγαπῶ την
"Αλεις, ψιθύρισε ο Τζέραρ. Πρέπει νά
την παραδώσωμε στις άρχές, στην έ-
πιστροφή μας. Κι' όμως την λα-
τρεύω! Η ζωή για μένα ή είνε
μαρτύριο. Από δω κι έμπρός...

— Και για μένα τό ίδιο...

Η "Αλεις ώστόσο στο κατάρωμα
κύτταζε την άπέραντη θάλασσα. Στη
θέσι των υποβρυχίων έμειναν μερι-
κές μεγάλες κηλίδες λάδι...

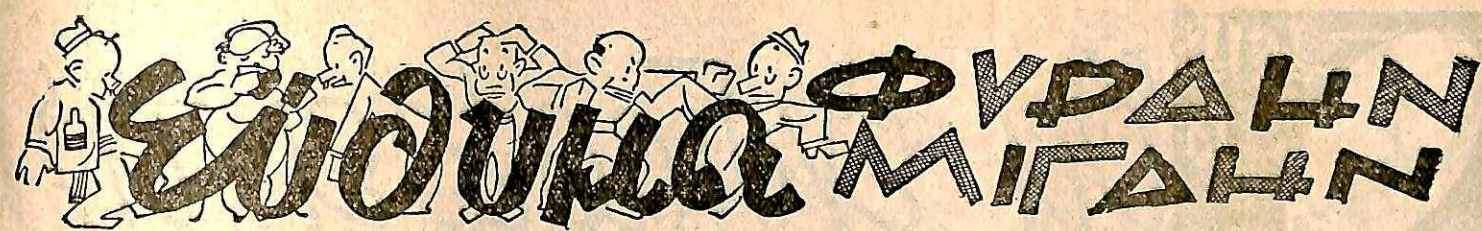
— Έρικ! Έγώ σ' αγαπάω περισ-
σότερο από κάθε τι! ψιθύρισε. Κι'
από πατρίδα, κι' από τιμή, κι' από
την ζωή μου άκόμη!

Διευθύνθηκε στην πυριτιδαποθήκη,
κρατώντας τό μικρό ρεβόλβερ της...

— Ας θροῦμε τόν ίδιο τ'φο! είπε,
Στα βάθη της θάλασσας, Έρικ!

Μετά την φοβερή έκπυρσοκρότησι,
η θαλαμηγός βούλιαξε άργά, παρα-
σύροντας δὶά βάθη του άκεανού,
τρεις αγιάτρευτους έρωτικούς καύ-
μούς...

T. MAN.

Νέα σταδμά

Ο δόλιος πήγυς και ή όκῶ
πλέον θα ξεγραφθοῦνε
και με τό μέτρο και κιλό
θ' άντίκατασταθοῦνε.
Και ένας Χιώτης τάκουσε,
πολύ σπουδαίος πόντος
κι' έδήλωσε δεόντως:
— Πῶς ήμποροῦμε, πήτε μου,
τ' ωραίο μας μαστίχιν
με μέτρο νά τό δίδωμε
και όχι... με τόν πήχυν.»

★

Επίσης ως πρὸς τόν όκῶ
και ως πρὸς τόν στατήρα,
ένας θαμών του καφενέ
εδήλωσε με πείρα:
— Μά πῶς μπορεί, βρε άδερφέ,
(τό πήρατε χαμπάρι...)
νά μη μετροῦμε του λοιπού
τήν... τεμπελιά με τό καντάρι;

Ο ΑΚΟΣΜΟΣ

Από τις πλάς

Ζωηρά κινήσις εις τις πλάς άρχίζει
— ήρχισε μάλλον.
Ο Ένας εύρηκε εις την Γλυφάδα
την σύζυγόν του μ' άλλον.
Όλοι νόμισαν ότι θα γίνη δρῶμα.
"Αλλ' είπεν ο σύζυγος, άνθρωπος με
λαμπρόν μέλλον:

— Περιμένετε, νά μ α υ ρ ί σ ω πρὸ
τα από την ήλιοθεραπείαν κι' ύστερα
θα κάμω τόν... Όθέλλον.

Μερικά κορίτσια παίζουν μπάλα
έντὸς της θαλάσσης.
Πηγαίνει μαζί των νά παίξη και ο
μύωπας ο Θανάσης.

"Αλλ' όπως είνε θεόστραβος, πέ-
φτει πάνω σε μια χοντρή, που παί-
ζει μαζί με τις άλλες.

Και άντι μιάς, πιάνει... δυο μπάλες.
Ο ΚΟΣΜΙΚΟΣ

Κολύμπι

"Εν' άτέλειωτο κολύμπι
ή ζωή μας είνε όλη
στο χωριό, στο χωριουδάκι,
στην κωμόπολι, στην πόλι.
"Αλλοι κολυμποῦν έχάτως,
άλλοι πάλιν από πάππου
κι' όλοι κολυμπᾶνε κάπου!

Στάς θαλάσσας πολυμπᾶνε
καθ' εκάστην οι άστοί,
στά πλησιέστερ' άκρογιάλια
και στ' αιώτερα τοπία
και γυρίζουνε κατόπιν
στην πρωτεύουσα... παστοί
άπ' την... ήλιοθεραπεία!

Η μερίς των βαλαντιών,
της μονέδας ήγουν, ήτοι,
τ' άνωτέρω τα τοπία
τ' άποστρέφεται, δέν πάει...
Και με όλας τας άνέσεις
στο τριώροφό της σπιτί
μέσ' στα... πλουτή κολυμπᾶς

"Αντιθέτως ή μερίδα
των πὸ κάτω των στρωμάτων
— δηλαδή της... στρωματσάδας
και των ήμεροκαμάτων,
άνευ οίκου τριώροφου
και διδράχμου για... τραμβιά-
στόν... ιδρώτα κολυμπᾶει

Κι' αν ποτέ της κατορθώση
και κατόπιν μόχθων, κτίσει
ή άλλέως άποκτήσει
ένα τμήμα μιάς... παράγκας,
έστω και μεσοτοιχίας,
νύχτα, μέρα, πλέον, πλέει
σε πελάγη... εύτυχίας!

Τέλος κολυμποῦν ή πλέουν
κι'... επιπλέον κι' οι όικοί μας
οι άκαδημαϊκοί μας,
γιατί όπας παροιμία
ék των σοφωτάτων λέει:
— Η κενή ή... κολοκύθα
εις τό ύδωρ... επιπλέει!

Προσευχή

Βασιλεῦ, ούράνιε παράκλητε
— προστάτα παντός λογίου—
τό πνεῦμα της αληθείας
που έμεις έδω τό καταντήσαμε
π ν ε ὀ μ α... του φυγείου—
ο πανταχοῦ παρών
και τα πάντα π λ η ρ ὠ ν
διά χαρτονομίσματος ή άργυρίου
έλθε και σκῆνωσον
έντὸς του ήμετέρου Λογιστηρίου
και τόν διαχειριστήν μας
ιδιαιτέρως τράβα τόν
και ανάλαβε σὺ νά εισαι
ο τ ἄ π ἄ ν σ α π λ η ρ ὠ ν
κάθε Σάββατον...

Ο "Θησαυρός" των αγαθών
άλλά και των πονηρών συντακτιῶν
Σώσον, αγαθέ, τας ψυχάς
και τας φρένας των αναγνωστών.
Και όταν κανείς έγκυψῇ
έντὸς εκάστης του "Θησαυροῦ" σε
(λίδοσ

καθάρισον αυτόν.
από πάσης... κηλίδος.

ΑΜΗΝ

Περί άμύνης

Η κατάσταση έχει επιδεινωθῇ ως
γνωστόν τα τελευταία έξάμηνα.
Γι' αυτό πρέπει νά έξασκήσθε συ-
χνά εις την άεράμυνα.

Όταν βρεθῇτε στο σινεμά δίπλα
σε μια γεροντοκόρη και σ φ ί ε η έ-
πάνω σας τό γόνα...

Πάει, χαθήκατε. Διότι δέν υπάρ-
χουν χειρότερα... α - σ φ ι ε ι ο - γ ὶ -
να...

"Αν πάτε σε θέατρα, όπου παίζουν
ται κωμωδίες και έργα εύθυμα, μοι
ναδικά εις τόν αἰῶνα...

Προσοχή!... Δ α κ ρ υ γ ὶ ν α ι

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΣΑΣ

Στο Ραδιόφωνο

"Αν θέλετε ν' άκούσετε Δ η μ ο τ ι α
κά τραγούδια, πάρετα στο ραδιό-
φωνόν σας έναν Δ η μ ο ν ή Κοινό-
τητα Ήπειρου.

"Αν πάλι προτιμάτε... κ λ έ φ τ ι α
κι' πάρετε τόν Ήπιόδρομον Φαλή-
ρου.

"Αν θέλετε ν' άκούσετε Μ π - σ χ,
πάρτε... παγκάκια Ζαπτείου, όταν
είνε σκοτεινά.

"Αν προτιμάτε άπο—σ π ἄ σ μ α
τα διάφορα, πάρετε... Προμπονά.

"Αν πάλι θέλετε δ ι σ κ ο υ ς έν ά-
φρονία.

Πάρτε... Σαράντα Έκκλησίες ή κα
φενεία!

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Λόγια μεγάλων άνδρων

Δέν μῆκα στην "Ακαδημία γιατί
τό ζήτημά μου οι κ.κ. "Ακαδημαϊκοί
τό πήρανε πολύ... α ψ ή φ ι σ τ α.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΩΠ

Προτιμότερον νά είμαι πρώτος εις
τό χωριό μου παρά δεύτερος εις την
Ρώμην

ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ

Προτιμότερον νά είμαι πρώτος εις
την Καλλιθέαν παρά δεύτερος εις
τάς "Αθήνας.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

Καπνός πενταπύγκανπος.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κόσμο άκούω και κόσμο δέν βλέπω.

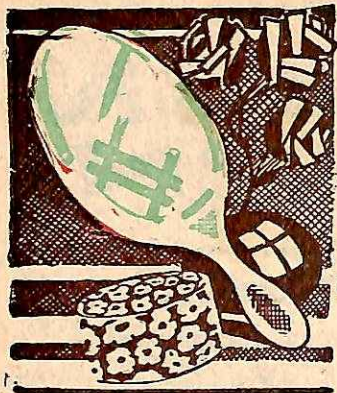
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΚΕΔΟΣ

ΔΙΑΠΑΝ- ΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ

20 ΕΤΗΣΕΙΣ

που δημοσιεύονται εις την σελίδα 49 του παρόντος

1. Η πόλις Ένώχ. (Και ο Κάιν... ά-
νήγειρε πόλιν στην όποιαν έδωσε τό
όνομα του υιού του Ένώχ)
2. "Ιστορία του Πολιτισμοῦ" του "Α-
μερικανού δόκτορος Γουίλια Ντου-
ραντ, του όποιου ο πρώτος τόμος
έξεδόθη τό 1935.
3. "Ενώσις άνδρακος και άδελφόνου.
4. Το χρυσόμαλλον Δέρας.
5. Έναμιση εκατομμύριον περίπου.
6. Στην Αίγυπτον, τό 451 μ.Χ.
7. Ο "Αγγλος χημικός Πρίστλυ τό
1774.
8. Με ταχύτητα 340 περίπου μέτρων
τό δευτερόλεπτον.
9. Ο Βισμαρκ.
10. Ο Γερμανός όρχιτέκτων Γκέντερ.
Τό 1840.
11. Της Τεχνολογίας.
12. Περί τα 12.000.000.
13. Διά την θωμηχανίαν μεταξωτών ό-
φασμάτων.
14. Η Ιδιότης, ή αίσθησις του θερμού.
15. Η άνωτάτη φανταστική εύτυχία.
16. Εις μήκος 2.800 μιλίων περίπου.
17. Στο "Αγιάκιο της Κοροικίς.
18. Φυλακή των Παρισίων ίδιως δια
καταδικωών πολιτικών άδικημάτων.
19. Η όροσειρά των Ούραλιών.
20. Η μετατροπή κάθε ύγρας ή στερε
σε αέρας εις αέριον.

Ότι εννοιαφέρει τη

Γά τακούνια θά έχουν σχήμα τετράγωνο, πράγμα που προσδίδει στο βήμα κάτι το σταθερότερο, ενώ συγχρόνως θά ποικίλλωνται κάποτε ακόμη και αυτά με στολίδια.

Κουβεντούλες

Με μεγάλη μου ευχαρίστησι είδα ότι οι καλές μου παλιές αναννώστρες με θυμούνται και έσπευσαν να μου το δείξουν με συμπληρωτικά κι' ευγενικά γράμματα, για τα οποία τις ευχαριστώ θερμά. Μέσα όμως στα γράμματα αυτά υπήρχε και ένα που μ' έλυσσε πολύ. Ήταν ένα γράμμα γεμάτο απελπισία, απελπισία αδικαιολόγητη, αν λάβη κανείς υπ' όψιν ότι η γράφουσα είχε μόλις δέκα χρόνια και υπογράφεται «Μιά δυστυχισμένη». «Όλη της η δυστυχία συνίσταται στο ότι αγάπησε έναν νέο συνομήλικό της, που την αγάπησε κι' αυτός, αλλά μετά παρέλευσιν ολίγων μηνών την εγκατέλειψε. Έκτοτε η ζωή της φαίνεται άφορητη και έχασε κάθε έλπιδα και κάθε χαρά».

Καταλαβαίνω, μικρή μου άγνωστη φίλη, την απελπισία σας και την δικαιολογώ εν μέρει, γιατί η πρώτη απογοήτευσι αφήνει βαθιά αποτυπώματα στις νεανικές ψυχές, αλλά δεν πρέπει ν' απελιζέσθε. Τουναντίον, να σκέπτεσθε, ότι η πρώτη αυτή απογοήτευσι που είχατε, αυτή ακριβώς θά σφυρηλατήσει τον χαρακτήρα σας και θά σας προετοιμάσει για να δεχθήτε την δεύτερη αγάπη της ζωής σας, αν όχι και την τρίτη, που ίσως θάνε η πιο αληθινή απ' όλες, γιατί η πείρα της ζωής θά έχη κάμει το θαύμα της. Όταν είναι κανείς δέκα οκτώ χρόνων δεν αγαπά πραγματικά, νομίζει ότι αγαπά. Σας φαίνονται υπερβολικά τα γραφόμενά μου, μα σας δεσπαίω πως είναι αληθινά και τα υπαγορεύει η πείρα μου. Μην απελιζέσθε, άγνωστη μου φίλη, εκείνο που σείς νομίζετε άνεπανόρθωτο, θά επαναληφθή πολλές φορές στο δρόμο της ζωής σας, όπου να συναντήσετε αυτό που σας φυλάσσει ή μοίρα, για να σας δώσει την πραγματική ευτυχία που σας αξίζει.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Από το καπέλλο ως τα υποδήματα

Τα περισσότερα μοντέλα απ' όσα είδαμε παρουσιάζουν καπέλλα με καλότες πατωτές και πολλά απ' αυτά είναι ίσως λιγάκι υπερβολικά. Έν τούτοις η γυναικεία κοκεταρία σπεύδει να συμμορφωθεί με τις μεγαλύτερες ιδιοτροπίες της μόδας.

Εδώ και λίγον καιρό ανειρευνάστε καπέλλα, μυτερά και ψηλά, σήμερα δεν ανειρευνάστε άλλο από χαμηλούς πεπέδες, που μας κάνουν να μοιάζουμε με Κινέζους. Για να μην εγκαταλείψουμε όμως την έντονη του ψηλού διειρησίσαμε τα ψηλά γανιρίσματα κι' έτσι προσθέτομε το ύψος που έχασαμε με τις χαμηλές καλότες.

Από τα κυριότερα γανιρίσματα είναι οι κορδέλλες γκρό-γκραίν ή σιρέ σε διαφόρους χρωματισμούς, που έναρμονίζονται με το χρώμα του καπέλλου.

Μετά τις κορδέλλες θά έχουμε πολλά λουλούδια και λίγα φτερά. Τα λουλούδια παρουσιάζονται ποικιλοτρόπως: σε μπουκετάκια πολύχρωμα, σε μεγάλους κάλικας, όπως τα χρυσάνθεμα, τα τριαντάφυλλα και άλλα.

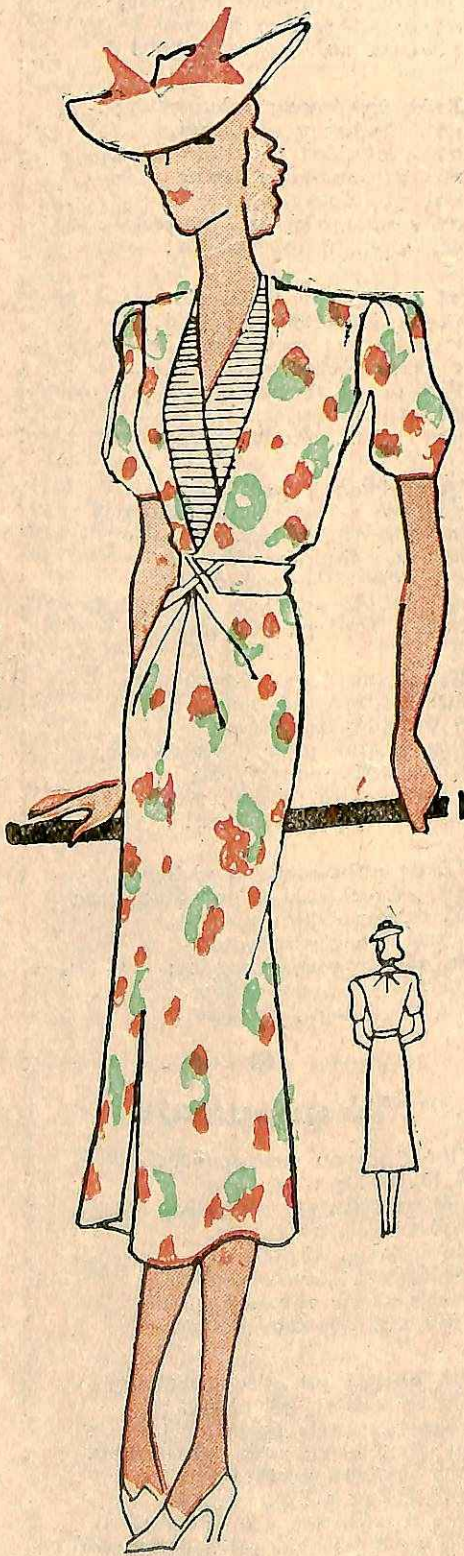
Ροδστες κοντήτερες, κομψότερα υποδήματα.

Η φούστα, η οποία στις αρχές της άνοιξης είχε δείξει τάσεις να κοντύνει, ήδη με τις πρώτες ημέρες του θέρους επιβάλλεται άναυτηρήτως κοντή.

Ός άμεση συνέπεια είναι η εξαιρετική προνοή που δίδεται στο υποδήμα.

Τα υποδήματα θά είναι στο εξής περισσότερα εργασμένα, ολιγώτερο κλασικά, με το εμπροσθεν άκρον τους περισσότερο στραγγυλό, χωρίς υπερβολή, εν τούτοις, για να μη χάσουν την κομψότητά των.

Άλλοτε θά είναι πολύ νεκολτέ και άλλοτε πάλι πολύ κλειστά, με μπαρέτες πολύ φαρδείς και έν γένει χτυπητά γανιρίσματα.

Ένα κομψό φορεματάκι έμπριμ

Το ύψος των ποικίλλει μεταξύ 5-6 εκατοστών για τα υποδήματα της ημέρας και 7 για τα βραδυνά υποδήματα.

Ένας νεώτερισμός για τα βραδυνά υποδήματα είναι η πολύ παχιά σόλα, καθώς επίσης και η χρησιμοποίησι του σεβρώ σε άπαλές αποχρώσεις, όπως το ρόζ, μπλέ, λευκό, συνδυασμένο με σεβρώ άσημί.

Το άπαραίτητο βελάκι

Το θέλο είναι κι' αυτό ένα από τα πιο χαριτωμένα συμπληρώματα του σημερινού καπέλλου. Από τουλι λεπτότατο και έπομένως έλαφρότατο, είναι συνήθως συνδυασμένο προς το χρώμα του καπέλλου, εκτός όταν έμφανίζεται σε τελείως αντίθετη προς αυτό απόχρωσι. Αυτό δεν έμποδίζει να έλέγωμε βελάκια πολύχρωμα, άλλα «μπαγιαστέρα» και άλλα σκωτσέζικα.

Για το βράδυ έλόπομε έπάνω στο τουλι κεντημένα χρυσάφνια πουά ή άσημίζοντα. Τα βελάκια φοριούνται σαν άμπαζούρ γύρω από το καπέλλο, ή άλλοτε σαν φιλέ γύρω από τα μαλλιά και άλλοτε πάλι συνεχίζονται κρεμαστά στην πλάτη.

Κοντές ζακέττες, κομψές σιλουέττες

Η κοντή ζακεττούλα είναι το μυστικό της κομψής σιλουέττας. Μας έμφανίζεται υπό χίλιες δυο μεταλλαγές, υπό χίλιες δυο μετατροπές, ούτως ώστε από τις τόσες κοντές ζακεττούλες, που έλέπομε να στολίζουν σήμερα τα κομψά γυναικεία σώματα, ή κάθε μία να έχη κάτι διαφορετικό, κάτι που να την διακρίνει από την άλλη.

Άλλοτε ή κοντή ζακεττούλα είναι ένα είδος μπλερό, που σταματά έπάνω από την μέση και αφήνει να φαίνεται ή χρωματιστή ζώνη του φορέματος ή της φούστας, χωρίς γιανκά, χωρίς ρεβέρ.

Άλλοτε πάλι καταλήγει σε μιάν έλαφρώς κλός μπάσκα, που συντελεί στο να υπογραμμίζει τη λεπτότητα της μέσης και κουμπώνει με ένα μόνο κουμπι, τοποθετημένο ακριβώς στη μέση.

Η κοντή ζακεττούλα είναι άλλοτε πάλι έντελώς ριχή, ένθυμίζουσα τη ναυτική ζακέτα με δυο χρυσά ή άσημένα κουμπιά στο κάθε πλάι, με τέσσερις τσέπες και επί πλέον δυο πάτ στα πλάγια, σαν να έπρόκειτο να περάση ζώνη, ή οποία όμως... έλησμονήθη από την κάτοχόν της ή τη μόδα —σας αφήνω να διεκρινίσετε εσείς το ζήτημα αυτό.

Διφορούμενα ύφασματα

Η τελευταία λέξις της μόδας είναι τα μεταξωτά ύφασματα, των οποίων ή πρώτη ύλη είναι ούτω πώς κατεργασμένη, ώστε τα ύφασματα αυτά να μην παρουσιάζουν την συνήθη γυαλάδα του μεταξωτού, άλλα τουναντίον να είναι τελείως μάτ και να δίνουν μάλλον την έντύπωσιν ενός έλαφροτάτου μαλλίνου ύφασματος.

Ός κύριο χαρακτηριστικό έχουν μιάν εξαιρετική σουπλές και την ιδιότητα να σχηματίζουν άραιότερες πτυχές στο σώμα.

Τα ύφασματα αυτά χρησιμοποιούνται τόσο στις χαριτωμένες άπογευματινές τουαλέτες όσο και για «άνσάμπλ» ταγιέρ και πτι-νι-ντώ, το άπαραίτητο αυτό έξάρτημα της γυναικείας γκανιταρόμπας κατά την θερινή σαιζόν.

Οι χρωματισμοί τους άκολουθούν φυσικά τη γενική τάσι της μόδας, ή οποία εύνοει για το θέρος τους άπαλούς χρωματισμούς, άλλα πολύ και το χτυπητό πράσινο, το κόκκινο, το λι-ντέ-βέν, μαζί δέ μ' αυτά πάντοτε εύνοει ιδιαίτέρως το άσπρο και το μαύρο, τα δυο αυτά χρώματα που θά παραμένουν τα ευγενέστερα μεταξύ όλων των άλλων.

Η καλή συμπεριφορά

Πώς να κάθεσθε

Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά γνωρίσματα της γυναικείας ή του άνδρος που έξρει να φέρεται είναι ο τρόπος, με τον οποίον κάθεται. Αν προσέξετε καλά θά ιδήτε ότι ο

γυναικεία

άνθρωπος που δεν ξέρει να συμπεριφέρεται, είτε σε πολυθρόνα σαλονιού κάθεται, είτε σε αυτοκίνητο, είτε σε κέντρον, παίρνει μιά στάσι σαν να κάθεται σε άναμμένα κάρβουνα, δηλαδή κάθεται στην άκρη του καθίσματος έξω-έξω, ενώ το καθώς πρέπει κάθισμα άπαιτεί ν' άκουμπά ή μέση στη ράχη του καθίσματος.

Η άδεξιότης που χαρακτηρίζει μερικούς ανθρώπους, πολλές φορές όφείλεται στο ότι δεν κάθονται όπως πρέπει να κάθονται και δεν έχουν τον νού τους να μιλήσουν όπως πρέπει, διότι τους άποσχολεύει ή προσπάθεια την οποίαν καταβάλλουν για να κρατήσουν την ισορροπία τους. Αφήνομε κατά μέρος ότι όποιος δεν κάθεται όπως πρέπει σ' ένα θέατρο ή στον κινηματογράφο ή στο τραμ ένοχλεί τους παρακαθημένους του. Ιδιαίτέρως πρέπει να προσέχη κανείς πως κάθεται όταν βρίσκεται στο τραπέζι, διότι άλλως δυσκολεύει τους ύπνρετες στο σεβρίρισμα.

Ο καλλωπισμός

Για την λάμψη των ματιών

Υπάρχουν πολλά φάρμακα που δίνουν στα μάτια λάμψη, πρέπει όμως να είμαστε πολύ προσεκτικές, γιατί μερικά απ' αυτά τα φάρμακα είναι έρεθιστικά και θάπτουν την όρασι. Μη χρησιμοποιήτε έσωτερικώς στα μάτια τίποτε χωρίς να συμβουλευθήτε τον γιατρό σας και σας συνιστούμε να περιορίζεσθε σ' ένα καλό μαύρισμα των βλέφαρων και πέραςμα των βλέφαρών με βουρτσάκι βουτηγμένο σε ένα κοσμητικό.

Φιξατέρ για τα μαλλιά

Οι περισσότερες γυναίκες χρησιμοποιούν στα μαλλιά τους φιξατέρ. Τους δίνουμε λοιπόν μία συνταγή για να μπορούν να κατασκευάσουν μόνες τους ένα καλό φιξατέρ, που είναι τόσο καλό όσο και αυτά που πωλούνται έτοιμα σε σαλινάρι, στοιχίζει δέ πολύ λιγώτερο.

Αγοράζετε 10 γραμμάρια γόμα άραβική 10 γρμ. ροδόκερο, 30 γρμ. νερό λεβάντας, 80 γρμ. ζάχαρη. Ξύνετε 10 γρμ. σαπούνι και παίρνετε και 5 γρμ ζάχαρη ψιλή. Αιώνετε την γόμα μέσα στο ροδόκερο, τα όποιον ζεσταίνετε, προσθέτετε την λεβάντα, το σαπούνι και τη ζάχαρη και δουλεύετε καλά μέχρι να γίνουν ένα μίγμα. Αν πήξουν πολύ, προσθέτετε λίγες σταγόνες οινόπνευμα 90 βαθμών.

Συμβουλές στις μητέρες

Ιδιοτροπίες των παιδιών

Τις ιδιοτροπίες των παιδιών μας πρέπει να τις κόβουμε όταν ακόμη είναι πολύ μικρά, διότι μεγαλώνοντας θά γίνουν άόρητα όντα, ένοχλητικά για τους άλλους και δυστυχισμένα αυτά τα ίδια.

Άκούστε πως διορθώνει μιά μητέρα το παιδί της που έχει ιδιοτροπίες στα φαγητά: Του σεβρίρει κορόττα οστέ, τα όποια δεν του άρέσουν. Ο μικρός κυττάζει άλλοι και δεν δείχνει πως έπρόσεξε ότι τον έσεβρίωναν.

— Γιαννάκη, πάρε το πηρουνάκι σου!

— Ο μικρός άποστρέφει τα μούτρα του.

— Η μαμά παίρνει με το πηρούνι του κορόττα και τον παροτρύνει:

— Έλα, Γιαννάκη, έίν' ώραα κορόττα, τά στείλε ή νανά.

Άλλοτε του λέει «ό παππούς», «ή γιαγιά» και άλλα παρόμοια, που ένίοτε πιάνουν μιά κόποσε ο μικρός είναι άνένδοτος.

— Η μαμά θυμάνη, τον μαλώνει και στο τέλος τον σηκώνει από το τραπέζι και τον πηγαίνει στο κρεβάτάκι του μέσα στην κάμαρά του, της οποίας κλεινει τα παραθυρόφυλλα. Η κάμαρα είναι σκοτεινή, αλλά ο μικρός δεν φοβάται, διότι είναι συνήθισμένος στο σκοτάδι, άρχίζει όμως να κλαίη από πεισμα.

— Η μαμά δεν συγκινείται, τον αφήνει να κλαίη, γιατί το καλύτερο φάρμακο για τα παιδιά είναι ή άδιαφορία. Περνά λίγη ώρα και τα κλάματα σταματούν. Η μαμά κρυφακούει έξω από την κάμαρα και στο τέλος άνοίγει την πόρτα. Ο μικρός της χαμογελάει και φωνάζει:

Δύο γραφικώτατα μοντελάκια, φορέματα, ένα για έμπριμ και ένα μονόχρωμο βραδυνο κρεασιόν του Παρισινού οίκου Πατού.

νάχει πως θέλει να φάη. Το κάνει από πείνα ή διότι έέχασε το πείσμα του; Το άποτέλεσμα είναι ότι τρώει τα κορόττα του με πολλή βρεξι.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η Ιατρός της καλλονής

Ο έθναυροδός άνθεσε εις γνωστήν δια-

πρεπή έπιστήμονα των Αθηνών να άπαντήσας άναγνωστρίας μας επί ζητημάτων Καλλονής και Υγιεινής εις ειδικήν στήλην. Άσπεύονεσθε λοιπόν: «Καν Ιατρών Καλλονής» γραφεία «Εθναυροδού» και θά λαμβάνετε όλην γίαν άθεντικώς και συμβουλές χρησίμους.

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Η στήλη της μεγάλης φίλης

Αγαπητά μου παιδιά, Με πόση ευχαρίστηση έρχομαι να σας εμπιστευθώ, ότι μ' όλο που η σελίδα αυτή δεν πρόφτασε καλώς-καλώς να κάμει την εμφάνισή της, αφού βρισκόμεθα σήμερα μόνον στο δεύτερο μας τεύχος, εν τούτοις ελαθε ήδη ένθουσιώδη γράμματα από τρεις μικρούς φίλους.

Τα καλά αυτά παιδιά μου γράφουν ότι βρίσκουν εξαιρετικά καλή την ιδέα του «Θησαυρού» να αφιερώση μια σελίδα γι' αυτά, γιατί έτσι χωρίς να υποβάλουν τους γονείς τους στο έξοδο να τα έγγραφουν σ' ένα παιδικό περιοδικό, έχουν κι' αυτά εν τούτοις κάθε εβδομάδα την ευχαρίστηση να διαβάζουν κάτι τόσο ενδιαφέρον.

Ας ελπίζω πως η χαρά των τριών μικρών φίλων μας, που έσπευσαν να μας συγχαρούν, θα είναι κοινή για όλα τα παιδιά που θα μας διαβάζουν. Έτσι θα μας έμπυχώσουν κι' έμεις στην προσπάθειά μας για να τα διασκεδάσωμε, να τα μορφώσωμε, με την ειδική στήλη και εν γένει να κάνωμε το κάθε τι για να επέλθω στενότερος σύνδεσμος μεταξύ μας.

Ας μη λησμονούν δε οι μικροί μας φίλοι ότι η μεγάλη τους φίλη θα είναι πάντοτε πρόθυμη να τα εξυπηρετήσει στο κάθε τι, να τους λύση κάθε άπορία, αν έχουν και εν γένει να ενδιαφερθώ για το κάθε ζήτημα που μπορεί να τα ενδιαφέρει.

Δεν έχετε παρά να απαντήσετε ελεύθερα προς την στήλη αυτήν, για να έχετε την απάντησιν σ' όποιο ζήτημα κινεί την περιέργειά σας.

Με αγάπη
Η ΜΕΓΑΛΗ ΦΙΛΗ

Το διήγημά σας

Η μαργαρίτα

Μιά φορά κι' έναν καιρό σ'ε μιά ωμορφή κατάφυτη έξοχη ύψωνότανε κοντά στον μεγάλο δρόμο μιά έπαυλις που είχε ολοντρόγυρά της ένα περιβόλι γεμάτο από τα ωραιότερα λουλούδια του κόσμου. Γύρω από το περιβόλι αυτό ήταν ένα ξύλινο φρεσκοβαμμένο κυκλίδωμα κι' έξω από το κυκλίδωμα ένας φράχτης καταπράσινος από δροσερά χορτάρια κι' ανώμαλά τους, σαν ένα σερμυδι στολίδι, μιά μικρή μαργαρίτα με τα κατά-

λευκα αγνα πέταλά της και την χρυσαφένια καρδούλα της.

Ο ήλιος γενναϊόδωρος άπλωνε άπάνω της τις άχτίδες του, όπως και στα ώμορφα λουλούδια του περιβολιού κι' έτσι η μικρή μαργαρίτα μεγάλωνε ώρα με την ώρα.

Ένα πρωινό που ήτανε σ' όλη της την άνθησι, για μιά στιγμούλα μελαγχόλησε. Σκέφθηκε πώς μ' όλο πουχε τα ώμορφα πέταλά της σαν άχτίδες γύρω από την χρυσαφένια καρδιά της, κανείς δεν θα την επρόσεχε, γιατί ήτανε μονάχα ένα φτωχικό λουλούδι του άγρου. Μά γρήγορα το συννεφάκι έφυγε από τη σκέψι της κι' άπλωσε ακόμη περισσότερον την στεφάνη της για να δεχθώ την ζεστασιά του ήλιου και ν' άκούση το σπουργιτάκι που σαν τρελλό τραγουδούσε την ώμορφή του καλοκαιριού.

Η μικρή η μαργαρίτα ένοιωσε τον έαυτό της ευτυχισμένο σαν νάτανε η μέρα, μέρα γιορτινή. Κι' όμως δεν ήταν Κυριακή, ήτανε μονάχα Δευτέρα, κι' όλα τα παιδιάκια ήτανε στο σχολείο. Γι' αυτό η ήσυχία άπλωνότανε παντού και η μαργαρίτα χαϊρότανε τη γαλήνη, γιατί έτσι άκουγε καλύτερα το τρελλό τραγουδι που το σπουργιτάκι ύψωνε προς τον ούρανό.

Απλώνε το κεφαλάκι της και προσπαθούσε να το δώ, γιατί το θαύμαζε που μπορούσε έτσι ελεύθερο να πετάη παντού. Δεν το ζήλευε όμως —γιατί η μαργαρίτα είχε σ' αλήθεια μιά χρυσή καρδιά και της έφτανε που μπορούσε να βλέπη και ν' άκούη όλα τριγύρω της.

Η καλωσύνη της έφτανε ακόμη κι' ως τα υπέρηφανα λουλούδια του περιβολιού, που ήτανε σαν γίγαντες μπροστά της και σκόρπιζαν έδω κι' εκεί το γλυκό άρωμά τους.

Μά ξάφνου, εκεί που έκανε όλες αυτές τις σκέψεις, είδε νάρχωνται από το μεγάλο δρόμο δυο παιδάκια, ένα αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι, με τις σάκκες τους στο χέρι, ν' άνοιγουν την καγκελλένια πόρτα και να μπαίνουν στο ώμορφο περιβόλι, γιατί ήτανε δικό τους όπως και η έπαυλις που περιτριγυριζότανε απ' αυτό.

Σταθήκανε μπροστά στα φανταχτερά λουλούδια και τ' αγοράκι έβγαλε από την τσέπη του ένα σουγιαδάκι κι' άπλώνοντας το χέρι έκοψε δυο θαυμάσια τριαντάφυλλα.

Η μαργαρίτα αίσθάνθηκε την καρδούλα της από χρυσαφένια να γίνεταί χλωμή σαν το λεμόνι. Τόσο λυπήθηκε τα δυο εκείνα ωραία τριαντάφυλλα που άκαρδα το αγοράκι τους είχε κόψει με μιά μαχαίριά τη ζωή. Μά δεν πρόφτασε καλά-καλά να σταματήσει τη σκέψι της στο περιστατικό αυτό κι' άκουσε ξάφνου φασαρία μεγάλη μέσα στο περιβόλι. Φτερουγίσματα τρομαγμένα, τρεχάματα κι' άντάρα και σ'ε λίγο... απόλυτη σιωπή. Τα παιδάκια χάθηκαν μέσα στο σπίτι και το σπουργιτάκι έπαψε να κελαϊδω.

Η μαργαρίτα έγειρε μελαγχολικά στο κλαράκι της, γιατί προαισθανότανε πως κάτι μεγάλο κακό είχε γενή.

Και σ' αλήθεια, το άλλο πρωϊ σαν οι άχτίδες του ήλιου άπαλά χαϊδέψανε τα πέταλά της για να την ζυγνήσουν, άκουσε το άγαπημένο της κελαϊδήμα, που ήταν η συντροφιά της, μ' ένα κελαϊδήμα αυτή τη φορά άλλοιότιμο, ένα κελαϊδήμα λυπητερό και κακοκαρδιμένο.

Η μαργαρίτα σήκωσε όσο μπορούσε πιο ψηλά το κεφαλάκι της και τί βλέπει; Σ' ένα κλουβάκι κρεμασμένο απ' έξω από το παράθυρο του σπιτιού, το δύστυχο το σπουργιτάκι φυλακισμένο να τραγουδή λυπητερά! «Το καυμένο, το καυμένο!» άναστενάξε η μαργαρίτα, «κι' εγώ που χθές το βράδυ θαύμαζα την ξένοιασιά του και χαϊρόμουνά να το βλέπω, να πετάη έδω κι' εκεί, πώς να μπορούσα να το βοηθήσω, πώς να μπορούσα να κάνω κάτι γι' αυτό!»

Μά εκεί που τα συλλογιότανε αυτά, νάσου τα παιδάκια και ξαναφαίνονται έξω στο φράχτη. Κάτι γυρεύανε και σκύβανε από δώ και σκύβανε από κεί, βαστώντας στα χέρια ένα στρογγυλό ντενεκεδάκι. Ξάφνου, σκύβουνε μπροστά στην μαργαρίτα και με το ίδιο μαχαίράκι που είχαν κόψει την περασμένη μέρα τα τριαντάφυλλα ξεχωρίζουν ένα μεγάλο κομμάτι χώμα με φυτωμένον επάνω του χορτάρι και τη μαργαρίτα στη μέση και το βάζουν μέσα στο ντενεκεδάκι. Κι' έπειτα τρέχουν, τρέχουν και φθάνουνε μπροστά στο κλουβί. Άνοιγουν την παρτίστα του και βάζουν μέσα το ντενεκεδάκι.

Η μαργαρίτα, μ' όλο που λυπότανε π' άφησε το φράχτη της, ήτανε κι' άλλος ευχαριστημένη να κοιτά στο άγαπημένο της σπουργιτάκι.

Μά το σπουργιτάκι δεν μπορούσε να παρηγορηθώ, δεν ήταν μαθημένο να μένη σ'ε κλουβί κι' ώρα με την ώρα έχανε το κέφι και τη λαλιά του.

Σ'ε λίγο, μάλιστα, όταν για να δροσίση τη γλώσσισσα του έσκυψε να γυρέψη νερό, η μαργαρίτα κατάλαβε πως τα παιδάκια είχαν δεχάσει να του το φροντίσουν. Άπλωσε τότε όσο μπορούσε περισσότερον τα πέταλά της για να του δείξη πως επάνω σ' ένα απ' αυτά η πρωινή δροσιά είχε αφήσει μιά σταγόνα σ'ε διαμάντι.

Το πουλάκι την είδε, έσκυψε και τη ρούφηξε, μά ήταν πιά άργα και με την τελευταία αυτή παρηγοριά έπεσε χάμα και ξεψύχησε.

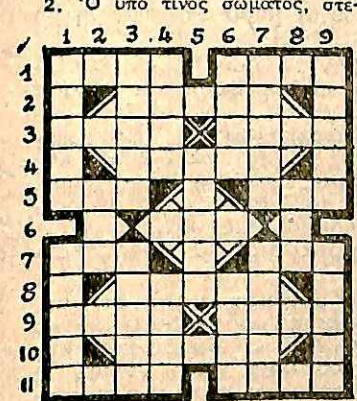
Τα παιδάκια σαν γύρισαν και το είδαν νεκρό, έκλαψαν πολύ κι' έπειτα βόλι κι' επάνω από τον μικρό του τάφο βάσανε το χώμα με τα χορτάρια και τη μικρή τη μαργαρίτα που στόλισε έτσι για λίγες μέρες ακόμη τον τάφο του άγαπημένου της πουλού, κι' έπειτα έγειρε κι' αυτή και κοιμήθηκε κοντά του.

ΟΠΙΔΑΘΕΩΣΕΙΣ

Σταυρόλεξον 2ον

*Οριζοντίως:

1. Έξ αυτής κατασκευάζεται η κίνη, το κατ' έξοχην είδικόν φάρμακον κατά της ελονοσίας.— Διοδός κεκαλυμμένη ή ακάλυπτος διά μέσου ολκοδημάτος.
2. Ό υπό τινος σώματος, σπε-

ρεο, όγρο ή κα άέρου κατε-
χόμενος χώρος.

3. Μέρος του λόγου.— Παγίς προς σύλληψιν μικρών ένόχλητων ζώων
4. Όνομα τριών Τούρκων σουλτάνων, έξ ών ο πρώτος υπήρξε και ο Ιδρυτής του 'Οθωμανικού κράτους.
5. Άς άρσενικόν το άλας, ως θηλυκόν η θάλασσα. Σύνδεσμος συμπερσματος και μόριον έρωτηματικόν.
6. Προσωπική άντωνυμία.
7. Άντωνυμία άόριστος και άντωνυμία έρωτηματική.— Μόριον τροπικόν όμοιωματικόν και σύνδεσμος χρονικός.
8. Όμάς άνδρών πολεμικού πλοίου εις ειδικήν ύπηρεσίαν, ιδίως κατά ξηράν.
9. Φυσικόν ή θηϊκόν φαινόμενον μεγάλης έντάσεως.— Ό άτυμικόν ίδιως τρόπος της έκφράσεως έν τώ λόγω.
10. Μικρός κατά τόν άριθμόν, το πλήθος κτλ. (το θηλυκόν).
11. Μικρά δάση, κυρίως τεχνητά.— Υποδιαίρεσις μεγάλου επί-
κά- ποιήματος, άλλως ραφωδία.

Καθέτως:

1. Νόμισμα μικράς αξίας.— Ό εκ πόλεως τινος ή χώρας κατα-
γόμενος ως προς αυτήν (πληθυν-
τικός).
2. Νομισματική μονάς της Ρουμανίας.
3. Κανών ρυθμίζων ώρισμένην ενέργειαν ή έκδήλωσιν του άνθρώπου.— Νήσος του Αιγαίου έγγυθς της Μικρασιατικής άκτής.
4. Τίτλος στρατιωτικού και πολιτικού θαυμάσιου έν Τουρκία και συνεδριού, δεσποτικός.— Καταικίδιον ζών.
5. Η διαχωρίζουσα την Γαλλίαν από της Αγγλίας θάλασσα.
6. Τα ευφωδία έπινοηθέντα, έπιτυχή, καταλλήλотаτα.— Έντομον κοινόν, οικιακόν.
7. Αίμνη της Β. Αθηνών, προσφοδοτούσα τόν Κωνσταν Νεϊλον.— Ό ευδαιμόνιος, εύκρητης, καθάρος.
8. Έτερον όνομα της θεός Κυ-
έλης παρ' αρχαίους.
9. Η πρωτεύουσα της Κού-
εας, αλλά και τών... Πούραν.—
Γένος πτηνών νυκτικών.

Α. ΔΕΠ.

13 περίφημα κινηματογραφικά έργα

1. Ε—Ο—Ο—ΟΥ—Α—Ο—
2. —Α—Ε—Ε—Α—
3. —Ι—Α—Ε—Ο—Α—
4. —Α—Α—Ο—Ι—
5. —Η—Ε—Η—Υ—Ι—Α—
6. —Ο—Α—Ο—Ο—Ο—
7. ΗΑ—Υ—Η—Η—Ι—Α—
8. —ΕΥ—Ε—Υ—Ε—
9. —Α—Ε—Ο—Ε—Ι—Ο—
10. —Ο—Ο—Α—Ο—Ε—Ο—
11. —Ο—Ο—ΙΑ—Ε—Α—
12. —Υ—Ε—Ω—ΙΑ—
13. ΑΙ—ΥΟ—Ι—ΟΥ—Ε—

Πρό ήμερών, μέγας θερινός 'Αθηναϊκός κινηματογράφος άνα-
θεσεν εις μίαν εταιρείαν ρωτει-
νών διαφημίσεων την κατασκευήν
μιάς υπερόχου και πρωτότυπυ
ρεκλάμας, έντος της οποίας θα
ανεφέροντο «13 μεγάλα κινημα-
τογραφικά έργα» της παρελθού-
σης χειμερινής περιόδου, τα ό-

ποία θα προεβάλλοντο επί της ό-
θνης αυτού.

Η διαφημιστική εταιρεία κα-
τείχε μόνον φωνήεντα και δεν εί-
χεν άσφύτως κανένα σύμφωνον.
Τα παρήγγειλεν εύθως, έως ότου
έτοιμασθούν όμως έσχημάτισε την
ρεκλάμα, αφήνοντας τα άπαιτού-
μενα κενά διά την τοποθέτησιν
των συμφώνων.

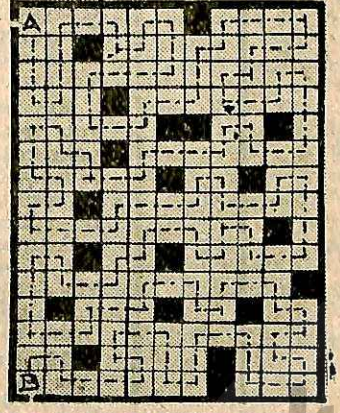
Πολλοί 'Αθηναίοι κατάπληκτοι
έλεπαν αυτήν την περιεργον ρεκλά-
μαν. Σεις όμως που γνωρίζετε ότι
οι διάφορες αυτές περιέργες έ-
πιγραφές αντιπροσωπεύουν έκαστη
τόν τίτλον ενός μεγάλου και γνω-
στού σας —άσφαλώς—φίλμ και
ότι επί πλέον η κάθε παύλα άν-
τιπροσωπεύει ένα σύμφωνον υπό
κατασκευήν, μήπως δύνασθε να
εύρητε τα 13 αυτά περίφημα
έργα;

ΑΙ λύσεις του προηγούμενου

ΠΡΟΣΟΧΗ: ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΕΙΝΕ
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

(Αριθμός 1)

Δημοσιεύμεν κατωτέρω την λύ-
σιν του δημοσιευθέντος εις το
προηγούμενον πρώτον φύλλον

μας φαίνεται καθαρά ο δρομος
που έπρεπε ν' ακολουθήσετε για
να φθάσετε εις το ζητούμενον ά-
ποτέλεσμα.

ΤΙ ΤΟΥΣ ΕΙΠΕ:

Απλούστατα, ο χωρικός τους
επρότεινε να αλλάξουν όλοα.
Τοιουτοτρόπως θα έκέρδιζεν ό-
ποιος έφθανε πρώτος, διότι έφ-
θον η άγαπημένη τους τους εί-
πεν ότι θα έπαυρε εκείνον, στο
όλογο του όποιου θα έφθανε τε-
λευταίος, το όλογο του φθάνον-
τος πρώτου θα έφθανε τελευ-
ταίον, έφ' όσον το ώδηγοίσε ο
νικημένος αντίζηλος.

ΝΕΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

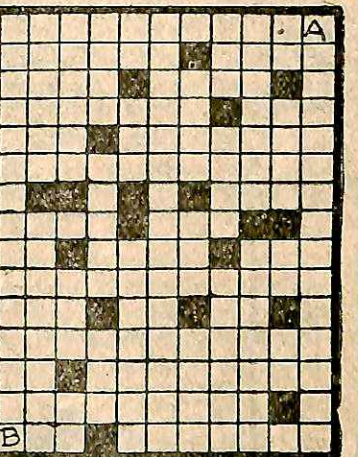
- 2+ΡΟΙΑ=ΔΙΟΡΙΑ
- 6+ΟΥΣΙΑ=ΕΞΟΥΣΙΑ
- 7+ΝΗΣΟΣ=ΕΠΙΤΑΝΗΣΟΣ
- 6+ΟΧΙ=ΕΞΟΧΗ
- 10+ΛΟΓΟΣ=ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ
- 1+ΤΥΠΟΣ=ΕΝΤΥΠΟΣ
- 10+ΝΙΚΗ=ΔΕΚΑΝΙΚΗ
- 6+ΟΔΟΣ=ΕΞΟΔΟΣ
- 3+ΙΝΑ=ΤΡΙΛΙΝΑ
- 6+ΑΛΛΟΣ=ΕΞΑΛΛΟΣ
- 1+ΟΡΙΑ=ΕΞΟΡΙΑ
- 1+ΕΠΤΑ=ΛΕΠΤΑ

Αυτά ήσαν οι διάφορες άνέξ
λέξεις που έπρεπε να θρήτε
προσθέτοντες εις κάθε προηγού-
μενην ένα άριθμόν.

Προσοχή, αυτό δεν εί- νε σταυρόλεξον

(Αριθμός 2)

Δημοσιεύμεν σήμεραν ένα 2ον
πρόβλημα.
Όπως και διά το προηγούμε-
νον, πρέπει να φθάσετε από Α
στο Β.

σημείον Α εις το σημείον Β, περ-
νώντας από όλα τα λευκά τετρα-
γωνίδια, άνεξαιρέτως, χωρίς ή-
μιαν ποτέ να περάσετε από μαύ-
ρον τεταύτον.

Άστυνομικόν πρό- βλημα

(Αριθμός 2)

Σ' έναν οημόσιο δρόμο έγινε
μιά νύχτα ένα αυτοκινητικό δυσ-
τύχημα, εις το όποιον έφονεύθη έ-
νας άνθρωπος.

Ίδου τώρα τι κατέβασε στον
άστυνομικό σταθμό της περιφε-
ρείας ο ένας από τους δύο αυ-
τοκινητιστάς:

—Πηγαίναμε με τόν φίλο μου
'Αλέξανδρο έκδρομή. Το αυτοκι-
νητό του προηγείτο. Έξαφνα το
δίκό μου έσταμάτησε και, παρ' ό-
λες τις προσπάθειές μας, δεν κα-
ταρθώσαμε να έπικρατήσωμε τη
θάλαψ του μοτέρ. Άναγκάσθηκε
τότε να με ρυμουλκήση. Καθώς
όμως πηγαίναμε, το σχοινί κόπη-
κε και έγώ τότε έμεινα ακίνητος,
ένω ο φίλος μου, που δεν είχα
αντιληφθώ τίποτε, έξηλασθήσας
να προχωρή...

Έξαφνα ένοιώσα πίσω μου ένα
δυνατό κτύπημα. Ένα άλλο αυ-
τοκίνητο, που έρχόταν πίσω μου,
έπεσε με όρμη επάνω μου.

—Και ο οδηγός έφονεύθη επί τό-
που... προσέθεσεν ο άστυνομικός.
—Δυστυχώς ναι... Όταν ο φί-
λος μου άντελήθητε τί συνέβη, έ-
πέστρεψε να με πάρη... Όταν ό-
μως είδαμε και οι δύο το τρα-
γικό δυστύχημα, τρέξαμε να σας
ειδοποιήσωμε.

Ο άστυνομικός έκανε τότε τόν
γύρο των δύο αυτοκινήτων και έ-
τίηασε το αυτοκίνητον του νε-
κρού: το πρόσθιο μέρος είχε συνε-
τρίβη και στον πίνακα διαχύσε-
ρής σ'ε φωτισμός ήσαν στα θέσι
μεγάλοι φάροι. Όσοι έπρεπε το
χολασμένο αυτοκίνητο, αυτό έπινον
στο όποιο είχε πέσει το τρίο, εί-
χε το πίσω μέρος του θημωτη-
σμένου. Ο άστυνομικός έκοιμήσε
σε τους φάρους και είδε ότι λει-
τούργησαν πολύ καλά.

Το σχοινί κρεμαίνον κολλημένο
στο πρόσθιο μέρος του γκαρμε-
νου αυτοκινήτου, σ'ανέβαινε όμως
σαν να είχε κοπή εις τμήματα.
—Μου είπατε ότι είπατε έπειτα
ό αυτοκινητιστάς, και όςε συλ-
λαβήσαν επί φών, έξ έρωτίας.
Τι ακολούθησεν;

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 1ον

*Οριζοντίως:

- 1) ΑΝΔΡΑ — ΝΕΡΑ, 2) ΑΡ —
- ΑΝ, 3) ΜΑΝΙΑ, 4) ΟΡΑΙ —
- ΤΟΥ, 5) ΜΕ — ΑΛΕΞΟΣ, 7)
- ΣΟΛΩΝ — ΟΡ, 8) ΦΙΛΙ —
- ΝΙΑ, 9) ΕΜΕΣΑ, 10) ΜΗ —
- ΟΝ, 11) ΛΕΩΝ — ΣΑΓΗ.

Καθέτως:

- 1) ΔΟΛΩΜΑ — ΦΟΥΛ, 2) ΡΕ —
- ΣΙ, 3) ΛΑΜΑ — ΠΟΛΕΜΟΣ, 4)
- ΡΑΙΑ — ΛΙΜΗΝ, 5) ΛΥΩ, 6)
- ΝΑΙ-ΑΣ — ΝΗΣΟΣ, 7) ΕΝΑ-
- ΤΟΣ — ΝΑΝΑ, 8) ΟΣ — ΟΙ,
- 9) ΑΝΕΥ — ΑΡΑΧΗΝ,

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 37)

τυχία της.

«Αλλοίμονο στον άνδρα που θα πλησίαζε στο ναό! Οί μάγοι και οι ιερείς, είχαν απόλυτο δικαίωμα θανάτου...»

«Τα κορίτσια σήμερα έπαιζαν στη θάλασσα με πιότερη φασαρία από άλλοτε.»

—Αγαπώ τον Χαλανάν έλεγε μια μικρούλα με υγρά μάτια γαζέλας... Άμα χορέψω, θα πέσω στο δρόμο του.

—Εγώ αγαπώ τον Βαντίν, ψιθύρισε μια κοπέλλα που ώρισμένως ήταν η ωραιότερη. Έγώ αγαπώ τον Βαντίν. Κι' αυτός με αγαπά. Έφυγε

με την ψαροπούλα του και δεν ξαναφάνηκε... Γιατί; Γιατί;

—Χάθηκαν τα ωραία παλληκάρια; γέλασε η πρώτη.

—Εγώ αγαπώ τον Βαντίν. Σάν ξαπλώνομαι στο δάσος και κλείνω τα μάτια μου, μου φαίνεται πως είνε πλάι μου. Και τόν ακούω να μου λέει όπως μια μέρα: «Τα μαλλιά σου, Άνινλικ εύωδιάζουνε σάν τὸ παρθένο δάσος. Τὸ ἴδιο μυστηριακὴ εἶσαι κι' ἐσύ, μὰ μετὰ τὴν γιορτὴ τῆς Πανσελήνου, δὲν θάσαι πιά μυστήριο γιὰ μένα.»

—Μου φαίνεται πως γιὰ τὸν Άναλιν δὲν θάσαι μυστήριο ἀπόψε! ψιθύ-

ρισε πονηρά ἡ μικρούλα.

Ἡ Άνινλικ ἔρριχνε σύγκορμη. Ὁ Άναλιν ἦταν ἕνας γίγας πολεμιστῆς, βάνουσος καὶ βάρβαρος, ποὺ ἦταν ξετρελλαμένος μαζί τῆς. Ἀν ὁ Βαντίν δὲν ἐγύριζε ἀπόψε, πῶς θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὸν Άναλιν;

Ἀχ! Ἀν οἱ πράσινες κυρὲς τῆς θάλασσας πῆραν γιὰ πάντα τὸν ἀγαπημένο τῆς, κάλλιο νὰ γύρευε καταφύγιο ἐπάνω στὴν πέτρα τῆς αἰώνιας ἀγνότητος, παρὰ νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά τοῦ βάρβαρου πολεμιστῆ.

Πῶς ζήλευε τὶς ἄλλες κοπέλλες ποὺ περιμέναν μὲ τρελλὴ ἀνυπομονησία νὰ γείρῃ ἡ μέρα καὶ νάβγῃ τὸ φεγγάρι!

Σάν ἀναψαν οἱ φωτιές, οἱ κοπέλλες βγῆκαν νὰ χορέψουν. Οἱ φλόγες ἀνάβαν στὰ μελαψὰ κορμιά τους ἀνταύγειες κατακόκκινες. Ἐφεγγαν τὰ μάτια, τὰ χεῖλη, τὰ δόντια, καὶ ὅσο ὁ ρυθμὸς γινόταν ταχύτερος, κροτάλλιζαν τὰ δαστρικά, τὰ μαργαριταρένια κομπολόγια καὶ λυγίζονταν τὰ κορμιά σάν νὰ προσφέρονταν.

Μέσ' στὴν μονομαχία τῆς φωτιᾶς, πολλοὶ ἄνδρες εἶχαν κερδίσει αὐτὴν ποὺ ἠθελαν. Ἀπὸ τὸ δάσος ἔφταναν πνιγμένα τραγούδια καὶ γέλια. Ἡ Άνινλικ ὥστόσο, χόρευε πάντα σάν μαινάς, χόρευε μὲ μανία καὶ μὲ πάθος, πηδώντας μέσ' τὶς φλόγες καὶ ξεφεύγοντας ἀπ' ὅλους... Χόρευε γιὰ τὴν ἐλπίδα νὰ γείρῃ ἡ μέρα καὶ νὰ βγῇ ὁ γίγας, τὴν κυνηγοῦσε σάν δαιμονισμένος. Γρήγορη καὶ σβέλτα αὐτὴ τοῦ ξεφεύγε καὶ διαρκῶς ἡ φλόγα ἦταν ἀνάμεσά τους.

Μιὰ στιγμή ποὺ ἐνοιωσε τὰ μπράτσα τοῦ γύρω τῆς, τοῦ ξέφυγε σάν χέλι καὶ ρίχτηκε στὸ δάσος. Ὁ Άναλιν τὴν κυνηγοῦσε. Ἐκοψε τὸ τρέξιμό του, ποὺ τὸ συνδύεε ἕνα δεύτερο τρέξιμο. Ἀκουσε μιὰ φωνή, ἕνα πάλαιμα, τὸν γδοῦπο ἐνὸς σώματος. Μὰ τώρα ἕνας ἀνεξήγητος πανικός τὴν ἔκαμε νὰ μὴν προσέχῃ τίποτε. Θὰ ιροτιμοῦσε τὸν θάνατο παρὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Άναλιν.

Δὲν σταμάτησε παρὰ πάνω στὴν πέτρα τῆς ἀγνότητος στὰ χέρια τῶν ἱερῶν καὶ τῶν μάγων.

Ὁ διώκτης τῆς τὴν ἴδια στιγμή ἔφτανε κι' αὐτός, τὴν εἶχε γλυτώσει παρὰ τρίχα. Μὰ ξαφνικά καθὼς τὸν εἶδε, μιὰ φωνὴ ἀγωνίας ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς.

—Βαντίν! Ἀγάπη μου!

Σάν ἀστράπη στὸ μυαλό τῆς ἔλαμψε ἡ ἀλήθεια. Ὁ Βαντίν ἦλθε τὴν ὥρα ποὺ τὴν κυνηγοῦσε ὁ ἄλλος. Πάλαιψε μαζί του, τὸν ἔριξε καὶ ἔτρεξε νὰ τὴν προφτάσῃ!

Κι' αὐτὴ ποὺ ἦταν τώρα στὴν πέτρα τῆς ἀγνότητος!

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί κάνει, ἔγειρε πρὸς τὰ ἔμπρός, νὰ ξεφύγῃ, νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του.

—Βαντίν!

—Άνινλικ!

Μὲ τὴν ἴδια ὀρμὴ ὥρμησε κι' αὐτός. Οἱ μάγοι τὴν συγκράτησαν. Πρόφτασε νὰ δῇ τὰ μαχαίρια ποὺ ἀστράψαν ἐπάνω στὸν ἀγαπημένο τῆς καὶ τὸ κορμὶ του ποὺ σπάρανε μὲ τὸν σπασμὸ τοῦ θανάτου.

Ἀπὸ πάνω τῆς ἡ Σελήνη ἔφεγγε ἐλρωνική, ἀνέραστη, αἰώνως ἀγνή!...

Η φίλη τῶν πονεμένων

Ὁ «Θησαυρὸς» λογιζεται εὐτυχῆς, ποὺ ἐξοφάλλει τὴ συνεργασία μιᾶς ἐκλεκτῆς διανοουμένης. Κατόπιν πολλῶν παρακλήσεων, ἡ κ. Ρέα Ρ. ἐδέχθηκε ν' ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς παρούσης σελίδος σὲ ὅσες ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν μᾶς τῆς ἐμπιστεύονται ἕναν ψυχικὸ πόνον ἢ μιὰν αἰσθηματικὴ τους περίπλεια, γιὰ τὴν ὁποῖαν θὰ εἶχαν ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς.

ΚΑΙΤΗ

Καίτη; Μὰ ναί, βέβαια, ἔτσι θὰ τὴν λένε... «Κ. Μ.» ὑπογράφει στὸ ἀνήσυχτο, ταραγμένο μπιλιετάκι ποὺ μοῦ ἔστειλε. Κι' ὅμως τῆς ἔδωσα μὲ τὴν φαντασία μου ἀμέσως ἕνα ὄνομα: Καίτη. Ἵσως γιὰτὶ γνώρισα μιὰν ἄλλη Καίτη, πρὶν ἀπὸ καιρὸ, κι' οἱ ἱστορίες τους μοιάζουν τόσο πολὺ...

Ἀς ἀκούσουμε ὅμως τὴν σημερινὴ Καίτη. Θαρρῶ πῶς τὴν βλέπω μπροστά μου, ὅπως μοῦ περιγράφει ἡ ἴδια τὸν ἐαυτὸ τῆς στὸ γράμμα τῆς: ἕνα κοριτσάκι λεπτό, μᾶλλον ὡμορφο—ἔτσι, τοῦλάχιστον, λένε ὅσοι τὴν ξέρουν—πάντα ὅμως μελαγχολικό, γιὰτὶ γνώρισε τόσο καλὰ τὴν πίκρα τῆς ζωῆς.

Ἐν τούτοις, θὰ σὰς φανῇ περίεργο αὐτὸ ποὺ θὰ σὰς πῶ... μὰ ναί, ναί, τὴν ἔχω ἀπέναντί μου καὶ κουβεντιάσουμε, τόσο απαντῶν ὅσο γράμματάκι τῆς. Ὅταν βρίσκωμαι σὲ καμμιὰ συντροφιά, ἐγὼ δίνω τὸ κέφι. Λησμονῶ γιὰ μιὰ στιγμή τὸν πόνον τῆς ψυχῆς μου καὶ γελῶ, τραγουδῶ, χορεύω. Κι' ὅμως—θὰ τὸ πιστέψετε;—ἐνῶ ὅλοι μὲ θεωροῦν εὐθυμὴ καὶ χαριτωμένη, ἡ ψυχὴ μου κλαίει. Κι' ὕστερα ἀπὸ κάθε τέτοιο ξέσπασμα, μὲ πιάνει, ὅταν βρεθῶ μόνη, πῶς μεγάλη μελαγχολία...

Τὸν τελευταῖο, μάλιστα, καιρὸ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Βρίσκομαι σ' ἕνα φοβερὸ δῆλημα. Μήπως συνέτριψα ἐγὼ ἡ ἴδια τὴν ζωὴ μου χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω; Μήπως θάπρεπε νὰ σφίξω τὴν καρδιά μου καὶ νὰ πῶ «ἀντί» στὸ ὄνειρό μου; Θὰ μπορούσα ὅμως νὰ ζήσω κατόπιν;...

Ἀλλὰ, βέβαια, δὲν μὲ καταλαβαίνετε. Δὲν σὰς ἐξηγήσα ἀκόμη. Ἀκούστε με, λοιπόν. Ἀκούστε με, γιὰτὶ ἀπὸ σὰς μόνο περιμένω δυὸ λόγια παρηγοριάς, μιὰ συμβουλὴ, μιὰ ὁδηγία, μιὰ λάμψη φωτὸς μέσα στὸ σκοτάδι ὅπου παραπαίω...

Κι' ἀρχίζει ἡ μικρούλα ἡ Καίτη τὴν πονεμένη τῆς ἱστορία:

Ἦταν ἕνα ἀπόγεμα καλοκαιρινό: νὰ, ὅπως τώρα, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια. Εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ μιὰ πλοῦσια φίλη τῆς—εἶνε φτωχοῦλα ἡ Καίτη, ἐργάζεται σ' ἕνα κατάστημα ὡς ταμίας—στὸ σπίτι τῆς, στὸ Παλιὸ Φάληρο. Ἐκεῖ βρῆκε μιὰ προετοιμασία, τοὺς εἶδε ὅλους νευρικούς, μ' ἕνα ὕφος ἀλλόκοτο. Ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τῆς φίλης τῆς φοροῦσε ἕνα καινούργιο φόρεμα καὶ δὲν τὴν χωροῦσε ὁ τόπος: πηγαίνονταν ἀπ' τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο, ἀπ' τὸ σαλόνι στὴ βεράντα, ἀπ' τὴν βεράντα στὸν κήπο, ἀναφοκοκκινισμένη, ξαναμμένη.

Μὲ μισόλογα ἡ φίλη τῆς Καίτου.

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α.Ε.

Ἑρμοῦ 21

Εὐαγγελιστρίας 7

Καθημερινῶς παραλαμβάνονται ὡραιότατα Κουκουλάρικα καὶ Ἀραχωβίτικα διὰ πρωϊνὰ φορέματα.

λας τῆς ἐξηγήσε τί συνέβαινε: περιμέναν μιὰ ἐπισκεψὶ κείνου τ' ἀπόγεμα, κάποιον νέο. Ἐπρόκειτο—τὸ κατάλαβε ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια ἡ Καίτη, ὅπως θὰ τὸ καταλάβετε καὶ σεις—γιὰ ἕνα συνοικέσιο μὲ τὴν μεγάλῃ ἀδελφῇ. Ἀλλή φορὰ δὲν τὸν εἶχαν δῇ κι' οὔτε ἐρχόταν κι' αὐτός γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς. Τὰ εἶχαν κουβεντιάσει ἤδη ἀπ' ἔθω—ἀπ' ἔξω οἱ γονεῖς καὶ θὰ γινόταν τώρα ἡ πρώτη ἐπίσκεψις «γιὰ νὰ γνωρισθῶν τὰ παιδιὰ» πρὶν ποῦν τὸ τελεωτικὸ ναί. Μποροῦσε ὅμως νὰ μὴν τοῦ ἄρσει αὐτονοῦ; Ἐνὰ ἐκατομῦριο προίκα, διάβολε, δὲν εἶνε παίξε-γέλασε! Ἡ Καίτη θέλησε νὰ φύγῃ. Οἱ φίλες τῆς ὅμως ἐπέμεναν νὰ τὴν κρατήσουν.

—Ἀστειεύεσαι; Ἰσα-ἴσα ποὺ χρειάζεσαι σήμερα, καὶ μὲνη Καίτη, γιὰ νὰ βοηθήσῃς στὰ τραταμέντα. Κι' ἐπειτα...—ἐδῶ, ἕνα κλείσιμο τοῦ ματιοῦ ἐκ μέρους τῆς φιλενδοῦλας τῆς—πρέπει νὰ βρίσκεται κι' ἕνας ξένος νὰ πῇ κανένα καλὸ λογάκι, ἀνῆρθῃ ἡ κουβέντα... καταλαβαίνεις.

Μὲ τὸ ὕφος τους τῆς ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ ὅτι οὔτε περνοῦσε καν ἀπὸ τὸ μυαλό τους ἡ σκέψις πῶς ἡ φτωχὴ τους φιλενάδα μπορούσε νὰ κάνῃ χαλάστρα στὸ πλουσιοκόριτσο.

Ἡ Καίτη πειράχτηκε λίγο γι' αὐτὸ. Δὲ βαρύνεσαι, ὅμως, μήπως εἶχαν ἄδικο; σκέφθηκε ὕστερα μόνῃ τῆς. Καὶ ἔμεινε. Ἀπὸ πειριέργειας ἴσως. Ἦθελε νὰ δῇ τί γίνεται σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις...

Καὶ νὰ: ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἤρθε ὁ «γαμπρός». Ἡ Καίτουλα περιμένε νὰ δῇ κανέναν τύπο ἀντιπαθητικὸ, «ψηλομύτη», προικοθήρα. Κάθε ἄλλο ὅμως: Ὁ Ἀλέκος—ἔτσι τὸν λέγαν—ἦταν ἕνας νέος ὀπλός, συμπαθητικός. Φαινόταν σὰ νάχε ἔρβει χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ τὸ θέλῃ, ἀπὸ εὐγένεια, σάν νάχε μπλέξει μ' ἄλλα λόγια, σάν νὰ ντρεπόταν κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιζε—καὶ γιὰ τὴν ἐντύπωσιν ποὺ θὰ ἔκανε βέβαια στὴν Καίτη.

Γιὰτὶ ἐνῶ ὅλοι κύτταζαν ποῖος νὰ τὸν πρωτοπεριποιηθῇ, ἐνῶ ἡ μεγάλῃ ἀδελφὴ κοκκίνιζε καὶ ξεροκατάπινε, κι' ἔπαιρνε στάσεις ἀστερός τοῦ κινηματογράφου, αὐτὸς, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, δὲν εἶχε μάτια παρὰ γιὰ τὴν Καίτουλα, τὴν φτωχὴ κοπελλίτσα...

Κι' αὐτὴ—ἔ, ναί, τώρα πιά γιὰτὶ νὰ μὴν τὸ ὁμολογήσῃ;—ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὸν ἀντίκρουσε, ἐνοιωσε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἡ καρδιά τῆς...

Τὴν συνέχεια... τὴν μαντεύσατε ἡμεῖς. Τὸ συνοικέσιο γάλασε. Κι' ὅτι εἶχαν πῇ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μὲ τὰ μάτια τους, τὸ εἶπαν ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες—ὅταν συναντηθῶν «τὴν χαίρα» ἔξω ἀπ' τὸ μαγαζὶ ὅπου ἐργαζόταν αὐτὴ—μὲ τὸ στόμα, ἡ Καίτη καὶ ὁ Ἀλέκος.

Καὶ τῆς εἶπε πολλὰ ἄλλα ἀκόμη ὁ Ἀλέκος. Τῆς εἶπε πῶς ἦταν φτωχὸς κι' αὐτός, ὑπόλληλος σ' ἕνα γραφεῖο. Ἀπὸ τὴν στιγμή ὅμως ποὺ τὴν εἶχε ἀντικρῦσει—κατάλαβε πῶς δὲν θὰ παντρευόταν παρὰ μόνο ἀπὸ ἀγάπην.

...Ἀλλὰ τὸ νοιώθω πῶς μ' ἀγαπά, τὸ ξέρω, βλέπω τὶς θυσίες ποὺ ἔκανε γιὰ μένα. Ἐν τούτοις, ἔχουν περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε. Βλέπομαστε τακτικά, πλέκουμε σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, δὲν βλέπω ὅμως αὐτὸ τὸ μέλλον νὰ πλησιάζῃ. Γιὰ γάμο δὲν μοῦ μιλεῖ πιά—δὲν καθορίζει, ἐννοῶ, πότε θὰ παντρευθοῦμε—οὔτε κι'.

Έγω, βέβαια, από στοιχειώδη αξιοπρέπεια του μιλώ. Κι' ο καιρός περνάει και καταλαβαίνω, Θεέ μου, πώς γίνομαι νευρική, πώς γίνομαι άδικη μαζί του πολλές φορές... γκρινιάζω γι' άσήμαντες άφορμές... αυτός με λαγχολεί σαν να τον βαρβαίνω ή αγάπη μας, σαν να μετανοή για το μπλέξιμό του. Κι' είμαι τόσο δυστυχισμένη. Αυτή ή άοριστία με πεθαίνει και φοβάμαι μήπως σκοτώση την αγάπη μας. Γι' αυτό περιμένω από σάς μια συμβουλή, κυρία Ρέα. Μήπως θάπρεπε να σφίξω την καρδιά μου και να πω «άντιο» στ' όνειρό μου;...

Άφήστε πού οι φίλες μου μαίνονται έναντιόν μου και διαδίδουν παντού πώς τους έκλεψα τον άρραβωνιαστικό. Περιμένω με τόση άγωνία την άπάντησί σας, κυρία Ρέα.

★

Άκουσε, λοιπόν, μικρούλα μου Καίτη, την ιστορία της άλλης Καίτης, αυτής που σου ανέφερα στην άρχή. Η ιστορία αυτή θά είνε σαν μια άπάντησις στην μεγάλη σου άπορία... Τις ίδιες άγωνίες τραβούσε κι' αυτή. Κι' έλυσε απ' τον καύμό της, απ' την άνησυχία. Ώς που μια μέρα κατάλαβε ότι έτσι δηλητηριάζε μόνη της την εύτυχία της... Κατάλαβε πώς ή εύτυχία δεν κερδίζεται στη ζωή παρά με ύπομονή, με βάσανα, με στενοχώριες — και κυρίως με πίστι στην αγάπη του ανθρώπου που κάνει τόσες θυσίες για να μάς την έξασφάλιση. Κι' από την ήμέρα εκείνη άλλαξε. Έπαυσε να του γκρινιάζει. Προσπαθούσε με το πρόσχαρο χαμόγελό της να του δίνει θάρρος. Αυτός στην άρχή έδειξε μια ευχάριστη έκπληξι και άντλησε νέο θάρρος για να καταπολεμήσει τις αντίξοες περιστάσεις της ζωής.

Και τί τά θέλεις, μικρούλα μου Καίτη. Είτε γιατί τους έφερε γούρι ή νέα αυτή «τακτική» της, είτε γιατί... χωρίς την πίστι ή αγάπη δεν μπορεί να νικήση στη ζωή, αυτή τη στιγμή ζούν και οι δυο ευτυχισμένοι στο σπιτάκι τους — στο Παλιό Φάληρο, κατά σύμπτωσιν, Καιτούλα! — με την αγάπη τους και μ' έναν χαριτωμένον παχουλό μπέμπη! Νά δής, μάλιστα, πώς προ ήμερών έλαβα μια πρόσκλησι: με καλούν στα βαφτίσια.

ΡΕΑ Ρ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Ετησία *Εσωτερικού Δρχ. 250
*Εξάμηνος » » 125
*Ετησία *Εξωτερικού λίραι *Αγγ. 1.10
*Εξάμηνος *Αμερικής δολάρια 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

(Λεωφόρος 19)

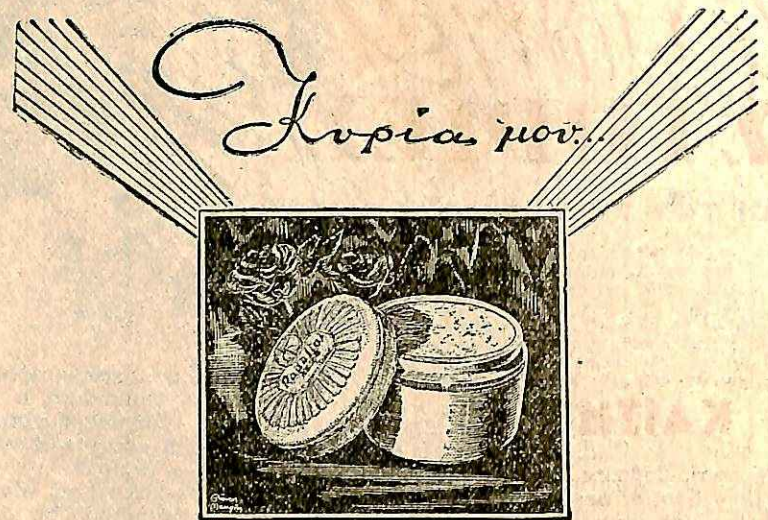
ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ

Περισσό: Τετράγωνον 249, άρ. 9)

Προϊστάμενος τυπογραφείου:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΟΥΝΤΑΣ

(Ευαγγελιστριάς 4)

... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

είναι παρασκευασμένη επιστημονικώς, είναι έγκεκριμένη παρά του

Ανατόμου *Υγειονομικού Συμβουλίου, έχει βραβευθή εις τας *Ελληνικάς *Εκδόσεις και εις την *Εκθεσιν των Παρισίων.

Πολλές φίλες σας θά σάς βεβαιώσουν για τα καλά άποτελέσματα, που θά έχετε, όταν χρησιμοποιήσετε στο δέρμα σας την

..... κρέμα αυτή.

Ζητείτε επίμονως από τον όρμητοπώλην σας *ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ και μη αγοράζετε διάφορες άλλες μάρκες, που μπορούν να σας χαλάσουν

..... το δέρμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ **Cana**

Η Κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ πωλείται

μόνον εις έσφραγισμένα βαζάκια και σωληνάκια.

Χύμα δεν υπάρχει.

ΑΡΩΜΑΤΑ

Γελέια συλλογή όλων των άρωμάτων και καλλυντικών ειδών των μεγαλύτερων Ευρωπαϊκών Οίκων (GUERLAIN, CHANEL, HUGOBIGANT, BIENAIMÉ, MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.).

ΑΡΩΜΑΤΑ και LOTIONS, έγχώρια, έφάμιλλα των μεγαλύτερων Γαλλικών Οίκων εις χύμα και καλλιτεχνικά φιαλίδια, εις προσιτάς τιμάς.

Τό «ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ», τό «ETERNEL PRINTEMPS» τό «NARCISSE ATHENIEN» και άλλα 20 διάφορα άρώματα και αντίστοιχες LOTIONS

*Επίσης ή κολώνια «ATHENIA», ή βασίλισσα των κολωνιών εις χύμα και φιαλίδια ειδικά.

Δοκιμαί δωρεάν εις τό καλλυντικόν τμήμα του.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ' ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ...

—Σ' άρέσουν τά παραμύθια, μά:

—Ναί, παιδάκι μου.

—Νά σοϋ πώ ένα;

—Πές μου, παιδί μου.

—Είνε πολύ μικρό.

—Δέν πειράζει, πές το.

—Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν στο ράφι ένα βάζο γλυκό και τό έφαγα...

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ένας ναύτης γυρίζει από ένα ταξίδι που έκανε στη Βραζιλία και φέρνει μαζί του έναν παπαγάλο.

Ο π ε λ ά τ η ς (που πρόκειται να τον αγοράσει): Μά δέν μιλάει ο παπαγάλος σου.

Ο ν α υ τ η ς: Είνε απ' τη συγκίνηση του ταξιδιού. Άφήστε τον μιά βδομάδα μαζί με τη γυναίκα σας και θά γίνη ξεφτέρη!

ΕΧΑΣΕ ΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙ

Ο μ ι κ ρ ό ς: Κυρία Εύλαλία, σήμερα τό πρωί ή μαμά μου χάρισε ένα άδελφάκι μά έγω ήθελα άδελφούλα...

Η κ υ ρ ί α: Καλά και δέν μπορείτε να τ' αλλάξετε απ' τό μαγαζί που τ' αγοράσατε;

Ο μ ι κ ρ ό ς: Άδύνατον! Η μαμά έχασε τη διεύθυνσι του έμπορου!

ΚΑΛΛΟΝΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ «ΑΦΡΟΔΙΤΗ»

ΚΩΣΤΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως-Υπάτης 11. Τηλ. 26-389

Περιποιήσις καλλονής. Μασσάζ. Καλλυντικά Clarks—Vénus. Τμήμα αίσθητικής. Ζώναι, Σουτιέν, Κορσέδες.

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΕΓΚΕΦΑΛΟ;

Ο φοιτητής την ώρα της παραδόσεως.

—Δέν μάς μιλήσατε ποτέ περι έγκεφάλου, κύριε καθηγητά!

—Ναί, καμμιά άλλη φορά, γιατί τώρα έχω κάτι άλλο στο κεφάλι μου.

ΚΡΙΣΙΣ

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου στον δικηγόρο που μιλούσε πολλή ώρα.

—Λίγο σύντομα, παρακαλώ, γιατί έχω κι' άλλες υποθέσεις να δικάσω.

—Είσθε εύτυχής, κύριε πρόεδρε. Εγώ έχω μόνον αυτήν.

ΗΤΑΝ ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Ο πρόεδρος στον κατηγορούμενο: —Πώς όνομάζεσαι, κατηγορούμενε;

—Έκατό φορές με ρωτήσατε, κύριε πρόεδρε τ' όνομά μου κι' άκόμα δέν τό μάθατε;

ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ

Ο κτηνίατρος (καταδιωκόμενος από ένα βόδι):

—Νά πάρ' ο διάβολος, μήπως γιάτρεψα ποτέ αυτό τό ζώο;...

ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ

—Πάρε μιά πεντάρα, καλε μου άνθρωπε...

Τό νεώτερον Άτελιέ κορσέδων

ΝΙΤΣΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΡΑ

*Ερμού και Ευαγγελιστριάς 4

*Εφαρμόζει τά νέα μοντέλλα Παρισίων

ειδικώς δι' αυτό στολέντα.

Γιά καλλιτεχνικές κινηματογραφικές ταινίες, ένα όνομα, μιά διεύθυνσις

ΑΝΤΩΝ. ΠΑΠΑΔΑΝΤΩΝΑΚΗΣ
Σωκράτους 58. Τηλ. 52-656.

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι' όλα τά γούστα, δι' όλα τά σπόρτ.

Χωρίς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα του Οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ και προσωπικόν άρτιον εις την διάθεσίν σας, εις τό ιδιαίτερον τμήμα τοϋ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ- ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ και ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ έλαστικές νέας παραλαβής, έντελώς αδιόρατες και έπίδεσμοι έλαστικοί IDEAL, VELPEAU κ.λ.π.

Διά τους λουομένους ειδικές ζώνες αδιάβροχοι.

—Μήπως θέλετε ρέστο, καί ή κυρία;

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Στις εξετάσεις:

— Η έρώτησίς μου, κύριε τελειόφοιτε, σάς φέρει σ' άμηχανία.

— Η έρώτησις, όχι, κύριε καθηγητά, αλλά ή άπάντησις.

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Ο ά σ τ υ ν ό μ ο ς: Λοιπόν, κλέψαμε, νεαρέ μου...

Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς: Άφήστε τον πληθυντικό, παρακαλώ, έγω δέν έκλεψα τίποτε.

ΣΤΟ ΓΚΙΣΣΕ ΤΩΝ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Ο κ ύ ρ ι ο ς: Είμαι εκείνος που χθές έχασα ένα βαλιτσάκι στο τραίνο.

Ο ύ π ά λ λ η λ ο ς: Ναί, θυμάμαι...

Ο κ ύ ρ ι ο ς: Σήμερα ήρθα για την όμπρέλλα που έχασα χθές στο παραθυράκι σας.

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ο π ρ ό ε δ ρ ο ς: Γιατί κατηγορουμένη έρριξε βιτριόλι στα μάτια του έραστου σου;

Η κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν η: Μά άφου μου είπε πώς δέν ήθελε να με ξαναϊδής;...

ΕΧΕΙ ΔΙΚΗΟ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο π ρ ό ε δ ρ ο ς: Τά θυσίασες όλα, τιμή, υπόληψι, οικογένεια, για να κλέψης 25 δραχμές απ' τό συρτάρι.

Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς: Δίγκη έχετε, κύριε πρόεδρε, μά άφου δέν βρήκα άλλα μέσα στο συρτάρι;

ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕ ΚΑΛΑ

—Κλάρα, μ' αυτό τό φίλι στα έίπα όλα.

—Επανάλαβέ το, παρακαλώ, γιατί δέν κατάλαβα καλά τί ήθελες να μου πής...

ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ

Η Λουλού κλαίει και μιά κυρία που ήλθε να κάνει επίσκεψι στη μαμά της προσπαθεί να την καθησυχάση.

—Μην κλάις, μικρούλα μου για τό τίποτε γιατί θά γίνης άσχημη όταν μεγαλώσης.

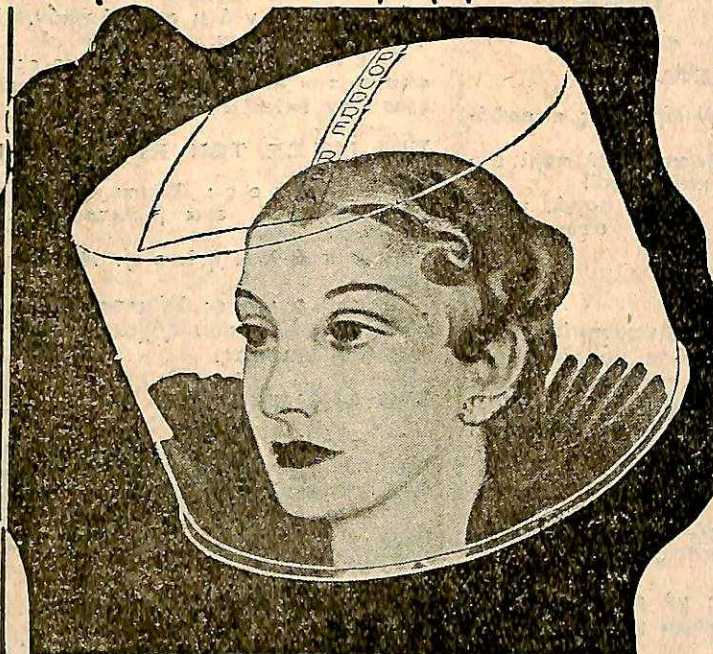
—Ωστε και σεις κλαίγατε όταν ήσασατε μικρή;

Την 30ην Ιουνίου κυκλοφορεί τό βιβλίον που χρειάζεται κάθε γυναίκα.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΣΙΛΟΥΕΤ

Πληροφορία: Οίκον Σιλουέτ Καλαμιώτου 25. Άθήναι

Μία σ'ένα κυντί πούδρα Rea...
...βρίσκεται η ομορφιά σας...

η Πούδρα Rea είναι
προϊόν της 'Αρωματοποιίας Cana.
'Υπάρχει εις 9 σταθερούς χρωματισμούς
και πωλείται σ'όλα τα καλά καταστήματα.

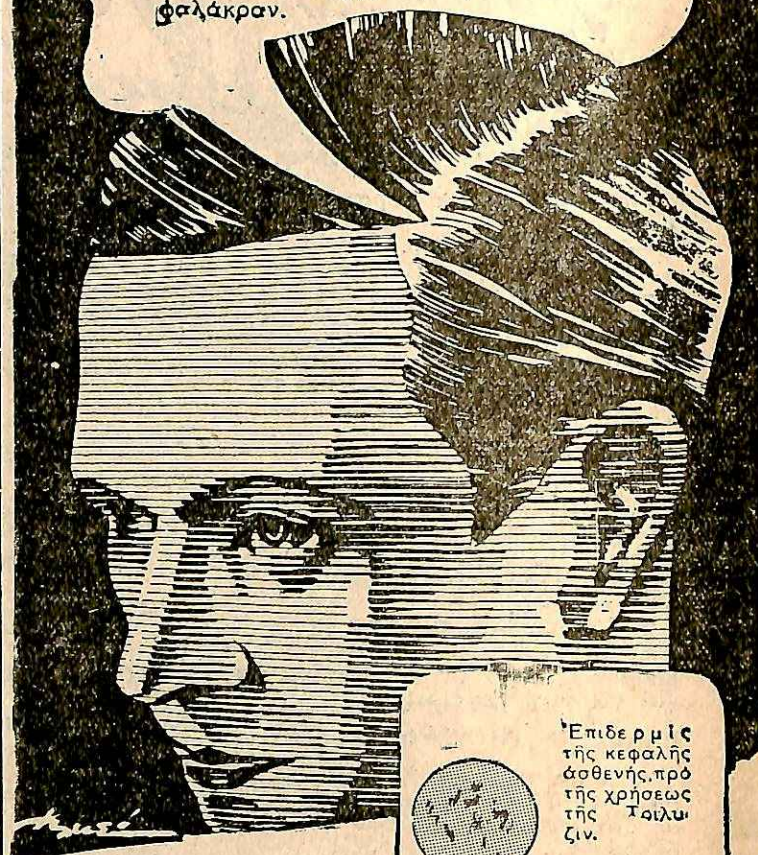
ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες και πυκνές, είναι το μυστικό που κάνει τα μάτια όμορφα κι' έλκυστικά. Όλες οι βεντέτες του κινηματογράφου που μας γοητεύουν έχουνε βλεφαρίδες μεγάλες και πυκνές (αληθινές ή ψεύτικες). Βλεφαρίδες αληθινές, μεγάλες και πυκνές, είν' εύκολο να αποκτήσει όποια το θελήσει. Μέθοδος νέα, απλή και έντελως αποτελεσματική. 'Ακαδημία Καλλονής Μ^η ΚΕΤΤΥ - 'Αθήναι - 'Ερμού 35 - Τηλ. 22-0-88.

Όταν στο κεφάλι σας άναφανη ή
αηδής πιτυρίδα, σημαίνει ότι τα μαλ-
λιά σας έχουν προσβληθή από άσθέ-
νειαν και ότι πολύ σύντομα θ' αρχίση ή

Τριχόπτωσης

Ίδια να καταλήξη εις την άπαισιαν
φαλάκραν.

Επίδερμεις
της κεφαλής
ασθενής, πρό
της χρήσεως
της Τριλυ-
ζιν.

Η αὐτή ἐπι-
δερμὶς μετὰ
τὴν χρῆσιν
τῆς Τριλυ-
ζιν εἶνε τε-
λείως ὑγιής.

Ενα μόνον μέσον ὑπάρχει διὰ
νά καταπολεμήσετε τὴν ἀσθέ-
νειαν αὐτήν: ἡ Τριλυζίν. Ίδού
ἡ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξις:

● Μὴν ἀμελήσετε τὴν थे-
ραπείαν αὐτήν, διότι ἀργό-
τερον θὰ εἶνε ἴσως ἀργά.
Καὶ πρό παντός μὴ χρησιμο-
ποιεῖτε ἐπιπολαίως τὸ κάθε
φάρμακον ποὺ ρεκλαμάρε-
ται πομποδῶς στὰς ἐφημε-
ρίδας, διότι οὐ μόνον θὰ πε-
τάξετε ἀδίκως τὰ λεπτὰ
σας, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ μὲ τὴν
πάροδον τοῦ χρόνου χωρὶς
ἀποτέλεσμα, νὰ ἐπιδεινώ-
σῃ τὴν κατάστασιν σας.

● Χρησιμοποιήσατε τὴν
«Τριλυζίν» εἰς τὴν ὅποian
μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστο-
σύνην ἀπόλυτον, διότι εἶνε
παρασκεύασμα αὐστηρῶς
ἐπιστημονικόν, διότι ἐνερ-
γεῖ ἐπὶ τῆς αἰτίας τῆς Τρι-
χοπτώσεως, καὶ διότι τέ-
λος παρασκευάζεται ἀπὸ
ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα
καὶ σοβαρότερα Ἐργοστά-
σια Βιολογικῶν προϊόντων
τῆς Γερμανίας. Μὲ τὴν

Τριλυζίν

θὰ ἐξαλείψετε ἀσφαλῶς τὴν πιτυρίδα, θὰ σταματήσετε
τὴν τριχόπτωσιν καὶ θὰ προλάβετε τὴν φαλάκραν. Ζητή-
σατέ τὴν στὰ Κεντρικὰ Φαρμακεία καὶ Μυροπωλεία.
Γράψατε εἰς τὴν «Γραμματοθυρίδα 193 Ἀθῆνας» ἢ τη-
λεφωνήσατε, στὸν ἀριθμὸν 22-165 καὶ θὰ σας σταλῇ
δωρεάν ἡ εἰκονογραφημένη ἐπιστημονικὴ βιβλιονογραφία
τῆς «Τριλυζίν»

Μεσσηνός

